

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ
СЪЛЗИТЕ НА ГРАНИТА
СТРАСТИТЕ НА ЧЕЛСИ КЕЙН

Превод от английски: Ангелина Пискова, Емил Манолов, 1995

chitanka.info

ПРОЛОГ

Бореше се с непреодолимия порив да го изтласка. Не искаше да го ражда още. Не беше готова да го роди, искаше да го задържи в себе си по-дълго, но тялото ѝ вече не се подчиняваше на волята. Бе надделяло и действаше неумолимо, по свои закони. От снощи контракциите непрекъснато се засилваха и добавяха нова болка към това, което вече се беше случило. Болката я обземаше все по-жестоко, разкъсваше я, спираше дъха ѝ. Бавно и неумолимо контракциите принуждаваха детето в утробата ѝ да се спуска все по-надолу, докато накрая тя не издържи и разтвори крака.

Стаята светлееше от отблясъците на печката и дрезгавината на зората. Когато болката стихнеше за миг, тя си представяше, че бебето ѝ вече е родено, без никой да се е събудил, без никой да е видял или чул. В мрака детето — черното петно на Норич Ноч — можеше да бъде изличено. На разсъмване градът отново щеше да бъде чист.

Нов пристъп. Този път болката беше толкова режеща, че тя извика. Письъкът отекна в тишината, последва го още един. После клещите около корема ѝ започнаха да се отпускат, тя задиша трескаво. Дишането ѝ кънтеше в тишината. Внезапно абсурдността на ситуацията я порази. Страхотна виелица трябваше да се вихри около малката хижа, за да отбележи раждането на това дете, което обърка всичко; а ако не виеше виелица, трябваше да вали някой от проливните дъждове, които често спохождаха Ню Хампшир чак до края на март. И калта да направи пътищата непроходими, и никой да не може да дойде дотук, и тя да задържи бебето си още малко.

Но нямаше пориви на вятър, нямаше завихрен сняг. Нямаше трополящ дъжд, нямаше кал. Зората бе тиха, безметежно спокойна като че ли да се надсмее над надеждите ѝ.

Бебето в нея се преобърна. Непоносимата болка се въртеше като спирала и с всеки кръг я стягаше все по-жестоко. Искаше да хване нечия ръка, за да знае, че някой се грижи за нея, но нямаше ръка,

нямаше нито една загрижена душа. Тя стискаше изпомачкания чаршаф и скърцаше със зъби, за да потисне напирания вик.

— Напъвай! — чу се мек глас в краката ѝ.

Беше шестнадесетгодишната дъщеря на акушерката — бяха я накарали да помогне при раждането на най-нежеланото дете в града. Невинният глас бе нежен, дори любопитен, подканваше я:

— Напъвай... Ето. Виждам му главичката. Напъни още!

Тя се опита да не го прави. Да роди бебето, означаваше да изхвърли единствения живот, който някога можеше да даде. Щом напуснеше тялото ѝ, детето бе загубено за нея. Запита се дали бебето го знае. Запита се дали го иска, след като така неумолимо се стремеше да се роди. „Не мога да го обвинявам“ — помисли тя. Нямаше какво да му предложи освен любовта си, а това съвсем нямаше да е достатъчно, за да го облече и нахрани. Вече бе решила да го даде. Беше се съгласила и се мразеше, ненавиждаше се за това.

Болката отново я връхлетя и изтри от съзнанието ѝ всичко освен мисълта, че умира. Побелелите ѝ пръсти късаха измачкания чаршаф, тялото ѝ се извиваше от болка. Тя инстинктивно се напъна.

— Давай! — придумваше я момичето с треперещ глас. — Още малко... Оооо, да. Ето го.

Бебето се подаде от треперещото ѝ тяло, но болката не стихна, а продължи да стиска сърцето и мислите ѝ. Не секна и след тихия писък, извисил се болезнено сред тежките ѝ вдишвания. Тя се опита да го види, но дори да имаше повече светлина, огромният ѝ корем пак щеше да ѝ попречи; Опита се да се надигне, но отмалелите ѝ ръце не се подчиниха.

— Момиче ли е? — изплака тя и се отпусна на леглото. — Искан момиче.

— Напъни още малко.

Усети нещо. Последва още една контракция, още един спазъм, а след това мъчително чувство за загуба.

— Бебето ми! — прошепна тя отчаяно. — Искан си бебето!

И сякаш в отговор бебето заплака откъм краката ѝ. Непреодолимо страстно. Ако се беше родило мъртво тя щеше да го оплаче и да го прежали, но да роди здраво дете, само за да го даде, бе непоносимо.

— Искан да го видя!

Никой не отговори. Тя усещаше суетнята в другия край на леглото и разбираше, че почистват детето.

— Моля те!

— Казаха да не ти го давам.

— То си е мое!

— Нали се съгласи.

— Ако сега не го видя, *никога* няма да го видя!

Суетнята в краката ѝ продължаваше.

— *Моля те!*

— Той каза да не ти го давам.

— Той *никога* няма да разбере! Само за минутка!

Пак се опита да се надигне, но бебето вече беше в кошче близо до топлата печка и силите я напуснаха. Можа само да се надигне на лакти. После падна изтощена на тънкия дюшек. Беше слаба, болеше я и бе ужасно изморена. Девет месеца се беше борила и то преди да започнат истинските мъки. Казаха ѝ, че е твърде стара да има дете и тя им повярва. Не можеше да се бори повече.

Затвори очи, отпусна се, за да я измият — първо долу, после цялата — а сълзите ѝ течаха по бузите, забавяни единствено от изтощението. Но мислите ѝ препускаха напред: Тя знаеше плана. Всичко беше уредено. Скоро щеше да дойде адвокатът.

Нахлузиха ѝ чиста нощница и придърпаха завивките нагоре, за да се стопли. Но спокойствието, което трябваше да донесат нежните ръце на младото момиче само засили самотата. Бъдещето ѝ бе пусто, както беше си го представяла през всичките тези години. Не беше сигурна дали ще издържи.

Внезапно нещо се раздвижи и леглото натежа от малък вързоп, мушнат до нея.

— Не казвай — прошепна някой.

Тя отвори очи и с притаен дъх дръпна крайчеца на пелените. В слабата светлина на зазоряването детето изглеждаше съвършено. Големи, дори огромни очи, мъничко като копче носле и устица като розова пъпка — момиче беше, най-хубавото момиче на този свят, сладка и силна. И в този миг тя разбра, че е взела правилното решение. Нямаше да има схлупени бараки, нито окъсани дрехи или пък оскъдна храна за това дете. Нямаше да има презрение, унижения, обиди, а живот с привилегии, уважение и любов.

Обърна се настрани и притисна бебето до гърдите си. Целуна го по горещото челце, вдъхна силната му бебешка миризма, прокара ръце по мъничкото му телце, после го прегърна още по-силно, а сълзите напиреха. Стичаха се все по-бързо, тя се разрида и не чу, когато на вратата се похлопа.

Момичето бързо се пресегна да вземе детето.

— Дойде!

— Не! О, не!

Тя притисна бебето до себе си, опита се да го скрие с глава — не толкова да защити него, колкото себе си. Без детето не представляваше нищо.

— Моля ви! — чу се уплашен шепот и някой дръпна бебето от ръцете ѝ. — Трябва да тръгваме.

Да тръгват! Дъщеря ѝ вече принадлежеше на други — сега на дъщерята на акушерката, после на адвоката, след това на адвоката на осиновяващото семейство, после на самото семейство. На делото бе даден ход. Нямаше как да бъде спряно, без да си навлече неговия гняв, а никой по-добре от нея не знаеше последиците от този гняв. Мълчаливият гняв на упорит и влиятелен мъж. Мъж, който държи на думата си. Беше я предупредил, че ще страда, ако реши да роди детето, и така бе станало; беше ѝ обещал, че ще отведат детето, където трябва, невредимо. И го бе направил.

Тя вдигна бебето до бузата си.

— Бъди човек, миличко!

— Дайте да я взема.

— Направи го заради мен, миличко, направи го заради мен!

— Моля ви — изплака момичето. — Дайте ми го!

— Обичам те! — изстена тя отчаяно и прегърна рожбата си. — Обичам те!

При второто, по-силно почукване, тя подскочи. Изстена протестиращо — нищожен израз на цялата ѝ мъка. Собствената ѝ орисия ѝ бе ясна. С надеждата, че съдбата на дъщеря ѝ ще бъде по-добра, тя позволи да я вземат от ръцете ѝ. И за да не гледа как си отива от живота ѝ, се извърна към стената и затвори очи.

Вратата се отвори. Чу се тих шепот, шумолене на дрехи, скърцане на плетена кошница и на панти, после настана пустота и мъчителна тишина. Тя отново бе сама, както през по-голямата част от

нещастния си живот. Но сега вече нямаше надежда. Последната надежда си бе отишла с току-що родената ѝ дъщеря.

Тя се преви от внезапна пареща болка в корема и проплака тихо, като животно. Очите ѝ се изцъклиха. След миг я връхлетя нова болка. Когато дойде третата, започна да разбира. При четвъртата беше готова.

ГЛАВА ПЪРВА

Сгушена удобно на кадифеното канапе, специално преместено в библиотеката, Челси Кейн оглеждаше русокосите, синеоки роднини на майка си и по-специално хищно извитите им носове. Реши, че независимо откъде произхожда, породата ѝ сто на сто е по-добра от тяхната. Отвращаваха я арогантността и алчността им. Аби още не бе изстинала, а те вече бяха започнали битката кой какво да докопа.

Колкото до Челси, тя искаше само Аби. Но Аби беше мъртва.

Навела глава, Челси слушаше шепота на януарския вятър, съскането на Малерови, щракването на капака на джобния часовник на баща си, шумоленето на хартии по бюрото. По едно време се загледа в килима. Беше обюсонски^[1], елегантна плетеница от светлосини и кафяви нюанси. „Като гледам този килим, все едно гледам баща ти“ — обясняваше Аби със специфичния си жизнерадостен хумор и наистина Кевин бе самата елегантност. Но дали обичаше килима като Аби, тепърва щеше да се разбере. Трудно бе да се каже нещо за него. Не беше човек, който показва чувствата си. Дори сега, когато Челси вдигаше очи към него, за да потърси утеха, не получаваше нищо. Изражението му бе затрогващо печално, досущ като тъмния му костюм. Седеше на канапето до нея, но се беше усамотил в собствената си скръб. Така беше от смъртта на Аби преди пет дена.

Искаше ѝ се да се премести до него, да го хване за ръката, но не посмя да наруши скръбта му. Можеше да я допусне до себе си, но можеше и да не го стори. Чувстваше се напълно опустошена и не посмя да рискува още едно отблъскване.

Най-сетне Греъм Фриц, адвокатът на Аби и изпълнител на завещанието ѝ, вдигна първия документ.

— Чуйте последната воля на Абигейл Малер-Кейн...

Челси пропускаше думите покрай ушите си. Те бяха тъжно напомняне за жестокия край, продължение на елегантния ковчег с дърворезба, на добре претеглените думи на свещеника и дузините жълти рози, които щяха да бъдат трогателно красиви, ако не бяха

ужасяващо тъжни. Не искаше завещанието да се чете толкова скоро, но Греъм се бе поддал на натиска от страна на Малерови, които бяха дошли в Балтимор за погребението откъде ли не и не искаха да идват пак. Кевин не възрази. Той рядко се противопоставяше на роднините на жена си, но това съвсем не се дължеше на слабост; бе изключително способен човек, но силите му се изчерпваха в болницата, докато се бореше за живота на пациентите си и вкъщи не се противопоставяше на нищо.

Аби го беше разбрала отдавна. Тя беше безкрайно състрадателна... Челси потъна в спомени. Сети се как Аби я къпеше с английска сол, когато боледуваше от варицела; как поръчваше килограми от любимия ѝ черешов сладолед, когато ѝ сложиха скоби на зъбите; как възбудено изпращаше копия от рисунката ѝ, спечелила първа награда на една местна изложба до всички техни приятели; как ѝ се кара, когато си проби по две дупки на ушите.

А после, когато здравето на Аби започна да се влошава — нещо типично за дълго страдалите от детски паралич, нещата се обърнаха и Челси ѝ връщаше къпането, всичките прояви на безкрайна привързаност, раздаваше похвали или се караше и бе благодарна, че има тази възможност. Аби ѝ бе дала толкова много. Да може да върне поне нещо, бе просто дар, особено като знаеше — а това бе все по-ясно и на двете, че на Аби не ѝ остава много.

— ... тази къща и къщата в Нюпорт завещавам на съпруга си Кевин Кейн, също и...

Къщи, коли, акции и бонове. Кевин нямаше никаква нужда от тях. Той бе преуспяващ неврохирург, получаваше максималната възможна заплата от болницата и прибавяше към нея доходната си частна практика. Той бе човекът, поел изцяло издръжката на Челси и бе настоявал да го прави. Аби се грижеше за всичко останало.

Често ѝ се искаше Аби да не го беше правила, защото така само се подхранваше негодуванието на рода. Вуйчовците и лелите и смятаха, че не е редно Челси, като човек без тяхната кръв, да има свой дял от наследството. Но Аби настоя, че Челси е нейна дъщеря и трябва да се отнасят към нея като към всички останали внуци на Малер. И това бе така, поне формално. Тя имаше свой дял, който ѝ носеше достатъчно високи лихви, за да живее много добре, дори ако решеше изобщо да не работи.

— На дъщеря си, Челси Кейн, оставям...

Челси бе архитект. На тридесет й шест, заедно с двама партньори, тя имаше фирма, която печелеше солидни поръчки по цялото източно крайбрежие. Освен това лично бе инвестирала в няколко внимателно подбрани проекта, та приходите й да са освободени от данъци, и преживяваше доста добре от спечеленото.

Може би, затова трупането на пари не я интересуваше много и тя почти не слушаше какво чете Греъм. Не искаше да наследява нищо от майка си, не искаше да признае, че е мъртва. Но, изглежда, нейните лели и вуйчовци нямаха такива проблеми. Вярно, опитваха се да изглеждат преситени и седяха изправили русите си глави и стиснали уж равнодушно ръце в скутовете си, но напрегнатостта около тънките им носове и сините им вечно неспокойни очи ги издаваше.

— ... на брат си Малкълм Малер оставям...

Малкълм получаваше яхтата, Майкъл — пакарда, Елизабет — двата чистокръвни коня, Ани — къщата в Аспен. Но все още чакаха, а Греъм продължаваше да чете...

— А рубините...

Рубините. Едва сега Челси разбра какво чакаха нейните лели и вуйчовци. Не че нямаха бижута или яхти, или коли, или коне — но рубините бяха нещо специално. А Челси, която изобщо не си беше въобразявала, че някога може да сложи нещо толкова ефектно, дори не можеше да оцени тяхната стойност. Те бяха собственост на семейство Малер от шест поколения и по традиция се предаваха от най-голямата дъщеря на нейната най-голяма дъщеря.

Аби бе най-голямата дъщеря, а Челси бе единственото й дете. Но Челси беше осиновена.

— Върху този проблем размишлявах повече, отколкото върху който и да е друг четеше Греъм, — и реших да завещая рубините, както следва: сестра ми Елизабет получава обещите, сестра ми Ан — гривната, и дъщеря ми Челси — пръстена.

Елизабет скочи от стола.

— Не, това е несправедливо! Ако най-голямата дъщеря няма дъщеря, целият комплект преминава към следващата по старшинство дъщеря. Аз съм следващата дъщеря!

— Бижутата не могат да бъдат разделяни! — ужаси се Ан. — Винаги сме знаели, че трябва да са заедно. Какви ги измисля Аби?

— Сигурно нещо се е объркала — подметна Малкълм. Опитваше се вежливо да обезсили решението.

— Или някой ѝ е въздействал — предположи Майкъл. Поредното благо обвинение.

— Един Малер никога не би разделил този комплект — настояваше Елизабет. — Всичко трябва да е мое.

Кевин се размърда. Съвсем леко, но като се има предвид, че досега не бе шавнал, движението му веднага привлече вниманието. С преграднал от скръб, но изненадващо твърд глас той каза:

— Целият комплект трябва да се даде на Челси. Тя е най-голямата дъщеря на най-голямата дъщеря.

— Тя не е дъщеря на Аби — заспори Елизабет, — поне не в истинския смисъл. Тя не носи нашите гени и не може да ги предаде по-нататък. Освен това, погледнете я! Тя е жена, отдадена на кариерата си! Тя няма да има дете! Дори и да беше от нашата кръв...

Челси стана и тихо се измъкна през вратата. Не можеше да понесе думите на Елизабет. Повече от всички тях я преследваше мисълта, че не носи кръвта на Малерови. Години наред се опитваше да разбере чия кръв тече в нея, но Кевин отказваше да обсъжда въпроса, а Аби бе твърде крехка, за да ѝ вади душата. Проблемът остана висящ. Аби бе нейна майка в истинския смисъл на думата. Със смъртта ѝ Челси чувстваше загуба, душевното ѝ равновесие бе разклатено, бе загубила опората си.

Аби я беше обичала. Въпреки физическия си недъг, тя почти я беше удушила с любовта си. Много пъти на Челси ѝ се беше искало да ѝ каже да се разкара, но Аби бе твърде нежна и Челси не би я наранила за нищо на света. Бе попаднала на добро място, когато я бяха осиновявали. Домът на Кейн бе като рай. Любовта го правеше спокойно и щастливо място.

И все пак тя бе любопитна. Искаше да знае защо са я осиновили, защо Аби не е могла да има собствени деца, как е била избрана. Искаше да знае къде е била родена, кои са истинските ѝ родители и защо са я дали.

Аби беше ѝ обяснила нещата толкова внимателно, че Челси го запомни завинаги; поради парализата си Аби не можела да има собствени деца, но тя и Кевин страшно много искали дете, а в същото време едно момиченце се е нуждаело от дом. Осиновяването било

много дискретно и в тесен кръг. Аби твърдеше, че не знае нищо и Кевин се съгласяваше.

— Ти си Кейн — настояваше той, дори когато Челси беше най-напориста. — Няма значение откъде идваш, щом знаеш коя си сега.

Челси се доближи до огледалото в позлатена рамка, окачено над един шкаф във вестибюла. Беше висока и слаба като повечето Малерови и също така добре облечена, но тук приликите свършваха. Тя имаше зелени очи, а те сини; дългата ѝ кестенява коса бе с естествени къдрици, за които лелите ѝ завиждаха, само ако са модни. На седемнадесет години бе катастрофирала с мотоциклет и си беше счупила носа. Оперираха я и носът ѝ, навремето чип, сега бе малък и прав. Благодарение на шината за зъби брадичката, която иначе щеше да е хлътнала, сега бе подравнена и допълваше идеално чертите ѝ.

Тя бе привлекателна жена. Да го отрича щеше да е демонстрация на фалшива скромност, а Челси бе достатъчно пряма. Беше изминала дълъг път от парцаливото дете-цвете^[2] с чорлава, дълга до кръста коса и подчертани с грим очи до днес. Аби се гордееше с жената, в която се бе превърнала дъщеря ѝ.

Сега Аби бе мъртва, а в библиотеката братята и сестрите ѝ се караха за един комплект бижута. На Челси ѝ бе болно. Ако не беше Кевин, тя щеше да се изнесе. Но не искаше да го оставя сам, толкова бе съкрушен. Беше очаквал смъртта на Аби години наред, но сега действителността бе прекалено сурова и той просто не я възприемаше. Челси можеше да го обвинява за упоритостта му относно тайната на нейното осиновяване, но не и за абсолютната му и безгранична любов към Аби.

Вратата на библиотеката се отвори. Бяха Елизабет и Ан.

— Ще се борим, да знаеш — заплаши Елизабет и почти я блъсна.

— Пръстенът трябва да остане в семейството — натърти Ан, докато вземаше кожените им палта от гардероба.

И без да кажат нищо друго, без дори най-малък жест за утеха, кураж или довиждане, двете излязоха.

Входната врата още не се беше затворила, когато от библиотеката Излязоха Малкълм и Майкъл.

Челси им подаде палтата.

Те мълчаливо ги облякоха. Малкълм си нагласи шапката и каза:

— Много добре се справи, Челси.

— Страхувам се, че не можах да вникна в подробностите — отвърна тя. Стоеше, отпуснала ръце. Подробностите изобщо не я интересуваха.

— Трябваше да го сториш. Абигейл те направи богата.

— Аз бях богата, още преди тя да почине.

— Благодарение на Малерови — Майкъл се цупеше на шофьорските си ръкавици и ги опъваше пръст по пръст. — Елизабет и Ан са ядосани и, честно казано, аз не ги обвинявам. Имат причина. Този пръстен струва много. На теб не ти трябва пари, не ти трябва и пръстенът. За теб той не може да има сантименталната стойност, която има за нас — той впи сините си Малерови очи в нейните. — Дори да си наполовина толкова идеална, колкото твърдеше Аби, ще ни го дадеш. Така ще е справедливо.

Челси си припомни партитата, които даваше майка ѝ и на които присъстваха Малерови. Приятелите ѝ им се възхищаваха. Те виждаха в Малерови хора, движещи се в най-елитното общество, близки с принцове и херцози из блестящите световни столици, хора, които говорят изискан английски с лекота. Но Челси никога — нито тогава, нито сега — не се бе очаровала от учтива реч, изразяваща неучтив мисли.

Искаше ѝ се да се ядоса, да негодува, но беше без сили. Колкото до наследството, то нямаше стойност на фона на смъртта на Аби.

— Не мога да мисля за това, наистина не мога — каза тя.

— Ако въпросът е пръстенът да се оцени — почна Малкълм, — няма проблеми. Документите са у Греъм.

— Въпросът е, че имам нужда от време. Да се съвзема.

— Не протакай много. Лелите ти вероятно ще заведат дело, ако не го дадеш доброволно.

— Стига вече! — изохка Челси, вдигна ръце и тръгна към кухнята.

Запъхтеният Греъм я завари да се подпира на плота под бакърените тигани.

— Ааа, Челси — пое си въздух той, — уплаших се да не си си тръгнала.

Челси го харесваше. Беше връстник на родителите ѝ и бе станал адвокат на Аби след смъртта на баща си. От години присъстваше мълчаливо в живота ѝ.

Пъхнала длани под мишниците си, тя го погледна умоляващо:

— Не започвай и ти, Греъм. Достатъчно ужасно бе да четем завещанието, докато мама още не е изстинала в гроба, но да се пазарим за него е направо отвратително. Искаха да се прочете — прочетохме го. Аз обаче нямам намерение да го гледам, да мисля за него или да го обсъждам, докато не мине траурът — Челси посочи вратата. — Те ще се върнат към живота си, като че ли нищо не се е променило, а може би наистина за тях нищо не се е променило, но за мен се промени и няма значение какво съм наследила или че съм станала е еди-колко си по-богата. Отказвам да оценявам живота на майка си в долари и центове, така че, ако си дошъл тук за това, по-добре го зарежи!

— Не съм дошъл за това — каза Греъм и извади от вътрешния джоб на сакото си някакъв плик. — Нося ти нещо.

Челси внимателно огледа плика. Беше стар и изтърган.

— Ако е някое мухлясало удостоверение за собственост на акции, не го искам — каза тя, въпреки че пликът не изглеждаше официален. Беше малък, безличен и дори нямаше адрес на подателя.

— Хайде — подкани я Греъм и пристъпи към нея. — Аби искаше да го получиш.

— Беше ли включено в завещанието й?

— Не. Това е нещо частно, нещо между нея и мен, а сега засяга и теб.

Озадачена, Челси взе плика и усети, че тежи. Вътре имаше нещо. Тя го претегли на ръка и се вгледа в адреса.

Мастилото бе зацапало една странна драсканица, в която успя да разчете името на майка си. Под него имаше нещо още по-нечетливо.

— Изпратено е на баща ми — помогна й Греъм. — Това е адресът на неговия офис, нали той представяше родителите при осиновяването.

Челси знаеше, че е така, но все пак се стресна. Сърцето й спря за миг, след това се разтупка лудо. Очите й се втренчиха в пощенското клеймо. То също бе избледняло от годините, но бе по-четливо от драскулките под него. Датата бе 8 ноември 1959, мястото...

— „Норуич Ноч, Ню Хампшир“ — прочете тя.

— Норич — поправи я Греъм.

— Там ли съм родена?

— Да.

Беше смаяна. Да се чуди къде е родена ѝ бе толкова присъщо, както да празнува рождените си дни всеки март. Но да се сложи край на загадката така изведнъж — да зададеш въпрос и просто да ти отговорят, бе невероятно. *Норич Ноч*. Челси държеше плика, сякаш щеше да я опари. Не смееше да посегне и да го отвори.

От другия край на стаята се чу печалният глас на Кевин Кейн:

— Какво е това, Греъм?

Очите на Греъм мълчаливо я подканиха. Тя преглътна, обърна плика, отвори го и измъкна стара, безброй пъти разгъвана и сгъвана хартиена кърпичка. Стара като плика. Челси внимателно я сложи на плота и я разгъна. Видя потъмнял, почти черен сребърен ключ, вързан с протритата панделка, навремето явно била червена, но отдавна загубила цвета си. Или поне приличаше на ключ — кръгче като миниатюрна валдохорна, с няколко извивки, и гладка тънка тръбичка, дълга колкото половината ѝ палец.

Спомни си метронома върху рояла в дневната — нейното наказание през дългите години досадни уроци по пиано. Навиваше се с ключ почти като този.

Озадачена, тя вдигна очи към Греъм.

— Кой го е пратил?

Той сви рамене.

— Все пак ключ ли е?

— Аби мислеше, че е, но не беше много сигурна. Пристигна, когато ти беше на пет години — Греъм погледна Кевин и добави извинително: — Беше адресирано до Аби и баща ми нямаше друг изход, освен да ѝ го предаде.

Челси проследи погледа му.

— Просто е трябвало да го направи — каза тя на баща си.

Масивната му фигура изпълваше вратата, очите му бяха уморени от товара, който се беше стоварил върху плещите му.

— Не — възрази Кевин.

Мнението му по този въпрос не се беше променило с годините: нито когато Челси стана пълнолетна, нито сега, след смъртта на Аби.

— Ти стана наша, когато бе само на осем часа. Ние те отгледахме и обичахме. Майка ти не искаше да знае откъде идваш. Не ѝ трябваше да знае. Такива сведения бяха неуместни. И все още са. Всичко, което си днес, дължиш на нас.

Челси знаеше, че не е вярно. Тя нямаше нито чистата порода на Малерови, нито трапчинката на брадичката на Кевин Кейн, нито тънките му устни и румената кожа, а освен това и Малерови, и Кейн имаха изразени музикални наклонности, а тя нямаше абсолютно никакъв слух.

Но не искаше да спори с Кевин. В доброто старо време той се ужасяваше от мисълта, че тя може да намери истинските си родители, а сега не беше доброто старо време. Той страдаше. Тя също страдаше и неговото дистанциране съвсем не ѝ помагаше. Не можеше да понесе мисълта да го отблъсне още повече.

Но не можеше да пренебрегне и ключа. Той лежеше в дланта ѝ и тя прекара палеца си по него.

— Кой го изпрати?

— Аби така и не разбра — каза Греъм. — Получи го точно както и ти сега.

Челси остави ключа, приглади хартиената кърпичка и внимателно разгледа едната ѝ страна, после другата. По същия начин постъпи и с плика. Нямаше нищо освен написаното отпред, нищо друго.

— Трябва да е имало бележка.

— Тя каза, че не е имало.

— Тя казваше също, че не знае къде съм родена! — възкликна Челси. От мисълта, че Аби я е лъгала, я заболя.

Но още по-тежка бе мисълта, че Кевин знае. Челси го погледна в очите.

— Знаеше ли, че го е получила?

Той бавно поклати глава. Премемереността на жеста изразяваше гнева му.

— Щях да го предотвратя, ако знаех. Тя си имаше достатъчно проблеми, защо да се измъчва заради един ключ.

— Нямаше да има никакви проблеми, ако просто ми го беше дала — скръбно каза Челси.

— Ако го беше направила, ти щеше да избягаш.

— Заради един ключ? Та аз дори не знам какво се отключва с него!

— Но щеше да откриеш — каза той рязко. — Ти си си такава. Когато искаш да разбереш нещо отиваш докрай. — Тонът му се

смекчи: — Това е едно от нещата, които майка ти най-много обожаваше в теб. Ти имаш смелостта, която ѝ липсваше.

Челси се изненада.

— Тя беше по-смела от всички ни!

— Но не виждаше нещата по този начин. Беше свързана със семейството си както с шините за краката си. А ти пое своя път. Ти направи нещата, които може би тя е искала да направи. Ти търсеше предизвикателства и не отстъпи пред нито едно. Тя обичаше дететоцвете точно толкова, колкото и шампионката на клуба по плуване — той стисна устни. — Изглежда, това е причината да се измъчва с този ключ. Знаела е, че понеже си любопитна, ще хукнеш да търсиш някакви загадъчни родители, които дори не са те искали.

— Не е честно! — прошепна Челси. В гърлото ѝ бе заседнала буца.

Болеше я заради Кевин, който се страхуваше, че друг може да измести него и Аби от сърцето ѝ. Но я болеше и заради самата нея, защото последното нещо, което искаше да повярва, бе, че е жива единствено, защото когато е била зачената, абортите са били незаконни.

Повъртя ключа в ръката си и меко каза:

— Нямах да избягам никъде. Никога нямах да ви нараня, теб и мама. Вие сте моите родители. Това никога няма да се промени. — Така ѝ се искаше Кевин да я разбере. — Просто винаги съм искала да знам за другите.

За Челси неизвестността бе дълбок емоционален проблем. Тя се съмняваше дали друг — освен някой осиновен също като нея, би разбрал какво е да си нежелан още от раждането си, изолацията, която усещаше на семейните събирания, непълнотата, която непрекъснато я измъчваше.

Но сега не бе време да размишлява върху подобни емоционални теми. Постави внимателно ключа върху хартиената кърпичка и я прегъна, както Аби очевидно бе правила много пъти. Пъхна малкото пакетче в плика, мушна го в джоба на копринената си рокля и погледна Кевин.

— Прав си. Сега това не е важно.

И сякаш за да му покаже, че Аби продължава да живее в нея, се обърна към Греъм с почти същото самообладание, което в подобни

моменти би проявила майка ѝ.

— Готвачът прави чудесни задушени пилета. Ще вечеряш с нас, нали?

За Кевин Челси беше ясна. Бе човек на действието. Когато дипломата от колежа не ѝ стигна, за да влезе редовно в Принстън, тя буквално превзе Катедрата по архитектура с внушителната си папка рисунки. Когато реши, че иска първият ѝ проект за апартамент да е мансарден и да няма равен в Балтимор, показа схемите и чертежите си на един от най-проспериращите предприемачи и заяви, че ще му ги предостави само ако той купи зданието, което тя има предвид. Когато с още двама партньори основа съвсем нова архитектурна фирма, разработи шокираща емблема и изпрати написани на ръка писма до всички възможни клиенти, които откри в тефтерчето си. Като се има предвид, че бе отраснала сред хора, с които дружеше родът на майка ѝ или които се срещаха с баща ѝ професионално, тефтерчето бе доста обемисто.

Сега потъмнелият сребърен ключ бе истинско предизвикателство. Отначало помисли да го пренебрегне, защото можеше да влоши отношенията ѝ с Кевин, и то по време, когато не биваше да си го позволи. Но не можеше — нещо постоянно я караше да мисли за него, където и да го скриеше.

Норич Ноч ѝ звучеше странно познато. Челси се питаше дали някаква мистична сила не я свързва с мястото на раждането ѝ, или пък произнася наум тези две думи толкова често, че започват да се въртят непрекъснато в мислите ѝ. От един атлас в библиотеката научи, че Норич Ноч е градче в югозападния край на Ню Хампшир, с население хиляда и сто души. В никой от другите справочници, които прелисти, не се споменаваше за него.

В телефонния указател на областта Кийн Питърбъро попадна на още данни — телефоните на кметството, на църквата и на болницата. И на трите места можеха да знаят нещо за раждането ѝ. Поне така казваха вестниците, а тя бе прочела почти всички статии за осиновяването, публикувани през последните години. Челси знаеше, че напоследък, през деветдесетте, все повече хора търсят корените си. Социалните служители все по-често даваха информация за отношенията между истинските родители и осиновените им деца. На мода излизаха явните осиновявания.

Можеше да вдигне телефона и да се обади. Можеше да отлети до Бостън и да продължи с кола на север. Можеше да лети до Манчестър и да кара на запад. Можеше да тръгне и с кола направо от Балтимор, но не ѝ се искаше. Не бе готова да направи нищо. Поне не толкова скоро след смъртта на Аби. А и Кевин бе толкова уязвим! И тази нова действителност, наречена Норич Ноч — трябваше ѝ време, за да свикне със съществуването ѝ.

Ключът обаче скоро се превърна в нещо като стар приятел. Челси го държа, оглежда и изучава ноц след ноц цяла седмица, а после взе паста за полиране и внимателно, за да не изцапа избелялата панделка, го изтърка, изплакна го и го изсуши. Ключът се оказа много красив. Валдхорната беше като истинска и съвсем запазена, само по тръбичката, която излизаше от мундщука имаше няколко тъмни драскотини. Докато го лъскаше Челси си представяше, че в облак дим и пара ще се появи джин и ще ѝ каже всичко, което иска да знае. Но нощта бе тиха и не се яви никой.

Имаше много въпроси, толкова *много* въпроси. Основният бе кой е пратил ключа и защо. Тридесет и две години бяха много време. Бяха умрели хора. Положението беше се променило. Челси отново се запита кое е по-важно — ключът или пощенското клеймо. Норич Ноч. Толкова познато. Може би провинциално и очарователно, а може би мръсно, бедно и потискащо. Не бе сигурна дали иска да разбере. Не бе сигурна дали може да устои да не разбере.

Междувременно изкушението нарастваше. Колкото повече изучаваше ключа, толкова повече се съсредоточаваше не само върху перфектната му изработка, но и върху драскотините. Не бяха доказателство, че е употребяван — употребяван от хора, свързани по някакъв начин с нея.

Започна да фантазира както в детството си. В измислиците ѝ истинските ѝ родители винаги бяха бедни, но влюбени. Понякога бяха тийнейджъри, твърде млади и уплашени, за да я задържат. Друг път баща ѝ бе женен, но отчаяно влюбен в майка ѝ. Най-често бяха женени един за друг, но имаха вече седем деца и нямаха никаква възможност да издържат осмо.

Живя с последната история дълго време, защото мисълта да има брат или сестра, а може би седем братя и сестри, я правеше богата. Винаги беше искала да има брат или сестра. Беше молила Аби за това.

Разбираше, че едно дете е предостатъчно за жена с неподвижни крака и крехко здраве, но не престана да иска брат или сестра. Според нея братът и сестрата се привързват така, както приятелите не могат. Бе израснала с тълпи приятели, но ѝ липсваше другата, особената връзка. Понякога имаше чувството, че е изпуснала нещо много важно.

В такива случаи най-често се обръщаше към Карл.

[1] Обюсон — град в Централна Франция, прочут с килимите си.
— Б.пр. ↑

[2] Хипитата през 60-те години. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

— Двойна пица с много месо, сирене, зелена чушка, гъби и лук — поръча Карл Харпър по телефона и се ухили на Челси. Усмивката му сякаш обещаваше: „Остави старият Карл да оправи всичко“. В отговор Челси само извъртя очи към тавана.

Беше изтощена. Бяха се върнали в офиса късно след представянето на скиците за здравния център, който проектираше. Би отишла сама, но Аби бе починала твърде скоро и Челси не можеше да се съсредоточи. Карл я придружи и макар всичко да мина благополучно, тя бе доволна, че беше дошъл и той.

Карл беше най-първият ѝ и най-добър приятел. Баща му и Кевин Кейн бяха стажували заедно през петдесетте и от тогава семействата им бяха близки. Откакто Челси се помнеше, семейство Харпър летуваше в Нюпорт на две преки от тях. Челси и Карл бяха на една и съща възраст, еднички деца и взаимно се допълваха. Тя бе импулсивна, той практичен. Тя бе дръзка, той проявяваше разум. Той я караше да мисли, тя него — да чувства. Наистина се допълваха.

Спомни си, че на седем-осем години твърдо реши, че щом порасне, ще се омъжи за Карл. После мисълта за брак бе изместена от други неща — пубертет, Бийтълс, вегетарианство, докато не навърши петнадесет и се ориентира към сандвичите „Биг Мак“. Карл ѝ остана верен.

Той живееше за и чрез нея и винаги бе до рамото ѝ, когато тя имаше нужда от приятел.

Фактът, че бяха партньори и съдружници, бе естествен резултат от дните, когато заедно строяха пясъчни кули. Карл бе администраторът, бизнесменът. Обичаше работата си и заради възможностите да инвестира, и заради архитектурните предизвикателства, но контролираше Челси за всяко пени. Във фирмата той бе човекът, който движеше проектите, определяше стратегията при битката с конкуренцията и следеше редовно да имат публикации в „Архитектурен преглед“ или „Съвременна архитектура“.

Челси пък носеше творческата искра и духа. Тя бе човекът на изкуството.

Точно сега обаче у Челси нямаше нито искра, нито дух. Тичаше от среща на среща, за да си навакса за седмицата след погребението. Беше капнала. Беше ѝ трудно да се върне на работа.

— Двадесет минути — каза Карл и затвори телефона. — Ще издържиш ли?

— Разбира се. Ще ми направиш ли още една услуга? — той повдигна вежди. — Обади се на татко. Виж как е. Днес е първата вечер, когато не съм с него.

Карл вдигна слушалката, говори кратко и спокойно, като със стар приятел. После каза:

— Ще намине при нашите. В болницата всичко било наред. Радва се, че си с мен.

Челси се усмихна.

— Моята компания май му омръзна. Но беше хубаво. Странно! Знаеш ли, той се разприказва! Какви ли не истории от живота им с мама, преди тя да се разболе. Не мислех, че ще го направи. Обикновено е толкова затворен...

— И ти напоследък също — Карл застана зад нея и започна да разтрива раменете ѝ. — Тежко ти е, нали?

— Да. Много ми е мъчно.

— Всичко ще се оправи.

— Знам. Все пак на мен ми е по-лесно, отколкото на татко. Толкова ми е мъчно за него! Непрекъснато си мисля какво да му кажа или да направя, за да го ободря.

— Нали си до него, когато има нужда теб.

— Вече не знам.

Кевин винаги бе свеждал отношенията си с нея до любезни усмивки и от време на време подаръци. Беше зает човек. По цял ден беше в болницата и щом се върнеше вкъщи първо отиваше при Аби.

— Май тази седмица прекарахме заедно повече време, отколкото през цялата последна година. Но аз не мога да я заместя, той иска нея.

Челси затвори очи и разкърши рамене, за да помогне на ръцете на Карл.

— Мммм! Знаеш къде да пипаш.

Пое дълбоко въздух, отпусна мускулите си и въздъхна.

— Карл?

— А?

— Мислиш ли, че ще продадат „Хънт-Омни“?

Носеше се слух, че хотелът се продава. Не бе голям според стандартите на Ню Йорк, но ако стаите трябваше да станат на самостоятелни апартаменти, щяха да имат чудесна възможност за изява.

— Така изглежда. Говорих с Джон Бейкър — нали е близък с купувачите. Разбра, че се интересуваме.

Досега Челси не се бе занимавала с преустройство на хотели. Щеше да ѝ бъде интересно, щеше да има с какво да запълва мислите си, докато болката от смъртта на Аби започне да избледнява.

А имаше и друго — онова, което я тревожеше почти толкова, колкото и загубата на Аби. Тя улови ръцете на Карл, стисна ги нежно, свали ги от раменете си, стана и извади от куфарчето книжната салфетка.

— Какво е това? — попита той.

Тя я разгъна и показа ключа.

— О! — той го взе и го огледа. — За какво е?

— За навиване. Бижутерът каза, че е за музикална кутия.

Карл продължи да го изучава, оглеждаше го отвсякъде.

— Откъде си го взела?

— Майка ми го дала на Греъм да ми го предаде. Изпратен е от Норич Ноч, градче в Ню Хампшир. Там съм родена.

Очите му се заковаха на лицето ѝ.

— Откъде разбра?

— От пощенското клеймо. Греъм потвърди. Баща му уредил осиновяването.

— Аха. Норич Ноч?

Тя кимна.

— Защо ми звучи познато?

Очите ѝ светнаха.

— И на теб ли? Толкова пъти си го повтарях, че вече и аз не знам.

— Норич Ноч...

Той се замисли, запрелиства картотеката на паметта си. После смръщено поклати глава.

— Не се сещам. Къде в Ню Хампшир е това?

— В югозападната част.

— Ааа! Ясно. Сигурно сме минавали оттам, когато ходехме на ски. Или поне сме видели знаците.

Тя не помнеше да е видяла знаци, но се съгласи. Той имаше добра памет, а и в думите му имаше смисъл.

— Та кой го е изпратил? — попита Карл.

Тя сви рамене.

— Няма ли адрес на подателя? Или бележка?

— Нищо. Само клеймото на плика. Мама го е изтъркала от отваряне и затваряне — тази мисъл я преследваше. — Какво ли си е мислела през цялото това време!

Със сигурност не, че ще загуби Челси. Нали беше сигурна в любовта ѝ. Челси подозираше, че ако Аби се е измъчвала от нещо, то е било заради евентуалната реакция на Кевин.

Карл ѝ подаде ключа.

— Какво ще правиш с него?

— Още не знам. Но ще направя нещо. Това е ключ към отговора коя съм. Не мога да го пренебрегна.

— Какво казва Кевин?

Челси обърна палец надолу. Карл замислено се приближи до прозореца. Долу, шест етажа под тях, пристанището бе обляно от нощни светлини.

— Той все още не е излязъл от трапа, Челс. Постави се на негово място. Току-що е загубил Аби. Бой се да не загуби и теб.

Тя се намръщи.

— Все едно казваш, че бащата губи дъщеря си, когато тя се омъжва — не, не отричай, Карл, едно и също е. Той ми е баща. Не може да бъде така равнодушен към това, което открих. Фактът е, че онези са се отказали от мен, а той ме е взел. Винаги ще го обичам заради това.

Наистина го мислеше, но това не означаваше, че трябва сляпо да се подчинява. Никога през живота си не се бе подчинявала сляпо.

— Какво лошо има в това, че искам да знам обстоятелствата около моето раждане? Децата винаги питат родителите си. Поне ти знаеш.

— Да. Че съм бил грешка.

— Не си бил грешка. Бил си чудесна изненада, както казват родителите ти, а те са първите, които след малко умуване са разбрали, че са щастливи, защото си се появил, макар отначало и да са се притеснявали. Това е страхотна история и е факт, че го знаеш. А аз искам да знам своята история.

Там, където трябваше да има яснота, имаше огромна празнота, празнота, която я караше да се чувства самотна.

— Може да не ти хареса — предупреди я той.

Беше обмисляла и тази възможност. Беше сънувала и кошмари. Истинският ѝ баща можеше да е убиец, майка ѝ проститутка, братята или сестрите — слабоумни. Дори по-зле, те можеха изобщо да не искат да я знаят, което щеше да потвърди чувството, че е била отхвърлена по рождение.

— Прав си — каза тя, — може и да не ми хареса, но поне ще знам. Чудя се понякога. Мога да приема истината. Мога да я разбера и да я осмисля. Но в момента се чувствам като в тресавище, откъдето не мога да изляза и наистина да бъда следващото поколение преди да съм разбрала кое е било предишното.

След кратка пауза Карл каза:

— Имаш предвид брак и деца.

Тя издържа погледа му, въздъхна, после се усмихна. Карл умееше да прониква през периферията до същината.

— Може би.

— Не може би, а сигурно. Това е най-очевидното нещо на света. Никога не си била омъжена, никога не си имала деца, а би искала и двете, знаеш, че би искала.

— Нямах време за нито едно от двете.

— Добре — призна той, — нямала си време, но сега имаш. Фирмата е утвърдена. Бизнесът върви от добре по-добре всяка година. Инвестициите ни се възвръщат. Моментът наистина е чудесен. Можеш да се отпуснеш малко, да прекарваш времето си със съпруг или да работиш в кабинета вкъщи, докато бебето спи. На тридесет и седем години си. Няма да станеш по-млада.

— Нито пък ти, но не виждам да си хукнал да се жениш. Какво става с Хейли?

Хейли Смарт бе адвокатка в една кантора два етажа под техния офис. Беше ексцентрична, предприемчива и огън в съда. Челси я

харесваше.

Той сбърчи нос.

— Хейли е твърде неконвенционална за мен.

— Не е. Тя е върхът.

— Непрекъснато се задъхвам, когато съм с нея.

Челси се усмихна.

— Това е страст, приятелю.

— Не, това е старост. Освен това Хейли не е като теб.

Звънецът извести, че пицата е пристигнала. Всички вече си бяха отишли и те сами тръгнаха да си я вземат. Карл обви кръста ѝ с ръка.

— Влюбен съм в теб, откакто бях на две години — каза той. —

Ти си ми най-добрият приятел на света. Как бих могъл да се ожения за Хейли при твоето присъствие в живота ми?

— Вие с Хейли говорили ли сте за брак? — попита изненадано Челси.

Не мислеше, че е стигнало толкова далеч.

— Тя говори за брак — поясни Карл.

Това учуди Челси още повече. Хейли ѝ приличаше на човек, способен да чака до последната минута, преди да се омъжи. На двадесет и девет години тя имаше време. Кариерата ѝ бе едва в юношеска възраст.

— Хейли вярва — продължи той почти подигравателно, но не съвсем, — че може да прави всичко, което ѝ хрумне. Това означава да бъде адвокат, съпруга и майка едновременно. Ако имаше начин, това момиче щеше да кърми бебето в съдебната зала.

Челси се засмя.

— Тя го каза. Всичко е планирала. Ще носи изтънчени дрехи и ще играе ролята на напълно преуспяла адвокатка, само ще уведомява съда, че ще прекъсва заради млякото. Съпоставянето на двете картини щяло да е неудържимо. Съдиите щели да ядат от ръката ѝ.

Стигнаха в приемната, отделена от по-големите чертожни зали с модерни прегради. Цялото пространство, оформено по проект на Челси, бе с висок таван и открито, с много прозорци и оберлихти, за да се омекоти наситеното червеникавокафяво на голите тухли. Мебелите от стъкло и хром бяха и практични, и невероятно стилни. Меката светлина на ниските абажури изолираше помещението от нощта.

Карл плати за пицата. Върнаха се по същия път, минаха покрай работните места на тримата чертожника и началника им и стигнаха до офисите на ръководството. Влязоха в кабинета на Челси.

Тя бързо поднови разговора оттам, където го бяха спрели, защото думите му ехтяха в главата ѝ. Чувстваше се странно неудовлетворена. Карл бе неин от толкова години, вярно, съвсем невинно.

— Обичаш ли Хейли?

Той вдигна от чертожната ѝ маса няколко скици и постави пицата.

— Обичам теб.

— Сериозно, Карл.

— Говоря сериозно — каза той, после изчезна в собствения си офис и след секунда се появи с няколко салфетки.

— Свикнал съм с теб, Челс. Когато съм с други жени, имам чувството, че те предавам.

— Не бива. Не сме обвързани по този начин.

— Може би трябва да сме — каза той така сериозно, че тя се стресна още повече.

Карл отхапа от пицата и развали действието. Част от месото и сиренето се плъзна и падна обратно в кутията. Той ги загреба внимателно, нагласи ги, прегъна парчето и опита отново.

Челси също отхапа — съвсем мъничко. Чудеше се накъде ли бие той. Карл продължи:

— Мисля много за това, откакто Аби почина. Мисля, че е естествено. Когато загубиш някой близък, се изправяш лице в лице със смъртта. Мислиш за всички неща, които искаш, които можеш да пропуснеш, ако не направиш нещо, за да ги получиш. И двамата сме на тридесет и седем. Никой от нас не се е женил главно заради това, че си принадлежим един на друг. Защо да не го направим официално?

Челси бе съвсем неподготвена за предложението, да не говорим за неговата сериозност. Постави пицата и тихо попита:

— Това предложение ли е?

— Мисля, че да.

— Какво има да мислиш! — възкликна тя, разстроена, че не знае как да реагира. — Трябва да знаеш!

Внезапно ѝ хрумна нещо.

— Твоите родители ли го измислиха?

— Те те обожават.

— И аз ги обожавам, но това не е достатъчно за един брак.

Карл се усмихна неуверено.

— А не обожаваш ли и мен?

Сърцето я заболя.

— Да, но не знам дали съм влюбена в теб, нито дали ти си влюбен в мен. Наистина никога не сме мислили за тези неща.

Карл винаги си бе точно такъв. Тя не го бе виждала в романтична светлина, със сигурност не и в сексуална — което не означаваше, че това бе невъзможно, просто не бе свикнала да мисли по този начин.

— Можем да опитаме — каза той, — да видим дали върви.

Тя обви врата му с ръка.

— О, Карл, не съм сигурна, че мога да мисля за брак. Още мисля за мама, а освен това съществува и ключът. Ти си прав. Трябва да разбере коя съм, за да мога да се омъжа и да имам деца. Само Бог знае какви генетични дефекти нося в себе си.

— Не ме е грижа за дефектите.

— Искам да знам коя съм.

— Но защо да не можем да помислим за това заедно? Толкова сме близки. Мисля, че си го дължим един на друг — да опитаме да бъдем по-близки.

— Ей! — сгълча ги от вратата Мелиса Ку. Както винаги беше влязла нечуто. — Нали се разбрахме да няма свалки в офиса.

Благодарна заради прекъсването, Челси се закикоти, но не бързаше да отдръпне ръката си. Копнееше за докосване и близост и намери утеха в близостта на Карл. С него я свързваха неща, различни от тези, които я свързваха с другите. Дори Мелиса, с която се бе запознала в университета и бе харесала веднага заради артистичната ѝ ексцентричност, ѝ бе позната от по-малко от десет години. Колкото и да бяха близки, не бе същото. Карл ѝ бе като брат. С него я свързваха семействата им, приятелите, спомените.

Може би той беше прав. Това, че досега просто не бяха мислили за романтична връзка, не означаваше, че няма да е хубаво. Може би не бяха избрали правилно момента.

Може би щом свикне с мисълта, че ще се омъжи за него, всичко ще изглежда съвсем естествено.

И все пак засега тя просто го потупа по рамото и каза на Мелиса:

— Защо си се върнала толкова късно?

Мелиса бе слаба като манекенка, дори изглеждаше мършава. Лицето ѝ се омекотяваше единствено от усмивката, но пък светваше, когато се ухили. И точно сега тя се ухили на Челси. Невероятно.

— Поркахме с Питър Шор. Спечелихме „Дейта Майл“.

Челси също се ухили. „Дейта Майл“ бе частна информационна банка, току-що станала държавна, и строеше три отделни центъра в Балтимор, Атланта и Денвър. Проектът на Мелиса бе много по-смел от обичайните проекти за информационни центрове и щом бъдеха завършени, сградите щяха да съберат очите на всички.

— Това е страхотно!

— Определено работа за награда — предсказа Карл.

— Надявам се — каза Мелиса и гласът ѝ стана кисел, — защото загубихме „Акрън Арийна“.

Усмивката на Челси се стопи.

— Сериозно ли?

— Поне неофициално. Но се носи слух, че Бейкър, Уилс и Крок гърмят шампанското, което значи, че знаят нещо, което ние не знаем. Предполагам, че утре ще ни се обадят — тя зърна сребърния ключ и салфетката върху масичката за кафе. — Ау! Какво е това?

Вдигна го и го огледа отвсякъде.

Челси ѝ разказа накратко. Когато стигна до Норич Ноч, Мелиса се смръщи и се обърна към Карл.

— Защо ми звучи познато?

Челси я погледна, после погледна Карл.

— Когато на мен ми прозвуча познато, го отдадох на въображението си. Когато прозвуча познато на теб, Карл, го отдадох на съвпадението. Но щом и на теб ти звучи познато, Мелиса, сто на сто има нещо. Къде сме чули това име?

— На ските — настоя Карл.

Челси поклати глава.

— Мелиса не кара ски. Опитай с Ню Хампшир. Какво правихме в Ню Хампшир?

— Групово жилищно строителство в Портсмут, спортен център в Сънапи и ледени скулптури за Зимния фестивал в Дартмут — каза Мелиса, — но нищо в Норич Ноч. Може би мислим за Пейтън Плейс. Той е в Ню Хампшир, нали?

— Съжалявам, скъпа, Пейтън Плейс е литературна измислица — каза Карл.

— Нотс Лендинг също, но може би точно затова Норич Ноч звучи толкова познато — тя се присъедини към тях на чертожната маса. — Норич Ноч. Норич Ноч — откъсна си малко от пицата. — Познаваме ли някого от Норич Ноч?

— Що за въпрос! — ахна Челси. — Може би всичките ми кръвни роднини живеят там. Майка, баща, сестри, братя, лели, чичовци, братовчеди — списъкът може да е безкраен. Направо се побърквам!

— Норич Ноч — промърмори Мелиса и вдигна глава. — Трябва ми време. Ще се сетя.

Като се има предвид, че единственото общо нещо, което свързваше Карл, Челси и Мелиса, бе архитектурата, щом всички бяха чували за Норич Ноч, трябваше да е във връзка с работата им. Поне така реши Челси и прекара следващата сутрин в преглеждане на папките, за да открие дори и най-дребната справка за града. Не намери нищо и се обади на един приятел, с когото „Харпър, Кейн и Ку“ бе работила преди. Когато и тук се натъкна на задънена улица, позвъни на един професор в Принстън, с когото поддържаше връзка, но пак без никаква полза.

Беше решена да разкрие загадката. И тя, и двамата ѝ партньори бяха чували за Норич Ноч и тя искаше да знае откъде. Разгорещена, Челси смело извади тефтера си от чантата, обърна на страницата, на която бе записала телефони от Норич Ноч и без да се колебае, позвъни в кметството.

След минута знаеше отговора. И тъкмо затваряше телефона, в кабинета нахлу Мелиса. Размахваше някаква папка.

— Центърът за изкуства в Уентуърт! Не в Ню Хампшир! В Мейн!

След нея нахълта и Карл и я прекъсна:

— Сетих се! „Харпър, Кейн и Ку“ са се занимавали с тях не повече от шест месеца. Нали наддавахме за онзи център по изкуствата на брега на Мейн...

— Уентуърт — добави Мелиса.

— Точно така — каза той удовлетворен и погледна Челси. — Имахме нужда от работата, затова наддавахме ниско, но бе стабилно. Те искаха да има камък.

— Гранит — уточни Челси и седна на стола си. Сърцето ѝ пулсираше бързо. — Той е шест пъти по-твърд от мрамора и здрав като желязо. Искаха го, понеже издържа на соления въздух и се съгласихме, че е така, но ние искахме и сиво-зелен нюанс, който да хармонира с брега. Почнахме да търсим кариери. Вносният камък беше прекалено скъп, пък и ние мислехме, че местният ще е по-подходящ... — тя пое дъх. — И една от каменоломните, която отхвърлихме, бе в Норич Ноч, Ню Хампшир.

ГЛАВА ТРЕТА

В началото на февруари Майкъл Малер ѝ се обади по телефона. Истински грубиян, въпреки че винаги се държеше изтънчено. Попита я дали се е замисляла пак по въпроса за рубинения пръстен.

Тя наистина го бе правила. Беше ѝ скъп, защото е бил скъп и на Аби. От трите неща Аби най-често носеше пръстена. Това означаваше много за Челси, така че тя каза:

— Той беше на майка ми. Нейното желание бе да го имам.

— Значи няма да се откажеш от него?

— Не мога да го направя.

— Хайде де, Челси — сгълча я Майкъл както винаги високомерно, — знаеш, тя бе доста болна преди края. Честно, наистина ли мислиш, че е разсъждавала трезво, когато е решила да развали комплект, вървял заедно от поколения?

Челси нямаше ни най-малко съмнение по този въпрос.

— Тя разсъждаваше трезво. Дори пред самия си край тя разсъждаваше съвсем трезво и това аз го знам много по-добре от теб. Ти дойде само за погребението. Татко и аз бяхме с нея през трудните седмици преди това.

— Несъмнено, за да повлияете по незаконен начин на решенията ѝ.

— За да се погрижим за нея. За да направим последните ѝ дни колкото е възможно по-леки. Тя бе с разума си. Много хора могат да свидетелстват за това.

— Но това е безсмислено — изстена той. — Помисли малко. Помисли малко. Три подхождащи си бижута. Те са комплект.

Челси беше спокойна, спокоен бе и гласът ѝ. Хрумна ѝ, че след смъртта на Аби Малерови вече не са толкова опасни. Емоционалната ѝ връзка, в най-добрия случай винаги несигурна, бе прекъсната. Навремето би се ужасила от това. Да има корени бе много важно за нея и все още бе важно, но отправната ѝ точка бе променена. Сега вече

корените ѝ включваха Аби и Кевин. И всички, които съществуваха и бяха съществували в Норич Ноч. Малерови не значеха нищо.

Тя бе на свобода като балон, пуснат в небето.

— Майка никога не е носила рубините като комплект — каза тя уверено. — Бе твърде елегантна, за да го направи. Невъзможно ми е да разбера как мислят да го направят Елизабет или Ан.

Гласът на Майкъл охладня.

— Какво ще правят, като получат бижутата си е тяхна работа, но ние всички искаме комплектът да остане в семейството.

— Съгласна съм. Затова ще задържа пръстена. Искам един ден да го дам на собствената си дъщеря.

— Но твоята дъщеря няма да е от Малерови, както не си и ти.

— По закон ще е, както съм и аз — каза Челси. — Имам документи, които удостоверяват това, Майкъл. Нито един съдия няма да ги пренебрегне. Ако искаш, опитай и ще видиш. Греъм ще е много щастлив да ме представлява, но, повярвай ми като ти казвам, че няма да спечелиш делото.

Греъм го беше потвърдил. И беше предположил, че следващата стъпка на Малерови ще е да предложат на Челси пари за пръстена.

— Много по-малко от истинската му стойност, имай го предвид — предупреди я той, — но те изглежда чувстват, че е много важен.

За Челси пръстенът също беше много важен.

— Дори да ми предложат десет пъти повече от истинската му стойност, пак няма да го продам — закле се тя. И мога да бъда също толкова опърничава, колкото и Малерови.

Греъм скръсти ръце.

— Тогава имаме предполагаемо доказателство, че някои черти по-скоро се създават, отколкото наследяват.

— Или пък, че инатът е бил вроден у някого от истинските ми родители и после е предаден на мен.

— Не мога да знам.

— Нито пък аз. И точно това е причината, поради която дойдох при теб — ако въпросът беше единствено за законността на завещанието, тя можеше просто да се обади по телефона. Какво знаеш за осиновяването ми? Баща ми няма да ми каже нищо, но аз съм голям човек. Имам право да знам.

— Защо това изведнъж стана толкова важно за теб?

— Защото майка ми е мъртва. Защото тя искаше аз да имам ключа към миналото си. Защото нейното семейство не преставаше да ми повтаря, че не съм една от тях, а аз искам да знам къде съм една от някого.

Греъм помисли малко, после я погледна.

— Няма много за казване. Осиновяването е уредено тайно. Документите са били затворени и запечатани.

Едно от нещата, които Челси бе научила, беше, че затворените документи могат да се отворят и запечатаните — да се разпечатат. Тя можеше да помоли Греъм да ги погледне, но това щеше да го постави в неудобно положение спрямо Кевин — а Кевин щеше да разбере какво прави тя, което би създадо суматоха, нали смъртта на Аби бе толкова скоро. Можеше да почака. Имаше много неща, които можеха да се научат от по-малко опасни източници.

— Защо родителите ми не са действали чрез агенция? — попита тя.

Той се намръщи и погледна ръцете си.

— Моето предположение — предположение в юридическия смисъл на думата — е, че болестта на майка ти я е правела далеч не най-удачния кандидат за осиновяване на дете. Възможно е родителите ти да са отишли в агенция и да са били отклонени.

Да, това бе възможно, осъзна Челси — глупаво, като се има предвид каква чудесна майка бе Аби, но възможно. Също бе възможно да са предприели тайни действия по други причини. Кевин бе потаен човек. Правеше ясно разграничение между лични приятели, познати и колеги. Челси го бе виждала как действа. Беше чувала как поканил гости в клуба за вечеря, а те не знаели, че Аби е саката, преди да се запознаят с нея. По същия начин никога не бе разпространявал факта, че Челси е осиновена. Когато Аби говореше за това, той мълчеше. Всъщност в гравираното съобщение, разпратено скоро след раждането на Челси, изобщо не се споменаваше за осиновяване. Тя си помисли, че Кевин е искал всичко да стане възможно по-чисто и бързо. А това най-добре би станало тайно.

— Значи са отишли при баща ти — каза тя. — А той как е уредил всичко? Да види ли е отишъл, или случайно е налетял на бебето?

— Доколкото мога да преценя, по малко и от двете. Направил е няколко дискретни проучвания, едното от които е било чрез адвокат, с

когото малко преди това се е свързал чрез адвокат от Норич Ноч:

— Знаеш ли името му?

— Не.

— Знаеш ли дали все още е в Норич Ноч?

— Не. Дори не знам дали още е жив.

— Пазиш ли старите папки на баща ти?

— Само някои. Но не тази, която искаш. Подредих ги по азбучен ред след смъртта му. Нямахме папка за тебе.

— Може да е била под друго име.

Греъм поклати глава.

— Отворих и прочетох всичко. Няма досие за теб, Челси.

Тя предполагаше, че някога е имало. Всички адвокати пазеха досиета. Кевин може да се е чувствал притеснен от неговото съществуване и да го е унищожил. Имаше обаче други начини да се получи същата информация.

— Значи не знаеш нищо за истинските ми родители. А какво ще кажеш за Норич Ноч? Знаеше ли, че е град на гранита?

Той поклати глава.

— Всъщност имахме предложение от местната гранитна компания — „Плъм Гранит“ — за една работа, която вършихме преди няколко години. Качеството на гранита бе над средното, но нямаше подготовка вътре. Всичко трябваше да бъде отрязано и полирано другаде, което се добавяше към цената.

— Не ми звучи много добре като работа. Учудвам се, че още са в бизнеса.

— О, са — каза Челси. — „Плъм Гранит“ е най-големият работодател в града.

А тя бе архитект и непрекъснато се нуждаеше от гранит. Това бе идеално извинение. Можеше да отиде до Норич Ноч, Ню Хампшир, да огледа камъка. Архитектите го правеха постоянно, просто за да имат материал подръка.

Греъм я гледаше разбиращо.

— Няма да ходя там — каза тя.

— Защо не?

Тя метна чантата си през рамо и стана.

— По същата причина, поради която не наех частен детектив.

— Чудех се защо ли. Можеш да си го позволиш.

— Ако говорим за пари, да. Но не за емоции. Още не.

Греъм си спомни как Кевин веднъж каза, че Челси била човек, който постигал всичко, което поиска.

— Но ще отидеш там някой ден.

— Може би — тя се намръщи, после сви рамене. — Сигурно. Но не сега — тръгна към вратата. — Чувствам се обърквана. Понякога се случват разни неща, например, обажда се Майкъл, и аз отчаяно искам да разбера коя съм. В такива случаи изпитвам такава нужда от информация, че страхът отстъпва. Показвам ключа на някой бижутер или се обаждам в Норич Ноч, или те обсипвам с въпроси. После това ме удовлетворява за известно време и аз се отдръпвам — вече не чувстваше нищо от порива, който я бе довел в офиса на Греъм. — Чудех се каква информация имаш. Сега знам.

Кевин закъсняваше, а това съвсем не бе в негов стил. Обикновено бе толкова точен, колкото и методичен. Ако трябваше да оперира в седем сутринта, той бе облечен и влизаше точно на минутата. Ако кажеше, че ще бъде вкъщи в осем, точно в осем прекращаваше прага на вратата.

Челси бе дъщеря на баща си. Ако имаше среща с инвеститора в десет, тя се появяваше с папката си в офиса му в десет. Ако бе канена на коктейл, който започва в шест, заставаше на прага на домакина в шест. Приятелите ѝ я дразнеха. Предупреждаваха я, че няма да се задържи дълго в обществото, освен ако не се научи да закъснява. Но Челси не се притесняваше за позицията си в обществото. Тя вече бе толкова част от него, колкото искаше да бъде. Изкачването по социалната стълбица не бе в списъка ѝ на приоритетни задачи.

Но да угажда на Кевин Кейн бе една от тях. Не бяха живели заедно в голямата крайградска къща, откакто преди осем години се бе дипломирала, а дори и по-отдавна, благодарение на фонда „Малер“, от който зависеше финансово. Но все още търсеше неговото одобрение заради нуждата си от любов, близост и семейни връзки.

Очакването одобрение дойде на пресекулки през седмиците след смъртта на Аби, и то не защото Челси направи нещо погрешно, а защото Кевин бе потиснат. Работеше по цял ден, много повече, отколкото според Челси трябваше да работи един шестдесет и осем годишен мъж, после се прибираще вкъщи и се заравяше в списанията си. Когато му се обаждаше, чувстваше, че го измъква от много по-

далеч отпреди. Ето защо започна да се вижда с него за вечеря. Лице в лице имаха много повече шансове да се разберат.

Погледна часовника си. Кевин закъсняваше десет минути. Беше сигурна, че помни за срещата им днес, четвъртък, в седем вечерта в дневната на клуба. Тя дори бе дошла по-рано.

— Бихте ли желали едно питие, докато чакате доктор Кейн?

Вдигна очи към униформения келнер, застанал до нея.

— Ами... да, чудесно. Обикновеното за мен, Норман. И донеси питието на баща ми. Трябва да се появи всеки момент.

Щом го каза на глас, се почувства по-добре, макар гледката през прозореца да не навяваше спокойствие. Беше дъждовна февруарска нощ, много тъмна, много мъглива и мрачна. Представи си как колата поднася на мокър участък от пътя или как Кевин рязко извива, за да избегне друга кола, и се блъска в дърво, или как не може да вземе завой...

Не бе млад, а бе всичко, което ѝ бе останало. Мисълта, че нещо може да му се случи, я ужасяваше.

В случаи като този, когато се страхуваше за сигурността на Кевин, Челси си мислеше за Норич Ноч и за другите си възможни роднини.

В този момент Кевин се появи на вратата и Челси с облекчение стана от дивана и се усмихна широко.

— Тревожех се вече — тя го прегърна и го целуна по бузата.

— Съжалявам, мила — той върна целувката ѝ. — Опитах се да се свържа с теб в офиса, за да те предупредя, че ще закъснея, но ти вече бе излязла.

— Всичко наред ли е?

— Накрая ме повикаха спешно на консулт — той ѝ посочи дивана и седна до нея. — Карл нали е с теб?

— Не. Играе скуош.

Кевин се намуси.

— Мислех, че ще бъде с нас.

— Той винаги играе скуош в четвъртък вечер — обясни Челси.

Стана ѝ неприятно! Откакто Аби бе починала толкова малко неща създаваха удоволствие на Кевин, че тя мразеше дори мисълта, че ще го лиши от някое. Карл означаваше нещо за него, очевидно дори нещо повече, отколкото си бе мислила.

— Нали е в отбора. Разчитат на участието му.

— Аз пък разчитах да е тук.

— Не го спомена.

— Не мислех, че трябва. Мислех, че навсякъде сте заедно.

Той се надигна, за да поеме скоча и водата си от Норман и с яка глътка се намести обратно на дивана.

Челси държеше винената си чаша с две ръце и се чудеше кое го ядосва — гневът или умората. После попита:

— Това пречи ли ти?

— Че прекарваш толкова време с Карл? Разбира се, че не! Карл ми е като син. Ще бъда очарован, ако се омъжиш за него. И Том и Сиси също. Всъщност Том говореше за това онзи ден. Опитваше се да разбере дали знам нещо повече от него. Казах му, че си голямо момиче и това не ми е работа — и малко по-нерешително добави: — Може би греша. Аз съм ти баща... — внезапно нещо го озадачи. — А ти вече не си малко момиче. Загрижен съм за теб. Какво става с Карл?

Обикновено Кевин се интересуваше от работата ѝ и оставяше сърдечните проблеми на Аби и въпреки че в притеснението му сега имаше нещо затрогващо, имаше също така и тъга. Колко ѝ се искаше Аби да е тук.

— Ние... — тя търсеше думите, за да обясни какво става, без да дава фалшиви надежди — ... ние се опитваме да изясним нещата.

— Мислех си, че вече сте го направили — отбеляза Кевин. — Вие сте стари приятели. А пета година сте и бизнеспартньори.

— Но никога не сме ходили заедно в традиционния смисъл на думата.

— Върви ли?

Тя се ухили дяволито:

— Много прямо.

— Нямам време да си играя на заобикалки. Нито пък ти, мила. Ако искаш деца, ще трябва да побързаш.

— Имам време.

— Не много, ако искаш да имаш здрави деца. Рисковете стават все по-големи с всяка година.

Импулсивно, защото това ѝ се въртеше от дълго време в главата, тя каза:

— Рисквете от възрастта могат да бъдат превъзможнати с добри грижи преди раждането. Но другите рискове не. Нямам представа какво съм наследила. Медицинската ми наследственост е неизвестна.

Той се намръщи.

— Тя е сигурна. Проверих.

— Как провери?

— Попитах.

Тя стисна устни. Подписаните документи са едно нещо, а необвързващото „попитах“ — съвсем друго.

— Мислиш ли, че някой, който отчаяно иска да намери място на едно дете, ще каже истината?

— Беше ми казана истината. Той знаеше, че в противен случай ще си изпати ужасно.

— Кой е „той“?

Кевин се забави за момент, ужасно дълъг момент.

— Уолтър Фриц.

„Зарежи това“ — й казваше част от нея, но другата част просто не можеше да го направи. Помисли си за досието, което Грѐм никога не бе виждал. Беше сигурна, че Кевин знае повече, отколкото казва.

Загледа се в светлата течност във винената чаша, докато повърхността ѝ се успокои и стана гладка като огледало.

— Прав си. Ако искам деца, трябва да ги имам скоро, но една част от мен се страхува. Как мога да стана добра майка, без да знам коя съм?

— Ти знаеш коя си. Ти си добър човек, а що се отнася до добрата майка, ти имаше най-добрия възможен модел.

Челси опита отново:

— Това е нещо емоционално. Не се чувствам цялостна.

— Няма да се чувстваш така, ако имаш прекрасен съпруг и няколко чудесни деца — каза той с нисък, но твърд глас. — Те ще те накарат да забравиш всичко, което не знаеш, защото ще разбереш, че то няма смисъл. Ще се реализираш като личност. А също и Карл. Том, Сиси и аз ще бъдем щастливи. Знаем, че и майка ти щеше да бъде. Тя винаги е искала да се омъжиш за Карл.

— А, вината! — сподавено се изтръгна от гърлото на Челси.

— Не е вина. Просто здрав разум. Ти и Карл сте идеалната двойка. Не знам какво чакаш.

Той правеше нещата толкова прости, само в бели и черни тонове, тъй като виждаше света предимно по този начин. Сивите тонове бяха твърде странни, за да се съобразява с тях, а може би и положението му в болницата го принуждаваше да е такъв. Някой трябваше да взема решения. Една проба се правеше или не се правеше. Операция се извършваше или не.

Челси не бе надарена с такава решителност, когато ставаше въпрос за това коя е тя. Виждаше и сивите тонове. Виждаше големите пропасти. Виждаше безкрайно множество хора, които бяха кръвно свързани с нея, само че имената и лицата им бяха неясни.

Но Кевин не можеше да разбере. Дори сега изражението му бе мрачно.

Тя се опита да го разведри.

— Може би си прав. Може би Карл и аз ще решим, че сме съвместими. Може да се получи добре с една дълга бяла булчинска рокля, торта на три етажа и шампанско, достатъчно да наводни клуба.

Дъгите на веждите му се отпуснаха. Той вдигна чашата с шотландско уиски — мълчалив тост за бъдещата гледка.

— Но ако го реша — каза другата ѝ страна, ще направя всичко, което ще те направи щастлив, само че и ти трябва да направиш нещо за мен. Трябва да бъдеш честен. Трябва да се поставиш на мое място. Дали съм права или не, дали постъпвам добре или зле, това си е моя работа. Бих искала да разбере дали знаеш нещо повече за произхода ми, отколкото ми каза.

Кевин надигна чашата, която бе оставил само преди секунди, после я остави на облегалката на дивана. В чашата изтракаха само ледените кубчета. Окуражен от алкохола, той я погледна в очите.

— Не знам нищо и точно така исках да бъде. От самото начало ти бе наша. Ти дойде при нас направо от леглото, в което бе родена, и от този ден стана наша дъщеря. Не исках някой чужд да дойде след теб. Така че се погрижих всички съществуващи документи да бъдат унищожени.

— *Всички документи?* — Челси преглътна. Можеше да приеме, че досието на Уолтър Фриц сигурно е изчезнало, но разчиташе, че някъде има и нещо друго.

Кевин кимна и за свой ужас тя му повярва. Ако е поискал да го направи, значи го е направил.

— Съдебните документи? — попита тя слабо.

— Изчезнаха.

— Как?

— Подкуп.

— О, татко!

— За мен това имаше значение — каза той. Отвърщаше ѝ със собствените ѝ думи. — Правилно или не. За добро или зло. Ти си моя дъщеря. Аз те обичам. Не искам да тичаш след миражи и да бъдеш наранена.

— Това не са миражи — възрази тя, — това са сенки и те ще ме преследват, докато не ги разгледам по-отблизо — опитваше се да скрои лъжа от това, което бе казал той. — Не може да няма нещо в Норич Ноч. В болницата трябва да има някакви записи.

— Раждането стана в къща.

— Трябва да е присъствал лекар.

— Ти бе израждана от акушерка, на която бе заплатено добре да мълчи.

„Ще ѝ платя повече“ — бе първата мисъл на Челси. И тя направи грешката да го каже високо.

Гледаше го как се отдръпва от нея: изправи рамене и издаде напред брадичката си, отчуждението се спусна върху очите му като сянка.

— Бих желал да не го правиш — каза Кевин сковано.

— Искам да знам — прошепна тя.

Не бе сигурна кое я плаши повече — дали отдръпването му, или фактът, че нарочно е попречил на нейното издирване.

— Това, което си направил, не е честно. Това е моята кръв, моето родословие. Аз съм голям човек. Имам право да знам коя съм.

— Ако досега не си разбрала, нещо не е наред. За Бога, защо бяха всичките ти бунтове, когато растеше, ако не си разбрала коя си?

— Търсех. Винаги съм търсила.

Той пое въздух и слисано поклати глава.

— Челси, знаеш, че виждам хора да умират всеки ден и в това няма нищо приятно. Виждам хора, които биха дали всичко, за да имат доброто здраве и състояние, които имаш ти. Но ти не си удовлетворена — гледаше я, като че ли му бе чужда. — Какво точно искаш?

Тя не отговори. Не можеше. Гърлото ѝ се бе стегнало, свито от прекалено много емоции. Освен това всичко вече бе казано.

Сякаш изведнъж осъзнал това, Кевин се изправи.

— След всичко, което направихме майка ти и аз, след всичко, което споделихме с теб, тази натрапчива мисъл за някакви си хора, които не са направили абсолютно нищо за теб, е шамар в лицето. Аби не го заслужава, Челси, аз също.

Тя се наведе напред и тихо изплака:

— Това не е натрапчива мисъл.

Кевин отвори и затвори джобния си часовник без въобще да го погледне.

— Май ще се откажа от вечерята. Не съм много гладен.

Тя отвори уста да се извини, но Кевин вече ѝ бе обърнал гръб и се отдалечаваше.

Беше сразена. Дни наред след спречкването си спомняше за него с леко потръпване в стомаха: Знаеше, че Кевин я наказва и че не е прав. Знаеше също, че трябва да му го каже и че би го направила, ако бе някой друг. Но той бе неин баща. Не можеше да рискува да изостри отношенията си с него повече, отколкото вече бе направила.

Карл ѝ бе като изпратен от Бога — не само за да поддържа контакт с Кевин, но и за да я утешава. Прекарваха почти цялото си свободно време заедно и бяха по-близки от всякога. Въпреки това не говореха за брак. Още не се бяха любили.

— Сексът има значение — каза Челси на Сидра Сейпърстейн, щом осъзна този факт.

Сидра бе психотерапевт. Челси се бе запознала с нея в спортния клуб. Бягаха заедно от близо пет години и бяха станали добри приятелки. Тъй като в живота им нямаше други общи неща — нито общи приятели, нито любовници или стремежи в работата — двете можеха да споделят чувствата си без страх.

Облечени в почти еднакви найлонови клинове и широки горница, с подскачащи в синхрон коси, стегнати във високи опашки, Челси и Сидра тичаха по улиците в ранното утро и си разменяха кратки задъхани фрази.

— Не съм света вода ненапита — продължи Челси. — Той също не е. Понякога сексът става. Понякога не. Когато не става, е лошо. И двамата го знаем.

— Но не можеш да знаеш... преди да си опитала. Защо тогава... не го направиш?

Челси си бе задавала същия въпрос много пъти.

— Карл ми е като брат. Изглежда нередно.

— Не те ли вълнува?

— Не знам. Все още не мисля за него... по този начин.

— Как се чувстваш..., когато те целува?

— Хубаво... ми е.

— Само хубаво?

— Не сме обзети... от буйна страст. Той ми дава време... — Челси се позамисли, без да намалява темпото.

— И е нервен... Иска нещата да тръгнат... Страх го е..., че няма да стане.

— В това има послание... не мислиш ли?

Сидра бе по посланията.

— По-добре да опиташ, Челс... Дяволски си права... сексът има значение... Ако не е както трябва... само си създаваш проблеми... Заради това ние с Джеф... се развеждаме.

Веднъж цяла сутрин бяха обсъждали брака на Сидра. Тя имаше нужда да излее яда си. Твърдеше, че от многото причини за неговия неуспех най-сериозната е сексът.

— Той го искаше, аз не. Мислех, че привличането ще дойде с времето. Не дойде. Привличането или го има, или не.

— А ако го няма?

— Тогава си губиш времето. Има други мъже. Можеш да дойдеш на сбирка на самотните с мен.

— Мразя сбирките на самотните. Искам да тръгне с Карл.

Сидра се ухили.

— Тогава опитай и виж. Може да излезе страхотно и ще се спускаш от яд, че си чакала толкова.

Но Челси не пришпорваше нещата, и се случи, че работата ѝ помогна. „Харпър, Кейн и Ку“ бяха по-заети от всякога. Лично тя завърши проекта за една библиотека в Делауеър и проектиреше здравен център, зимен спортен клуб и сграда за застрахователно дружество, като наблюдаваше и скицирането на два други проекта.

Връзката ѝ с Карл трябваше да се обмисли добре, но от работа не ѝ оставаше време да се съсредоточи и Карл го разбра.

Но не можа да разбере защо насред цялата тази работа Челси реши да лети на север, за да види гранита.

— Мисля да включа бял гранит в проекта на застрахователната компания — опита се да обясни тя. — Знаеш колко е трудно да се намери.

— Обаче знам също — каза Карл, кацнал на ръба на бюрото ѝ, — че всяка голяма компания за гранит има местни представители, които с радост ще ти покажат мостри.

— Не искам мостри. Искам да видя скалата на място.

— Искаш друго — Карл си играеше с един от пластмасовите ѝ триъгълници. — Искаш да видиш Норич Ноч. Точно Норич Ноч си записала тук, заедно с „Плъм Гранит“, плюс телефонния номер. Искаш да застанеш насред града и да кажеш: „Ето ме. Няма ли да дойдете да си ме поискате?“

— Разбира се, че не е така!

— А как е?

Тя го погледна, засегната от лекото пренебрежение в тона му. Ако Карл си мислеше, че задълбочаването на връзката им му дава право да ѝ нарежда какво да прави и какво не, много грешеше. Тя бе свободна. Беше равноправен партньор във фирмата. Можеше да пътува когато и където намери за необходимо, без да дава обяснения.

Въпреки това, заради всичко, което той означаваше за нея, Челси не отрече, че има и друга причина, за да отиде в Норич Ноч.

— Искам да видя. Просто да видя. Компанията разработва кариери с жили от бял гранит, но няма представители с мостри тук. Искам да хвърля един поглед. Няма да търся нищо за себе си. Няма да питам никого. Би било съвсем неуместно.

— Плановете на застрахователната компания все още са в проект. Не са казали, че искат гранит. Не пришпорваш ли малко нещата?

— Хайде да спрем, а? — въздъхна тя.

Той продължи мълчаливо да си играе с триъгълника.

Челси не издържа и от дъното на душата си възкликна:

— Трябва да направим нещо, Карл! Връзката ни уж се задълбочава, задълбочава... и после спира. Какво не е наред?

Карл не отговори. Толкова е объркан, колкото и тя — помисли си Челси и, без да иска, се разсърди. Искаше Карл да е силен. Искаше да

има отговори. Искаше да я примами да остане, да ѝ каже, че е лудо влюбен в нея и че ще му липсва, ако замине дори за три-четири дни. Искаше да я желае отчаяно. Точно от това имаше нужда — и той със сигурност го знаеше, ако въобще я познаваше.

Най-сетне триъгълникът се спря на бедрото му, извисен като преграда, която трябва да бъде преодоляна.

— Може би имаме нужда от още време.

Челси въздъхна обезкуражено. Знаеше, че не е честно да иска от него да бъде всичко, което тя не е.

— Може би.

— Трудно е да спреш да мислиш по един начин и да започнеш по друг.

Хрумна ѝ, че истинската любов не би трябвало да изисква толкова усилия, че насилват нещата, че може би, просто може би, двамата искат любов, страст и деца повече, отколкото се искат един друг, а при това положение бе добре, че заминава на север. Трябваше ѝ време да размисли, да разбере дали разстоянието сближава сърцата. Ако не беше така, трябваше да вземе трудно решение.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Късният март в Норич Ноч беше ужасен. Коловозите по черните пътища тънеха в локви и кал, по сенчестите северни места още имаше заледен сняг, зърнест и стар, постепенно попиващ в стоплящата се земя. Гумите на редките коли и камионетки пръскаха мократа каша. Отвсякъде струеше вода — идваше на поточета от планината Акатук, за да се стече през дефилето до залива.

Челси паркира край триъгълния градски парк. Единствените звуци, които чуваше, бяха здравето барабанене на дъжда по покрива, ритмичното припляскване на чистачките и глухото биене на припряното ѝ сърце.

Така беше вече цял час. В зори тя взе самолета от Балтимор за Бостън, нае кола, подкара на север и въпреки че имаше подробни упътвания, непрекъснато очакваше да зърне Норич Ноч зад следващия завой. Нетърпеливо минаваше през малки градчета с църкви с белосани, източени камбанарии, покрай ресторантчета със запотени витрини и ниски каменни огради. Веднага след като отмина Стотървил, който граничеше с Ноч, колата започна да се изкачва и възбудата на Челси нарасна. Студеният дъжд вече не можеше да ѝ развали настроението.

Тя се е родила тук. На една от тесните улички, тръгващи от центъра на градчето, се намира родната ѝ къща — и въпреки че тя нямаше представа за улицата или за къщата и дори за това, дали още съществуват, мисълта я порази. Значи по тези улици се е разхождала майка ѝ, когато е била бременна с нея, минавала е от тази страна на парка, сядала е на старите дървени пейки, възхищавала се е на подредената витрина на универсалния магазин на Фар.

Все пак най-впечатляваща от всичко бе възможността ей сега поне единият от истинските ѝ родители да мине край нея — от плът и кръв. Тя изчака това да стане, въпреки че не можеше да види в дъжда никого, да не говорим за човек на подходяща възраст.

Разбира се нямаше намерение да стои и да чака. Ако някой от родителите ѝ бе още жив, а това бе едно много невероятно „ако“, сигурно я беше забравил. Откакто бяха изпратили ключа на Аби, не бе имало други опити за контакт. Сега Челси бе състоятелна жена, професионалистка, дошла тук по работа. Би било прекалено романтично някой да я погледне и да види призрак от миналото.

Тя пое въздух и се измъкна от колата, дръпна шлифера над главата си и се затича с всички сили, доколкото ѝ позволяваха обувките с нисък ток, по хлъзгавата настилка към универсалния магазин. Не бе помислила за дъжда, когато тръгваше. Трябваше ѝ чадър.

Бутна вратата. Звънна звънче. Челси смъкна шлифера от главата си, съблече го, преметна го през ръка и приглади с пръсти гъстата си коса, забодена зад ухото с проста шнола. Бе облечена по-просто от обикновено и затова си имаше причини. Тук бе провинция. Хората бяха по-обикновени. Не искаше да изглежда претенциозна. По същата причина бе облякла къса пола, пуловер и дълъг широк блейзър. Ефектът бе: сериозен, но неофициален вид, точно както искаше да я възприемат, и тя се чувстваше сериозна, но и малко напрегната. Беше объркана. Не бе сигурна какво ще открие тук. Не бе сигурна какво *иска* да открие тук.

Огледа се озадачено. Млада жена с дете на кръста избираше марули от кошчето за пресни зеленчуци. Две други жени — майка и дъщеря, предположи Челси поради приликата помежду им, оглеждаха сухите цветя в един плетен от ракиа панер. Възрастен мъж с очила без рамки и лъскаво теме четеше вестник на щанда за вестници, над него се набиваха в очи съобщения за предстоящите на първи април вечерни танци в църквата.

Челси пое дълбоко въздух, за да се успокои. Всички, които видя, бяха с палта, което означаваше, че са купувачи, което пък означаваше, че тя може да позяпа, без някой продавач да я наблюдава. Трябваше ѝ малко време, за да се приспособи към обстановката. Искаше да научи нещо за града. Тръгна бавно по едната пътека, след това по другата.

Първото, което научи, бе, че хората от Норич Ноч се хранят добре. До щанда за пресни зеленчуци имаше щанд за месо, който предлагаше всичко — от агнешки бърбери до обезкостени пилешки гърди и телешко филе. Имаше бри, камамбер и „Хаварти“ с копър. Имаше консервирани храни, изсушени храни, минерална вода и там,

където Челси не очакваше да види нищо по-привлекателно от нескафе в тенекиени кутии, откри цяла дузина различни видове кафе на зърна, всяко в различна опаковка.

Също така бе очевидно, че хората от Норич Ноч харесват красивите неща. Челси видя тъкани постелки в какви ли не разцветки, ярко оцветена кухненска посуда, кухненски дъски с дърворезба, резбовани подноси за пайове, голям асортимент чаши за кафе, да не говорим за сухите цветя и раkitовите панери, от които избираха двете жени. Те я гледаха с любопитство, но не и подозрително. Тя им се усмихна колкото се може по-невинно и продължи обиколката си.

Имаше вълнени шапки, ръкавици с един пръст, шалове, памучни панталони, вълнени фланели и чорапи. Очевидно хората от Норич Ноч предпочитаха естествените материали, нещо, което споделяше и самата Челси и въпреки че фирмата бе класическата „Л. Л. Бийн“, цените, посочени на етикетите, бяха съвсем разумни.

Тя се върна в предната част на магазина и застава между щанда, на който бяха изложени готварски книги за „Приятелите на библиотеката на Норич Ноч“ и малка подвижна стълба, чиито стъпки бяха отрупани с изкусно подредени консерви с написани на ръка етикети — местно произведен кленов сироп. Изпита огромно облекчение. Беше се подготвила за беднотия. Очакваше да намери някой старомоден магазин за евтини, застояли по лавиците стоки, покрити със слой прах. Магазинът на Фар обаче приятно я изненада. Към нея се приближи някаква жена. Беше малко по-ниска и изглеждаше година или две по-възрастна, макар че това бе доста приблизително предположение, основаващо се единствено на гладкостта на кожата ѝ. Ако преценяваше по косата ѝ, пясъчна на цвят, без блясък, стегната в здрав кок, или по полата и блузата ѝ, които бяха малко старомодни, жената щеше да излезе доста по-възрастна.

Очевидно работеше в магазина. Очите ѝ — лешникови очи със съвсем малко по-тъмен кафяв оттенък от зелените очи на Челси, бяха внимателни, топли и гостоприемни, може би и малко боязливи.

— Търся чадър — каза Челси и се огледа любопитно. — Сигурно съм ги пропуснала.

Жената я покани с внимателен жест и я отведе през две пътеки до една урна, пълна с чадъри. Челси, като градска жена, автоматически си хареса един сгъваем, който щеше да се събере в чантичката ѝ, но

докато подбираше цвят, разбра колко абсурдно постъпва. Такова малко чадърче нямаше да свърши работа тук. Необходимо бе нещо солидно, нещо, което да издържи много повече от притичване до чакащото такси. Хората на Норич Ноч бяха сурови. Телешкото филе, яванското кафе на зърна и сиренето „Субенхара“ не биваше да я заблуждават. Тук бе провинция.

При тази мисъл Челси почувства прилив на задоволство. Съвсем кратък прилив, дошъл и заминал толкова бързо, че можеше и да не го забележи, ако не бе точно това, което толкова много ѝ липсваше напоследък. Но се почувства добре. Въпреки че всичко отмина толкова бързо, тя разбра, че щом е дошло веднъж, задоволството ще дойде пак. Имаше нещо обещаващо в това, също както в блестящия сребърен ключ. Тя не го беше взела, защото не бе дошла, за да задава въпроси. Беше дошла по работа, да огледа наоколо и може би само да реши какво ще прави нататък, как ще бъде най-добре да действа.

Избра един чадър с щампа на цветя. Не бе в нейния стил — цветята бяха на малки китки и прекалено сладникави, но ръкохватката бе от гладко леко дърво и много удобна. Подаде чадъра на жената и извади портмонето от джоба си.

По пътя към касата мина покрай щанда за вестници. Възрастният мъж бе още там, още четеше същия вестник. Тя предположи, че когато изчете всичко, което го интересува, просто ще остави обратно вестника на купчината и ще излезе от магазина. В нейния град това не бе прието. Тук изглеждаше нормално, но наистина бе странно.

Челси небрежно взе един брой от местния вестник. Сложи го на тезгяха до чадъра, след това импулсивно отиде до стълбата с кленовия сироп и взе една кутия и една готварска книга.

— Обичате ли да готвите?

Видя светлите очи на един мъж без горна дреха — значи също работеше в магазина. Беше среден на ръст и тегло, с прави черти на човек от северните щати, съвсем светлоруса коса и усмивка, която трябваше да очарова. Ако си падаше по блондини, Челси щеше да си помисли, че той изглежда добре, но тя предпочиташе високи, тъмни и мълчаливи енергични мъже, или поне така си мислеше.

— Не съм много добра — призна тя, — но обичам да опитвам.

Тя събираше готварски книги отвсякъде, където отидеше. Понякога използваше рецептите, но по-забавно беше да ги чете.

— Тази е страхотна. Съставена е от местните жени. Някои от рецептите съществуват от поколения. Точно като семейството ми. Ние сме семейство Фар, както пише на табелата отвън. Тук има рецепти на Фар, Джеймисън и Плъм. И рецептите от хана са хубави.

Той я изучаваше, без да спира да говори небрежно, просто за фон. После гласът му стана по-дълбок.

— Просто минавате оттук?

— Всъщност съм дошла по работа.

— Значи сте или архитект, или декоратор.

Тя го погледна въпросително.

— „Плъм Гранит“ е единственият бизнес, който довежда тук хора като вас, а вие сто на сто не сте строителен работник — обясни той и взе сиропа от ръцете ѝ. — Твърде деликатна сте за това. Откъде сте?

Челси не искаше да го окуражава, затова се обърна и тръгна към касата.

— От Балтимор.

— Архитект или декоратор? — той вървеше на крачка зад нея.

— Архитект.

Тя остави готварската книга до чадъра, мъжът тропна сиропа до нея. Челси се усмихна на жената, която търпеливо чакаше да таксува поръчката.

— Ще харесате сиропа — каза мъжът.

Той се наведе към тезгяха само на няколко сантиметра от нея и кръстоса ръце на гърдите си.

— Местно производство.

— Да, виждам — каза Челси и докосна етикета.

Всъщност това не е вярно. Не е направен точно тук. Направен е в Стотървил, но това са технически подробности. Кленовите храсти растат на границата между двата града. Захарният завод е в Стотървил и обработката става там. Виждали ли сте някога преработка на захар?

Челси се съсредоточи върху касата.

— Не, май не съм.

— Би трябвало да видите. Интересен процес. Можете да хвърлите поглед, докато сте тук. Колко ще останете?

— Едва ли много — учтиво каза тя.

— Сокът тече сега. Наминете да видите.

Внезапно той се пресегна и стисна ръката на жената на касата. Челси почти подскочи. Пак така рязко гласът му се промени от изпълнен с любезност на нареждащ:

— Иди да вземеш книгата за обработката на захар, Дона. Госпожата може да реши да я купи.

— Не, не — запротестира Челси, когато Дона спря да ѝ прави сметката, — няма нужда. Толкова малко време имам за четене!

Спря, защото разбра, че протестът ѝ отива на вятъра. Дона вече бе тръгнала. Докато я наблюдаваше как се отдалечава, срещна погледите на майката и дъщерята, които стояха наблизко и мълчаливо зяпаха какво става. Възрастният мъж също бе свалил вестника си.

Собственикът на магазина се намръщи след Дона.

— Ще трябва да извините жена ми. Работи в магазина от деня, в който се оженихме, значи вече четиринадесет години, но все още се тутка, когато трябва да изпревари желанията на клиента — той почука по главата си. — Малко е бавна.

Неговата жена. Челси се слиса от презрението в гласа му. Вече разбираше защо жената не говори много. Срамота! Ей, да можеше да поговори с Дона за съпруга ѝ някой ден.

— Един момент — каза тя и му обърна гръб.

Откри Дона в един ъгъл, който някак си бе изпуснала. Жената на собственика ровеше в рафт с книги — търсеше книгата за захарта, както бе заповядал съпругът ѝ.

Челси докосна ръката ѝ и тихо каза:

— Не си правете труда. Наистина. Имам цели купчини книги вкъщи и не ми остава време да ги прочета. Просто нямам време.

Огледа останалите стоки в ъгъла. Освен книгите, всички от които третираха местни теми, имаше и ръчно изработени неща — парцалени кукли, гравирани свещници и бележници с копринени корици.

— Всички ли са местно производство? — попита тя.

Дона кимна. Челси извади от кошницата обвита с плат шнола — още една щампа на цветчета, но пък ѝ допадна — и я нагласи върху своята от черупка на костенурка.

— Използвам ги вкъщи непрекъснато. Как изглеждат?

Очите на Дона просветнаха одобрително. Лицето ѝ сякаш се подмлади. Челси доближи шнолата до нейната коса.

— Вие би трябвало да я носите.

Едно от цветчетата имаше почти златен отблясък, а контрастът с другите добавяше жизненост.

— Великолепно ще ви стои. Страхотна реклама. Колко е дълга косата ви?

Дона прокара ръка до рамото си.

— Къдрава ли е?

Като се имаха предвид няколкото къси кичура, изскочили изпод забрадката, трябваше да е доста къдрава. Дона потвърди с печално кимване и нещо подтикна Челси да каже:

— Борих се с моята години наред. Опитах всичко — професионално изправяне, измазах цели кутии портокалов сок, решех я с огромни четки, докато я сушех, гладих я с ютия. И преди няколко години се предадох.

Протегна ръка към коша, избра още две шноли и ги пъкна в ръката на Дона заедно с първата.

— Ще ги взема и трите.

Докато се връщаха към касата, звънчето на вратата иззвъня, за да отбележи излизането на майката и дъщерята. Съпругът на Дона ядосано блъсна на касовия апарат.

— Вече си мислех, че сте отишли да обядвате.

Челси побърза да се притече на помощ на Дона.

— Съпругата ви ми показва някои неща, които търсех. Имате страхотни дреболии! — после тактично отвори портмонето си и когато плати, попита: — Като говорим за обяд, има ли наблизо някое местенце, където мога да хапна набързо?

Имаше среща в един в „Плъм Гранит“. Сега бе дванадесет и петнадесет. Не бе яла нищо от зори.

— Има една закусвалня — обади се треперливо възрастният мъж.

Беше застанал до тях, стиснал костеливите си ръце пред скута си, зарязал вестника заради Челси. В погледа му не личеше, че му напомня за нещо. По-скоро, както и в случая с майката и дъщерята, тя бе просто една любопитна новост.

Реши, че закусвалнята ще свърши работа.

— Благодаря!

— Да — продължи той, — и не е отворена само по обяд.

— Така ли?

— Отворена е и вечер. В петък правят страхотна риба.

— Аха — кимна тя.

— Опитайте в хана — намеси се съпругът на Дона. — Питайте за Шелби и кажете, че аз ви пращам и бързате, и ще ви обслужат моментално — той намигна. — Тя ми е приятелка — протегна ѝ ръка. — Между другото, казвам се Матю Фар. А вие сте?

Челси се забави за миг. Представи си как си казва името и всички замръзват и се облещват. Представи си, че веднага ще я разпознаят. Представи си какви гръмотевици и светкавици ще трещят из града, когато разберат, че отдавна изгубената дъщеря се е върнала.

Но след секунда помисли, че щом лицето ѝ не я бе издало, нямаше да го направи и името ѝ.

Възмутена от собствената си глупост, тя пое ръката му и каза:

— Челси Кейн.

После се обърна към Дона и ѝ се усмихна:

— Благодаря ви за помощта. Много съм ви задължена.

Мушна чантата с покупките под мишница и приготви чадъра, за да го отвори веднага щом излезе от вратата.

Ханът на Норич Ноч бе от другата страна на парка. Прикрита с чадъра от ситния, но упорит дъжд, Челси остави покупките в колата и пое по по-дългия път. Мина пак покрай магазина, после поред покрай Историческото общество на Норич Ноч, пощата, задругата на майсторите на кувертюри и библиотеката. Сградите бяха и дървени, и тухлени, някои строени още преди два века. Навсякъде имаше надписи, уточняващи кое какво е. Над сградите, сред зеленината на боровете, се издигаше камбанарията на църквата. Стилният надпис на фасадата ѝ гласеше, че тя е и градски клуб.

Челси се качи по широките стълби от гранит, отвори високите двойни врати и влезе. Притворът бе с висок таван, миришеше на старо дърво и мускус. По стените бяха налепени какви ли не бележки. Някои от тях засягаха църковни въпроси — репетициите на хора, събирането на църковното настоятелство, имаше и реклами за танците на първи април, същите като в магазина на Фар. Други бяха за светски събития — бойскаутите организираха абонамент за списание, за да си платят пътуване до Вашингтон, градската баскетболна лига бе поместила схема на финалите, местната болница организираше кампания за кръводаряване. Все пак най-много бележки бяха свързани с общото

градско събрание. То щеше да се проведе следващата седмица, всяка вечер, като се започне от понеделник, „докато всеки упоменат предмет бъде разискан и преценен и се вземе решение, одобрено от арбитъра мистър Емъри Фар“. Челси се загледа с изненада в темите, които щяха да бъдат обсъждани. Имаше предложения за покупки на нова чешма за училищното игрище, маркуч с голям диаметър за пожарната команда и моторна сенокосачка за пътното управление. Имаше теми за общи мероприятия със съседни градове, теми, свързани с рециклирането със смяната на работното време на градското сметище, със забрана на употребата на тютюн за дъвчене на обществени места по време на местните спортни състезания.

Норич Ноч възприемаше себе си сериозно. За градче само с хиляда и сто жители се случваха доста много неща.

Излезе пак на стъпалата и огледа града отвисоко. Личеше, че може да е много красив. Ако имаше слънце, зелена трева и цветя, щеше да е чудесно местенце. Под дъжда всичко изглеждаше унило и сиво, но пък нали магазинът на Фар отвътре бе жизнерадостен! Челси се зачуди какви ли други изненади се крият зад вратите на този град.

Заобиколи парка и мина покрай банката, покрай някаква юридическа кантора с бръснарница над нея, стигна пекарната и хана. Поспря за миг да размисли дали да не хапне набързо, но реши да не го прави. Наистина нямаше време. Освен това гладът ѝ бе изчезнал. На негово място бе дошъл импулсът да изследва.

Тъкмо се канеше да отиде до колата си и от една странична улица изхвърча мотоциклет и ѝ пресече пътя. Челси залитна на тротоара и направи крачка назад. Моторът я задмина и намали. Мотоциклетистът, мъж с дълго черно яке и голяма каска, се извърна и я погледна, после продължи по-бавно. На тъгла зави и подкара около парка, каската му показваше, че се извърта, за да я гледа. Челси, която не се плашеше от мотоциклетистите в града, не се уплаши и сега. Остана на място, докато той направи пълен кръг около парка, спря на два-три метра от нея и вдигна предпазителя на каската си.

— Челси Кейн?

Стана ѝ неприятно, че не вижда цялото му лице, а само малка част — очите и носа.

— Точно така.

Фактът, че устата му не се виждаше, не ѝ попречи да разбере думите му, произнесени сякаш под сурдинка, съвсем приглушени.

— Подранила сте.

— Кой сте вие?

Щом знаеше за срещата ѝ, значи работеше за каменодобивната компания, но като какъв? Прост служител в каменоломната нямаше да знае коя е тя. Нито пък човек от ръководството щеше да се носи лудо из града с „Кавасаки“. А може би щеше? Тя бе запозната с бизнеса в големия град, при това с едрия бизнес. Но не знаеше почти нищо за бизнеса в затъntenите пущинаци.

— Казвам се Хънтър Лъв — каза той. — Работя за Стареца. Загубихте ли се?

— Не. Просто разглеждах града.

— Няма много за гледане освен камък.

— Има, има. Мислех да поразгледам с колата. Срещата ми е чак в един.

— Няма да стигнете много далече. Сега е сезонът на калта — той кимна към колата ѝ. — Нямата хубаво предаване.

— Няма проблем. Ще карам по асфалта.

— Асфалтът ни е малко. Ще го обиколите много преди един — погледът му бе втренчен и предизвикателен. — Ако искате да направим едно кръгче заедно. Качвайте се.

Челси поклати глава.

— Благодаря, ще мина без кръгче. Не съм облечена подходящо.

— Страх ли ви е?

Само подигравки ѝ липсваха.

— Изобщо не ме е страх. Карала съм мотор. И то по-голям от вашия. Но тук съм по работа.

Без да се развълнува, че го отхвърлят, той заяви:

— Няма да спечелите много.

— Защо не?

— Компанията е в беда.

— Що за беда?

— Финансови проблеми.

Като се имаше предвид положението на икономиката, в това нямаше нищо необикновено. Но Челси се изненада, че той го признава толкова открито.

— Наистина ли?

— Наистина. Все по-трудно посрещаме месечните сметки. Джеймисън няма да ни даде нов заем, а Стареца иска да движи нещата като преди сто години. В действителност той не знае как се управлява компания. Може само да я закопае.

Спокойният му глас придаваше достоверност на анализа му. Хънтър Лъв нямаше да напредне в „Плъм Гранит“.

— Защо ми казвате това? — попита Челси.

Той небрежно сви рамене.

— Помислих си, че трябва да знаете.

— Какво ще каже шефът, ако разбере какво ми съобщихте току-що?

Видя как очите му трепнаха, просто лекичко се присвиха в ъгълчетата. Можеше да се дължи на изненада или болка. Нямаше как да разбере на кое от двете.

— Ще каже същото, което казва последните тридесет години: „Не ставаш за нищо, Хънтър Лъв. Нямах никакъв мозък. Изобщо не знам защо те държа тук.“ Но той го прави винаги и ще го прави винаги. Вината ще го кара да го прави винаги, а колкото до мен, вземам каквото мога. Нали ми го дължи.

Той смъкна предпазителя на каската си, изфорсира мотора и като разпръсна кал така, че насмалко да изцапа Челси, замина.

Точно в един Челси зави в една пряка в източната част на града и спря пред номер деветдесет и седем. Ако не бе малкият надпис, гласящ: „ПЛЪМ ГРАНИТ КЪМПАНИ“, тя щеше да реши, че е сбъркала мястото. „Плъм Гранит“ беше най-голямата компания в града и Челси бе очаквала нещо по-импозантно.

Офисът бе в малка къща на един етаж, покрита с плочи, с белосани стени, които изглеждаха лепкави в дъжда. С два прозореца, врата с триъгълен фронтон и отстрани безвкусно издаден напред дълъг гараж.

На алеята бяха паркирани малък „Форд Ескорт“, един по-нов „Блейзър“ и окалян сив камион с мръснобели надписи. Зад камиона бе спрян мотоциклетът на Хънтър Лъв, виждаше се само крайчеца на ауспуха.

Челси паркира на улицата под голите клони на една бяла акация. Наоколо имаше много други дървета с окапала шума — кленове,

брези, люляци, а също и вечнозелени растения, мокри и уморени от зимата. Тя праметна чантата си през рамо, излезе от колата, отвори чадъра и тръгна по калната пътека. Звънец нямаше. Челси почука, после бутна вратата и тя се отвори.

Влезе в тясна приемна, допълнително смалена от три кантонерки, два сгъваеми стола, шкаф за климатична инсталация, изкривена на една страна закачалка, безброй календари и списъци, окачени навсякъде по стените, и огромно метално бюро. Зад бюрото седеше дребна жена с къса прошарена коса, бледа кожа и живи очи. Погледът ѝ издаваше същото любопитство, което Челси бе усетила у хората във „Фар“. Тя предположи, че в този случай любопитството е засилено от нещо, може би казано от Хънтър Лъв.

— Имам среща с мистър Плъм — заяви Челси съвсем професионално. — Дали е тук?

Жената кимна, вдигна телефона, натисна един бутон и каза високо:

— Мис Кейн е тук, мистър Плъм.

Откъм вратата отляво на секретарското бюро се чу едно пресипнало:

— Поканете я.

Челси, която подозираше, че вътрешната разговорна система или не работи, или изобщо не съществува — неща, поддържащи твърдението на Хънтър за проблемите на компанията, тръгна към вратата по голото дюшеме.

Прекрачи прага и дъските под краката ѝ изкънтяха. За разлика от приемната, тази стая бе изненадващо гола. Имаше два стола с високи облегалки, аскетично дървено бюро с телефон върху него и шкаф, в който тук-там се виждаха папки. По стените бяха накачени пожълтели фотографии в евтини черни рамки. Ако беше сама, Челси би ги разгледала с удоволствие. Но не беше сама. В стаята имаше трима мъже. Само един от тях бе достатъчно възрастен, за да е Оливър Плъм.

Погледът ѝ срещна неговия.

— Мистър Плъм?

Слаб, с оредяла, причесана гладко назад сива коса, с високо чело и права уста, Оливър Плъм изглеждаше мъж, на когото може да се разчита.

Той бутна назад стола, чиито крака изскърцаха, бавно изправи дългото си тяло, тикна ръце под тирантите си и се загледа в нея.

Тя реши да не му подава ръка.

— Аз съм Челси Кейн. Дойдох да видя белия гранит, който добива вашата компания.

— За какво го искате? — попита той с глас подчертано твърд за мъж на неговите години и изненадващо отбранителен за човек, нуждаещ се от поръчката.

— Проектирам здания за една застрахователна компания.

— Само вие?

— Това е мой проект, да, но аз съм част от компания.

— Една модерна, с три имена?

— Модерна? Не знам. Но сме добри.

— Колко добри?

— Проектите идват непрекъснато, все по-големи и по-големи.

— А печалбите?

— Растат. Но не съм дошла тук, за да обсъждам това — каза тя. — В действителност моите партньори и аз влагаме доста гранит в нашите проекти. Винаги търсим възможност за нови доставчици.

— Няма нищо ново за „Плъм Гранит“ — тросна се Оливър. — Ние сме в бизнеса от 1810 година, минали сме през седем поколения. Имаше време, когато добивахме камък едновременно от шест каменоломни в три различни окръга. Не, няма нищо ново за нас и вие го знаете. Един път искахте да ни използвате, но си променихте мнението.

Трябваше да му отдаде дължимото, паметта му бе добра. Но Челси не искаше да бъде принудена да се отбранява.

— Не е точно така, мистър Плъм. Ние не променихме решението си. В действителност вие не бяхте конкурентно способен. Още от самото начало цената ви бе твърде висока.

— И вие си мислите, че сега е спаднала? Помислете си похубаво, госпожичке.

От другия край на стаята, откъм прозореца, който гледаше към улицата, се чу пренебрежително пръхтене.

Оливър Плъм се обърна натам.

— Имаш ли да кажеш нещо?

— Да. Ние имаме най-добрия бял гранит в околността и тази поръчка ни трябва. Не й казвай, че цената ще е много висока. Ако хареса камъка, можем да се споразумеем.

Беше Хънтър Льв. Челси позна гласа му. Очакваше да е по-млад и с изненада откри, че е почти на нейните години, въпреки че твърдостта на чертите му го правеше по-възрастен. Погледът му беше суров, а косата му — дълга и разрошена от каската, му придаваше непокорен вид, който се подсилваше от златната обеца на ухото. Беше облечен с джинси и черна риза — и двете износени, но чисти. Беше поне метър и осемдесет, малко по-нисък от Оливър, но не му отстъпваше по смелост.

— Не можем да си позволим да се пазарим — изръмжа Оливър.

— Не можем да си позволим да не го направим — веднага му изръмжа и Хънтър.

— Ако намалим цената, ще загубим пари.

— Ако задържим цената висока, ще загубим поръчката.

— Не можем да работим за нищо.

— Никой не ни насилва.

— Проблемът с цената се свежда до това, че гранитът трябва да бъде нарязан и полиран другаде — прекъсна ги Челси. — Защо не го правите тук, както повечето компании?

— Много е скъпо да се организира — каза Оливър. Облегна се на стола и се втренчи в нея.

— Понякога — каза Челси, — за да получиш, трябва и да дадеш.

— Обаче ако нямаш нищо, няма и какво да дадеш.

— Можете да вземете заем.

Оливър поклати глава.

— Джордж няма да даде. Правителството не одобрява, че е раздал твърде много заеми.

— Джордж? — попита Челси.

— Джеймисън — обади се Хънтър. — Банката му е до парка.

— Той единственият banker в града ли е?

— Познахте.

— Защо не отидете в друг град, при друга банка?

— Добър въпрос. Въпреки че не е нов — Хънтър погледна Оливър.

— „Плъм Гранит“ извършват банковите си операции с Джеймисън — тържествено обяви Оливър. — Винаги са го правили и винаги ще го правят.

— Ще рече, всички ще потънем заедно — присмя се Хънтър.

— Никой няма да потъне. Норич Ноч е стабилен като канара.

— Ама, разбира се!

— Защото сме свързани — Оливър се обърна към Хънтър и продължи поучително: — Има три неща, които засягат всеки човек в този град — Фар, Джеймисън и Плъм. Поне един от всяко семейство тук работи за Плъм, и поне един от всяко семейство върши банковите си операции с Джеймисън, поне един търгува с Фар. В това има традиция, стабилност и доверие, и много други неща, които трябваше да научиш в онова модерно училище, в което отиде, само че ти бе твърде зает да си слагаш бижута по ушите, вместо да ги използваш за слушане. Не струваш, Хънтър Льв. Изобщо не мислиш. Вече не знам защо, но дявол те държи тук.

Челси усети фамилиарността на обвиненията и зачака Хънтър да отговори на удара. Вместо това той се облегна на рамката на прозореца, кръстоса ръце и се подсмихна. Тя си спомни какво ѝ бе казал за вината. Подозираше, че намира удовлетворение в това да предизвиква Оливър. Не можеше да прецени дали е прав, или греша, преди да узнае повече.

Внезапно я порази мисълта, че никога не е попадала в подобна ситуация. Просто не можеше да повярва на ушите си. Беше дошла, за да види гранита, а не да каже на собственика на компанията как да си върши работата.

Челси почука по часовника си.

— Неприятно ми е да ви го кажа, господа, но ако не видя скоро този гранит, ще закъснея за другите си срещи.

— С кого са те? — попита Оливър, като премести намръщения си поглед от Хънтър към нея.

Челси не скри.

— Точи в Амърхърст и Петерсен в Конкорд.

— Точи не предлага гранит.

— Вярно, той се е специализирал в използването на фелдшпат, но аз употребявам много и от него. Нямах да пътувам толкова много само за една среща.

Да, тя се интересуваше от Норич Ноч, но това не бе всичко и единственото, което я интересуваше в живота. До свечеряване мислеше да е в Уискасет, на брега на Мейн, и да посети своята съквартирантка от колежа.

— Делова дама — измърмори Оливър. — Изведи я, Джъд — той махна с ръка и в този миг, в който Оливър очевидно я считаше за проклятието в живота си, Челси се почувства странно свързана с Хънтър. След това тя се обърна към третия мъж в стаята и забрави за първите двама.

— Джъд Стрийтър — изръмжа Оливър, — моят главен надзирател. Той ще ви заведе до кариерата и ще ви покаже каквото искате да видите.

До този момент Джъд Стрийтър стоеше мълчаливо облегнат на шкафа. Сега бавно се изправи. Беше по-висок от Оливър, по-тъмен от Хънтър и Челси се зачуди дали има дори грам тлъстини. В него имаше някаква солидност, липсваща на другите двама. Косата му бе гъста и така подстригана, че изглеждаше добре дори разрошена. Носеше джинси, мокри от колената надолу, синя работна риза и мръсни ботуши. Очевидно бе дошъл от кариерата, но в държането му нямаше нищо уморено. Той плавно пристъпи към нея, подаде ѝ силната си мазолеста ръка и на всичкото отгоре очите му бяха тъмни, дълбоки и прями.

Челси бе поразена.

Бе очаквала вътрешна искра, когато пристигна в Ноч, и ето, тя дойде съвсем неочаквано. Джъд Стрийтър бе просто най-привлекателният мъж, който някога бе виждала. Не задължително най-красивият или най-изисканият, или най-културният. Но изненадващо зашеметяващ мъжкар.

ГЛАВА ПЕТА

Челси не мислеше да звъни на Карл по време на отсъствието си, понеже една от целите на пътуването ѝ беше да прекъсне за известно време връзката им.

Но после промени плановете си и започна да се тревожи, че ако нещо се случи на Кевин, Карл няма да знае къде е тя. Освен това имаше нужда да чуе гласа му. Той беше окуражително близък. Беше приятелски предсказуем. И не я объркваше така, както гласът на Джъд Стрийтър.

Изчака телефона да звъне десет пъти, после затвори и опита офиса, но ако Карл работеше до късно, винаги включваше телефонния секретар. Беше девет. В девет и половина Челси опита пак, в десет отново. В десет и петнадесет той най-сетне вдигна.

— Карл! — въздъхна тя с облекчение. — Добре ли си?

— О, Челс, как си?

— Притеснявах се. Звъня от девет.

— Играех скуош. Нали каза, че няма да се обаждаш.

— Знам. Но просто исках да ти кажа, че все още съм в Норич Ноч. До утре няма да тръгвам за „Глинис“.

Последва кратко мълчание, после той каза съвсем небрежно:

— Какво те задържа там?

— Всъщност тръгнах и се върнах. Срегнах се с Точи и Петерсен, но тук валеше, затова не можах да огледам гранита хубаво. До утре сутринта щяло да се изясни. Мисля да хвърля още един поглед, преди да тръгна за брега. Знаеш ли, каменарите работят дори в такава време. Ужасна бъркотия. Всичко мокро и хлъзгаво. Очевидно спират, единствено в наистина големите студове, и то защото камъкът не се цепи добре.

— Чувстваш нещо, нали? — каза Карл след едва забележима пауза.

Тя си помисли за Джъд Стрийтър — за това как по тялото ѝ се разливаше топлина, когато седеше до него в кабината на камиона,

когато влязоха в офиса на кариерата, когато обикаляха, за да огледат огромните гранитни блокове. Беше нелепо, знаеше го. Чиста фантазия.

Разбира се, Карл питаше за реакцията ѝ относно Норич Ноч.

— Не знам — каза Челси възможно по-небрежно. Усещаше нещо към града, но не беше сигурна точно какво. — Трудно е да изпиташ нещо в такава мокротия.

— Как е иначе, освен че е мокро?

— Малко. Тихо. Има огромен универсален магазин. Сега съм в хана. Той е в центъра, над парка. Приема пътници от двеста години. Ще ти хареса. Тъмно дърво и антична мебел — за пореден път тя огледа стаята, почти толкова изненадваща, колкото и магазинът на Фар. — Стаите са боядисвани преди няколко години. Моята е в синьо и бяло, с подходящи тапети и пердета. Всички десени са на цветчета, мисля, че целият град е на цветчета. Леглото е с балдахин, старовремско, другите мебели също. Има ракла за одеялата и писалище с ролетка. Има дори овално огледало на стойка.

— Звучи чудесно.

— Аха.

— А какво ще кажеш за хората? Някой, който да изглежда познат?

— Разбира се, че няма.

— Някой да се е вторачил в теб?

— Само защото съм чужденка. Вечерях в ресторанта на долния етаж. Облякох панталон вместо пола и все пак се чувствах наконтена.

Той се изкикоти и май се отпусна.

— Как беше гранитът?

— Хубав, според това, което можах да видя. Утре ще видя повече, също така ще намина в завода в Нашуа, там полират камъка от кариерите „Плъм“. Цветът може да е точно този, който ми трябва, но искам да съм сигурна. Бял с малко сиво ще е окей. Или не, бял с малко розово.

— Какво ще кажеш за цената?

— Може да се спори. Огладнели са за поръчки.

— Могат ли да произвеждат достатъчни количества в срок?

Тя се поколеба.

— Не съм сигурна. Имат парични проблеми. Компанията не е в крак с времето относно оборудването и производителността.

— Ще фалират ли според теб?

Ако беше така, нямаше да са единствени. Това бе едно от нещата, които Челси научи от келнерката на вечеря не от Шелби на Матю Фар, а от едно друго момиче, Джени, което изглеждаше на не повече от деветнадесет и въртеше очи, за да подчертае важността на казаното. И не спираше. Челси, която трудно ставаше сутрин и имаше нужда от тишина между двете чаши кафе, се молеше момичето да не работи в смяната, която поднася закуската.

Но на вечеря с интерес поглъщаше всяка негова дума и сега каза на Карл:

— Двама други производители на гранит в околността са се провалили през последните пет години, така че има предостатъчно работа за „Плъм Гранит“, ако може да печели договори. За нещастие собственикът е опак човек и отблъсква клиентите.

— Но не и теб, нали?

— Той е просто още едно предизвикателство.

— Като да научиш кои са ти истинските родители.

Челси можеше да се закълне, че в думите му има сарказъм. Питаше се дали си въобразява, дали просто се чувства виновна. Но тя реши да не лъже.

— Да. Нещо такова.

— Разпитва ли?

Беше ходила до общинската болница в Норич Ноч. Независимо от думите на Кевин, че е родена в къща с помощта на акушерка, имаше възможност майка ѝ да е отишла на лекар преди или след раждането. Болницата беше голяма, в стар викториански стил, стигаше се през покрит мост западно от града. Тя спря колата край нея, огледа всичко, после продължи. Записа си и имената на петимата адвокати в града, но не се обади на нито един.

— Казах ти, Карл. Не дойдох за това.

— Стига де, Челс. Познаваме се.

— Не съм дошла за това.

— Но се обзалагам, че ще харесаш гранита — подразни я той.

— А би трябвало да го мразя — измърмори тя. — Някой в този град не ме е искал достатъчно, за да ме задържи, и би било редно да отхвърля гранита.

Странно, но гневът ѝ се стопи и я обзе старото любопитство за Нориц Ноч. Използването на гранита би могло да ѝ даде повод да се върне, докато го удовлетвори.

— Ако цветът е подходящ, може би си струва да се размисли.

— Дори ако компанията е нестабилна?

— Не. Но не знам това със сигурност. Така че се обади на Боб Махони.

Боб беше адвокат, работил за „Харпър, Кейн и Ку“.

— Той ще може да получи информация за финансовото положение тук — добави Челси.

Боб обаче беше специалист и по прехвърлянията и Карл го знаеше много добре.

— Ти не мислиш сериозно за това, нали? — хладно каза той.

— Не и докато не разбере повече за компанията.

— Дори и тогава не — заяви той невярващо. — Не можем да купим гранитна компания.

Не беше много умно да го казва точно на нея — нали беше прекарала живота си в извършване на невероятното.

— Защо не? — попита тя.

— Защото не знаем нищо за експлоатирането на каменоломни.

— Не знаехме нищо и за футбола, докато не проектирахме стадион. Все още изкарваме пари от това, Карл.

— Но гранит!

— Точно за нас е. Използваме го непрекъснато. Просто си помисли за сделките, които можем да направим за клиентите.

— Аха, което ще рече пари от нашия джоб, ако ние сме снабдителите, но това е извън въпроса. Нали току-що каза, че компанията е занемарена и няма съвременен оборудване. Имаш ли представа колко средства ще ни трябва за осъвременяване на операциите?

— Не. Това е второто нещо, което искам да разбере Боб.

— А може би и дали компанията се продава?

— Да. Това също.

— Невероятна си — въздъхна Карл.

— И аз те обичам, скъпи — засмя се тя.

— Не невероятно добра. Невероятно лоша. Няма да купуваме компания в забутания Ню Хампшир.

— Купували сме компании и на по-лоши места — напомни му тя добродушно. — Не е нужно да живеем тук, за да притежаваме по някоя акция.

— Няма да купуваме гранитна компания.

— Защо не? — усмивката ѝ повяхна. — Защото е в Норич Ноч ли? Толкова ли те е страх от това място? Ти си като баща ми.

— Не — каза той спокойно. — Просто не мисля, че това е разумно действие от гледна точка на бизнеса.

— Как можеш да го кажеш, без да си запознат с фактите?

— Ще ни струва пари да се доберем до фактите.

— Аз ще платя. Само аз.

— Но защо? — попита той развълнувано.

Челси нямаше отговор. Не знаеше какво ще прави с гранитната компания. Не знаеше какво ще прави с Норич Ноч. Всичко, което знаеше, бе, че градът я привлича и че мисълта, че има материална връзка с него, ще ѝ помогне. Тук имаше хора, някои приятни, някои не чак дотам, но всички до един различни от познатите ѝ. Ако се сдружеше с гранитната компания, щеше да ги опознае по-добре. Дори от време на време можеше да извади сребърния ключ с оръфана панделка — някой би могъл да си го познае, дори да си го поиска.

Имаше и още нещо, една мисъл, която ѝ се въртеше в ума, дълго след като успокои Карл с няколко думи, прати му въздушна целувка за лека нощ и затвори телефона. Ако станеше собственик на гранитната компания, щеше да е най-крупният работодател в града и да придобие значителна власт. Ако реконструираше компанията така, че да донесе ново благоденствие на града, щеше да стане местната героиня.

Колко различно от това да си пренебрегнато, дадено на чужди хора дете! Щеше да е в положение, от което да може да разбере всичко, което пожелае. И като научи всичко, ако иска, просто да им обърне гръб, да продаде изгодно компанията и да се махне завинаги.

До средата на април Боб Махони събра достатъчно информация и можа да съобщи на Челси, че макар „Плъм Гранит“ да не е на прага на предстоящ фалит, не е имала прираст от почти десет години. Според неговите източници компанията щяла да има много по-големи неприятности, ако не било високото качество на гранита, вниманието, което се обръщало при неговото добиване, и фактът, че всяка поръчка била изпълнявана и доставяна навреме.

— Значи компанията няма дългове? — попита Челси.

Карл не беше с тях. След връщането ѝ от Норич Ноч взаимоотношенията им ставаха все по-несигурни. Имаше спадове и подеми. Спадовете неизбежно бяха свързани с чувствата на Челси за самата нея и за Норич Ноч. Тези проблеми бяха критични за нея и тя не виждаше никакво решение. Карл не можеше да я разбере, а тя не можеше да обясни подбудата си да направи нещо за, относно или с „Плъм Гранит“.

Но подбудата беше налице и затова Челси слушаше отговорите на Боб много внимателно.

— Компанията има дългове — каза той, — но само към местната банка. Оливър Плъм е ултраконсервативен. Той няма да се обърне към друга банка и може би това е хубаво. Дългът му е управляем. Но банкерът, Джеймисън, е също консервативен. Той няма да отпусне на Плъм още пари. Плъм ще има много големи неприятности, за да посрещне разходите си, освен ако не направи някакви промени.

— Твоят източник мисли ли, че ще ги направи?

Боб сви рамене.

— Той няма въображение. Ще започне с временни неплатени отпуски.

Челси помисли за родителите си, които не са могли да я задържат, може би защото някой от тях, или и двамата, са били без работа.

— Трябва да има и някакво друго решение.

— Не и без пари, а що се отнася до това, Плъм сам си е изял хляба. Трябва да се модернизира. Трябва му ново оборудване и нови мощности. Трябва да започне да търси поръчки, а не да стои и да чака да го търсят. От това, което разбрах, хората му са добри. Той е проблемът. Противопоставя се на промените, това включва и отказа му да потърси парите, от които има нужда, извън Норич Ноч.

— Колко? — попита Челси и му хвърли един бърз поглед. Слънцето беше ярко и пълно с обещания. Идеален ден за обсъждане на предизвикателства. — Колко ще струва да се модернизира оборудването, да се построи на място един цех за подготовка и да се създаде система за доставки?

Боб измъкна някаква хартия от блейъра си, разгъна я и ѝ я подаде.

— Виж предварителните сметки. Много са приблизителни.

Челси погледна най-долния ред. Цифрата беше висока, но не и невъзможна.

— Какво мисли твоят източник за възможностите на компанията като тази?

— Мисли, че няма да загубите пари от тази сделка. Ако се направи умело, може да има приходи. При късмет дори доста добри.

Това й хареса. Но имаше и нещо по-важно.

— А Оливър Плъм? Ще продаде ли?

Боб се почеса по главата.

— Трудно е да се каже. Компанията е на семейството му от поколения насам. Той се гордее с това. Целият град се гордее. Там „Плъм Гранит“ е институция. Но Оливър Плъм има четири дъщери, всичките омъжени, и никой от зетьовете не иска да има нищо общо с този бизнес, така че в действителност Плъм няма наследник.

— Защо някоя от дъщерите не поеме бизнеса?

— В места като Норич Ноч жените не се занимават с такива работи.

— Защо не?

— Защото обществото там е патриархално. Жените слушат мъжете си и не се месят в мъжките работи.

Челси презрително изпръхтя, после попита:

— Да предположим, че искам да купя компанията. Кой ще е най-добрият начин на действие? Тъй като не е обществена компания, няма собственици на акции, от които да купуваме. Само Оливър Плъм. Как да го накараме да продава?

— Като начало можем да го попитаме направо. Може да излезе съвсем просто. Той знае, че компанията е загазила. Не е глупак.

— А ако каже „не“?

— Ще си помислим дали си струва да го убеждаваме да промени решението си.

— Струва си — каза Челси. Колкото повече мислеше за това, толкова по-сигурна беше. — Мога да направя много с тази компания, Боб, знам, че мога. Имам парите и имам ноу-хауто.

— Какво ноу-хау? Ти си архитект, а не предприемач.

— Имам контактите. Мога да привлека клиентите, които Оливър Плъм не може, и мога да го направя само с телефонни обаждания, това

е. Знаеш ли колко много архитекти познавам, и всички са петимни за висококачествен камък като мен! Същото е и с доставчиците. А ако говорим за национални паметници, военни мемориали и правителствени здания, всичките направени от гранит, знаеш ли колко много конгресмени познавам?

Трябваше да бъде благодарна на родителите си за това. Наистина, Кевин щеше да побеснее, ако тя използваше тези контакти, за да започне бизнес в Норич Ноч. Но Аби беше причината тя да разбере за Норич Ноч и ако Челси превърнеше бизнеса в доходен, кой можеше да я обвини?

— А твоята собствена работа? — попита Боб.

— Мога да върша и двете.

Не беше ли казал и Карл същото, когато изтъкна като аргумент, че тя трябва да инвестира в брак и майчинство?

— И така. Ако Оливър Плъм откаже да продава, какво ще правим?

Боб я погледна смръщено.

— Увеличаваме предложението си.

— А ако и тогава откаже?

— Благодарим му за отделеното ни време и си отиваме.

Но Челси не искаше да стане така.

— Какво ще стане, ако аз искам част от тази компания, независимо от начина, по който мога да я получа?

Не я интересуваше, че Карл ѝ беше казал, че е обладана от фикс-идеи. Искаше да влезе в „Плъм Гранит“.

— Хайде, Боб — ласкаво каза тя. — Нали си специалист. Ако Оливър Плъм се заинати, какво ще правим?

Той пое дълбоко въздух през носа си.

— Ще опитаме някой подходящ компромис. Ще маневрираме и ще се пазарим. Ще го подмамим да приеме плана ни.

— Как например?

— Например като оставим името му в името на компанията. Или да я изкупим, но да го оставим да седи като титуляр с определена заплата за неопределен брой години. Или да я купим, плюс да му дадем акции в компанията. Има най-различни възможности.

— А ако въпреки всичко откаже?

Боб спря и се обърна към нея.

— Тогава край. И наистина го имам предвид, Челси. Знам, че имаш някаква специална причина да искаш тази компания, но не знам каква е тя. Това си е твоя работа. И парите, които харчиш, както за „Плъм Гранит“, така и за мен, са си твои. Но аз не съм Дон Кихот. Ако дадем всичко, което можем, и Оливър Плъм продължава да отказва, това е краят. Не искам да се сражавам с вятърни мелници. Ще трябва да намериш друг отдушник за тази твоя страст.

Челси го разбра, но не искаше да обсъжда възможността за провал. Смачка списъка в джоба си, стисна Боб за ръката и се ухили.

— Оливър Плъм ще я продаде. Чувствам го до мозъка на костите си. Ще го сграбчиш за нула време — тя пое дълбоко дъх. — И така... — тя чак се изправи на пръсти от нетърпение, — кога ще му се обадиш?

— Упорит е — каза Челси на Сидра след две седмици. Пак беше утро и пак тичаха заедно. — Първия път затвори веднага. Втория път, преди да затвори, каза „не“. Третия път каза „не“, после изслуша аргументите на Боб и чак след това затвори.

— Много мило.

Но пък напредваме. Отиваме с Боб там следващата седмица.

— Искат ли да говорите?

— Не знам дали ще говорим. Ще ни изслуша. И това е нещо.

— А какво става с Карл? Той ще те изслуша ли?

Челси избърса потта от челото си с лентата, която обхващаше китката ѝ.

— Още не. Не го пришпорвам. Нещата са още много неопределени.

— Но той знае, че отивате в Норич Ноч, нали?

— Да. И знае защо, само че бегло. Не обсъждаме подробности. Много се стяга.

— Какъв му е проблемът?

Напоследък Челси също се беше питала често за това. Карл беше на настроения — нещо, което досега изобщо не му се беше случвало. Не можеше да повярва, че всичко това е свързано с Норич Ноч, но когато го попита дали има нещо друго, той отрече. Тя се чувстваше ужасно. Не искаше да го ядосва, още по-малко искаше да го наранява. Не разбираше защо е и ядосан, и наранен. Не разбираше защо нейният

интерес към Норич Ноч толкова много го притеснява. Нали всичко, което произтичаше от този интерес, щеше да я обогати като личност.

— Може би лоялност към баща ми — каза тя, тъй като това беше единственото нещо, за което можеше да се сети. — Отнася се с него така, като че ли му е роден баща. Изпитва същата необходимост да му доставя удоволствие.

— Баща ти също ли не харесва това, което става?

— Не много — завиха зад един ъгъл и се разделиха, за да заобиколят една купчина кофи за боклук.

Когато се събраха пак, Челси каза:

— Всъщност всичко е съвсем ясно. Норич Ноч е трън в петата му. Много остър трън.

— Това е признак!

— Може и да е — съгласи се Челси.

— Защо му разказваш за това?

— Не съм аз. Карл го прави.

— По дяволите, защо Карл го прави?

— Казва, че се опитвал да ме спаси.

— Като нервира баща ти?

— „Отчуждава“ е по-подходящата дума. Но когато му го казах, веднага се измъкна. Казва, че татко ме обичал. И той също. Че и двамата искали аз да бъда щастлива. Но че Норич Ноч им пречел.

— Май искат да избегнат истинската причина.

— Коя е тя?

— Ревност. Искат твоето време и привързаност. Не искат да те разделят с миналото.

Челси знаеше, че в това, което беше казала Сидра, има много истина, и се измъчваше. Искаше да достави радост на Кевин. Искаше да достави радост на Карл. Но се връщаше към мисълта, че трябва да достави радост и на себе си, и колкото и да беше егоистично, не можеше да я отхвърли. Норич Ноч беше всичко, което винаги бе искала да знае за себе си, но нещата се бавеха. За тридесет и седем години беше станала нетърпелива.

Затова, без да разгласява къде ще ходи, тя се измъкна почти по тъмно, за да отиде с Боб на срещата с Оливър Плъм в Норич Ноч. Беше първи май. Пролетта в Ню Хампшир идваше по-късно, отколкото в щатите, разположени по на юг; пъпките на дърветата едва започваха да

се разпукват. Но лалетата в градския парк бяха разцъфнали, светлолилавите рододендрони, розовият кучешки дрян и бялата андромеда също, и хората бяха наизлезли да се порадват на слънцето.

Боб караше, така че Челси беше свободна да наблюдава — и тя наблюдаваше, като се опитваше да види всичко наведнъж. По предните веранди имаше сандъчета за цветя, в задните дворове — люлки. Пред много от къщите, покрай които минаваха, се развяваха знамена — някои на Щатите, други просто пъстри парчета плат.

Улицата, на която се намираще „Плъм Гранит“, изглеждаше различна. Тревата беше по-зелена, бялата акация беше бяла като вар, вечнозелените растения изглеждаха свежи. Екскортът и блейзърът бяха в алеята. Мотоциклетът обаче го нямаше, което означаваше, че Хънтър Льв също го няма. Нямаше ги и Джъд Стрийтър, и камионът.

Челси изпита леко разочарование. Беше се надявала, че Джъд няма да е там, защото това, което щяха да обсъждат с Оливър, беше лично. И все пак една малка част от нея искаше да го зърне. Просто да го зърне. Това щеше да е достатъчно, за да литнат фантазиите ѝ. Джъд Стрийтър беше нещо обещаващо.

Тя пропъди тази мисъл и се съсредоточи върху срещата с Оливър. Присъстваше адвокатът му, някой си Джеремай Уип, който, реши Челси веднага, беше твърде млад, за да е замесен в нейното осиновяване.

Веднага щом всички седнаха — Челси и Боб на столове с права облегалка, Джеремай на сгъваем стол, донесен от приемната — Оливър изръмжа:

— Няма да продавам. Можете да правите каквито си искате предложения, но ако няма какво друго да кажете, сте си изгубили времето с това пътуване. Няма да продавам. И толкоз.

Лицето му застина в намръщена гримаса — очевидно естественото му изражение.

Боб запази спокойствие.

— Да, мистър Плъм, вие вече ми казахте това. Всъщност учуден съм, че ни поканихте тук.

— Не съм ви канил. Сами се поканихте.

— Но не казахте „не“.

— Времето си е ваше, парите също. Щом искате да ги пилеете, пилейте си ги.

— Според нас не ги пилеем. Но ще има пропиленни пари, ако тази компания отиде по дяволите. Натам вървят нещата и вие го знаете. Точно затова слушайте нещата, които имаме да ви кажем.

— Изобщо не искам да ви слушам — измърмори Оливър толкова сърдито, че чак беше смешно.

Всъщност, колкото повече се замисляше, толкова повече Челси откриваше в него нещо карикатурно. Дълъг като върлина, с оредяваща, мазна отзад бяла коса, костелив нос и тънко очертани устни, Оливър Плъм беше олицетворение на упорития янки, възмутен от промяната.

Докато Боб повтаряше предложенията, които вече беше направил и аргументите в тяхна полза, Челси заразглежда снимките по стената. Бяха черно-бели, почти всички свързани с бизнеса. Повечето бяха с ниско качество — плътно тъмно покритие, плоски, от мрачни по-мрачни лица, техническа безпомощност — което подсказваше, че са правени някъде в началото на века. На една неколцина мъже бяха замръзнали до каменен блок, който се готвеха да поместят. На друга сковани работници се бяха подредили в редица пред огромен булдозер. Трета показваше самата кариера — голямо сиво набраздено платнище, по което пъплеха мънички като мравки хора.

— Отегчаваме ли ви, госпожичке? — прекъсна наблюденията ѝ гласът на Оливър.

Челси бързо го погледна и за миг се почувства смърнена както подобава. После се овладя и каза, без да се извинява:

— Любувам се на снимките ви. Много добре показват, че този бизнес се върти от доста време. Кой го е ръководил преди вас?

— По-големият ми брат, за три години, после го прегази камион. И не казвайте колко съжалявате. Това се случи преди петдесет години. Забравил съм дори как изглеждаше.

Челси си помисли, че Оливър Плъм или е тъжно подобие на човешко същество, или лъже. Не можеше да си представи, че човек може да бъде толкова коравосърдечен.

— А кой е ръководил бизнеса преди него?

— Баща ми. И неговият баща преди това. И неговият чичо преди това. Други въпроси?

— Да — каза тя. — Кой ще го ръководи след вас?

Устата му се изкриви в подобие на усмивка.

— Нали точно това обсъждаме. Ако не бяхте толкова заета да зяпате картинки, щяхте да знаете това.

Тя стисна ръце в скута си.

— Цялата съм внимание, мистър Плъм. Продължавайте.

Но той не каза нищо, а просто продължи да я гледа, така че тя се обърна към Боб и изви недоумяващо вежди.

— Някой каза ли нещо?

— Искам да знам какво целите с това — изръмжа Оливър.

Челси вдигна пръст към гърдите си.

— Аз ли?

Мълчалив и неподвижен, Оливър удържа на погледа ѝ.

Убедена, че ако той знае коя е и какво цели, вече би казал нещо, тя продължи:

— Печалба. Какво друго бих могла да искам?

— Не знам. Затова питам. Струва ми се, че ако гоните печалба, можете да постигнете по-голяма и по-лесна някъде другаде.

— Но аз харесвам гранита.

— Какво знаете вие за гранита! Вие сте декораторка — изсумтя той.

— Архитектка.

— Все едно. Не знаете нищо за бизнеса.

— Смея да кажа, че знам толкова, колкото и вие.

— А за експлоатиране на кариери? Знаете ли толкова, колкото мен? Знаете ли как се кара кран? Или да работите с пневматична бургия? Или да се спуснете по кариерата на сто стъпки, без да се пребиете? Знаете ли какво е желязна кука? Или клин? Някога държала ли сте горелка с триметров пламък?

— Не мисля лично да работя в кариерата... — не се смути Челси.

— Аз го правя — избоботи той.

Тя игнорира прекъсването.

— Добрият ръководител има добри хора за това. Вие имате добри хора. Това, което ви липсва, са пари и добро ръководство. Казвам, че мога да осигуря и двете.

— Аз пък ви казвам, че това е безсмислено. И не ми говорете за печалба. Дори ако се съглася да продам — което няма да направя — ще мине доста време, преди да видите печалба.

— Една година — каза тя. — Мога да оправя нещата за година.

— Дрън-дрън!

— И в процеса на работата — продължи тя — мога да наема много повече хора от града, отколкото тези, на които плащате сега. Ако се интересувате от Норич Ноч, чуйте какво ви казвам. Продължавайте по същия начин и след година „Плъм Гранит“ ще е още по-голяма сянка на това, което е била, отколкото е сега. Ще има по-малко работа за по-малко хора и по-малко пари за града. Всички губят. Продайте я на мен, и всички ще печелят. Вие ще си напълните джоба, хората от Норич Ноч ще имат пари и в джобовете си, и в банката, което със сигурност ще се хареса на вашия банкиер. А „Плъм Гранит“ отново ще стъпи на краката си.

— Ще ви трябва повече от една година.

— Само една година — тръсна глава тя.

Той махна с ръка, сякаш гонеше муха.

— Вървете си. Никой не ви е канил. Вие нямате нищо общо с този град.

Глупаво, но я заболя. Думите му да се маха бяха като ехо на страданията ѝ, че е била отхвърлена само няколко часа след раждането си. Но тя не беше дошла толкова далеч, за да страда или да бяга, затова решително се намести на стола си.

В стаята беше тихо, Челси се втренчи в Оливър. Той ѝ отвърщаше с вторачен поглед, но проклета да бъде, ако първа сведе очи. Оливър Плъм нямаше монопол върху вироглавието. Тя също беше твърдоглава и не я беше грижа какви аргументи изтъква той. Тя искаше „Плъм Гранит“.

Джеремая Уип се прокашля. Погледна притеснено Оливър, после Боб.

— Не може да няма начин да говорим с вас за бизнес — каза той срамежливо. — Не можем да отречем, че „Плъм Гранит“ има нужда от пари.

— Можем да се справим чудесно и без пари — излая Оливър.

Джеремая го стрелна ядосано с поглед. Ръката му, досега отпусната на коляното, се вдигна и успокояващо, и предупредително.

— Клиентът ми не е подготвен да продава компанията в момента — каза адвокатът на Боб. — Тя принадлежи на семейството му от много отдавна. Тя е целият му живот.

Челси се ядоса. Защо се обръщаше към Боб, след като тя беше човекът, който дава парите.

— Той би могъл да живее чудесно от парите от продажбата.

— Няма да се пенсионирам — зарече се Оливър.

— На колко години сте? — попита тя.

— Ако сте си написала домашното, щяхте да знаете.

— Знам на колко години е компанията и точно нея предлагам да купя, не вас.

— Е, аз пък съм си написал домашното. Знам на колко години сте, кое е семейството ви и откъде си получавате парите. Просто не ви дава мира това, че имате голям капитал, чудите се какво да го правите и сте решила да си играете с нас. Е, няма да бъда изиграният.

— Изобщо не си играя — каза тя навъсено.

Нищо, свързано с Норич Ноч, не беше за игра, доколкото се отнасяше до нея. Ако Оливър наистина си беше написал домашното както трябва, щеше да го знае. Но пък не можеше да знае нещо, което не е документирано. Нали и тя беше дошла в Норич Ноч по същата причина.

— Щом влагам парите си, значи искам възвръщаемост — натърти Челси. — „Плъм Гранит“ няма да е първата компания, за която съм направила това. Ако имах навика да инвестирам в губещи предприятия, щях да съм свършила големия капитал, за който споменахте, още преди години.

— Стъпвате на гнила дъска, ако си мислите, че гранитът носи печалба. Теренът е почти мъртъв, откакто стъклото и стоманата взеха връх.

Ако Челси имаше друга професия, можеше и да му повярва, но тя познаваше нещата отвътре. Знаеше какви сгради ще се строят след две години. Беше в авангарда на дизайна.

— Точно тук грешите. Тенденцията е към възкресяване на традиционализма. Гранитът бързо се връща на мода и не само като външен строителен материал. Хората искат гранит за кухните и баните.

— Уф! — изломоти той. — Нищо работа. Дребни печалби.

— Това показва колко сте далеч от истината — възрази тя. Този човек започваше да й пада в ръцете. — Имате ли представа до каква степен хората са склонни да плащат за гранитни плотове в проектираните си кухни? Или печалбата, която може да се осъществи,

ако продавате висококачествен гранит на луксозни хотели за баните им? Всяка единица може да е малка по размери, но да се продава на първокласна цена. Разбира се, няма да видите нито цент от това, както я карате сега. Вадите необработен гранит и го изпращате друг да го реже, полира и да прави пари. Може да сте чудесен каменар, мистър Плъм, но като бизнесмен не струвате пет пари.

Той притисна ръце в бюрото.

— Доста остър език имате.

Тя се наведе напред.

— И остър ум. А с двете заедно мога да изкарам компанията от батака.

— Майната ви! — изруга той. — Имам нужда от парите ви, не от вас.

Тя се вторачи в него.

— Не можете да имате едното без другото. Аз съм ключът към бизнеса.

Той също я гледаше, без да мигне.

— А аз съм ключът към ваденето на камъка. Без Плъм да ръководи, нищо не става.

— Май всичко се е съсипало, защото точно Плъм ръководи! — Оливър Плъм може и да беше възрастен, но пък беше твърдоглав и нямаше какво да се церемони с него. — Факт е, че вие никога няма да можете да се справите с бизнеса, който ще почна.

— Гре-ши-те, госпожичке! Факт е, че вие няма да можете да почнете бизнес и да давате работа на хората ми.

— Една година — каза тя и се облегна на стола. — Една година и този бизнес ми е в кърпа вързан.

Той също се облегна, без да сваля очи.

— Не сте ли малко самоуверена?

— Ако искате, да се обзаложим.

— Да не сте се родила със сребърна лъжица в устата?

— Може би.

— Между другото, що за име е Челси? — сви устни той.

Тя не мигна.

— Името, което са избрали родителите ми.

— Тук това име няма да мине.

— Какво ме засяга това?

— Ако искате да я карате тук, би трябвало да ви засяга.

— Не възнамерявам да я карам. Възнамерявам да превърна тази компания в печелившо предприятие.

Убедена, че Оливър Плъм е един от най-неприятните мъже на света и вбесена от това убеждение, тя погледна часовника си.

— Аз и адвокатът ми имаме доста път до вкъщи — хвърли един поглед на Джеремайя Уин. — „Плъм Гранит“ има нужда от пари, аз имам пари. Ще говорим ли сериозно, или не?

ГЛАВА ШЕСТА

— Партньорство ли? — възкликна Карл късно същата вечер, когато Челси му каза за предложението на Джеремая.

— Аз трябва да дам парите за модернизирани и да водя бизнеса — обясни тя, — а той ще ръководи производството. Ще бъдем партньори една година. След изтичането ѝ този от нас, който се провали в осъществяването на ангажимента, продава на другия.

Карл беше по тениска и шорти, които носеше в клуба по скуош. Въпреки че идваше направо от тренировка, изглеждаше спретнат. „Знае как да го прави — помисли Челси и се възхити на ума му. — Подреден е във всичко, дори в мислите си!“

— Какво искаш да кажеш с това „да се провали в осъществяването“? — попита той. Винаги бе педантичен към детайлите.

— Казах, че мога да създам повече работа, отколкото неговите хора могат да управляват. А той каза, че не мога.

— Облог? — ужаси се Карл. — И който спечели, взема бизнеса?

— Купува бизнеса — уточни тя.

Не беше глупачка. Въпреки че понякога беше прекалено отстъпчива, винаги следеше внимателно за авоарите си. Не мислеше да пилее пари, дори и за Норич Ноч.

— Оливър категорично отказва да продава, но има нужда от пари, за да оцелее. Ако не успея да се справя, той ще продължи бизнеса си.

— Но ако е разорен, как ще може да купи твоя дял?

— Ще потърси заем извън щата или ще наеме трета страна.

Мислеше, че може да научи доста за Норич Ноч и обстоятелствата около раждането си през тази година. А в края на този срок може би просто с радост щеше да зареже това градче.

— Няма да изгубя пари от тази сделка. Навремето компанията е била доста печеливша. И двамата знаем, че пазарът на камъка се

съживява. Всичко, което „Плъм Гранит“ трябва да направи, е да се научи да го използва. И аз мога да помогна.

— Кога? Ти си архитект. И какво ще стане с „Харпър, Кейн и Ку“?

— „Харпър, Кейн и Ку“ са окей. Моята работа също. Какво са няколко часа от седмицата? Ще наваксам.

— Няколко часа ли? — той присви очи. — Челси, това, което предлагаш, ще отнеме повече от няколко часа. Ти ще ръководиш разрастващо се предприятие. Компаниите държат за това екип на пълно работно време.

Тя не виждаше никакви проблеми. Според общоприетия стандарт „Плъм Гранит“ беше малка компания. Мислеше, че ще успее да я ръководи по телефона.

— Нали каза, че нещата тук вървят толкова добре, че ще имам време за съпруг и дете. Каква е разликата?

— Каква е разликата ли? Разликата е там, че съпругът и децата са лично нещо. Те са хората, които ти правят подаръци на рождения ден, Коледа и Деня на майката^[1]. Те са хората, които се гордеят с твоята работа и те карат да се гордееш с тяхната. Те са най-близките ти, които те обичат, за Бога. Как може една гранитна компания да се сравни с това!

Обзе я безпомощност. Всичко, което ѝ казваше, беше разумно — Карл винаги беше разумен — и все пак една част от нея не желаше да слуша, тази част, която отчаяно искаше да приеме предложението на Оливър Плъм.

— О, Карл — въздъхна тя, — тези неща не могат да се сравняват. Не и в този смисъл, в който говориш. Норич Ноч е предизвикателство. Той означава много за мен, но не е нещо вечно като нещата, за които говориш.

Той се обърна и тръгна да излиза. Спря на стъпалото към фойето и с ръка на парапета каза:

— А може би тези вечни неща са само илюзия.

— Защо го казваш?

— Защото не става така, както би трябвало. Прекарваш половината си живот с някого и предполагаш, че ще прекараш и останалата част, но не става непременно така. Животът не е лесен и не винаги е честен. Може би представите за прегръдки, целувки и

подаръци за рождени дни са просто начин, който да ни накара да се почувстваме по-малко самотни, докато някой друг дойде, за да запълни живота ни.

— О, Карл — въздъхна отново тя. Просто нямаше какво да каже.

Чувстваше се разкъсана. Карл беше до нея и ѝ беше скъп, но достатъчно ли бе някой да ти е близък и скъп? Тя си представяше романтичен триъгълник между себе си, Карл и Норич Ноч. Понякога Карл бе чудесен, понякога заядлив и ревнив. Последното нещо, което искаше, беше да го види наранен. Той ѝ беше най-добрият приятел на света.

Челси се приближи до него и меко каза:

— Просто трябва да го направя. Щом всичко се изясни, мога да продължавам напред.

— Но в каква посока? Коя ще бъдеш, когато приключиш с този град?

— Аз ще си бъда аз — тя го потърка по гърба така, както знаеше, че обича. — Повече ще знам за себе си.

— Докато разбереш повече, какво ще правя аз?

— Бъди търпелив.

Той понечи да каже нещо, но тя се надигна, обви врата му с ръце и бързо го целуна по устните.

— Обичам те, Карл.

Очите му изразяваха съмнение.

— Обичам те — настоя тя. — Този бизнес с Норич Ноч е свързан с мен, не с нас.

Карл явно не беше много убеден и тя склучи ръце около врата му и го целуна по-силно. Целуна го, докато почувства, че той започва да отговаря.

— Не трябваше да ме оставяш сам — въздъхна той.

— Отидох само за един ден.

— От шест сутринта до десет вечерта е много време. Добре ми е, когато си тук.

Тя си спомни как Оливър Плъм ѝ каза да си върви вкъщи и сега думите му ѝ прозвучаха съвсем различно. Карл беше добър човек, най-добрият човек. Не беше сигурна, че някога ще намери човек, който да се отнася така с нея.

За да му покаже чувствата си, Челси отново докосна устните му и Карл почти веднага пое нещата в свои ръце. Стисна страните ѝ и я целуна, после ръцете му започнаха да шарят, да я опипват навсякъде. Познаваше тялото ѝ, а тя познаваше докосването му. Така трябва да бъде, каза си тя. Така е хубаво.

Изобщо не се замисли, когато той я поведе към спалнята и я съблече. Интимността беше нещо съвсем естествено между двама души, които се обичат. Специално тяхната интимност беше доста позакъсняла. Може би в това беше проблемът.

Докато се галеха и целуваха, Челси не преставаше да си повтаря, че това е правилно, хубаво и нормално. Когато той проникна в нея, тя си мислеше колко отдавна го познава, колко преплетени са съдбите им, колко много родителите им искат двамата да са заедно, колко особен е той.

Карл очевидно се стараеше. Челси го галеше навсякъде, където това би му доставило удоволствие, и скоро кулминацията дойде. Удовлетворяващо силна.

Но не и за нея. Карл ѝ предложи да я доведе до оргазъм, но тя се усмихна, сгушена в рамото му, и поклати глава. Беше уморена. Денят беше дълъг и изпълнен-с емоции.

— Следващият път — каза тя и затвори очи. Но сънят не идваше.

Нямаше следващ път и споменът за първия непрекъснато измъчваше Челси седмици наред. Не беше съвестта ѝ: тя не вярваше, че са направили нещо нередно от морална гледна точка. Нямаше и нищо неправилно физически. Напротив, беше чудесно.

И тъкмо там беше проблемът. Сексът, който беше „чудесен“, не беше вълнуващ. Не беше това, от което човек се черви или се разгорещява само като си спомни. Не беше секс, който закачливо се обсъжда на закуска или секс, който заздравява висяща на косъм връзка, нито пък нещо, което човек непременно иска да повтори.

Не знаеше какво да прави. „Омъжи се за Карл“ — говореше тихичко един глас в нея. Кевин го искаше, Том и Сиси Харпър го искаха, самият Карл също го искаше.

Но нямаше начин да го направи. Не го обичаше така, както би трябвало. Не чувстваше тръпка, когато го погледнеше и въпреки че мисълта да сподели дома и децата си с него да беше „чудесна“ като секса, другата мисъл — да прекара останалата част от живота си с

него, я ужасяваше. Тя го обичаше, но той не я вълнуваше. Трябваше да има още нещо.

Докато Челси се измъчваше, Боб Махони работеше с Джеремай Уип върху документите, узаконяващи партньорството с Оливър Плъм. По характер нетърпелива, Челси обаче никога не се хвърляше сляпо в нито една сделка. Щом влагаше време и пари, тя искаше интересите ѝ да са защитени и докато това не станеше, тя нямаше да сложи подписа си под нищо.

Няколко седмици преди приключването на сделката Кевин я покани на вечеря. Тя се радваше на всяка възможност за затопляне на отношенията им и с удоволствие се съгласи. Кевин я поздрави с целувка, попита я за работата ѝ и това толкова ѝ напомни за времето преди Аби да умре, че чак ѝ домиля. А после той изстреля новината, че е продал къщата и Челси се слиса.

— Нямахме смисъл да я държа — изтъкна Кевин. — Нали съм сам. За какво ми е такава голяма къща?

Челси не можеше да повярва, че я е продал. Тя обичаше къщата. И Аби я обичаше.

— Защото е красива. Тиха и елегантна. Това е дом.

Със същата логика, с която би си послужил Карл, Кевин каза:

— Беше дом, когато ти и майка ти бяхте в него, но сега и двете си отидохте. Сега е просто къща, която струва скъпо, и нямаше смисъл да я поддържам. Дори вече не прекарвах много време в нея.

Тя знаеше това. Той вечно пътуваше, а откакто тя самата бе живяла там, бяха изминали години. И все пак това беше домът на детството ѝ. Не можеше да си представи в него да живеят чужди хора.

— Купувачът е висш чиновник, прехвърля се тук от Чикаго. Има шест деца и много пари. Ще се грижи добре за къщата.

Това не можеше да успокои нито болката ѝ от загубата, нито обидата. Можеше да я предупреди. Можеше да сподели плановете си. Беше неин баща, а къщата — техен общ дом.

— От доста време мислех да я продам. Предложението всъщност дойде преди да дам обявата и беше много изгодно. Между другото, парите са твои.

— Не ги искам! — отдръпна се Челси ужасена.

— Трябва да ги вземеш — настоя той. — Къщата беше на майка ти.

— А тя я остави на теб — възрази Челси. Нямах да му позволи да облекчи вината си като я купи. — Така че парите от продажбата са си твои. Не ги искам.

— Защо се сърдиш?

— Не се сърдя. Мъчно ми е. Обичах тази къща.

— Не достатъчно, за да живееш в нея.

— Аз съм голяма жена. Не мога да живея с родителите си.

— Точно така. А един от твоите родители е мъртъв, така че кой според теб ще запълва петнадесет стаи? Да не говорим за къщата в Нюпорт. Наистина, Челси.

Тя погледна ленената салфетка върху скута си и я приглади. Всъщност просто една къща. Защо ли се разстрои толкова? И без това сега ходеше там съвсем рядко.

— Реших да се пенсионирам в края на годината — каза Кевин и Челси пак се слиса. Изненада след изненада. Той се засмя. — Не си ли си мислила, че някога и аз ще се поизхабя? На шестдесет и осем години съм, Челси. Ръцете ми вече не са така послушни, както навремето. Колегите вършат все по-голяма част от работата ми. Мисля, че е дошло време да бъда честен и да се оттегля. В болницата има способни хора, които чакат зад кулисите.

Тя замълча за момент, опитваше се да преглътне изненадата.

— Не мога да си те представя да не практикуваш, както и да се прибираш в друга къща вечер.

Той раздрънка леда в чашата си, допи я и я постави на масата.

— Времето променя нещата. Животът продължава. Аз съм един от късметлиите. Здрав съм. Ще изнасям лекции в болницата, ще ходя на хубави места, ще се срещам с приятни хора, ще почивам. Може би така майка ти няма да ми липсва толкова много.

„А аз? — понечи да попита Челси. — Аз няма ли да ти липсвам?“ Но тя си беше отговорила на въпроса само преди секунди. Беше голяма жена. Имаше свой собствен живот. И Кевин също — и доколкото можеше да види, това му действаше добре. Беше почернял. Лицето му не е така напрегнато както през последните дни на Аби.

— Ще ми липсваш, ако пътуваш много често — каза тя тихо.

— Ти си заета. А имаш и Карл.

Тя отново погледна скута си. Беше се колебала дали да му каже, но сега моментът бе подходящ и не биваше да го изпуска.

— Не съм сигурна, че ще излезе нещо.

— Защо не? — попита Кевин и за първи път в гласа му се долови острота.

Челси изведнъж го видя в операционната — как грижливо шие бъдещето си и внезапно вижда, че е пропуснал важен шев.

— Не знам. Просто може да не се получи. Нищо не е окончателно.

— Мислех, че на практика живеете заедно.

— Не.

Виждаха се всеки ден и често ходеха на вечеря, но откакто правиха любов не прекарваха нощите заедно.

— За Бога, какво има пък сега? — изсумтя Кевин.

Тонът му я уязви. Да ѝ говори така, и то след новините, че се пенсионира, че е продал къщата!

— Не обичам Карл — сопна се тя. — Поне не по начина, по който трябва, ако ще се женя за него, а и той не ме обича по този начин. Опитвахме се да задвижим нещата, опитахме се да се преструваме, че изпитваме нещо повече, но не е така и каквото и да кажете ти, Том или Сиси, няма да помогне.

Лицето му почервеня.

— Искаш да кажеш, че това е наша грешка, така ли?

— Не, но знам, че искате да сме заедно и може би затова сме заедно толкова време — тя въздъхна уморено. — Но не става. Просто не става — после каза по-спокойно и малко шеговито: — Всичко, което трябва да направим сега, е да си го признаем.

Кевин сърдито се загледа встрани.

— Би ли предпочел да се омъжа просто, за да съм омъжена? — попита Челси слисана. — И двамата бързо ще се почувстваме нещастни.

— Не, няма. Вие си подходате.

— Не така, както ти и мама. Искам тази любов, която съществуваше между вас. Толкова ли е лошо това?

Навъсеното му лице не трепна. Тя му беше направила най-големия комплимент, а той сякаш не беше чул. Мислите му се движеха по единствения ясно очертан път.

— Нямаше да е толкова зле, ако беше на двадесет и две — каза Кевин, — но не си. Вече си на тридесет и седем. Изборът ти е

ограничен. Карл е един от малкото свестни мъже, които още не са женени и нямат деца — погледна я укоряващо. — Нали знаеш, къща ти трябва, ако имаш деца. Мисля, че я продадох, защото дълбоко в себе си знаех, че никога няма да я използваш. Прекалено си заета със собствените си неща. Винаги си била такава. А сега си се запалила по оня град в Ню Хампшир. Ако толкова много искаш къща, защо не си купиш някоя там?

Гърлото ѝ се сви и тя можа само умоляващо да прошепне:

— Не искам къща там. Нека не се караме за това, татко.

— Е, точно тук е проблемът. Точно това ви попречи на вас с Карл. Ти си обхваната от натрапчива мисъл за това място.

— Не е вярно!

— Купуваш някаква компания...

— Това е инвестиция.

— И твърде неизгодна според Карл. Казва, че говориш само за нея.

— Не е вярно — повтори тя. — Изобщо не говоря за това с Карл. Не знам защо ти е казал така — Челси се пресегна и докосна ръката на Кевин. — Това е инвестиция. Карл реши да не се присъединява към нея, така че действам сама. Сделката е за една година. Това е нещо ново и вълнуващо за мен, точно както твоето оттегляне от работа е ново и вълнуващо за теб. Нямам ли и аз право на същото?

— Имаш професия тук.

— Искам повече.

— Винаги си искала. Там е проблемът.

— Може би, но ако е така, значи просто съм си такава и ако при това положение Карл реши, че си е губил времето, това си е негов пробием.

— И твой също. Ти губиш.

Тя поклати глава.

— Аз съм си добре. Добре съм.

Кевин я огледа внимателно. „Тъжно“, помисли си тя и за момент ѝ се доплака. И въздъхна:

— Искан ми се да ти вярвам. Но се безпокоя, Челси.

— Недей. Моля те. Добре съм.

— Ако майка ти беше жива, щеше да ти набие малко ум в главата.

— Добре съм. Наистина. Това, което върша, напълно осмисля живота ми. Как да те накарам да разбереш!

Не можеше. Нещата между нея и баща ѝ не бяха същите, откакто Аби умря. А може би никога не са били такива, за каквито си бе мечтала. Както и с Малерови, Аби беше връзката, буферът, посредникът на чувства и мотивации. И когато тя си отиде, нямаше кой да го учи на търпение спрямо Челси. Понякога тя усещаше как Кевин се отдалечава от всичко, което му напомня за Аби, включително и от нея. И тогава се чувстваше изоставена.

На следващата сутрин тя се опита да обясни всичко на Сидра. Тичаха в дъжда. Денят бе мрачен като настроението ѝ.

— Все едно, че парите от къщата са подкуп за свободата му. Че ми ги дава, за да не се чувства виновен, че ще пътува често. Казах му, че не ги искам. Казах му, че няма да ги взема. А той каза, че ако не ги взема, ще ги даде на Малерови. Знае, че това е единственото нещо, което няма да понеса.

Сидра се подсмихна, придърпа мокрото бейзболно кепе над челото си и я изпревари.

— Казах ли ти, че ми направиха предложение за пръстена? — попита Челси. — Невероятно висока цена.

Разплащане, чисто и просто.

— Ще го продадеш ли?

— В никакъв случай. Нали беше на мама! — и след няколко крачки продължи: — Ако бях с извратена психика, щях да взема парите им и да купя с тях гранитната компания. Да им се изплюя в лицето с родното си място.

— Много романтично — ухили се Сидра.

— Знаеш ли, че наистина искам пръстена. Той е безценен сантиментален спомен.

— Те ще го разберат ли?

— Надявам се...

Една кола профуча през близката локва и ги опръска. Те спряха, Сидра изпсува цветисто, Челси слисано погледна калта по дрехите си.

— ... педераст такъв! — не спираше Сидра. Челси я стисна с мократа си ръка.

— Вече замина. Не си пилей дъха.

— Защо не спря да се извини?

Челси изстиска дъждовната вода от опашката си, която висеше от процепа на бейзболното ѝ кепе.

— Може да не е разбрал какво е направил.

Сидра опъна фанелката си.

— Много прощаваш.

Челси изчетка шортите си.

— Не. Просто подбирам битките си. Не си струва да си хабя яда по някой простак с кола, след като имам толкова други проблеми. Всичко отива по дяволите! Виж тук — тя посочи брадичката си. — Знаеш ли, че от сто години не бях имала пъпка!

Сидра погледна по-отблизо.

— Не виждам никаква пъпка.

— Тук е. Повярвай ми.

— Въобразяваш си.

— Въобразявам ли си, че се будя по пет пъти на нощ? Или че менструацията ми закъснява? Всичко се е объркало, дори тялото ми!

Тя тръсна глава към улицата.

Затичаха. Когато шляпането на мокрите им обувки отново се синхронизира, Сидра каза:

— И аз се будя нощем. Лежа в леглото, искам голямо топло мъжко тяло и се самосъжалявам, защото го няма. Ужасно е.

Челси се сети за Джъд Стрийтър и за малко да каже на Сидра за него. После се овладя, Джъд беше фантазия, и то все по-смущаваща фантазия.

— А за какво си мислиш ти посред нощ? — попита Сидра.

— За Карл. За библиотеката, която проектирах. За Норич Ноч. За майка, татко, къщата. За „Плъм Гранит“. И за ключа, мисля си за ключа. Казах ли ти, че го занесох на експерт?

Сидра я стрелна с учуден поглед.

— Научи ли нещо ново?

— Че може би е уникат. Предполага, че е правен в Италия, но не е сигурна.

Тичаха мълчаливо близо минута, после Сидра каза:

— Дай обява.

— Моля?

— В пресата, която четат в Норич Ноч. Можеш да пуснеш снимка. Да видиш ще реагира ли някой.

Челси беше мислила за това. Обява в местните вестници можеше да се пропусне в суматохата на ежедневното прехвърляне, но имаше месечни издания и какви ли не списания, четени от хора, които са загубили член от семейството си или намерили предмети ръчна изработка, които искаха да разпознаят; или пък предлагаха за продан ръчни чудновати неща. А ключът наистина беше нещо чудновато.

— Челс?

— А?

— За другото.

— Кое друго?

— Менструацията ти. Колко закъснява?

Челси продължи да тича, съсредоточена върху шляпането на маратонките си.

— Няколко дена.

— О — каза Сидра, — добре. Нищо не е.

Менструацията на Челси никога не беше закъснявала, а сега не бяха просто ден или два, а цели пет. Беше проверила календара, броила и преброявала, за да е сигурна, че не е пресметнала грешно. Но наистина закъсняваше с пет дни. После спря да се чуди защо става така и изведнъж се разтрепери.

— Не се притесняваш, нали? — попита Сидра.

— Разбира се, че не. Просто е от напрегнатия живот. Много съм ангажирана.

Почувства погледа на Сидра, после след още няколко крачки, го усети отново.

— Притеснена си — този път не беше въпрос. — Мислиш, че си бременна ли?

Челси помисли за единствената, не особено паметна нощ с Карл. Не можеше да повярва, че е забременяла тогава. Нали не изпита нищо особено. Вярно, беше точно в период, в който можеше да зачене, но не можеше, не искаше да повярва. Нали го направиха веднъж, само веднъж. Но пък беше ли просто съвпадение, че се беше любила за първи път от три години насам и внезапно ѝ закъсня менструацията?

— Не знам — каза тя накрая, но от отговора ѝ пролича, че е спала с Карл.

— Най-сетне го направи! — задиша възбудено Сидра. — По дяволите, защо не ми каза?

— По дяволите, защото изобщо не е твоя работа.

Сидра млъкна.

Челси я докосна по ръката.

— Съжалявам. Малко съм нервна, затова.

Продължиха да бягат мълчаливо още малко, после Сидра помирително попита:

— Не е било страхотно, нали?

— Не.

— Знаех, че няма да бъде. И ти знаеше, че няма да бъде. Затова чакаше. Ако биотоковете си бяха както трябва, щеше да го направиш още преди години. Казвам ти, щом си го оставила да чака толкова дълго, това значи нещо.

Челси се съгласи.

— Няма да се жениш, а?

— Не.

— Дори ако си бременна.

— Не.

Да се омъжи само заради детето, щеше да е същата грешка, както и да се омъжи за удоволствие на родителите си.

— Челс?

— А?

— Ами такава...

Без да спира, Челси отърси капките дъжд от ръцете си.

— Не питай.

— Не си ли взела нещо?

Челси изпръхтя.

— Ама как може!

Може би Сидра беше малкият глас вътре в Челси, който я хокаше през цялата седмица.

— Не бяхме планирали да го правим — каза тя ядосано. — Не бяхме подготвени.

— Но вие сте разумни големи хора!

— Дори и разумните големи хора понякога бъркат.

Сидра изсумтя одобрително.

— Мислила ли си какво ще правиш?

— Не съм бременна!

— Защо не си направиш тест?

Завиха покрай една къща и почти стигнаха до спортния клуб.

— Казах ти, че не съм бременна.

— Колко време ще чакаш, за да разбереш?

— Утре може да ми дойде менструацията.

— А ако не дойде?

— Тогава ще му мисля.

До първи юни документите за партньорството в „Плъм Гранит“ бяха на бюрото на Боб Махони. Оливър Плъм, загрижен за парите, които му обещаваха, вече ги беше подписал. С подписа на Челси сделката щеше да се скрепи окончателно.

Тя обаче се бавеше и не я задържаше противопоставянето на Карл или на Кевин, а собствените ѝ грижи.

Със сигурност беше бременна. Лекарят ѝ го беше потвърдил. Тя не се чувстваше и не изглеждаше по-различно от преди, но щом се замислеше за бебето в утробата си, ѝ се завиваше свят.

Не знаеше какво да прави с Карл. Не знаеше какво да прави с Кевин. Не знаеше какво да прави с Норич Ноч. Бременността не влизаше в плановете ѝ.

Абортът се изключваше. Тя беше осиновена и знаеше, че навремето е могла да бъде унищожена, така че изобщо не искаше да мисли за аборт. Нито пък да даде детето, защото след всеки час мъчителни размисли ѝ ставаше все по-ясно едно нещо: тя искаше бебето. Не беше планирала зачеването му, не можеше дори да си представи по-неловка ситуация, особено като имаше предвид скучната си връзка с Карл, но искаше детето. То беше плът от плътта ѝ. Искаше го.

— Щом го искаш — почти извика капналата от умора Сидра и спря, — щом го искаш, защо, по дяволите, тичаш?

Челси също спря.

— Лекарят каза, че може. Наистина. Питам.

Сидра я изгледа скептично.

— Сигурна ли си?

— Искам това дете. Няма да направя нищо, с което да му навредя. Но имам нужда от тичане. Прочиства ми главата.

Тя тръсна брадичка, за да подкани приятелката си, и хукна.

След една пряка Сидра със страхопочитание подхвърли:

— Ау! Бебе!

Челси знаеше какво иска да ѝ каже. От години вече приятелите ѝ имаха деца, а тя беше големият професионалист в тайфата, „лелята“, която носи подаръци, щрака снимки, гъделичка по коремчетата, а после си отива. Изобщо не си се представяше с чанта с пелени през рамо.

— Странно, а?

— Много.

— Но ще се справя. Ще го отгледам. Парите не са проблем. Нито работата.

— И въпреки това идва в кофти момент. И гранитната компания, и всичко останало.

— Ще се справя — закле се Челси.

— Какво ще си помислят, когато започне да ти личи?

— Че съм бременна.

— Знаеш какво имам предвид, Челси. От това, което ми казваш, си личи, че е консервативно градче.

— Значи ще ги шокирам.

Може би и родната ѝ майка ги е шокирала. Може би историята се повтаря.

— Ще шокираш и баща си.

— Не. Всъщност да. — Челси часове наред си бе представляла реакциите на Кевин. — Ще го разочаровам. Той знае, че съм способна да направя най-неочакваното, така че няма да е шокиран, а щом разбере, че бебето е от Карл, няма да се ядосва. После, когато му кажа, че няма да се оженим...

Гласът ѝ секна. Кевин щеше да побеснее, но тя не можеше да промени нещата. Мисълта за брак с Карл я притесняваше. Появата на детето би трябвало също да я притеснява, но не беше така. Бебето щеше да си е нейно. Щеше да си го води с нея, да го учи на какво ли не... Хейли Сمارт май беше права за бебето и съдиите.

— И какво ще кажеш на Карл? — попита Сидра.

— Че няма да се омъжа за него.

— Ами ако поиска детето?

— Може да го вижда.

— Ами ако иска съвместно настояничество?

— Може да вижда детето, когато поиска.

— Не е същото.

— Аз не искам той да ми се меси — заяви Челси. — Искам бебето да си е само мое.

— Никога ли не си имала кръвни роднини?

— Тц.

Сидра затича съвсем до нея.

— Знаеш ли, в това има послание.

— Сериозно?

— Колегите ми биха казали, че твоето подсъзнателно его е искало да забременееш.

Интересна хипотеза. Челси не мислеше, че е вярна, но не можеше да я изключи. Нали още откакто превъзмогна първоначалната изненада, изобщо не се притесняваше, че е бременна.

— А ти какво ще кажеш? — попита тя.

— Ще кажа, че трябва да си поприказвате с Карл и после да се съсредоточиш, та да бъдеш лъчезарна.

Първото, което направи тази сутрин, беше да потърси Карл и да се разберат да отидат някъде след работа.

— Няма да стане — каза той. — Имам среща на вечеря с Дж. Д. Хендерсън. Не знам колко ще продължи, но не искам да го пришпорвам. Той е един от малкото учени, които са наясно с икономиката.

Беше ѝ споменавал за срещата, но тя беше забравила. Ако беше друг тип, щеше да му предложи закуска. Но открай време сутрин Челси беше кисела, а напоследък се чувстваше направо отвратително.

— Тогава утре вечер?

— Разбира се.

Значи уредено, или поне така си мислеше Челси. Но беше неспокойна през целия ден, искаше да говори с него и да приключи. Знаеше, че той ще се върне в офиса след срещата си с Хендерсън: винаги се връщаше след срещи, за да си направи бележки или скици, та да не забрави дори и най-малките подробности от разговора. Така че отиде в офиса в девет с надеждата да го завари да работи или да го изчака, ако още не е дошъл. Имаше достатъчно неща, с които да се занимава.

Още от приемната видя, че лампата в офиса му свети. С разтуптяно поради предстоящия разговор сърце, тя тихо отиде до

вратата му и се закова на прага, а разтуптяното ѝ сърце направо се качи в гърлото ѝ. Карл беше вътре с Хейли, и двамата бяха разсъблечени.

Слисана, тя се отдръпна, но той я беше видял.

— Боже! — чу гласа му тя, мушна ръце под мишниците си и се притисна до стената.

Чуха се няколко проклетия, някакви звуци, после Карл се втурна през вратата, видя я, забави ход и спря. Ризата му беше закопчана набързо, дори не я беше напъхал в панталона. Лицето му беше зачервено от срам.

Никога не го беше виждала да изглежда така. Пред нея стоеше чужд човек и това правеше шока ѝ по-силен.

Карл вдигна ръце, за да се предпази от гнева ѝ, но като видя, че тя няма намерение да се нахвърля върху него, раменете и ръцете му се отпуснаха. Не можеше да отвори уста, извиняваше ѝ се само с очи.

— Ах ти, плъх такъв — въздъхна Челси. Чувстваше се предадена. — Плъх такъв!

Той хвърли смутен поглед към вратата, после пак се обърна към нея и пъхна ръце в джобовете на панталона си.

Тя усети парещ болка под лъжичката.

— Откога... — започна Челси несигурно, прокашля се и почна отново: — Откога се виждаш с нея?

— Отдавна. Ти нали знаеше.

— Мислех, че е свършило.

— Беше. Почти.

Почти. Тя си спомни нощта, когато се бяха любили, и преглътна. Повдигаше ѝ се.

— Какво означава това?

— Мислех, че тя не е за мен. Мислех, че ти си жената за мен. Но има нещо, което винаги е липсвало между теб и мен. Нещо, което тя има.

Челси се почувства така, сякаш я бяха ударили в корема. Независимо че знаеше, че нещо липсва и че беше дошла да му каже точно това. Независимо, че не искаше да се омъжи за него и че изповедта ѝ ставаше ненужна, след като го беше хванала с Хейли. Тя все още обичаше Карл като приятел. И носеше неговото дете. Но да знае, че е имал връзка с друга в същото време, докато се е любил с нея, я караше да се чувства омърсена.

Челси се извъртя на пети и почти хукна към изхода, но на вратата осъзна глупостта на бягството си. Правдата беше на нейна страна. Тя беше вярна на Карл през цялото време, откакто се опитваха да задвижат връзката си. А той не беше и нямаше да има каквото и да било право да предявява претенции, когато му съобщи за детето.

Той я настигна.

— Съжалявам, Челс. Не го разбирай така. Не исках да те нараня.

Тя се обърна и го погледна укорително, притиснала корема си с ръце, сякаш за да се защити.

— Не исках — повтори той. — Всичко, което ти казах след смъртта на майка ти, а тя искаше да бъдем заедно, е вярно. Вярно е и всичко, което ти казах през месеците оттогава досега. Аз те обичам, Челси, но ти беше права първия път, когато ти го казах и ми отвърна, че не знаеш дали си влюбена и че има разлика. Тогава не исках да го приема, защото, по дяволите, имаше безброй причини, поради които би трябвало да се оженим. Все още ги има. Но те не са истински.

Челси знаеше всички тези причини, но не проговори. Той се измъчваше. След ужасния начин, по който беше научила истината, тя изпитваше някакво извратено удовлетворение от това.

Но то изчезна, когато лицето на Карл се разкриви от болка. Тя се опита да долови някаква измама в него, но не можа. Изглежда Карл казваше истината.

— От много време въобще не се виждах с Хейли. После нещата между теб и мен започнаха да се влачат. Връзката ни не вървеше наникъде. Тогава ти замина за Норич Ноч, не че обвинявам теб или града — добави той предпазливо, сякаш стъпваше върху тънък лед. — Ти замина, защото знаеше, че тук има нещо, което не е както трябва. По същата причина — защото знаех, че тук има нещо, което не е както трябва — пак се събрах с Хейли.

— Нали каза, че била твърде неконвенционална за теб.

— Тя е — за миг той замълча. Челси видя как по устните му се прокрадва сънлива усмивка и ѝ се допря да изкрещи. — Но това ме възбужда.

Беше казал също, че се задъхва, когато е с Хейли, на което Челси беше отвърнала нещо за страстта. Не му напомни за това сега. Беше видяла достатъчно доказателства.

Страстта липсваше във връзката с нея. Беше я намерил при Хейли. Не можеше да го вини за това.

— Искях да ти кажа по-рано, Челс, но не можах да избира подходящ момент. Родителите ми ме натискаха да се ожения за теб, Кевин също, дори аз исках да се ожения за теб. Опитах се да ти кажа за Хейли, когато се върна от Норич Ноч миналия месец, но ти започна да ме целуваш и си помислих, че може би нещата ще тръгнат и всичко ще бъде наред.

Значи тя го беше прегръщала, а умът му е бил при Хейли!

— Защо не ме спря? — извика Челси. Чувстваше се като глупачка.

— Защото и аз го исках! — извика и той. — Много те харесвам, Челси. Въобще нямах никакви проблеми, когато се любихме. Но на теб не ти хареса, а за мен удовлетворението беше само физическо. Не стана никакво чудо... — той махна с ръка. — Никакъв емоционален потрес, никакво вълнение. За теб имаше ли? — тонът му загатваше, че знае отговора, но иска и тя да си признае.

— Не — каза тя тихо.

— Е, а го изпитвам, когато съм с Хейли и ако те боли, че ти го казвам, съжалявам, но е време да бъдем честни. Не сме един за друг. Ти не искаш брак и деца така, както аз ги искам и когато дойде денят, когато решиш, че ги искаш, ще намериш някой по-добър от мен. Където и да минеш, след теб винаги се извърщат глави. Всичко, което трябва да направиш, е да споменеш, че си на лов за съпруг и ще бъдеш залята с предложения. Междувременно можеш да търсиш корените си, както чувстваш, че трябва да направиш. А аз ще се ожения за Хейли.

Думите бяха някак далечни, почти изтласкани от това, което беше видяла. И все пак тя ги чуваше съвсем ясно. Трябваше да е шокирана, наранена или ядосана. Странно, но изпитваше облекчение.

— Още не съм казал на родителите си — продължи той, — но сега, след като знаеш всичко, ще го направя. Няма да им хареса. Хейли не е като теб, а на тях сърцата им са при теб. Но тя ще има дете от мен, така че те нямам избор.

Стомахът на Челси се преобърна. Тя го притисна с ръка и пое дълбоко дъх.

— Бременна ли е?

— Съвсем в началото — каза той гордо. — Още е рано да ходи на лекар, но си направи домашен тест. Ако се оженим тази седмица, никой няма да усети разликата.

Челси отново пое дъх, тъй като първият явно не помогна.

— А ако не е бременна? Ако е капан?

Гордостта му се смени с негодувание.

— Не е капан! Тя ме обича! Не би го направила за нищо на света. Как може да допуснеш такова нещо, Челси?

Тя внезапно избухна в неудържим гняв.

— Мога да допускам каквото си искам, като се имат предвид обстоятелствата. Помисли си как се чувствам? Ти скачаш от моето легло в нейното. Или от нейното в моето, и после обратно?

От мисълта за това ѝ се повдигаше. Молеше се да не е било така. След всичко станало, щеше да ѝ дойде твърде много.

Той изпъна рамене.

— Не съм бил с Хейли, откакто бяхме заедно с теб. Видяхме се чак когато разбрах, че между нас всичко е свършило.

Благодарна поне за това, Челси въздъхна. Беше като изцедена. Почувства слабост в коленете и се облегна на стената.

— Лошо ли ти е? — попита Карл със старата, топла, окуражителна загриженост, но това вече не помагаше, тя просто нямаше нужда от него. Беше обърквана както след смъртта на Аби, само че сега нямаше никаква подкрепа. Кевин беше продал къщата и щеше да се оттегли един Господ знае къде, а Карл се женеше за Хейли.

— Челси?

Тя кимна.

— Притеснявам се за теб — каза той.

Тя успя да се усмихне.

— Все още сме приятели, нали? — попита Карл.

Тя кимна отново.

— И партньори в бизнеса — добави той. — Винаги ще бъда тук, до теб, Челс. И доколкото са засегнати родителите, винаги много ще се укорявам за това, което се случи между нас. Родителите ми те обичат. Винаги ще те обичат.

Челси почувства такава внезапна и огромна празнота, че обви още по-силно ръце около себе си.

— Аз... трябва да се прибирам.

Дръпна се от стената, отвори вратата и тръгна към асансьора.

— Ще дойдеш ли утре? — нервно подвикна Карл.

Тя кимна и махна, но не се обърна. Всичко в нея стенеше и крещеше. Беше смазана от умора, беше съсипана. Искеше да се прибере и да си легне.

Спа непробудно до десет сутринта. После поседя тихо в кухнята, изпи обичайните си две чаши кафе, които едва не повърна, взе душ, облече се и се отправи към офиса на Боб Махони. В дванадесет беше подписала документите, които я правеха партньор в компанията „Плъм Гранит“. В един беше в офиса си на „Харпър, Кейн и Ку“, водеше телефонни разговори и подреждаше документи и мисли. Към пет се върна вкъщи с две пълни куфарчета, две претъпкани папки и шапа чекове, а към шест на следващата сутрин беше в колата си и караше на север, към Норич Ноч.

[1] В САЩ — втората неделя на май. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Звънчето звънна и Челси влезе в магазина. Вратата сега бе проста рамка с мрежа и тихо тракна зад нея. Челси се огледа и видя, че лятото е дошло и тук. Предлагаха се кошници за пикник, а не кленов сироп, цветовете бяха по-ярки, лъхаше на свежест. Обявите над щанда за вестници съобщаваха за предстояща вечеря на закрито, за среща млади — стари по софтбоул^[1] в полза на Историческото общество на Норич Ноч и за празника Четвърти юли.

Магазинът беше празен. Челси се беше надявала точно на това. Беше видяла Матю Фар да тръгва нанякъде с една камионетка, когато спря до парка. Не ѝ трябваше Матю. Искаше да види Дона.

Едва забележимо движение зад касата привлече погледа ѝ и тя с усмивка се приближи до тезгяха. Дона изглеждаше точно така, както и през март, като се изключи, че блузата, напъхана в полата ѝ, беше с къси ръкави и кичурите коса, които се бяха измъкнали от кока ѝ, бяха по-къдриви. Мръщеше се пред екрана на един компютър, напълно потънала в работа.

— Здравсти — каза Челси и като не получи отговор повтори: — Здравей?

Пристъпи по-близо и Дона чак тогава вдигна поглед.

Очите ѝ светнаха. В усмивката ѝ се четяха възбуда и удоволствие или поне Челси си помисли така, защото имаше нужда и от двете.

— Как си? — попита тя. Беше невероятно доволна, че е тук.

Дона кимна, че е добре, после изви въпросително вежди.

— И аз — засмя се Челси. — Върнах се — и с престорено строг глас продължи: — По работа! — усмихна се пак и се извърна към щандовете. — Всичко изглежда страхотно. Сламените шапки са чудесни!

Шапките бяха подредени на закачалка до кошниците за пикник и навяваха мисли за дълги ефирни рокли, сирене „Бри“, хляб, вино и лениви следобеди край брега на някой поток.

— Тук ли са правени?

Дона махна с ръка, което можеше да означава и да, и не. Челси я чакаше да обясни. Лицето на Дона се разкриви в измъчена гримаса, после се разведри, тя посочи ухото си и поклати глава.

Фактът, че Дона е глуха, я порази. Челси хем се обвиняваше, че не се е досетила, хем я обзе потискаща жалост. Отвори уста да каже нещо, не можа да измисли какво и я затвори отново.

Дона ѝ дойде на помощ — посочи ѝ да заобиколи тезгяха, после изчисти екрана на компютъра от списъка със стоки, върху който работеше, и сръчно написа: „Извинявай. Всички в града знаят. Сигурно си се стреснала.“

Челси се пресегна и написа отдолу: „Ти извинявай. Трябваше да се досетя.“ В миг осъзна многобройните признаци, които беше пропуснала.

Пръстите на Дона зачукаха по клавишите: „Чета по устните. Не е нужно да пишеш.“

„Обичам да пиша. Какво ще кажеш за шапките?“

„Направени са във Върмонт. Не са съвсем тукашни, но почти.“

„Страхотни са. Много романтични.“ — Дона я погледна и тя извъртя замечтано очи.

— Но това не е важно — каза тя отчетливо. — Дойдох по работа.

— Знам — каза Дона с устни.

— Предполагах, че ще знаеш. Предполагах, че всички ще знаят. Не може да има много тайни в градче като това.

Дона написа: „Има. Ще се изненадаш.“

Челси извърна поглед от меланхоличния ѝ профил към вратата, след това погледна обратно. Избута леко ръцете ѝ настрани и написа: „Звучи интригуващо. Какво можеш да ми кажеш?“

„Нищо, ако не искам да ме пребият с камъни на градския площад.“

Челси се усмихна. Времената на публичните екзекуции с камъни бяха отминали, но в думите на Дона имаше поличба. Градове като Норич Ноч не показваха мръсното си бельо пред света. Тя не се считаше за „света“, тъй като беше родена в Ноч, но Дона не го знаеше. Щеше да има време за споделяне на тайни.

„Разбирам — написа тя и после добави: — Можеш ли да ми помогнеш с нещо друго?“

Дона я погледна в устните и Челси каза:

— Ще идвам често цяла година. Ще бъде глупаво да отсядам в хотела. Мисля да купя нещо.

Всъщност бе мислила да наеме нещо, но не се поправи.

— Можеш ли да ми препоръчаш някой добър посредник? На таблото за обяви в хана има три визитни картички — тя извади бележника от чантата си и прочете: — Мак Хюит, Брайън Дол и Ели Уип.

Пръстите на Дона се задвижиха по клавиатурата: „Мак Хюит ще ти надуе главата с приказки, Брайън Доупи няма да ти каже нито дума, а Ели Уип ще ти каже само това, което мисли, че искаш да чуеш. Най-добрият посредник в града е Роза Хекър. Офисът ѝ е на Уест Стрийт.“

На Челси ѝ хареса как мисли новата ѝ приятелка.

„Благодаря — написа тя. — Ами спортен клуб? Имате ли?“

„Нямаме. Имаме курсове по аеробика всяка сутрин от шест и половина в мазето на църквата. Вход свободен. Можеш да дойдеш, ако искаш.“

„Никога не съм играла аеробика.“

„Забавно е.“

„Но аз нямам никакъв слух — написа Челси. — Не мога да уловя мелодията.“

„Аз също“ — написа Дона и Челси засрамена осъзна грешката си. Дона обаче не изглеждаше засегната и продължи: — „Инструкторката използва музика с изразен ритъм. Щом аз мога да почувствам ритъма, значи можеш и ти.“

Челси се изкушаваше. Не можеше да изброи колко пъти беше гледала тренировки на курсове по аеробика. В тях винаги имаше един или двама души, които ужасно излизаха от ритъма и тя си представяше, че е една от тях. О, тя имаше координация. И беше подвижна. Но да подскача в такт с музиката беше нещо друго. На пръв поглед самоуверена, тя умираше от срам, когато се налагаше да танцува. Не искаше да се прави на глупачка. И просто избягваше танците.

Дона я гледаше в очакване.

— Колко е голяма групата? — попита Челси.

Дона вдигна десет пръста, обърна се и написа: „Всички са жени. Ще те запозная.“

Челси знаеше, че трябва да отиде дори само поради тази причина. Ако целта ѝ беше да опознае Норич Ноч, с колкото повече хора се запознаеше, толкова по-добре. Освен това Дона беше приятна. Щеше да е хубаво да ходят заедно.

— Окей — каза тя. — Ще опитам. Но ако изглеждам като задник, вината ще е твоя.

Дона се ухили. После погледна разтревожено към задната част на магазина и усмивката ѝ изчезна. Челси проследи погледа ѝ и не видя нищо. Очевидно и Дона не видя, защото се отпусна, но не съвсем. Втрени се умислено в екрана на компютъра и след минутка написа: „Знаеш ли коя съм?“

„Дона Фар“ — написа Челси в отговор.

„Дона Плъм Фар. Оливър е мой баща.“

Челси никога не би се сетила. Нямаше никакво физическо сходство, пък и всяка прилика между намръщения Оливър и усмихнатата Дона би изглеждала случайна. Зачуди се как такъв намусен баща е създал толкова мила дъщеря. Несъмнено заслугата бе на майката на Дона. Тази жена би трябвало да е светица, за да живее с Оливър.

Дона написа: „Хората са ядосани заради споразумението, което направи с теб. «Плъм Гранит» е семейна компания. Ти си чужд човек.“

Поколеба се, после изчука по-бързо: „Някои те мислят за враг.“

— А ти мислиш ли, че съм враг?

Дона я погледна в очите и поклати глава.

— Аз направих инвестиция — каза Челси бавно. — Искam тази инвестиция да ми донесе печалба, което означава компанията отново да заработи както трябва. Нима всички не искат това?

Дона кимна и пак се обърна към екрана.

„Но «Плъм Гранит» си е «Плъм Гранит».“

Задържа ръце над клавиатурата като че ли се готвеше да поясни нещо, после ги отпусна и погледна Челси.

— Знам — каза Челси. Разбираше го.

Но не беше сигурна, че може да го почувства. Да се идентифицира толкова силно с едно фамилно име ѝ беше чуждо. Не знаеше какво е да имаш родословно дърво. Завиждаше на Дона за това чувство на принадлежност.

— Е — тя въздъхна, — ако баща ти и неговите хора си свършат работата, ще си ида след година.

Една година. Това беше всичко, което ѝ трябваше. Ако имаше късмет, щеше да роди детето, да установи самоличността на родителите си и да изкара повече пари от всякога. Можеше да продължи с „Харпър, Кейн и Ку“ като че ли нищо не се е променило. Или можеше да се премести. За една жена без корени вариантите бяха безбройни.

— Кани се да поостане тук — каза Оливър на Джъд, постави слушалката на вилката и опря лакти на бюрото. — Току-що е отворила две сметки в банката. Едната работна, другата лична. Джордж се къдне, че възнамерявала да остане — подпря брадичката си с юмрук и се загледа намръщено в пода. — По дяволите, не знам защо го прави!

Джъд също не знаеше. Животът го беше научил, че жените, на които градът им е в кръвта, не ходят по места като Норич Ноч. Те ги напускат. Челси Кейн сигурно бе загубила чувството си за ориентация. Сигурно е била заслепена от парите — което го озадачаваше, колкото повече мислеше за това. Разбира се, от гранита можеха да се изкарат пари. При съвременен оборудване и умел маркетинг можеше да се прави бизнес и да се извлича печалба, но тази печалба беше ограничена. Жена като Челси Кейн би трябвало да вижда далеч по-голяма, далеч по-бърза възвръщаемост в дузини други предприятия. Защо ли беше избрала гранита?

— Уреди ли всичко? — погледна го пронизващо Оливър.

— Че как иначе — каза Джъд.

Удовлетворен от мисълта за това, той се изтегна на стола си и отпусна ръка, за да почеше Бък зад ушите. От години се опитваше да накара Оливър да купи ново оборудване. От години настояваше да се внедрят машини за рязане и полиране на камъни. От години убеждаваше офиса да се снабди с компютри. Но Оливър беше най-големият скъперник на света и изобщо не искаше и да чуе. Внезапно вятърът беше променил посоката си. Излезе, че скъперникът можел да бъде щедър. С чужди пари. А Джъд не беше глупак. Той купуваше, докато покупката беше добра.

Всъщност в това имаше нещо вълнуващо. Кой ли мъж не е мечтал да прави бизнес? В случая с „Плъм Гранит“ правилната дума беше възстановяване на бизнеса, но Джъд можеше да се гордее с нещо

ново. Това даваше смисъл на обучението му в колежа и на десетте години безкрайни часове, прекарани на работа в Питсбърг. Беше се подготвял усилено. Сега най-сетне можеше да използва добре подготовката си.

— Ръс и екипът му започват в Мое утре — каза той на Оливър.

Мое Ридж беше най-голямата от действащите кариери на „Плъм“ и имаше достатъчно гранит, за да дава работа на резачите за следващите тридесет години.

— Ръс смята, че всичко ще е готово до края на август.

— Защо не през юли? — попита Оливър. — Нали е само един навес.

— Навес колкото половин баскетболно игрище, с контрафорсове и вентилация за тежко оборудване, цяла страна, която се разтваря, изолация и отопление, за да работи и през зимата. Да не говорим за самото оборудване. Цялото е по специална поръчка.

— Ще трябва да я изпреварим и да спечелим облога.

— Ще го направим.

Оливър изсумтя. През отворения прозорец нахлу далечното бръмчене на мотоциклета на Хънтър и той пак погледна Джъд.

— Той добре ли е?

Оливър беше корав човек. Лицето му рядко издаваше нещо повече от липса на интерес, нетърпение или презрение и когато видеше на него уязвимост, Джъд винаги се удивяваше.

— Е, казвай де! — внезапно се раздражни Оливър. — Не те карам да го наблюдаваш за този, дето духа. Ти си моите очи и уши. Нали си говорил с него.

— Не е от приказливите.

— Може и да не е, но ти го познаваш по-добре от другите. Бил е много кисел. Защо?

На Джъд не му харесваше да бъде доносник. В повечето случаи Хънтър беше адски намусен, но имаше и мигове, когато ставаше мил, и тогава той изпитваше съжаление към него. Разбира се, Оливър правеше живота му по-лек от материална гледна точка, но не обръщаше внимание на протестите му и продължаваше да го държи като момче за всичко. Джъд пръв каза, че Хънтър е роден за кариерата. Оправяше се с всички машинарии, с експлозивите и инструментите — нали Оливър лично го беше учил. Но пък мъкнеше на плещите си

товара на негативните емоционални натрупвания. Джъд само смътно се досещаше какво става. Хънтър се изпусна само веднъж и то почти пиан.

Джъд продължи да гали Бък по главата.

— Не му харесва сделката.

— Откъде-накъде? Тя не го засяга.

— Обаче той мисли, че го засяга. Сега над него имало още един човек. Имал си достатъчно проблеми да изпълнява твоите нареждания. Не му харесва, че ще трябва да изпълнява и нейните.

Оливър се намръщи и погледна към прозореца. Ръмженето на мотоциклета се усилваше.

— Да не му е направила някой номер?

— Всички жени му правят номера.

Това нямаше нищо общо с неговата сексуалност. Хънтър си беше съвсем наред. Много жени можеха да потвърдят това. Той просто не харесваше нито една от тях. Беше от онези, които си свършват работата и бягат.

— Изобщо не мога да си представя защо — измърмори Оливър. — Той е доста привлекателен.

— Но е сърдит — каза Джъд.

Не беше психолог, но това беше най-очевидното нещо на света. Един поглед към лицето на Хънтър стигаше. Всички го виждаха, още преди да си отвори устата.

— За какво ще е сърдит? Взех го от улицата, намерих му хубав дом, изпратих го да се учи, облякох го и му дадох работа. И го отървах, когато загази. Откъде-накъде ще се сърди!

Джъд сви рамене. Не беше негова работа да анализира мотивите и подбудите на Хънтър Лъв, още по-малко да дава оценки — и дори и да беше, нали никой не знаеше цялата истина за Хънтъровото минало. Слухът, че е незаконен син на Оливър, беше само един от многото. Имаше и други. Те не се чуваха често или поне не там, където ходеше Джъд. Но Хънтър не беше единственият, който си развързваше езика при Крокър. И през всичките тези години Джъд беше научил достатъчно, за да се убеди, че дори и само част от тези слухове да бяха верни, Хънтър имаше достатъчно причини да се сърди и да се ядосва.

Мотоциклетът изръмжа на завоя, после внезапно замлъкна. В същото време на улицата спря и някаква кола.

Бък вдигна глава.

— Кара модерна кола — каза недоволно Оливър, като хвърли бърз поглед през прозореца. — Няма ли малко ум?

Хънтър бутна предната врата, мина гордо през приемната, без да каже дума, и влезе в кабинета на Оливър. Хвърли небрежен поглед към двамата и закова облеченото си в черни дрехи его на прозореца, с гръб на стаята.

Влизането на Челси беше по-спокойно. Тя спря да поговори тихо с Фърн, която работеше за Оливър от тридесет години и беше почти толкова ядосана от пристигането ѝ, колкото и Хънтър. Фърн забавяше темпо по малко всяка година, но онова, което ѝ липсваше като темпо, компенсираше с лоялност. Джъд я беше уверил, че работното ѝ място е сигурно. Надяваше се Челси да е правила същото.

Поне така би направила бившата съпруга на Джъд Джанийн. Тя беше политик. Приказваше сладко на всеки, за когото си мислеше, че може да ѝ е от полза. В мига, в който разбереше обратното, тонът ѝ се променяше.

После Челси пристъпи към вратата на Оливър, и Джъд почувства същия внезапен взрив в стомаха, който беше усетил преди три месеца. Не знаеше какво има у нея — дали беше нещо в мъгливозелените ѝ очи, в деликатната извивка на устните ѝ, в елегантните ѝ крака или във водопада кестеняви коси — но тя го вълнуваше.

Бък стана и се приближи до нея точно когато Оливър изтърси:

— Знаете ли какво мислят хората в този град, когато видят някой да се разхожда с кола като тази? Мислят, че е нахакан кучи син, който иска всички да видят колко много пари има. Това ли искате да направите?

Деликатната извивка на устните, на която се любуваше Джъд, увисна, но не в знак на възмущение.

Джанийн би се възмутила и той би се справил с това много лесно. Но Челси изглеждаше слисана, сякаш бе очаквала любезно, дори приятелско посрещане и се бе разочаровала. Така че Джъд дори изпита нещо като съчувствие.

— Не съм искала нищо толкова — смръщи чело тя и разсеяно погали Бък по главата.

— Защо сте дошла с тази кола?

— Ами, нямам друга.

— Е, тогава си купете. Тук тази не върви.

— Каква върви? — премигна тя.

— Камион.

Джъд не можеше да си я представи в камион.

— Някак си — каза Челси — не мога да си се представя в камион.

— Тогава джип — нервира се Оливър и размаха ръце във въздуха. — Огледайте се какво карат хората и всичко ще ви се изясни.

Бък вдигна глава срещу него и присви очи, без да се отдръпва от ръката на Челси. И дързък, и забавен.

— Разбрано — каза Челси, явно решила да не спори повече.

„Доста умно“ — помисли си Джъд. Ягуарът не беше най-добрият избор. Но пък и Оливър държеше на традициите и на личния контрол. Не можеше да не заповядва. Да му се противопоставиш, означаваше само да го ядосаш още повече и да се развика.

Челси сложи ръце в скута си и погледна към Хънтър, който все така гледаше през прозореца и изобщо не бе обърнал внимание на влизането ѝ. После обърна глава към Джъд. Той потръпна, а когато му се стори, че долавя в очите ѝ колебание, трепна пак. Тя сякаш се стресна за част от секундата, като че ли не искаше да го гледа, но чувстваше неудържимо привличане.

Въобразяваш си, Джъд!

Но пък не си въобразяваше руменината на бузите ѝ. Тя беше там, чиста като зора, несъмнено от горещината. И май също горещината правеше косите ѝ по-къдрави и кожата ѝ по-свежа, и нея самата — по-привлекателна.

Отдавна решил, че трябва да се отнася с нея като с мъж, Джъд спокойно се изправи и ѝ подаде ръка — също както би направил с всеки нов съдружник, наскоро пристигнал в града.

— Добре дошла.

Стискането ѝ го изненада. Не беше грубо като това на Джанийн. Джанийн вярваше, че показва на хората от самото начало, че не е тъпа руса кучка. Ръкостискането на Челси беше здраво, но в него имаше някаква нежност, неоспорима мекота. Същото важеше и за устните ѝ. Тя нямаше червило, но устните ѝ бяха наситенорозови, и се извиха в свенлива усмивка.

Свенлива ли? Май имаше прекалено живо въображение. Не можеше да повярва, че си беше помислил това.

— Благодаря — отговори тя на поздрава му, отдръпна ръката си и я върна при другата в скута си. Недоволният глас на Оливър откъсна погледа ѝ от неговия.

— Защо сте тук? — питаше той.

— Подписах документите, които ни правят съдружници. Адвокатът ми ги изпрати по куриер вчера. Не сте ли ги получила?

— Получих ги. Но той не каза, че ще идвате.

— Разбира се, че ще дойда. Как иначе ще работим заедно, според вас?

— По телефона. По пощата.

Тя поклати глава много бавно.

Оливър изпъна гръб на твърдата облегалка. Лицето му беше също толкова твърдо.

— Вашата част в работата са парите и сметките.

— Затова съм тук — каза тя учтиво. — Влагам много пари. Искам да видя как се изразходват. А колкото до сметките, като знам как са изразходвани парите, ще бъда по-добър търговец.

— Търговка — обади се Хънтър.

— Ооо, здрасти! — изпя Челси.

Хънтър изви глава и я изгледа накриво, после пак се обърна към прозореца.

Джъд наблюдаваше реакциите ѝ. Отбеляза си как все пак любезно отговори на грубостта на Хънтър, макар за миг да му се стори, че ще отвърне със същото, защото вирна брадичка, но успя да се овладее.

Питаше се дали намира Хънтър за привлекателен. Много жени мислеха така. Това, че не му пукаше за тях, го правеше интересен.

Питаше се дали Хънтър я намира за привлекателна.

— Колко ще останете? — попита Оливър грубо.

Тя помълча няколко секунди.

— Поне за уикенда. Трябва да се прибера вкъщи, за да поработя няколко дни, после ще се върна тук за седмица или две. Ще разпределя времето си за двете места. Всъщност, може би ще прекарвам повече време тук. Имам предвид, че е лято. В града е непоносимо горещо.

Съвсем ясно беше, че тя импровизира, че наистина не знае плановете си и Джъд се учуди. Джанийн винаги планираше. Беше предполагал, че и тази ще планира.

— Трябваше да ни предупредите — намръщи се Оливър. — Не взехме предвид присъствието ви тук.

— Не виждам какъв е проблемът.

— Разбира се, че не виждате — изръмжа той. — Вие не знаете нищо за това, което става тук.

— Точно затова дойдох — каза тя.

— Е, аз пък не знам къде ще работите.

Тя се огледа.

— Очевидно не тук, освен ако не сте опаковали нещата, за да направите място. Защо са Ви тези кашони? Пролетно почистване ли правите?

— Местим се.

— Местите се? Къде?

— В центъра.

Един поглед към крайчеца на устните ѝ и Джъд разбра какво мисли. Мислеше, че центърът на Норич Ноч не е никакъв център. Мислеше и че „центърът“ в Норич Ноч е само на две преки разстояние. А освен това мислеше, че някой вече се възползва от парите ѝ.

— Искях да го направя от години насам — сподели Оливър с поглед, който я предизвикваше да възрази. — Има място да се нанесем на втория етаж в Сдружението на производителите на кувертюри. Къщата е на градските жени. Търсят наематели, за да дадат парите от наема на местната благотворителна кухня. Никой не може да оспори тази кауза.

— Жена му оглавява сдружението — каза Хънтър.

Оливър се вторачи в гърба му.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо. Просто е факт.

— Е, нямаше нужда. Фактът е, че като продадем тези канцеларии, ще имаме достатъчно пари, за да платим наема там за десет години. Те не искат много. Ще бъде добре и за тях, и за нас. Трябва да сме в центъра на нещата — той се обърна към Челси. — Има една стая за мой кабинет, една за Фърн и една за Джъд и Хънтър. За вас просто няма място.

Челси изобщо не изглеждаше обезкуражена.

— Има ли трети етаж?

— Стар недовършен таван.

— Идеално.

— Таван, казах.

— Аз съм архитект. Непрекъснато работя с тавани.

— Незавършен таван.

— Довършете го, избийте прозорци на покрива, сложете външни стълбища отпред и отзад и почти ще удвоите пространството за същия наем — очите ѝ потрепнаха. — Помислете и за склад. Можете да разчистите бъркотията в приемната на Фърн и да дадете възможност на горката жена да диша.

— Фърн не се оплаква — каза Оливър.

— Вероятно не знае как. Дайте ми време. Ще я науча.

Трябваше да ѝ се признае, че има кураж. Или беше така, или просто не разбираше колко традиционен в действителност беше Ноч.

— Направете го — заплашително изръмжа Оливър и тропна двата си юмука на бюрото — и ще ви изгонят от града. Чуйте, госпожичке. Това, че сте купила част от тази компания, не означава, че имате право да се опитвате да променят нещата тук. Оставете Фърн на мира.

Челси се усмихна.

— Какво ми се подхилвате? — смръщи се Оливър.

— Помислих си колко ще е хубаво да имам кабинет на тавана. Ако го направя с достатъчно светлина, ще мога да сложа чертожна маса и да си върша работата там. Предполагам, че ще прокарате много телефони. Трябват ми две линии. А факс?

Оливър погледна безизразно Джъд. Обзавеждането беше негова работа.

— Поръчал съм факс — каза Джъд, — и компютри също, по един за всеки кабинет, включително и за канцелариите в кариерите. Те ще са свързани, така че няма да се налага да ходим там, за да получаваме данни.

Компютрите му бяха хоби. Беше се влюбил в тях в колежа и ги бе обикнал още повече, докато работеше в Питсбърг. Откакто се върна в Норич Ноч, прекарваше нощите си в разработване на малки бизнеспрограми, които продаваше на добра цена. Вървеше в крак с

най-новите технологични постижения. Да въведе компютри в „Плъм Гранит“, щеше да бъде златна мина.

— Ама това е чудесно! — ахна Челси.

— Не ахкайте. Няма нищо ултрамодерно. Работата ни не го налага.

— Още не — каза тя. — Но може би скоро — погледът ѝ беше топъл. — Вторият етаж от новото помещение има ли нужда от много работа?

— Доста ще е.

— Започнахте ли?

Джъд поклати глава.

— Не, току-що подписахме договора за наем.

— Кога мога да го видя?

— Когато пожелаете.

Тя кимна и очевидно се замисли за нещо друго. През това време той огледа роклята, за която Джордж беше направил такъв голям въпрос. Беше доста къса и това беше чудесно, защото Челси имаше страхотни крака. Но не беше прилепнала, а възширочка. Запита се колко ли са големи гърдите ѝ. Не можеше да ги види, бяха само съблазнително загатнати под плата.

Помисли си, че му е тъкмо по мярка, достатъчно височка, за да не му се налага да се навежда, за да я целуне, и достатъчно ниска, за да няма чувството, че целува амазонка.

— Кой ще върши работата? — прекъсна преценката му тя.

Работата. За новите помещения. Джъд се върна към действителността.

— Ръсел Ивз. Един от местните предприемачи.

— Добър ли е?

— Щях ли да го наема иначе?

— Дори ако ти е братовчед и е закъсал за работа?

— Какви са тия приказки? — рязко ги прекъсна Оливър. — Тук всички са роднини и мнозина са закъсали за работа. Мислиш ли, че Джъд ще наеме някой, който да свърши работата калпаво? Помисли си отново, госпожичке. Ние в „Плъм Гранит“ не работим по този начин.

— Е, добре, доволна съм да го чуя — каза Челси веднага, — защото, искам първокласни работници за моя дом.

— Какъв дом? — попита Оливър, но тя вече гледаше Джъд.

— Колко души има Ръсел Ивз?

— Достатъчно, за да си върши работата.

— Какъв дом? — повтори Оливър.

— Този, който току-що купих — отвърна тя на Оливър и пак се обърна към Джъд. — Достатъчно ли са и за вашата, и за моята работа?

— Достатъчно.

— Какъв дом? — излая Оливър.

— Боулдърбрук!

В последвалата внезапна тишина единственият шум беше бръмченето на вентилатора в приемната на Фърн и стъпките на Бък, който покорно се върна до Джъд. Челси ги изгледа един по един. Дори Хънтър се обърна.

Оливър избута със стържене стола си по стария дъсчен под и се изправи.

— Ти си купила Боулдърбрук? — попита той бавно. От изненада дори мина на „ти“.

Джъд винаги се беше гордял, че може да чете мислите му, но този път се озадачи. Не можеше да каже дали Оливър е изненадан, ужасен или направо бесен.

Челси, изглежда, също се смути, защото се стегна, като че ли очакваше тримата да се нахвърлят отгоре ѝ.

— Какъв е проблемът? — предпазливо попита тя.

— Защо си купила Боулдърбрук?

— Защото го искам — отговори Челси, сякаш това беше достатъчна причина, и Джъд си помисли, че за нея е. Тя имаше много пари, повечето от жителите на Ноч дори не можеха да си представят колко, да не говорим пък да мечтаят за тях. Джъд имаше повече пари от мнозина други, но дори и той чувстваше, че не е от нейната класа.

— Платила сте доста пари — подразни я невярващо Оливър, вече поуспокоен. — И то за нещо, в което ще живеете от дъжд на вятър.

— Щом си направя студиото, ще идвам доста често. Ще прекарвам повече време тук, отколкото в Балтимор. Няма смисъл всеки път да отсядам в хана. Искам да съм самостоятелна. Очевидно е, че трябваше да си купя къща — за миг Джъд си помисли, че долавя насмешка в изражението ѝ. — Е, ако ми бяхте предложили стая в дома си...

— Нищо няма да ви предложи! — заяви Оливър и я изгледа свирепо. — Кой ви показа Боулдърбрук?

— Рози Хекър.

— Естествено! — изсумтя той. — Тази безсрамница! Само тя може да се бърка в работите на мъжете в този град. Боулдърбрук! Отскоро е тук и затова не знае нищо.

— Какво не е наред с Боулдърбрук? — озадачено попита Челси.

— Абсолютна развалина.

— Но аз винаги съм мечтала да живея в стара селска къща.

— Пълно е с плъхове.

— Наистина трябва да се поизчисти — призна тя.

Джъд знаеше, че това беше много меко казано. Освен от почистване Боулдърбрук имаше нужда от нова водопроводна и електрическа инсталации, нов покрив, портик, бани и кухня. Подовете и первазите трябваше да се изстъргат от безбройните пластове стара боя, стените да се шпакловат, камината да се иззида отново.

И го знаеше още отпреди осем години само след един кратък оглед. А на какво ли бе заприличало всичко оттогава, след всички дъждове и снегове?

— Друго трябва! — изрева Оливър. — Трябва да се изгори до основи.

— Къщата е от камък — погледна го Челси. — Няма да изгори.

Колкото по-спокойна беше тя, толкова по-ядосан ставаше Оливър.

— Не ми се правете на много умна, госпожичке. Идвате на едно място, за което не знаете нищо. Ако имахте поне малко мозък, щяхте да послушате човек, който знае едно-друго за тази къща.

— Не ме е страх от работа.

— Боулдърбрук няма нужда от работа! — изръмжа той. — Има нужда от ловец на духове! Тази къща е прокълната! Рози Хекър не ти ли го каза?

Челси извърна очи към тавана.

— О, я стига.

— Няма стига. Прокълната е. Нали така, Хънтър?

Хънтър, мушнал ръце под мишниците си, изглеждаше ужасен.

— Прокълната е.

— Чу ли? — викна Оливър. — Дано да си чула. Той самият е чувал гласовете.

— Какви гласове?

— На малки деца — каза Оливър прегракнало. — Те живеят в стените.

— Стига де! — тя се обърна към Хънтър. — Не си чувал нищо, нали?

Хънтър не отговори.

— Чувал ли си? — попита тя невярващо.

Той продължаваше да я гледа втренчено като че ли очакваше да му се изсмее. Само че тя не го направи. Беше заинтригувана. Дъжд пак се изненада — този път от любопитството ѝ.

— И плевнята ли е прокълната?

Хънтър поклати глава отрицателно.

— Само къщата. Сигурно има някаква история.

— Разбира се, че има — обади се Оливър. — Всяка къща си има история.

— История, която да доведе до проклетие и духове?

— Сигурно, щом е прокълната.

Тя повдигна вежди, подканваше го да се изясни. Но той не го направи и тя пак се обърна към Хънтър:

— Ти знаеш ли историята?

— Никой не я знае.

— Всъщност имало ли е някакви деца там?

— Много отдавна.

— Празна е от години — каза Оливър. — Нормалните хора не искат да имат нищо общо с нея.

— Но ти си чул гласове, така ли? — попита Челси Хънтър.

— Не ходя там. Не съм ходил, откакто бях петгодишен.

— И кога е било това?

— Преди тридесет и две години.

— А! — тя махна с ръка като че ли отхвърляше думите му. Ясно. Преди тридесет и две години. Древна история.

Но Хънтър поклати глава.

— Хората още ги чуват.

— Какво казват тези гласове?

Той не отговори.

— Някога заплашвали ли са някого?

Джъд също чакаше да чуе отговора. Гласовете бяха още една от мълвите, които обграждаха Хънтър, тъй като той беше първият, който каза, че ги е чул. Да, и други бяха казали, че са ги чували в последвалите години, но това бяха предимно деца, които се предизвикваха едно друго да се осмелят да влязат в къщата в най-тъмните безлунни нощи. Относно произхода на гласовете имаше най-различни теории. Никоя от тях не беше доказана, но хората от градчето гледаха да стоят настрана от къщата.

— Никой никога не е бил заплашван — каза Хънтър.

Челси се усмихна:

— Значи са безобидни и човек няма за какво да се тревожи! — все така усмихната, тя се обърна към Джъд: — Искам тази селска къща. Твоят Ръсел ще ми свърши ли работа?

Джъд си помисли, че ако Челси се усмихне на Ръс както сега на него, предприемачът ще свърши всичко, което му поискат. Джанийн имаше много подобна усмивка.

— Предполагам.

— Тя не може да купи тази къща! — запротестира Оливър.

— Кога можем да започнем? — попита Челси Джъд.

— Веднага щом му кажете какво искате да се направи.

— Хората няма да искат да работят там — възрази Оливър. — Мястото е проклето. Кажи й, че е прокълнато, Джъд.

Но Джъд не беше сигурен, а и освен това знаеше колко се нуждаят Ръс и неговите хора от работа.

— Ще платя добре — каза Челси, за да подслади предложението си. — Ще говорите ли с него от мое име? И ще ми уредите ли една среща през уикенда? Нещата могат да започнат, докато съм в Балтимор. Ще изготвя подробни планове, когато се върна. Колкото по-скоро започне, толкова по-добре — после се обърна към Оливър като че ли той изобщо не се беше намесвал: — Заповядайте довечера в хана със съпругата си. Каня ви на вечеря.

Оливър я изгледа така, сякаш се беше побъркала.

— Откъде-накъде?

— Да отпразнуваме партньорството си.

— Но откъде-накъде!

— Защото искам да се запозная с жена ви. Тя не любопитства ли за мен?

— Не. Ние сме свързани чрез бизнеса. Тя не се намесва в бизнеса.

— Много лошо.

— Не е лошо — отговори грубо Оливър. — Така стоят нещата. Вие и жена ми няма да намерите обща тема да размените дори две думи.

— Не знам — размишляваше Челси, — тя би могла да ми опише града от женска гледна точка.

— Загуба на време. След година няма да ви има в този град.

— Надявате се.

— Знам. Джъд има още петдесет души, готови да се включат във ведомостите за заплати, ако изобщо се появи някаква работа. По-добре си прекарайте времето да им осигурите работа, отколкото да давате вечери, госпожичке — погледът му стана остър. — И по-добре премислете покупката на Боулдърбрук. Това е най-глупавата идея, която може да ви хрумне. Само глупак би пожелал да живее там.

— Доколкото знам, само глупаците вярват в призраци — каза тя, обърна се към Хънтър и го попита малко закачливо: — Не вярвате наистина в призраци, нали?

Джъд знаеше какво мисли Челси. Мислеше, че Оливър е по-стар и съответно по-суеверен, но Хънтър е от нейното поколение и има нейната нагласа. Джанийн щеше да мисли по същия начин. Тя можеше да рационализира почти всичко и тъкмо затова стана адвокатка по разводите. Кое то на свой ред я превърна в калпава съпруга, тъй като рационалността ѝ беше винаги в полза на аз пред нас.

Хънтър не каза нищо, челюстите му бяха здраво стиснати.

— Ще я купите ли въпреки всичко? — високо попита Оливър.

— Да.

Той вдигна пръст срещу нея.

— Е, добре, не казвайте, че не съм ви предупредил. Ако нещо се случи, вината няма да е моя. Разбрахте ли?

Вечерта Джъд се отби в хана. Обикновено не ходеше там, но работниците от кариерата правеха събиране за бармана, който навремето беше работил с тях.

От фойето видя Челси. Тя беше в трапезарията, седнала сама на една ъглова маса, и четеше книга, докато се хранеше. На носа ѝ бяха кацнали големи кръгли очила. Изглеждаше възхитително.

Ако беше изпил едно-две питиета, може би щеше да отиде при нея. В края на краищата тя беше самотна в един нов град. Тук нямаше приятели, нямаше семейство. Тъжно наистина.

Но Джъд беше абсолютно трезвен и си даваше сметка за две неща. Първо, Челси Кейн не беше безпомощна. Дори да беше самотна, сама си го беше избрала. Второ, тя беше опасност с главно О. А той си имаше достатъчно собствени грижи и без тази.

[1] Вид бейзбол, който се играе с по-голяма и по-мека топка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

В неделя Челси се прибра в Балтимор. Пристигна твърде късно, за да се обажда на когото и да било, но всъщност донякъде така го беше планирала.

В понеделник сутрин, още щом прекрачи прага на офиса, ѝ се обади Кевин.

Сърцето ѝ заби ускорено.

— Здравей, тате — каза тя приповдигнато. — Как си?

— Пропусна сватбата на Карл.

Сърцето ѝ пак затупа. Вече не толкова приповдигнато, тя каза:

— Знам.

— Беше поканена. Слей каза, че ти се е обадила.

— Обади ми се. Но не можех да дойда — не би издържала просто да седне и да наблюдава как Карл се жени за Хейли. — Щеше да ми е много трудно.

— А толкова трудно ли щеше да ти е сама да ми кажеш? Не бях подготвен за обаждането на Сиси.

— Опитвах се да те подготвя. Не един път.

— Никога не си ми споменавала, че има друга жена.

— И аз самата не знаех допреди една седмица.

— Но ти и Карл бяхте толкова близки!

Толкова близки. Челси почти се изсмя на иронията на това твърдение. Тя носеше бебето на Карл, а той току-що се беше оженил за друга.

— Какво се случи? — попита Кевин. — Как, по дяволите, стана така, че Карл се ожени за нея, вместо за теб?

Челси се засмя, но в смеха ѝ имаше и нотка на истерия.

— Влюби се в нея.

— Но той обича теб!

— Не по същия начин.

— Не си ли разстроена?

Тя пое дъх, за да се успокои.

— Как мога да бъда разстроена, щом Карл е щастлив? Той винаги е бил един от най-близките ми приятели. Желая му само най-доброто.

Последва мълчание. След това с нисък, обвиняващ глас Кевин каза:

— Ти пропиля шанса си, Челси. Той беше последният ти отличен шанс. Беше запленил от теб през всичките тези години. Примиряваше се с глупостите ти. Но тази история с Ню Хампшир си каза думата.

Челси беше поразена.

— Това той ли ти го каза?

— Няма нужда да ми го казва. Очевидно е. Ако беше останала тук, до него, той нямаше и да погледне друга жена.

Толкова ѝ беше омръзнало да слуша едни и същи стари аргументи. Кевин отказваше да разбере.

— Татко, той не ме обича по начина, по който обича нея — каза тя умоляващо. — За нас няма никакво бъдеще. Моето отиване в Ню Хампшир няма нищо общо с това.

Мълчанието на Кевин подсказваше, че не ѝ вярва.

— Повярвай ми, татко. Така е най-добре.

— Наистина исках да се омъжиш за Карл.

— Знам.

— Наистина исках да имам внуци. Сега вече това май няма да стане, нали?

„Кажи му го“ — подтикна я съвестта ѝ. Но тя не можеше. Не и след като Карл току-що се беше оженил за друга.

— Ще имаш внуци — каза тя. — Искам да бъда майка.

— Моля?

— Казах — повтори тя търпеливо, — че искам да бъда майка.

— Това е нещо ново. Мислех си, че искаш първо да намериш себе си.

— Това правя.

Отново последва мълчание. И като капак едно рязко:

— Да. Това правиш.

Доплака ѝ се.

— Всичко ще бъде наред, татко. Ще науча всичко, което трябва, и ще бъда по-добре подготвена за всичко.

Той не каза нищо.

— Наистина.

Той продължаваше да мълчи.

Тя въздъхна, затвори очи и сложи ръка върху корема си. Пак ѝ се повдигаше. Рано сутрин беше най-зле, но това чувство не я напускаше и през целия ден, особено когато беше възбудена.

— Наистина трябва да поговорим, татко. Може би на Четвърти. Мислех си, че ще имаме известно време и за себе си в Нюпорт...

— Няма да ходя в Нюпорт.

Тя разтвори широко очи.

— Но ние винаги сме прекарвали Четвърти юли в Нюпорт.

Тя не би отишла никъде другаде на Четвърти юли.

— Предполагам, че ще бъдеш с Карл, така че планирах да отида до Макинак Айлънд. Един колега ме кани от години.

— Но аз мислех...

— Ще го направим някой друг път.

— О! Добре — тя почти се разплака. — Ще се чуем ли другата седмица?

— Разбира се.

— Обичам те, татко.

— Дочуване, Челси.

Тя затвори телефона и се опита да се стегне, но това беше трудна работа. Разочарованието, чувството за изоставеност, за *самота* бяха потискащи. Челси затвори вратата, подпря се на касата, закри лицето си с ръце и заплака.

— Какво става, по дяволите? — попита Джъд.

Не повиши глас. Нямахше нужда да го прави. Ръсел Ивз знаеше, че е ядосан.

Двамата стояха в началото на тиха селска алея на границата между дърветата и орните земи. Пред тях имаше няколко камиона със строителни материали и хора. Оттатък камионите и хората беше къщата на Челси Кейн.

— Не искат да работят — каза Ръс. — Мъча се да ги убедя цяла сутрин, но те изобщо не искат да доближат къщата. Страх ги е от призраците.

Призраците. Джъд просто не можеше да повярва.

— Тези големи мъжища да се страхуват от призраци? Майтапиш ли се?

Но Ръс не се майтапеше. И големите мъжища не помръдваха.

— Мислиш ли, че Бък ще тича така доволно, ако имаше призраци?

Кучето сновеше и душеше навсякъде, по всички прозорци и врати.

— Ами гласовете?

— Никой голям човек никога не е чувал никакви гласове. Само хлапета.

— Това, че ги чуват само хлапета, не значи, че ги няма.

— Няма ги — настоя Джъд.

— Обясни им на тях — кимна Ръс към мъжете.

Джъд потърка с ръка схванатия си врат. Сутринта в каменоломната имаше злополука — нищо сериозно, само един счупен при падане крак, но това го беше разтревожило. Мразеше хората да се нараняват, особено когато беше отговорен той. Възприемаше злополуките като нещо лично. Прекалено много неща възприемаше лично. Като сега.

— Ти си им шеф — каза той. — Ти трябва да им го кажеш. Затова ти плащам, Ръс. За Бога, не мога да върша всичко сам.

Огледа групата мъже за познати лица. Имаше няколкото недостатъчно.

— Кой са тези момчета, все пак?

— Събрах ги оттук-оттам.

— Оттук-оттам! — презрително измърмори Джъд.

Беше вторник. Той искаше работата по къщата да започне в понеделник. Не знаеше кога ще се върне Челси и искаше ремонтът да е напреднал, когато тя пристигне. Това беше въпрос на чест за него. Когато правеше нещо, правеше го добре.

Ядосан на Ръс, че го подвежда, на себе си, че бе приел задачата толкова сериозно, и на първо място на Челси Кейн, че беше настояла за този ремонт, той тръгна към скупчилите се мъже.

— Да нямате някакъв проблем, момчета?

— Да — обади се един. — Ръс не ни каза, че ще работим тук.

— Само луд човек ще се хване да работи на тази къща — добави друг.

Трети каза:

— Ръс си мисли, че няма да има проблеми, като ни е наел от друг град, но ние не сме тъпаци или глухи. Чували сме за това място. По дяволите, щом той не иска да влезе вътре, защо да влизаме ние?

Джъд помисли малко, после се върна при Ръс и обърна гръб на мъжете, тихо попита:

— Казват, че не си искал да влезеш вътре. Вярно ли е?

Лицето на Ръс почервения въпреки загара му.

— Какво ще правя вътре? Те да влизат, затова съм ги наел.

— Хайде, Ръс.

— Казах им да започнат с покрива. Това даже не е вътре.

— А те са изплашени и не искат да го направят — Джъд беше отвратен. — Големи тупанджии, а се страхуват от детски истории. Дай им пример. Влез вътре, излез, и им покажи, че още си жив.

— Ти влез.

— Направих го. С тебе. Вчера.

— Да, и аз имах цяла нощ кошмари — заспори Ръсел. — Няма да вляза пак — той вдигна ръка. — Когато ти ми каза за тази работа, аз казах, че ще се опитам, и точно това направих. Ако искаш, можеш да ме отстраниш и от другите работи, можеш, но тогава си вземам хората с мене. И къде ще стигнеш така?

В задънена улица, и Джъд го знаеше. Документите за съдружничество бяха подписани, времето течеше. Навесът в Мое Ридж трябваше да бъде завършен, преди да пристигне оборудването, подобно беше положението и с офиса в града, ако не искаха да изостанат. Имаше и други екипи, някои дори още по-отчаяно от Ръс се нуждаеха от работа, но Ръс беше добър. В цялата практика на Джъд с него това беше първият му провал.

Джъд погледна Хънтър, който се беше облегал на един камион на „Плъм Гранит“. Пъхна ръце отзад в джинсите си и пристъпи към него.

— Какво мислиш ти? — гласът му не предполагаше кой знае каква близост.

— Мисля, че имаш проблем.

— Аз? Кажи ние. Тя иска къщата да се ремонтира.

— Обаче помоли тебе да го уредиш — каза Хънтър. — Аз нямам нищо общо.

— Разбира се, че имаш. Нали ти си в дъното на тези слухове. Но ти не си глупак. Не си и загубен селяк. Няма никакви призраци и ти много добре знаеш това.

Лицето на Хънтър се изостри.

— Искаш да кажеш, че съм си измислил всичко?

— Не — отговори Джъд.

Трябваше да внимава. Понякога и най-малкото нещо можеше да изкара Хънтър от релси и той изчезваше за дни. А Джъд имаше нужда от подкрепата му.

— Казвам, че си бил малко момче, когато си чул гласовете. Никой не ги е чувал преди това и е много съмнително, че някой ги е чул после.

Хънтър беше стиснал уста също като Оливър. Много лесно беше да повярва човек, че са баща и син.

— Е, и?

— Значи — каза Джъд, — щом си първият, който е съобщил за гласовете, можеш да бъдеш и първият, който да каже, че са си отишли.

— Но аз не знам дали са си отишли. Ще трябва да вляза, за да разбера, а аз няма да го направя.

— Страх ли те е?

— Не. Просто съм умен.

— Нали сам каза, че гласовете никога не вредят никому?

— Защото хората се разбягват, когато ги чуят.

— Когато си въобразяват, че ги чуват — го поправи Джъд.

Хънтър сви рамене презрително.

— Защо изкушаваш съдбата?

— Защото това е в твоя стил. Ти го правиш през целия си живот. Никога не си си учил уроците до вечерта преди изпитите. Пишеш чековете седмица преди падежа. Караш мотоциклета си така, като че ли няма да има утре. Дори когато си напуснал бараката и си тръгнал към пътя, когато майка ти е умряла — повечето деца на пет години биха останали, докато някой дойде.

— Никой нямаше да дойде. Никой никога не идваше.

Джъд усети горчивината в гласа му, но имаше забележка.

— Напуснал си бараката. Никога не си бил в града дотогава. Никога не си бил в компанията на други хора. Но нещо те е накарало да се скиташ по пътя. Имаш хъс, Хънтър. Някога можеш да си инат до

глупост и като си навиеш нещо, да не отстъпваш, но имаш хъс. Може да си безразсъден понякога и инат като магаре, но имаш хъс. Ти си изкушил съдбата, като си зарязал онази барака, ти изкушаваш съдбата всеки път, когато изскачаш на Сибън Роуд. И сега ли продължаваш да изкушаваш съдбата? Ще влезеш ли в тази къща или не?

Лицето на Хънтър беше каменно.

— Тя не биваше да я купува.

— Но го направи. Сторено е. Тя иска да живее тук и очаква от нас да направим ремонта. Това е ясно. Наистина ще се изложим, ако не можем да го направим.

— Не ние, Ръс не може да го направи.

— Но ние отговаряме — Джъд промени тактиката. — Ти искаше повече отговорност. Ето ти възможността. Заеми се с Ръс. Стани основен предприемач за този договор.

— Ти да не си мръднал? — присви очи Хънтър.

— Не, не съм. Говоря ти сериозно — колкото повече мислеше, толкова повече бе сигурен, че ще го убеди. — Ти знаеш какво трябва да се направи. Нали живя тринайсет години с Хиби Мейкок и синовете му, а те не бяха само каменари. Хиби беше най-добрият дърводелец в околността. Така че ти разбираш от дърводелство и можеш да правиш покриви. И не ми кавай, че не си работил извънредно като електротехник, въпреки че Оливър те освободи от това ти задължение, защото няма да ти повярвам. Ти си най-надареният техник в каменоломната и знаеш как да се оправяш с хората. Можеш да ги водиш също така добре, както и Ръс.

— Добре де — каза Хънтър, — медал ли ще ми даваш?

Джъд поклати глава.

— Имаме нужда от теб — той млькна за момент. — Разбери, никой от нас не я иска. Никой от нас не иска тя да притежава дори частица от компанията, но е факт, че тя я притежава и ние нищо не можем да направим, освен да се скапем от работа за една година и да си свършим работата по-добре от нея. Ти ще помогнеш ли?

— Тази къща не влиза в сделката.

— Вярно, но пък ще ѝ направиш впечатление, ако я ремонтираш.

— Защо, по дяволите, трябва да ѝ правя впечатление? — попита Хънтър с такова презрение, че Джъд дори изпита облекчение.

Не знаеше защо. Изобщо не искаше да се интересува от Челси Кейн и не мислеше, че Хънтър се интересува от нея, но възможността, макар и съвсем малка, се беше загнездила някъде в мислите му. Сега той я отблъсна и се съсредоточи върху практическата част.

— Защото сделката с нея е добра. Помисли за това, Хънтър. Тя е архитект. Тя знае за какви ли не проекти. Покажи, че си добър майстор, и тя ще те запомни. Може да има приятел, който се нуждае от услугите ти. Тя може да е тази, която ще те изкара оттук.

— Кой ти каза, че искам някой да ме изкара оттук?

Джъд не отговори. Според него всеки жител на Ноч на определен етап от живота си търсеше начин да се измъкне от малкото, ограничаващо личността градче. Начинът за Джъд беше колежът. Същото беше и при Хънтър. Но и двамата се бяха върнали, всеки към личния си ад. Джъд не можеше да повярва, че Хънтър не е мечтал за по-добри дни.

— Страх те е, а? — подигра му се той.

Ако не успееше с нищо друго, оставаше предизвикателството.

— Не ме е страх — каза Хънтър, но погледът му се плъзна покрай Джъд и се закова върху къщата.

Стори му се, че вижда в очите на Хънтър уплаха, също както, когато Челси каза, че купува къщата. Зачуди се дали навремето Хънтър наистина е чул гласове и ако е чул, какво ги е призовало — лично той изобщо не вярваше, че е имало някакви гласове. Но Хънтър би могъл да повярва.

Джъд се изкашля, погледна уж разсеяно към земята и каза спокойно:

— Ще вляза с теб, ако искаш. Бях вътре вчера. Празно е Хънтър. Мъртво спокойствие — той повдигна глава. — Е?

— Мога да вляза и сам — каза Хънтър. В очите му; както винаги, пламтеше предизвикателство и дори малко лудост. — Но ако го направя, заслугата ще е моя, само моя. Старецът няма да може да ми я отнеме. Правим ли пазарлъка?

Джъд сякаш чу отнякъде уплашения глас на Оливър:

„Пазарлък ли? Откъде накъде ще правите пазарлък? Той не може да свърши тази работа. Никога не е вършил такава работа. Хайде сега, водата в клозета да се пускала, като щракнеш лампата!“

А ако някой беше способен да го направи, това беше Хънтър. Но Джъд знаеше, че той идеално може да се справя и с работниците. Съвсем справедливо беше най-сетне да му се даде шанс.

— Правим го — каза той и би протегнал ръка да скрепят уговорката, ако Хънтър беше някой друг. Но Хънтър не обичаше да го докосват. Всичко в него казваше: „Ръцете долу!“ Джъд, пък и целият град, го приемаха буквално.

— Та кога започваш?

— Веднага — нахакано каза Хънтър. Точно такъв тон бе очаквал Джъд.

— И как ще ги вкараш вътре?

Хънтър го изгледа още по-обезумяло, обърна се и решително закрачи към къщата. Не спря при мъжете и камионите, просто нареди през рамо:

— Започвай да разтоварваш! — и продължи, оставяйки Джъд с надеждата, че е постъпил правилно.

В петък сутринта, точно в шест и половина, започнаха упражненията по аеробика в подземията на църквата. Дона беше на обичайното си място в задната редица и загряваше с останалите в забавено темпо. На вратата се появи Челси. Дона веднага се изправи, усмихна се и ѝ махна.

Зарадвана, Челси бързо мина покрай редиците, пусна малката си платнена чанта до стената, застана до Дона и попита:

— Как си?

Дона направи знак, че е добре, и каза само с устни:

— Кога се върна?

— Снощи. Късно. Мислех, че няма да стана толкова рано, но май наистина имам нужда от раздвижване.

Челси изглеждаше уморена. Беше бледа, но тъй като Дона досега не я беше виждала без грим, нямаше начин да разбере дали винаги не е такава. Дори да беше така, отиваше ѝ. Просто изглеждаше по-уязвима отпреди. Косата ѝ, прибрана над челото във висока опашка, откриваше чертите ѝ и усилваше това впечатление. Да, тази Челси Кейн бе много по-различна.

За нещастие останалите жени от групата не бяха виждали никоя Челси Кейн и прекъснаха разтриването си, за да я огледат. Дона си

помисли, че Челси може да се притесни и продължи. Челси се присъедини към нея.

Разтривката вървеше добре. Челси беше гъвкава и това не я изненада. Бе се досетила за това по фигурата ѝ много преди тренировката. Сега Челси представляваше гладкоизвиващо се тяло в неоново розово и черно — прилепнали спортни шорти и горнище. По нея нямаше нищо отпуснато — с тези дрехи щеше да се види веднага.

Несъмнено другите жени си мислеха същото, някои с възхищение, други със завист. Бяха девет, от двадесет и седем до шестдесет и осем годишни. Някои слаби, други не. Някоя не изглеждаше така ефектно като Челси. Някоя нямаше толкова модерен екип. Повечето носеха широки тениски и шорти в много по-убити цветове. Дона не би се чувствала удобно, облечена в нещо толкова дръзко като Челси. Всъщност дори не би се осмелила да се облече така.

Музиката стана по-бърза и групата заигра първото упражнение. Челси започна несигурно, след това хвана ритъма, сбърка, после отново влезе в такт. За да не я притеснява, Дона не я гледаше и се съсредоточи върху инструкторката, която показваше стъпките изпреварващо и по-подробно от обикновено, явно заради Челси.

Челси се справи с първото упражнение, след това и с второто. Когато музиката без пауза мина на третата мелодия, Дона видя, че Челси започва да се отпуска. Не че налучкваше стъпките, но просто изглежда беше решила, че каквото и да прави, е добре, стига да подскача.

Когато музиката започна да се забавя до успокояващи ритми, Челси вече беше потна като всички. И щом касетофонът спря, тя извади от сака си една кърпа и попи лицето и врата си.

Дона, както и другите жени, се обърса с края на тениската си, улови погледа на Челси и попита с устни:

— Как е?

— Страхотно. Много забавно — усмихна се Челси, пое дълбоко въздух, изопна се и сложи ръка на корема си. — Чудесна тренировка.

Дона я хвана за ръката и я поведе към инструкторката, която тъкмо изключваше касетофона от контакта. Инструкторката, Джини Бидън, беше съпруга на преподавател в колежа в Манчестър. Беше на тридесетина години и имаше малко бебе. Курсът в ранната утрин беше

идеален за нея, тъй като съпругът ѝ можеше да стои при бебето, докато тя го води. Въпреки че не беше слаба като инструкторите по аеробика по телевизията — поне според жените от Норич Ноч — тя беше симпатична като тях и тъкмо затова Дона заведе Челси първо при нея.

Челси протегна ръка.

— Челси Кейн. Здравсти. Страхотен курс.

— Добре дошла — каза Джини. — Не ти ли беше малко бързо?

— Малко. Но всичко е наред. Ще наваксам.

— Ти си нова в града, нали?

— Аха.

— На гости ли си? — попита Джини и погледна въпросително Дона.

Дона понечи да поклати глава, но Челси я изпревари:

— Всъщност ще живея тук известно време. Работя с „Плъм Гранит“.

Очите на Джини изведнъж се разшириха.

— Челси Кейн! Вие сте Челси Кейн! Ау, съжалявам. Не се сетих. Сигурно ви е много рано — тя се огледа нервно. — Запознахте ли се с другите?

Всички я гледаха. Вече бяха чули името ѝ. Знаеха коя е. Бяха по женски нащрек.

За да намали напрежението, Дона пак хвана Челси за ръката и я поведе да я запознава. Нямаше ръкостискания, само размяна на имена и кимвания. Челси се усмихваше; другите бяха сериозни. Но най-сериозна беше последната жена. Тя беше белокоса, най-възрастната в групата, най-дребничката и въпреки че явно всеотдайно посещаваше всяка тренировка изглеждаше най-крехка.

Високо и старателно, почти на срички, Дона каза:

— Това е майка ми, Маргарет Плъм. Мамо, запознай се с Челси Кейн.

Челси се стресна, но бързо се съвзе и протегна ръката си.

— Радвам се да се запозная с вас, мисис Плъм. Нямах представа, че ще бъдете тук.

— Нито пък аз за вас — каза Маргарет.

Тя беше благовъзпитана дама и хвана ръката на Челси, но Дона видя, че го прави нерешително. Ръката ѝ изглеждаше немощна, а лицето ѝ — пепеляво.

— Лошо ли ти е? — направи знак Дона, но очите на Маргарет гледаха Челси.

— Често ли се упражнявате? — попита Челси.

— Да — отговори Маргарет.

— Това е чудесно.

— Обичам да идвам в църквата — ръката ѝ потрепери и тя я отпусна в скута си.

Разтревожена, Дона я докосна по рамото и отново попита „Лошо ли ти е?“. Знаеше, че Маргарет не е доволна от споразумението за съдружничество и съжали, че не беше имала възможност да я подготви за появата на Челси. Но пък не знаеше, че Челси ще дойде, докато тя не се появи на вратата.

— Изморена съм — каза Маргарет, без да сваля очи от Челси. — Не съм закусвала.

— Да те заведе ли до вкъщи? — направи знак Дона, но по средата на въпроса Маргарет се обърна и тръгна.

Челси погледна след нея.

— Болна ли е?

Дона сви рамене, след това, когато Челси се обърна към нея, повтори жеста си. Но Челси като че ли беше забравила за Маргарет.

— Ти говориш добре — каза тя. И когато Дона поклати глава отрицателно, настоя: — Наистина. Не знаех, че можеш. Сигурно е било много мъчно да се научиш.

Дона поклати глава, след това сложи ръка на ухото си и кимна.

— Можела си да чуваш някога? Какво се е случило?

Тя махна с ръка, за да покаже, че не е нещо значително и че не иска да го обсъжда, после бързо погледна часовника си и отправи към Челси извинителен поглед. Беше седем и петнадесет. Матю щеше да побеснее, ако не е в кухнята и закуската не е готова в седем и половина.

— Тръгвай — каза Челси. — Днес ще бъдеш ли в магазина?

Дона кимна.

— Може ли да се отбия?

Дона кимна по-ентусиазирано, стисна ръката на Челси, махна ѝ и тръгна към вратата.

Точно след петнадесет минути тя сложи голяма чаша силно черно кафе пред мъжа си и се дръпна до кухненския рафт, за да

наблюдава и да чака. Матю се беше прибрал вкъщи чак след полунощ и трополенето му по стълбите беше по-тежко от обикновено. Един поглед към очите му тази сутрин ѝ обясни всичко. Беше махмурлия.

Матю вдигна кафето с разтреперана ръка, отпи, остави чашата, сложи лакътя си на масата, подпря челото си с длан и седя така цели пет минути. Дона не помръдна. Тя наблюдаваше лицето му, искаше да види устните му, ако проговори. Ако не внимаваше и пропуснеше нещо, Матю щеше да се сърди. Гневът му хич не беше приятен.

Той отлепи чело от ръката си, отпи нова глътка кафе, след това я погледна.

— Каква е тая помия?

— Просто е силно — каза Дона.

Той потръпна.

— Не викай.

Дона стисна ръце. Нивото винаги беше проблем, *винаги* проблем, особено с Матю. Повечето хора разбираха, че щом е глуха, не може да чува собствения си глас. Но не и Матю. Той искаше тя да говори така, сякаш е като всички.

Ако беше по-състрадателен, можеше да се опита да чете по устните или да разгадава знаците ѝ. Всъщност беше правил и двете преди сватбата, но с нахлузването на венчалния пръстен на пръста ѝ това беше прекратено. Беше ѝ останал много малък избор — да посочва, да прави жестове или да говори. Нито едно от трите не беше идеално, но ставаше въпрос за пълна глухота и нищо не беше идеално.

— Къде е вестникът? — попита Матю сурово.

Вестникът беше на масата до него. Дона го плъзна пред очите му. Той го разгъна, погледна първата страница и го бутна настрани.

— Отиваш ли в магазина?

— След малко — отговори тя, като внимаваше да не повиши глас. — Сега там е Монти.

Монти беше по-големият брат на Матю. Емъри беше началник на пощата и ежедневните грижи по магазина се падаха на двамата му синове.

Матю ѝ хвърли гневен поглед:

— Не искам Монти да отваря магазина. Колко пъти трябва да ти го казвам. Монти изобщо не знае какво върши. Тръгвай веднага!

Тя беше взела набързо душ и беше по пенъоар. Трябваха й десет минути, за да се приготви да излезе. Кимна, развърза престилката си и я изхлузи през главата си. Ръката на Матю я потупа отзад. Тя го погледна — в устата:

— Искам пържени яйца. И не ги прави на подметки като последния път. И филийки. И сок.

Дона нахлузи отново престилката, извади яйца от хладилника и тъкмо сложи тигана върху котлона, когато Матю отново я потупа.

— Днес ще дойдат видеокасетите. Поръчай двойно от новите филми. Хората искат да ги видят, а ние все нямаме достатъчно.

Тя кимна.

— И махни тези дървени гъби на витрината. Изглеждат ужасно.

Матю придърпа вестника.

Дона харесваше дървените гъби. Имаше и лъскави плодове и зеленчуци, продаваха ги като кухненски аксесоари. Майката на Матю, Луси, ги бе купила от някаква занаятчийска кооперация в друг град и въпреки че свекърва й бе прочута с лошия си вкус, този път Дона бе одобрила избора й. И ако стабилните продажби означаваха нещо, мнозина други също го бяха одобрили. Но Дона не възнамеряваше да изтъква това пред Матю. Щеше да стане скандал. Много по-добре щеше да е просто да остави дървените гъби на витрината и после, ако той отново се развика, да му каже, че ги е поръчала Луси.

Тя се обърна, чукна трите яйца в тигана, напълни голяма чаша със сок от боровинки и сложи две филийки в тостера. Извади от чекмеджето салфетка и сребърни прибори и ги подреди до Матю.

Той я потупа по ръката, изкривил ядосано уста.

— Пак си сменила праха за пране, а?

Дона беше минала на препарат с фабричен омекотител, за да направи гладенето по-лесно.

Той потърка яката си с пръсти.

— Тази риза мирише на цветя! Как мога да отида на работа и да мириша на цветя? Да не съм педераст!

— Не — сбърчи нос тя и поклати глава, — няма никаква миризма.

— Подушвам я, казвам ти. По-гадна е дори от предишната! Какво си слагала?

Беше тоалетна вода, част от колекция, която магазинът току-що беше започнал да продава. Уханието беше на цветя, с лек екзотичен привкус. Нали Челси ѝ беше казала да рекламира дрънкулки, като ги носи. Точно това направи и с тоалетната вода и резултатите бяха добри. Беше продала три шишета миналата седмица — три жени харесаха миризмата. Дона също я харесваше. Тя я отвеждаше на далечни места, извикваше представи за изискани ресторанти, за мансардни апартаменти в града, за лимузини. И ѝ напомняше за Челси.

— Продава се — каза тя.

Матю направи гримаса.

— Пет пари не давам дали се продава. Не го слагай.

— Клиентите го харесват.

— Прави те да миришеш на нещо, което не си.

Правеше я да мирише на нещо, което искаше да бъде. Тя имаше право да мечтае.

— Но аз го харесвам!

— Не викай! — изрева той и се обърна с отвращение.

С разтуптяно сърце Дона се наведе над котлона, сложи яйцата в чиния и ги сервира на Матю заедно с филийките. После почна да мие тигана на умивалника. Почувства нечия ръка върху своята и подскочи.

Беше Джоши. Изглеждаше смутен. Несъмнено беше чул рева на баща си. Сърцето я заболя.

— Всичко наред ли е? — попита той с пръсти.

— Всичко е наред — отговори му тя по същия начин и се усмихна.

— Татко пак ли е в лошо настроение?

— Не е спал добре.

— Къде е бил снощи?

— Играл е карти с Джуниър и Кал — беше толкова подходящо предположение, колкото и всяко друго.

Отдавна се беше научила да не пита Матю къде ходи. Скоро след сватбата им той бе заявил, че обича свободата си и като имаше предвид дългото му ергенуване, тя се опита да го разбере. Понякога ѝ беше трудно, като например когато беше бременна с Джоши, а Матю го нямаше никакъв. Понякога беше просто неудобно — приятели идваха да го търсят в магазина и тя трябваше да съчинява дребни лъжи, за да прикрива както него, така и собственото си незнание.

Той играеше карти с Джуниър и Кал. Джуниър, Джеймисън Младши беше най-добрият приятел на Матю от години. Калвин Бол беше друг негов стар приятел, счетоводител в магазина. Все пак те рядко играеха до полунощ, особено през седмицата. Още повече, че Дона беше забелязвала Джуниър и Кал без Матю достатъчно вечери и знаеше, че Матю ходи и другаде. Не искаше да знае точно къде.

— Харесвам този парфюм — каза ѝ Джоши със знаци. — Защо татко толкова се ядосва? Миришеш на хубаво.

Дона прегърна Джоши и го притисна силно. Не знаеше защо небесата я бяха дарили с такъв чудесен син, но не минаваше и ден, без да благодари с молитви за това. Сега, опряла глава в бузата му, тя ясно съзнаваше, че дните на ласки са преброени. Той беше на дванадесет и приближаваше пубертета. Скоро също щеше за поиска свободата си. Единственото, което искаше, бе Матю да му дава по-добър пример. Мисълта, че Джоши е без нея по цял ден и прави един Господ знае какво, я караше да трепери.

Тя го откъсна от себе си и изписа с пръсти.

— Татко ти е чувствителен към миризмите. Но може би ще свикне с тази.

— Това е различно. Хубаво е да си различен понякога. Иска ми се татко да е по-различен.

Дона хвърли бърз поглед към съпруга си. Беше с панталона и памучната риза, които му беше изгладила предишната вечер. Неговата униформа. Рядко обличаше нещо друго. Не го беше виждала в костюм от години. Срамота. Дори с шкембенцето, което бе пуснал през годините от сватбата им насам, Матю оставаше хубав мъж. Косата му беше гладка, прошарено руса, чертите му — аристократични. Когато искаше да очарова, можеше да го направи дори само с усмивка.

Джоши беше рус като истински Фар, но чертите му бяха груби като на Плъм и носеше очила. Дона харесваше и очилата му, и всичко у него, и фактът, че синът ѝ едва ли някога щеше да бъде така класически хубав като Матю, за нея нямаше значение. Това, което му липсваше като хубост, се компенсираше от добротата му.

— Как мина аеробиката? — попита той.

— Чудесно. Познай кой беше там.

Той сви рамене и тя изписа.

— Челси Кейн.

Джоши се ококори.

— Ягуара ли караше?

— Май беше пеша. Не го видях.

— Страшно е хубав. И тя. Всички момчетата в училище мислят така, а половината дори не са я виждали, но Том и Етан са я видели и си говореха. Казват, че било хубаво да си имаме някой като нея тук. Майките им казвали, че тя била кофти.

Дона понечи да каже, че Челси Кейн въобще не е кофти, но видя как очите на Джоши се стрелнаха към баща му и се обърна. Матю изглеждаше вбесен. Тя улови думите му наред изречението:

— ... да ми играете такива номера! Ако имате да кажете нещо, говорете. Нарочно говорите с ръце, за да не мога да следя. Е, няма да го позволя! Няма да бъда изключен от разговорите в собствения си дом. Какво си мислите вие, че сте си само двамката ли?

— Моля те, Матю! — каза Дона бързо. — Джоши прави знаци, за да ми помогне. Не казваме нищо тайно.

— Той не е глух. Може да говори прекрасно — и се обърна към Джоши: — Когато имаш какво да кажеш, ще говориш на глас. Разбра ли ме, момче?

Джоши кимна.

Дона потупа сина си по вратлето.

— Върви. Ще те чакат.

Джоши изхвърча през вратата.

Матю отчупи голям залък, лепна отгоре жълтък и го напъха в устата си. Задъвка и отчупи следващия залък.

— Защо, по дяволите, това момче работи безплатно за града, след като може да работи за нас?

Всяко лято градът осигуряваше безплатни лагери за децата.

— Нали ходят на игрището — каза Дона. — Джоши води група. Много е добър с малките.

— Можеше да е добър и с метлата, ама никога не я е хващал — Матю избърса жълтъка от брадичката си. — Защо пък да не ни помогне. Може да изпълнява поръчки, да изхвърля боклук, да бърше прах от рафтовете. Времената са тежки. Трябва да работим — той натъпка следващия залък в устата си и заломоти: — Не можем да си позволим да досаждаме на хората с разни дървени гъби и с парфюми.

Дона внезапно се ядоса. Да седи и да се тъпче като простак и на всичкото отгоре да критикува тоалетната ѝ вода!

Матю бутна чинията настрана и допи кафето си. После стана и се изправи срещу нея. Очите му бяха кръвясали, но съвсем трезви.

— Снощи Челси Кейн е ангажирала стая в хотела. Щяла да остане за известно време. Знаеш ли какво означава това?

Първо, означаваше, че снощи Матю се е навъртал около хана. И то късно. Означаваше също, че е общувал с човек от регистрацията, най-вероятно със Сюки Блейк, нощната смяна. Дона почти кимна. Вярно, Сюки Блейк не би се занимавала с Матю — нали беше сгодена за Джой Дод — но пък имаше приятелки, които биха го направили.

— Това означава — продължи Матю, — че ще живее тук, точно както е казала на Оли. Ще идва при нас да пазарува, стига да имаме това, което ѝ трябва. Значи трябва да го набавим. Нейният бизнес е важен. Сега тя представлява половината от компанията на баща ти. Трябва да ѝ угаждаме. Да я впечатлим. А това означава никакви евтини парфюми. Разбираш ли какво ти казвам, Дона?

Въпросната тоалетна вода съвсем не беше от евтините и Матю щеше да го знае, ако си беше дал труда да надникне в книгите. Но Дона не възнамеряваше да му го каже — нито пък да му каже, че Монти знае, защото четете книгите, или пък че жените наистина харесват хубавите парфюми. Матю не приемаше критика, а Дона не искаше да предизвиква гнева му. Ако само тя щеше да бъде засегнатата, можеше да го направи. Но трябваше да мисли и за Джоши. Матювата злоба беше нещо ужасно. И тя би направила почти всичко, за да я избегне.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Челси отметна къдриците от мокрото си чело и огледа удовлетворено тавана. Пространството започваше да се оформя. Първия път, когато влезе, таванът беше мрачен и осеян с хартии, стари книги и парцали, напомни ѝ за тавана на нейните родители в Балтимор, който от години се канеше да почисти. Помисли си, че може и да го оправи това лято, но че няма защо да бърза. Спомените бяха хубаво нещо; да ги опаковаш беше тъжно.

С мисълта за това тя настоя хората на Оливър, които разчистваха тавана, да опаковат всичко и да не го изхвърлят, а да го свалят в сутерена. Историята не биваше да се изхвърля с лека ръка. Челси беше сигурна, че някой ден някой ще намери смисъл в съдържанието на прашните кашони.

Сега, почистен от отпадъците, таванът изглеждаше просторен. Оставаше старите греди да се укрепят, да се покрият с плоскости и да се измажат с гипс.

Бяха избили четири оберлихта, отварящи тавана към слънцето. На мястото на старите мънички капандури също имаше големи прозорци.

За нещастие светлината беше едно, свежият въздух — друго. Всички прозорци бяха широко отворени, но беше невероятно задушно.

Челси чу стъпки по витото стълбище и се обърна. Видя над пода тъмните коси на Джъд, после той се показа целият — и за миг тя замръзна, взряна в него. Не знаеше какво я привлича — Господи, беше виждала и по-хубави, и по-силни мъже — но Джъд Стрийтър беше нещо различно. Стигаше ѝ да го зърне дори отдалече и пулсът ѝ се ускоряваше. А сега биеше направо лудо. И нещо още по-лошо — езикът ѝ се беше вързал.

Затова тя просто се усмихна, после откъсна очи от неговите и отново огледа тавана.

— Всичко наред ли е? — попита той. Гласът му беше много плътен и много мъжествен.

— Изглежда добре — кимна тя и се зае да изучава прозорците по покрива. По тях все още си стояха етикетите на производителя. — Удивително каква разлика може да се постигне само за две седмици — тя обърса изпотените си длани в тениската си — модерна, ръчно боядисана, пусната свободно върху дългия до прасците ѝ клин. — Още малко боя, мокет и мебели и ще мога да работя.

И чак сега се осмели да го погледне.

Той стоеше с ръце на хълбоците — не мършави хълбоци, но тесни в сравнение с раменете му, на фона на прясно измазаната стена. Изражението му беше сериозно, профилът рязък. Като всичко у него.

— Тук е дяволски горещо — каза Джъд. — Трябва да се сложи вентилатор.

Личеше, че му е горещо. Лицето му лъщеше от пот, шията и ръцете му също. Беше облечен с мокра от пот работна риза и джинси. Идваше от поредния ден в каменоломната.

„Кажми нещо — заповяда си тя. — Кажми нещо страхотно.“ Но не можеше да се сети за нито една умна дума и в отчаяние се хвана за времето.

— Мислех си, че в Ню Хампшир ще е по-хладно, отколкото в Балтимор. Навсякъде ли е такава жега?

— Сега е лято — погледна я той.

Тя преглътна.

— Твоите хора могат ли да работят в този задух?

От известно време вече си говореха на „ти“. Джъд явно си спомни за уговорката ѝ с Оливър и се намръщи, после кимна.

— Това е добре — каза тя.

Трябваше да си почине от настойчивия му поглед, затова отиде до прозореца и, пъхнала ръце под мишниците си, се загледа в стръмния покрив и боядисаните в цвят на слонова кост стени на малката поща на Норич Ноч. Зад пощата беше Историческото общество, а зад него — дъбове със свежи зелени листа. Градът беше чудесен. Просто ѝ се искаше да е с няколко градуса по-хладно.

— Как върви колата? — попита Джъд.

— Чудесно — каза тя, без да се обръща.

Беше оставила ягуара в Балтимор и бе купила „Патфайндър“. Джъд я беше закарал с блейзъра да си го вземе. Беше я возил много пъти из града, от офиса до каменоломната също, до Боулдърбрук и

обратно. Челси продължаваше да си мисли, че ще свикне с него, че силата на погледите му ще отслабне, но това не ставаше.

Не разбираше как може да е бременна от шест седмици, да ѝ се гади почти непрекъснато и все още да намира един мъж за привлекателен. Казваше си, че не е наред. Казваше си, че не е здравословно. Казваше си, че е *нелепо*, като се има предвид целта ѝ в Ноч. И въпреки това кръвта ѝ започваше да кипи, когато Джъд беше наблизно.

Опита се да го игнорира, но нищо не се получи. Очите му бяха тъмни и прями. Тя ги чувстваше на гърба си дори сега. И въпреки че никога не се беше притеснявала от никого, той я смущаваше. Беше сигурна, че можеше да прочете всяка нейна мисъл, включително похотливите. Единственото, което можеше да направи, бе поне да не се гърчи.

— Кога пристигат компютрите? — успя да попита тя.

— Всеки момент.

— Добре — тя му беше казала да поръча един и за нея. — Дано да стане по-бързо. Пиша писмата си на ръка, но искам да си имам копия и да надписвам пликите с компютър.

Извърна се от прозореца и посочи единия оберлихт.

— Чертожната ми дъска ще е под него. Днес я донесоха. Дали някой от хората ти може да я монтира? Цял следобед ще съм в Манчестър, но през уикенда искам да я използвам.

— Ще я монтират — каза той.

Колкото и да проклинаше привличането, което изпитваше към Джъд, Челси беше много доволна от уменията му. При толкова много неща в главата ѝ да осигури работа за „Плъм Гранит“, да продължава в същото темпо с „Харпър, Кейн и Ку“ и със собствените си проекти, да наблюдава ремонта в Боулдърбрук, да не говорим за останалите неща и за това, че се стоварваше в леглото изтощена всяка вечер и някъде към полунощ размишляваше за Кевин, за това колко ѝ липсва Аби, безпокоеше се за бебето си и се питаше кой ли ѝ беше пратил сребърния ключ от музикална кутия — беше хубаво да знае, че може да помоли Джъд Стрийтър да направи нещо и че той наистина ще го направи.

— Изглеждаш уморена — каза той.

Тя го погледна и потръпна отвътре — тези очи я докосваха! Пак преглътна.

— Чувствам се чудесно.

— Да не си преуморена?

Тя си помисли за уговорката.

— Много ти се ще! — избърса челото си с ръка. Наистина беше горещо. Дъжд беше прав за вентилатора. — Съжалявам, че трябва да те разочаровам, но съм добре. Малко топлина не вреди на никого.

Очите му не я изпусаха.

— Целият град е с климатични инсталации. Ще си сложиш ли и ти?

— Не. Нощите са хладни.

— Ще струва цяло състояние да монтираме климатична инсталация в тази къща.

— Кой казва, че трябва да монтираме климатична инсталация?

— Ти ще го кажеш. Само след седмица.

— Ще го преживея — каза Челси, но ѝ беше трудно да диша и това нямаше нищо общо с присъствието на Дъжд.

Белите ѝ дробове бяха пълни с горещ въздух и прах от мазилка. За да намери прохлада, тя слезе по витото стълбище на втория етаж. Работниците боядисваха стените и миризмата бе нетърпима.

Челси мина през почти готовата приемна на Фърн и продължи към изхода. На каменните стъпала отвън най-сетне усети свеж въздух. Тръгна по алеята към улицата. Дишаше учестено. Стигна до оградата и се подпря на един нисък стол.

Почувства, че Дъжд идва след нея; подсказа го не толкова настръхването на косата ѝ на тила, колкото тръпките по гърба ѝ. Не се обърна. Не посмя. Това, че знаеше, че той е тук, беше достатъчен проблем.

Посочи към жените в парка. Всички носеха шапки с широки периферии и държаха лопати, до коленете им имаше разсад.

— Много масово са излезли.

— Това е кръжокът по градинарство — каза той. — Готвят се за Четвърти юли.

Тя се замисли за Кевин и Аби и колко весело си прекарваха празниците в Нюпорт. Болеше я при мисълта, че Кевин не иска да запази традицията. Дори Карл имаше други планове тази година.

Тя пое още веднъж от въздуха на Норич Ноч.

— Вашите хора се готвят за Четвърти много сериозно.

— Да. Закуска с палачинки в църквата, пикник по обяд в училището, барбекю в парка вечерта.

Можеше да се закълне, че в гласа му има сарказъм. Погледна го.

— Не ти ли харесва?

Лицето му не издаде нищо.

— Чудесно е. Но на теб ще ти е скучно.

— Скучно ли? При такава неспирна дейност?

Навсякъде из града бяха разлепени обяви за празничните събития. Щеше да има парад, конкурс за красота, какви ли не разпродажби, изложба, баскетбол и танци. Челси не разбираше как на някого може да му е скучно.

— Доста е вълнуващо за новодошла като мен.

Той я погледна озадачено.

— Нали не мислиш сериозно да останеш за празника?

— Разбира се, че ще остана. Защо не?

— Мислех, че ще заминеш.

— Няма.

— Не може да нямаш някое по-добро място, където да отидеш.

— Всъщност нямам.

— При роднини например.

Тя усети как нещо в нея се обърна.

— Не тази година.

— При някой приятел с къща в Нантъкет?

Сарказмът сега беше съвсем явен.

Тя поклати глава.

— На някое лъскаво парти в града.

Сарказмът беше едно, презрението — друго. Ядосана, тя го погледна право в очите.

— Не тази година. Нито никога. Аз не съм от жените по лъскавите партита. Защо се подиграваш с мен?

Очите му не мръднаха и на милиметър.

— Защото си хем лъскава, хем оправна. И много взе да се навърташ тук.

— Да се навъртам тук? — попита тя. Думите му навяваха мисли за нещо нечисто.

— Аха.

— Ако имаш предвид, че идвам често, прав си. Но за всичко друго грешиш.

Той се вторачи в нея за миг, после отклони поглед към парка.

— Вярваш ли ми? — попита тя. Ако ѝ вярваше, това би означавало много за нея. — Знам, че идвам от друго място и че житейският ми опит е по-различен, но се опитвам да не размахвам тези различия пред другите като червен байрак.

Погледът му се спусна към гърдите ѝ, после бавно се вдигна.

— Затова ли тичаше по Олд Ривър Роуд тази сутрин само по шорти и оскъдно горнище?

Сърцето ѝ подскочи. Кога ли я беше видял? Тя каза по-меко:

— Най-обикновено облекло за бягане.

— Не и тук. Момчетата не са свикнали разни жени да се показват.

— Не съм се показвала! Аз тичах.

— Ти беше главната тема на разговор на закуска при Крокър. Не забеляза ли, че камионите забавят ход? Повечето от тези момчета са прости каменари. Но пък и не им трябваше много въображение.

Челси не знаеше какво да каже. Не ѝ беше хрумнало, че ще предизвика суматоха. Тя тичаше, просто тичаше. Но Дждъд изглеждаше ядосан. Не можеше да го разбере.

— Мислех, че ходиш на аеробика в църквата — каза той.

— Ходех. И пак ще ходя. Но ми липсваше бягането. Така че си помислих да ги редувам.

— Не можеш ли да облечеш нещо по-подходящо?

— Това е най-обикновен екип за тичане — повтори тя смаяна.

— Е, тук това не е редно. Продължавай така и нощем ще чуваш не само гласове на малки хлапета. Половината мъже от Ноч ще ти дишат пред вратата — една вена заби на слепоочието му. — А може би точно това искаш.

Думите му бяха като шамар по лицето.

— Не! — извика тя. — Въобще не искам това. Но имам право да тичам и да обличам каквото си искам и когато си искам.

Той небрежно вдигна яката си.

— Тогава бъди готова да си понесеш последствията.

Челси усети как гневът ѝ напират отвътре. Чувстваше се неразбрана от Джъд, неразбрана от града, неразбрана от Кевин и Карл.

— Няма да стане! — предизвикателно заяви тя. Отдръпна се от оградата и застана лице в лице с него. — Време е Норич Ноч да излезе от Средновековието. Днес жените тичат и когато е горещо, носят дрехи, с които да им е прохладно. Освен това карат ягуари и притежават компания, и, ако щеш вярвай, ако щеш недей, има места, където дори управляват всичко. Боже мой, какъв е този назадничав манталитет, за който говориш?

Той се изпъна и изведнъж стана много по-висок от нея. Очите му бяха по-тъмни от всякога и безизразни.

— Говоря за Норич Ноч. Ти наричаш това назадничаво. Аз го наричам традиция. Но както и да го наричаме, то няма да се промени само защото си се появила ти.

— Не искам да се променя. Ще бъда щастлива да го оставя да си върви по собствения път. Всичко, което искам, е да ме оставят аз да вървя по собствения си път.

— Само това ли? Чудно!

Тя го погледна озадачено.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа — почна той, — че твоето присъствие тук е странно. Няма нужда от теб. Оливър беше прав. Ти би могла да вършиш своята част от работата от Балтимор. И щеше да ти е много по-лесно да работиш там, отколкото на онова разбито бюро в стаята ти в хотела — устата му се изкриви. — Откъде знам, че го правиш ли? Камериерката, която почиства стаята ти, е сестра на един от нашите и му разказва за смачканите листове в кошчето ти всяка сутрин. Така че знам, че се опитваш да работиш, и знам също, че ще ти е по-добре в ателие, и не преставам да си задавам въпроса защо се мъчиш тука. От Балтимор ли бягаш?

Челси се чувстваше разобличена.

— Не.

— Проблеми с мъж?

— Не!

— Тогава какво? Какво ще търси на такова място една преуспяла, талантлива и красива жена като теб?

Преуспяла, талантлива, красива. Тя беше поласкана. И другите бяха казвали тези думи, но не така пестеливо като Джъд. Това им придаваше повече тежест. И щом ѝ ги беше казал, тя му дължеше нещо.

— През последните пет месеца — каза Челси просто — изгубих тримата най-важни хора в живота си. Няма какво да ме задържа в Балтимор.

— Значи бягаш.

— Не. Избрах да бъда тук.

— За колко време?

— За колкото поискам — откъм ъгъла долетя ръмженето на мотоциклета на Хънтър Льв и тя погледна нататък. — Виж, той не е консервативен. Той прави каквото си иска.

— Той е особен случай.

— Е, аз също — подметна тя и пресече тротоара и тревата, за да посрещне Хънтър. — Как върви?

Той свали каската си и избърса лице с ръка.

— Има проблем. Трябва да дойдеш.

— Веднага. Само да взема колата.

Но щом го каза ѝ дойде по-добра идея. Веднъж Хънтър ѝ беше предложил да я повози, а тя беше отказала. Сега можеше да вземе друго решение.

Тя погледна резервната каска, закрепена зад седалката, след това вдигна очи към Хънтър.

— Нещо напротив?

Той сви рамене.

— Животът си е твой.

Не беше само неин. Беше и на нейното бебе. Но Челси се чувстваше достатъчно бунтовно настроена. Без да се замисля повече, тя се качи на мотоциклета зад Хънтър, постави каската на главата си и хвърли на Джъд последен предизвикателен поглед.

Ако се съдеше по стиснатите му устни, той беше бесен — справедливо възмездие за това, че прогонваше сънищата ѝ нощем, реши тя. Спусна предпазителя на каската, обви с ръце кръста на Хънтър и се намести доверчиво зад него, а той форсира мотора и потегли. Направиха пълен кръг около парка — жените от градинарския

кръжок вдигнаха глави — и минаха още веднъж край Джъд. После излязоха от града.

Първите няколко минути ѝ беше забавно. Не се беше качвала на мотоциклет от години, а машината на Хънтър беше хубава. Ръмжеше равномерно и следваше плътно пътя. Спомените, свободата и скоростта я възбудиха. Насрещният въздух охлаждаше тялото ѝ. Дватамата с Хънтър се накланяха в синхрон от един завой на друг.

Завоите обаче започнаха да стават все по-чести. Накланяха се надясно, след това наляво, надясно, след това наляво. Изведнъж Челси осъзна, че това не е пътят към Боулдърбрук, който познаваше, и това я стресна.

— Хънтър?

Той не чуваше. Тя се зачуди дали не е постъпила глупаво, като му повери живота си. Но той беше човекът за аварийни ситуации на Оливър. Беше третият човек в каменоломната след Джъд. И вършеше добра работа в Боулдърбрук, което означаваше, че може да носи отговорност, нали?

— Хънтър? — извика тя по-силно.

Той извърна глава.

— Къде сме?

— Сибън Роуд. Зад Акатук. Това е панорамният път.

Пътят се стесни. Завоите ставаха все по-остри. Челси си представяше как след някой от тях ще се ударят в насрещна кола, но дори Хънтър и да си даваше сметка за тази опасност, очевидно я игнорираше и караше все по-бързо. Челси го стискаше все по-здраво и наблюдаваше пътя. Той се изкачваше, след това се спусна надолу, после отново започнаха кривите и завоите. Главата ѝ се замая.

— Можеш ли да намалиш малко? — викна тя.

Мотоциклетът се тръсна, мина на по-ниска скорост и забърза по следващия хълм.

Замайването премина в повдигане. Челси сбута Хънтър в ребрата.

— Спри за момент, Хънтър.

Той продължаваше да кара.

Тя опря глава на гърба му и затвори очи. Надяваше се, че ще ѝ мине, ако не гледа встрани, но след минута се почувства още по-зле.

— Ще повърна, Хънтър! — извика тя и го заблъска с юмрук. — Веднага спри!

Така и не разбра какво в крайна сметка го спря — дали неистовият ѝ вик или трескавото стискане на ръцете ѝ, но той намали, отби встрани и след няколко секунди спря. Тя едва успя да изтича до храсталака и да захвърли каската, после започна да повръща.

Мразеше да ѝ се гади. Докторът ѝ беше казал, че гаденето е здравословен признак и показва, че бебето се е хванало здраво и добре за вътрешностите ѝ. Но докторът не се превиваше над тоалетната чиния, нито пък както сега, клечеше разтреперан над горския мъх. И не беше сам. Това беше най-лошото от всичко. Тя не би имала нищо против някой да е с нея, поне за морална подкрепа, ако не за друго. Но беше сама. С изключение на доктора и Сидра никой друг не знаеше за бебето.

Челси се изправи и махна кичурите коса от бузите с ръка. Гласът на Хънтър я накара да подскочи. Защо ли? Беше тих и въобще не беше нахален или подигравателен.

— Ей там има поточе.

Сега, когато вече ѝ беше минало, тя го чу. Устреми се към нежното ромолене, проби си път през ниските шубраци, седна на един плосък камък до водата и се изми.

О, да, тя мразеше да ѝ се гади, но най-доброто беше, че ѝ минаваше лесно. Несъмнено до вечерта пак щеше да ѝ прилошее, но засега, като се изключи чувството, че краката ѝ са омекнали, беше добре. Една-две бисквити щяха да ѝ помогнат. Но понеже нямаше бисквити, тя просто си изплакна устата и се върна на шосето.

Хънтър се беше облегал на мотоциклета. Каската му беше на кормилото, нейната — на задната седалка. Той я изгледа внимателно, очевидно не беше сигурен какво ще му каже, но и тя не знаеше какво. Случилото се не беше по негова вина. Ако не беше бременна, нямаше да ѝ стане лошо.

Тя отпусна ръце и погледна първо него, после криволичещия път.
— Ама че бясно караш.

Със същия тих глас, с който ѝ беше казал за потока, той попита:

— Добре ли си?

Челси кимна и се загледа към хоризонта.

— Защо го направи? — той не отговори, тя продължи: — Не беше много мило.

— Нали каза, че имаш опит.

— Имам — тя посочи носа си. — Виждаш ли това? Веднъж го поправяха, след това втори път, понеже го смачках при катастрофа с мотоциклет. По моя вина. Карах твърде бързо. Бях на седемнадесет години. Луда глава. Какво е твоето оправдание?

Хънтър пъкна ръце под мишниците си.

— Обременена наследственост.

Тя се засмя.

— Мислиш, че е смешно? — попита той. Изглеждаше обиден.

— Ами смешно е. Наистина е смешно. Аз съм осиновена. Нямам представа кои са истинските ми родители, но нито веднъж не съм се оправдавала с обременена наследственост — Аби и Кевин също не го бяха правили. Благословени да са! — Да оправдаваш поведението си с наследственост е пълна глупост. Човек сам гради живота си.

— Не и по тези места. Тук си това, което е твоето име.

— Според мен не се оправяш зле с Лъв.

Той имаше стабилно положение в „Плъм Гранит“, беше главен предприемач на нейната къща, като в действителност вършеше много повече от главен предприемач. Често вечер или в събота и неделя тя го бе намирала да работи лично. Питаше се за личния му живот. Джъд й беше казал, че Хънтър има собствена къща, че не е женен и че е самотник, но нищо повече.

Интересуваше се просто така, от любопитство. Хънтър Лъв беше хубав мъж, но нищо в него не й действаше по начина, по който й действаше Джъд Стрийтър.

Беше благодарна, че не й стана зле пред Джъд. Щеше да е унизително.

— Е — попита Хънтър, — още ли съм на работа?

— Разбира се, че си на работата — тя мислеше бързо. — Но искам да се нанесе на трети юли.

— Но това означава, че ни остават само десетина дни!

— Не е нужно да завършваш цялата къща. Само моята спалня и банята. Мога да се оправя и без кухня, но ми дотегна вече в хана.

— Искаш нестандартно голяма вана в банята. Няма начин да я получа толкова бързо.

— Обади се на доставчика. Дай му зор.

Хънтър поклати глава.

— Трябва ми поне от месец.

— Не е вярно. Разбери го и ще се нанесе след една седмица — и понеже той нарочно се беше опитал да я изплаши с мотоциклета, тя добави: — Освен ако малките гласчета не те забавят.

Лицето му потъмня.

— Не бих се шегувал с това.

— Чувал ли си ги, откакто работиш?

— Шумът ги плаши.

— Стига де, Хънтър — подигра го тя.

Според нея самият факт, че той желаше да работи в къщата, доказваше, че гласовете са измислица. Мислеше, че това е някаква негова лична шега.

— Само почакай. Когато заживееш там съвсем сама, ще ги чуеш. Те идват от тайния коридор.

Тя застана нащрек.

— Какъв таен коридор?

— Този зад камината. Точно него искам да видиш.

— Таен коридор? — възбудено повтори Челси. Опита се да си го представи. — Накъде води?

На горния етаж.

— Невероятно! — умът ѝ работеше бързо. — Мислиш ли, че има и други?

— Сигурно, със скелети вътре. Къщата е прокълната, казах ти. Сега ще си промениш ли решението да живееш там?

— В никакъв случай! — каза тя. Тайните коридори са страхотна работа — в нейния ценоразпис откриването на коридор увеличаваше невероятно цената на къщата. — Дали тази къща не е била спирка на Нелегалната железница^[1]? Само си помисли за историята, съхранена в тези стени!

Хънтър изглеждаше отегчен.

— Историята никога не е била моя слабост. Само ми кажи какво искаш да направя с вратата. Ако искаш, да я зазидаме...

— Не!

— Тайните коридори могат да бъдат опасни.

— Не повече от пътуването, което току-що ми сервира.

Тя погледна към мотоциклета. Не беше чак толкова луда да се качи отново, ако кара Хънтър.

— Какво ще кажеш да ме пуснеш аз да карам?

— А, не — той се протегна за каската си.

— Ако караш както одеве, пак ще ми стане лошо.

Той ѝ подаде втората каска. Тя се поколеба.

— Хънтър?

— Страх ли те е?

— Страхът е едно, да ти е зле е друго. Разбери, не ми е добре.

— И краката ти няма да са добре утре сутринта — той си сложи каската и поясни: — Докато отиваше към потока, мина през отровен бръшлян.

Тя погледна босите си прасци.

— Майтапиш се.

— Не.

— Защо не ми каза?

— Ти имаше наум по-важна работа. Освен това би трябвало да знаеш как изглежда отровният бръшлян.

— Откъде мога да знам? — попита тя объркана. — Никога не съм живяла в гората — погледна пак краката си. — Мога ли да направя нещо?

— Да. Моли се да не си алергична.

— Чудесно! — измърмори тя. Гледаше го как се качва на мотора.

— Идваш ли? — попита той.

Тя огледа пътя.

— Какви са шансовете ми някой друг да мине оттук и да ме вземе?

— Малки. Много малки.

— А колко трябва да вървя пеш?

— Пътят върти насам-натам, доста е дълъг. Няколко часа.

Челси можеше да бъде упорита. Можеше да бъде предизвикателна, непокорна и импулсивна. Но не беше глупава. Отдавна се беше научила да не се инати като магаре на мост. Ако не искаше да върви по непознати пътища цял ден, трябваше да се качи на мотора на Хънтър.

Хванала каската, тя пристъпи към него.

— Окей. Идвам с теб. Но ако пак ми прилошее, няма първо да викам. Разбра ли?

Погледът на Хънтър, непосредствено преди да свали предпазителя на каската, показваше, че е разбрал.

В къщата на Челси имаше три тайни коридора. Първият минаваше зад камината и по тесни стълби се качваше в един шкаф на горния етаж. Другият беше просто дупка зад кухненския килер. Третият започваше от един капак на пода в мазето, минаваше през тунел от десет стъпки и свършваше под земята.

Челси беше сигурна, че навремето тайните коридори са имали някакво предназначение. Умираще от любопитство да открие какво е било то, но нямаше време да ги разгледа. Тъй като Хънтър ускори работата в Боулдърбрук, тя прибави закупуването на мебелировка към дългия списък от неща, които трябваше да свърши. Ако не пазаруваше в Конкорд или Манчестър, тя говореше по телефона, отначало от стаята си в хана, а след като монтираха телефоните, от новия офис; Трябваше непрекъснато да уверява клиентите, които беше оставила в Балтимор, че не се е отказала от поръчките им, а и в отговор на писмата, които пишеше, все по-често получаваше обаждания от евентуални купувачи на гранит. Освен това „Хънт-Омни“ наистина беше продаден, за да се превърне в жилищен комплекс, което означаваше, че тя трябваше да използва няколкото си свободни минути за проектиране.

Въпреки че ѝ бяха сложили чертожната дъска под прозореца на тавана, тя така и не можа да седне да чертае преди залез. Но това не я дразнеше. Беше си взела едно малко радио, настроено да лови нежна класическа музика, беше нагласила лампите по една от всяка страна на дъската, за да намали сенките, разстилаше хартията и сядаше да работи. Държеше подръка термос с чай от хана, както и една грейка, която беше купила от гилдията; като се имаха предвид хладните нощи на Норич Ноч, тя често използваше и двете.

На първи юли Челси се върна в Балтимор за няколко дни, за да види какво става в „Харпър, Кейн и Ку“.

Карл беше там. Тя се чувстваше неловко край него и за първи път се попита дали фирмата ще оцелее след това, което се беше случило.

Когато спомена това на Сидра, тя се слича.

— Не можеш да се оттеглиш! — възпротиви се тя. — Фирмата е преуспяваща. Ти я направи такава. Тя е твоя. Норич Ноч е само временно явление.

— Вярно е. Но ако нещата с Карл са неловки сега, помисли какви ще станат после.

Не можеше да си представи как Карл денем ще гледа нейния корем, а нощем — корема на Хейли. Положението беше абсурдно.

— Кога ще му кажеш? — попита Сидра.

— Не знам. Казвам си, че трябва да го направя. После се питам дали все пак трябва.

— Това е негово дете.

— Но той е женен за Хейли. Отношенията между тях ще се обтегнат, ако научат, че съм бременна, а и освен това, кой ще има полза от тази работа? Не искам нищо от него. Сама ще се оправя с бебето.

Без да спира, тя се наведе и се почеса по прасеца.

— А баща ти?

Виж, това я притесняваше повече.

— Спорен момент. Той е в Мичиган за празника.

— Трябва да му кажеш.

— Искях да го направя на Четвърти юли.

Все още беше разочарована. За нея Четвърти юли беше ден, прекарван със семейството и приятелите. И ѝ харесваше.

Тя сграбчи Сидра за ръката и рязко я дръпна да спре.

— Ела с мен, Сидра. Четвърти юли в Ноч ще е истинско приключение. Гарантирам ти. Ела с мен. Ще видиш и къщата.

Пак я засърбя и тя се зачеса с крак.

Сидра изглеждаше разколебана.

— Бих дошла, но брат ми е в Джърси. Това е първото му лято без Джинджър. Хлапетата са с него. Обещах, че ще го посетя.

Челси би трябвало да се досети, че Сидра ще има някакви планове; и все пак си струваше да опита. Не че нямаше да има какво да прави. Възнамеряваше да прекара празниците в Ноч от началото до края. Но щеше да е хубаво да е заедно с приятел.

Затичаха пак. След няколко минути Сидра попита:

— Харесва ли ти там?

— Мисля, че да. Толкова бях заета, че няхах много време за почивка. Надявам се тази седмица да си почина.

— Хората приветливи ли са?

— Някои да. Някои ме мразят.

— Това притеснява ли те?

— Разбира се, че ме притеснява. Винаги съм била заобиколена с приятели. Това ми липсва. Липсва ми да тичам с теб.

Опитваше се да убеди Дона да тича, но засега без успех. Личеше си, че Дона се изкушава, но нещо я спира.

— Може би не трябва да ходиш там — каза Сидра. — Щом си бременна трябва да си с хора, които познаваш. Ако нещо се случи и имаш нужда от помощ, какво ще правиш?

— Ще набера 911. Стига, Сидра. Норич Ноч не е накрай света — тя пак се почеса.

Този път Сидра я сграбчи за ръката и я спря.

— Какъв е този обрив? — попита тя и посочи краката ѝ. — Да не са те жилили пчели?

— Отровен бръшлян. Наврях се право в него. Вече ми минава. Да беше го видяла миналата седмица!

— Слава Богу, че не съм го видяла! — Сидра се наведе, за да огледа обрива по-отблизо, после се изправи със загрижен израз. — Това не е на добре.

Челси извърна очи.

— Не виждаш ли някаква поличба?

— Никаква — каза Челси твърдо и отново затича.

Сидра моментално я догони.

— Направи ли нещо със сребърния ключ?

— Още не.

— Какво чакаш?

Челси не беше сигурна.

— Вадя го и го гледам всеки ден. Изучавам лицата на хората из града. Дори чета имената по надгробните плочи, когато минавам покрай църквата. Но съм твърде заета, за да направя нещо повече. Щом нещата малко се поуталожат, ще започна да разпитвам... макар че едва ли ще науча много. Думата „лаконичен“ е измислена точно за тези хора.

— Не говорят ли много?

— Даже хич. Аз съм външен човек, затова са нащрек. Може би като се преместя в къщата, нещата ще се променят.

На трети юли Челси се пренесе в Боулдърбрук. Спалнята и банята бяха готови. Водопроводът работеше, имаше и ток. Имаше дори и телефон. Фактът, че отвъд прага на спалнята всичко беше недовършено, беше по-маловажен от факта, че вече не е в хана, а в собствен дом. Къщата беше различна от всички къщи, в които беше живяла. Беше по-уютна и изцяло нейна. И въпреки че беше недовършена, въпреки че беше временна, тя я обичаше.

Спалнята беше в ръждив цвят — стените, килимите по пода, дори щорите на прозорците. Челси беше купила голямо светло дъбово легло със съвременна конструкция и към него чаршафи и дебела завивка с десен на кръпки в същия ръждив цвят с отсенки на пурпур, тъмозелено и бежово. Под огледалото на отсрещната стена стоеше дълга ниска тоалетна масичка. От двете страни на леглото имаше също дъбови нощни шкафчета, а върху тях по една лампа с цвят на канела. Под едната лампа бяха радиочасовникът и телефонът.

Когато иззвъня за първи път, тя се усмихна. Телефон, който звъни, означава, че всичко с останалата част на света е наред. Доволна от себе си, от къщата и от Норич Ноч, Челси захвърли дрехите, които се канеше да прибере и отиде да го вдигне.

— Ало?

Може би беше Кевин, сигурно се обаждаше от Макинак Айлънд. Беше оставила номера си на неговия телефонен секретар, защото знаеше, че той ще го провери.

— Ало?

Сто на сто беше Кевин. Но връзката беше много лоша.

— Татко? Чуваш ли ме?

След минута, без да е чула по линията никакъв звук, тя затвори. Беше убедена, че той ще се обади пак, този път с поръчка.

Зачака телефонът да звънне. Но като минаха няколко минути и никой не се обади, тя се върна до шкафа, приключи с разопаковането на първия куфар, после на втория, после на няколко кашона. Напълни всички чекмеджета плюс двата горни рафта в килера. После подреди любимите си снимки на масичката — едната на Кевин и Аби в деня на сватбата им, една нейна като бебе, една с тях тримата при дипломирането ѝ в гимназията, една пак с тримата плюс тримата Харпър и шестима други близки приятели, застанали усмихнато на палубата на една яхта в Нарагансет Бей.

Тя гледаше снимките, унесена в спомени, когато телефонът отново иззвъня. Тя прекоси стаята за секунда.

— Ало?

Отново никакъв отговор.

— Ало?

Изглежда нещо не бе наред с линията. Челси прекъсна връзката и набра номера на хана. Беше живяла там достатъчно, за да знае, че Сюки Блейк ще е на рецепцията и ще си търси някакво разнообразие.

Сюки имаше най-доброто желание да помогне, Челси ѝ даде номера и затвори, изчака докато телефонът отново иззвъни, после го вдигна. Гласът на Сюки се чуваше високо ѝ ясно, а това означаваше, че ако звънеше Кевин, повредата на линията е при него.

Челси влезе в банята и започна да подрежда новите кърпи — някои с цвят на ръжда, някои кремави — първо по закачалките, а след това и по рафтовете. Този път, когато телефонът иззвъня, тя не бързаше да вдигне.

— Ало?

Мълчание.

С леко раздражение, тъй като много ѝ се искаше да се похвали с новия си дом, тя каза:

— Здравей.

Отговор не последва и тя затвори доста рязко.

Питаше се дали не ѝ звъни Карл, дали не го е страх да говори и просто иска да чуе гласа ѝ. Ако не беше Карл, може би беше Хънтър и се правеше на призрак. Но тя нямаше да се остави да я плашат. Не вярваше в призраци. Къщата беше тиха и спокойна.

Тя свърши с разопаковането, потопа се за дълго в огромната вана, от която Хънтър се беше оплаквал, после си легна. Беше съвсем унесена, когато телефонът иззвъня отново, и затова не обърна внимание на далечния шум в слушалката, а просто затвори, обърна се на другата страна и заспа.

Чак на следващата сутрин свърза шума по линията с далечни звуци на детски гласове.

[1] Пътят, по който са превеждали нелегално негри роби към Канада и Северните щати през 19 век. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Джъд пропусна закуската с палачинки в църквата, за да закуси с баща си вкъщи. Лео Стрийтър можеше и да не знае, че той е при него, но Джъд знаеше и това беше важното.

Не винаги беше било така. Първия път, когато току-що се беше върнал от Питсбърг, единствената му цел беше да достави удоволствие на Лео. Припомни си всичко, което баща му харесваше, изстиска пресен портокалов сок, опече пържолите до почервяване, подряза живия плет и остави вратата на спалнята широко отворена. Беше сигурен, че това ще създаде позната картина, която по някакъв начин ще засили досега на Лео с действителността.

Но не стана така. В продължение на месеци, след това на години, светът на Лео непрекъснато се свиваше, за да останат само няколко най-скъпи спомена. Съмнително беше дали той разбира, че портокаловият сок е прясно изцеден или дори че е изобщо портокалов сок. Беше забравил, че обича пържолите силно препечени, че харесва храстите подрязани в права линия, че обича вратата на спалнята да е широко отворена. Често забравяше, че има син и гледаше на Джъд като на абсолютно непознат.

Тогаваше най-лошо. С годините Джъд премина през отхвърляне състоянието на баща си, след това през борба с него и стигна до съжаление и накрая до отвращение. Но болката беше най-жестоката, когато прилякваше край стола на баща си и му се налагаше да му обяснява отново и отново кой е. Накрая, след като беше водил Лео от лекар на лекар в търсене на лечение, което все още не съществуваше, той прие действителността. Преправи старата къща така, че да я обезопаси за болния, който вече бе прехвърлил шестдесетте, но разумът му беше като на пеленаче. Наемаше местни жени да стоят при него, когато отсъстваше. Купи мебели за верандата, така че Лео да може да стои на чист въздух, наслага пейки в двора, инсталира сателитна антена, та Лео да наблюдава игрите на „Ред Сокс“ на живо.

Лео беше страстен привърженик на „Ред Сокс“. Джъд не можеше да си помисли за детството, без да си спомни следобедите, които двамата прекарваха залепени за радиоапарата. След това радиото беше изместено от телевизията. Сега, когато спортният канал предаваше всички срещи, Джъд си мислеше, че Лео няма да се отлепи от екрана. Но Лео седеше пред телевизора с празен поглед и можеше да се унесе или да стане по средата на играта, за да отвори външната врата, на която никой не беше звънял. Не познаваше играчите, не познаваше отбора, не познаваше играта. Когато Джъд реагираше на някой момент, Лео изглеждаше озадачен и макар винаги да отговаряше, че играта му харесва, Джъд не беше сигурен. Баща му забравяше за играта щом изключе телевизора.

И въпреки това, щом имаше среща, я гледаха заедно. В това имаше някакъв ритуал, поне според Джъд — ритуал, важен повече за него, отколкото за баща му. Дълго след като разбра, че за Лео това няма никакво значение, той продължаваше да изстиска пресен портокалов сок, да подрязва в права линия живия плет, да препича пържолите. Правеше го, защото той имаше нужда от него като израз на любов към човека, работил упорито, за да види как синът му се издига в обществото.

Но беше ли се издигнал Джъд? Задаваше си този въпрос и сега, докато вървеше по улицата към центъра, придружен от Бък.

Беше ли се издигнал? Май беше. По дяволите, нали носеше нова спортна риза и гащета! Нали беше с нови маратонки! Ако мерилото за успеха беше как е облечен човек, той беше успял в живота.

Навремето синът на зидаря Стрийтър знаеше, че има само два вида дрехи. Имаше работни дрехи, които бяха здрави, практични и много рядко чисти, и дрехи за църква, които бяха здрави, практични и винаги чисти. Когато дрехите за църква даваха и най-малкия признак, че са омалели, те ставаха работни дрехи, което означаваше, че нещо винаги те стяга. Заради удобство, а не от суета, Джъд беше щастлив, когато най-сетне спря да расте.

Но неговата височина имаше едно предимство. Тя му беше дала възможност да играе баскетбол и баскетболът беше станал пропускан му за колежа. Със стипендия и с жалките спестявания на баща си за всеки случай Джъд се записа в „Пен Стейд“. И щом се озова там, откри колко зле е екипиран — особено откъм дрехи. Работеше като

готвач за бързи поръчки в един магазин за сандвичи, за да изкара пари, и си купи блейзър и панталон за специални случаи, палто, с което ходеше на лекции през зимата, и ризи и джинси за през лятото. След време си купи още блейзъри и панталони и по-хубави ризи и връзки, това стана, когато започна работа в Питсбърг. След няколко години там си купи дори смокинг.

Сега смокингът събираше прах в гардероба. Също както и блейзърите, панталоните и връзките. В Нориц Ноч човек нямаше голяма нужда от такива неща.

И така, беше ли успял в живота, или не?

Още се двоумеше по този въпрос, когато стигна градския парк. Той изглеждаше точно така, както на Четвърти юли през детските му години — същите гроздове червени, бели и сини балони, завързани за стълбовете на оградата, същите вимпели по площадката за оркестъра, същите национални знамена на специално издигнатите през десетина метра пилони. Същите тълпи, струпали се на ливадата, семейства от една професия със семейства от същата професия, семейства на търговци със семейства на търговци, каменари с каменари. Тимоти Маккийг, облечен в пълна шотландска носия свиреше „Янки Дудъл“ с гайдата си. Някои неща никога не се променяха.

Беше ли се променил Джъд? Живееше там, където живееше и като хлапе, и работеше в същата компания. Разбира се, беше направил подобрения в къщата и беше втори в компанията след собственика. Разбира се, страстта му да си играе с компютри му носеше още пари на банковата сметка. Но, по дяволите, тази банкова сметка беше в банката на Джеймисън точно така, както и преди години. Понякога се страхуваше, че ще е там до смъртта му.

Беше искал нещо по-добро, отколкото беше имал Лео. Беше искал нещо *различно*. И въпреки всичко беше тук, издокаран за Четвърти юли, като всеки друг жител на Ноч, и чакаше да започне парадът.

Като всеки път той се насочи към пекарната. Двамата с баща му винаги заставаха под сянката на брезите, които растяха на тротоара пред нея. Така правеха и Стебърсови, Хюит и семейство Риджторн и Фрикс. Други семейства пък традиционно заставаха до пощата, Историческото общество или банката.

Традицията слагаше своя отпечатък дори и върху такива невинни неща.

Фар, Джеймисън и Плъм, чиито къщи бяха подредени една до друга край парка, наблюдаваха процесията от засенчените си предни дворове. Тези, които не участваха в парада, вече бяха тук — жени от по-старото поколение, група връстници на Джъд, смесица от внуци, пръснати по градинските столове и тревата. Браковете бяха заличили границите между трите фамилии и това се отразяваше в начина, по който се събираха. Децата на Фар се смесваха със зетъвете и снахите на Плъм, а те на свой ред с племенниците, племенничките и братовчедите на Джеймисън.

Само две бяха винаги заедно, майка и дъщеря, Маргарет Плъм и Дона Фар.

Оливър участваше в парада, а Матю стоеше на другия край на групата до брат си и снаха си.

Джъд не харесваше Матю. Познаваше Дона от гимназията и си спомняше как тя си загуби слуха. Но дори и с този недъг той би я дал на някой по-свестен човек. Изненадваше го как Оливър можа да е толкова сляп, че да ги събере, но Оливър никога не се беше славил със състрадателност, когато ставаше въпрос за дъщерите му. Той беше искал синове. И понеже нямаше, бе решил да ожени някоя от дъщерите си за Джеймисън или за Фар. Името означаваше за него толкова, колкото и традицията.

Обзе го внезапна неприязън и към Оливър, и към Матю. Кимна за поздрав на приятелите си, скупчени под брезите пред хлебарницата — Бък, този четириног политик с опашка, ги поздрави поотделно с подушване и ги отмина. Пресече парка, изкачи се по стълбите пред библиотеката и се облегна на най-горната площадка. Оттук гледката беше по-добра. Имаше нужда от промяна.

Парадът започна с тропети и барабани — по традиция го откриваше оркестърът на гимназията. Пак по традиция след него минаха тримата градски съветници на Норич Ноч, изпънали гърбове на задната седалка на кабриолета на Емъри Фар. Олдсмобил, модел 1961.

Съветниците махаха. Жителите на Ноч викаха „ура“ и също махаха в отговор.

От новото място Джъд доби и нови впечатления за хората от града. Познаваше мнозина от тях през целия си живот. Някои се бяха съхранили през годините повече от други и физически, и финансово, но никой не изглеждаше да е свалил гарда. Всички бяха издокарани, но това нямаше да е задълго. Беше само девет часът. Към обяд, когато слънцето се издигнеше високо и напечеше, щеше да има разгасчени ризи, боси крака, лекета от горчица и кетчуп, увиснали мустаци и олющени носове.

Имаше нещо очарователно в това. Нещо здравословно. Нещо постоянно. Нещо естествено.

Имаше и нещо ограничаващо, нещо, което го караше да иска да отметне назад глава и да крещи от отчаяние. „Хубавите неща идват при тези, които знаят да чакат“ — казваше Лео навремето, но Джъд не беше сигурен, че си вярва. Животът му беше спрял. Той искаше отново да тръгне. Искаше да знае, че след двадесет години няма да стои на същото място, да гледа същия парад, да се чуди дали това е целият живот.

Все пак не всичко в Ноч беше спряло. Пеленачетата от миналия Четвърти юли бяха станали прощъпулничета, прощъпулничетата бяха станали малки хлапета, малките хлапета големи. Някои от големите хлапета бяха в Малката лига и сега маршируваха ухилени до ушите, с големи дъвки в устата и дързост в очите.

И Джъд беше така дързък някога, когато беше горе-долу на тяхната възраст. Дори беше един от страхотните бегачи, които изведоха отбора на годишния финал. Лео полудя от радост. Як и силен тогава, той беше вдигнал Джъд на раменете си и, обграден от викащите запаянковци на отбора, обиколи с него цялото игрище.

Хубави бяха онези времена, когато да си глава на семейство означаваше щастие. Искаше му се нещата да са така прости и сега.

Той подсвирна високо на Бък, който се навираше сред украсените колела и количките с кукли, преминаващи по маршрута, за да бъдат оценени в училище. Някои бяха находчиви и изработени по-скоро от родителите, отколкото от децата, но какво пък толкова. За един град като Норич Ноч, където развлеченията не са кой знае колко, състезанията и конкурсите са нещо важно. По дяволите, имаше майки, които докато шиеха костюм за празника на Все Светии, планираха и костюма за догодина.

Не че го беше изпитал лично. Майка му ги беше оставила, когато той беше на четири, и за следващите празници на Все Светии го издокарваше Лео. Вярно, стараеше се, но костюмите излизаха недодялани. Когато стана на осем, Джъд вече беше открил други неща, които да прави вечерта на Все Светии.

Бък се присъедини към него на площадката тъкмо навреме, за да види участничките в конкурса „Мис Норич Ноч“. Бяха накацали на пожарникарската кола и изглеждаха по-хубави от всякога. Изглеждаха и по-млади от когато и да било и Джъд предположи, че това впечатление се дължи на възрастта му.

Малката дъщеря на Джеймисън щеше да спечели. Джеймисънови винаги печелеха. Дори сега семейството скандираше, докато колата избръмча покрай тях.

После погледът му долови нещо цветно над пътя от другата страна на парка. Челси Кейн, облечена в червено, се беше облегла на парапета на верандата на хана. Държеше сламена шапка като тези, които се продаваха при Фар. Беше в тон с дрехите ѝ и в нейните ръце изглеждаше супермодерна.

Джъд се зачуди защо не е при семействата Фар, Джеймисън и Плъм. По право сега тя беше един от най-важните хора в Града.

Но Челси беше сама.

Той се питаше какво ли мисли тя за парада. Джанийн щеше да го сметне за дяволски изкуствен и нямаше да се задържи да го гледа дълго. Но Челси изглежда не мислеше да ходи другаде. Беше обгърнала с ръка подпорната колона; като че ли тя беше най-добрата ѝ приятелка. И може би беше така. Нали бе казала, че преживява скорошна загуба на близък човек. Джъд се питаше чия. Опита се да отгатне изражението ѝ, но тя беше твърде далеч. Всичко, което успя да види, беше, че е сама — и че е поразителна дама. Джанийн също беше поразителна, но някак си нарочно. При Челси всичко беше някак небрежно и това я правеше по-привлекателна.

Горката Сара. Беше се обадила от Адамс Фол преди няколко вечери, за да го попита защо не идва. Той заяви, че е претрупан с работа, но истината беше, че откакто за първи път видя Челси Кейн, мисълта за сладката Сара го беше напуснала.

Челси Кейн го правеше корав, чевръст. Независимо че често си повтаряше, че тя създава единствено проблеми, дори само мисълта да

я докосне караше кръвта му да кипи. Нямаше да е толкова лошо, ако тя не се интересуваше от него. Но и тя чувстваше същото. Той го виждаше в погледа ѝ, долавяше го в гласа ѝ, в лекото задъхване, когато бяха близо. Физическото привличане между тях определено съществуваше.

Тя също погледна към него и сърцето му се разтуптя. О, да, тя го видя — и вече и двамата се гледаха. Нямаше значение, че градският танцов състав танцуваше весело върху платформата на един камион, че момичетата и момчетата скаути се боричкаха кой отряд да мине първи или че фермерът Талант прекара пред зрителите цяло стадо овце. Челси беше много по-интересна за гледане.

Парите ѝ му позволяваха най-сетне да осъществи мечтите си за „Плъм Гранит“, но какво ли още щеше да му сервира Челси?

Дона подаде поредната кутия с обяд, върна рестото на поредната банкнота от пет долара и си помисли колко чудесно би било, ако не помагаше на Маргарет. Всяка година се канеше да ѝ откаже и въпреки всичко всяка година се съгласяваше. Четвърти юли нямаше да е Четвърти юли без обяд в кутии в училище и Маргарет, която го организираше година след година, имаше нужда от помощта ѝ.

Тя не можеше да се оплаче от организацията. Навремето разпродажбата ставаше на паркинга, често под палещото слънце, но после Комитетът за благоустройство пое ангажимента да почисти сенчестата ливада зад училището. Махнаха сухите дървета, окастриха другите, оградиха мястото с цветни лехи. Направиха малко игрище с трибуни за тълпите родители, които идваха да погледат, вдигнаха и цяло детско градче от дърво — с кули, тунели, мостове и безброй места за катерене и лазене. Дори сега децата се тълпяха в него.

Дона се усмихна на няколко свои приятели, даде им кутии с обяд и взе парите им. До нея Маргарет правеше същото, продаваха и четири други жени. Всички бяха приятелки на Маргарет и членки на Историческото общество на Норич Ноч — още една от страстите на майка ѝ. Историческото общество, Гилдията на производителите на кувертюри, църквата — Дона често се питаше откъде Маргарет намира време и енергия да се занимава с всичко това. Преди години не

правеше нищо друго освен да стои вкъщи и да размишлява. С годините ставаше все по-дейна.

Разбира се тя не работеше като Дона и нямаше деца вкъщи. Дона подозираше, че дейността ѝ е по-скоро бягство от Оливър. Той остаряваше, силите постепенно го напускаха, отстъпваше лека-полека по-голямата част от ежедневните грижи за „Плъм Гранит“ на Джъд. Сега, след като и Челси бе поела своята част, за Оливър оставаше дори още по-малко.

Колкото повече време той прекарваше вкъщи, толкова повече Маргарет гледаше да е навън.

„Тъжно“ — помисли си Дона. Въпреки името си, положението и властта си, баща ѝ беше самотен стар човек.

Но тя не можеше да обвинява Маргарет. Оливър цял живот се бе отнасял с нея нежно, дори прекалено, но езикът му беше остър и с годините ставаше все по-жлъчен. Маргарет беше натрупала достатъчно гняв, за да го надживее и да изкара още някоя година.

Дона се питаше дали и тя ще стигне дотам. Тя и Матю споделяха толкова малко. Дори някога да беше имало любов, тя отдавна си беше отишла. За развод сред първите фамилии обаче не можеше да става и дума. А освен това съществуваше и Джоши.

Тя зърна русата му коса. Идваше към нея с още три деца, едното беше Ейми Съмърс. Баща ѝ, Нийл, беше местният лекар, внимателен и разбран човек. Дона беше ходила при него. Нийл беше разведен и Ейми прекарваше почти цялата зима с майка си във Вашингтон, така че беше изискана дори на дванадесет години, нещо, което липсваше на децата в Норич Ноч. От една страна това ядосваше Дона. Джоши беше нейното малко момче; тя не искаше той да порасне. От друга страна, тя искаше Джоши да набере повече опит в живота от нея. Ейми беше чудесно начало. Очевидно и Джоши мислеше така, ако се съдеше по цвета на бузите му и леко наперената му походка.

— Ей, мамо — каза той. — Ще ни дадеш ли обяд?

Тя подложи шепа и зачака с разбираща усмивка. Джоши имаше пари. Тя му ги беше мушнала тази сутрин. Бяха се разбрали, че той сам ще реши как да ги харчи. Като се имаше предвид, че с половината от приходите от обяда се организираха летни концерти в парка, тя не възнамеряваше да му отстъпва.

Той се нацупи повече за пред приятелите си, но след минутка и четиримата извадиха пари и Дона не чувстваше угризения. Всичките бяха от заможни семейства. Някои от другите деца, които си купуваха обяд, нямаха такъв късмет. И днес тя често беше връщала повече ресто, отколкото се полагаше — набутваше сгънатите банкноти по джобовете на децата, без те да разберат.

Беше решила, че може да го направи. За това престъпление Нолън никога нямаше да я обвини. Тя крадешком хвърли поглед към него. От половин час той стоеше до една боклукчийска кофа на няколко метра от щанда и не помръдваше. Изпълняваше дълга си както винаги и изглеждаше много красив. Искаше ѝ се да беше обул къси панталони, както повечето други мъже. Имаше хубави крака.

Той ѝ намигна, тя се изчерви и отново насочи вниманието си към кутиите обяд. Дойде някакво семейство скитници, тя ги обслужи, после отново улови погледа на Нолън. Той не беше мръднал и въпреки че надзираваше поляната достатъчно внимателно, за да не го обвинят, че пренебрегва задълженията си, през повечето време наблюдаваше Дона. Тя нямаше нищо против. Матю не се виждаше никъде. Беше хубаво да знае, че някой се интересува от нея.

Тя му махна и вдигна една от малкото останали кутии, но той поклати глава.

— По-късно! — и добави тихо. — Много си хубава.

— Благодаря — промълви с устни тя.

— Харесвам косите ти.

Тя беше събрала косата си зад едното ухо, точно както я носеше Челси при първата им среща. Матю я беше зърнал на минаване през кухнята сутринта и ѝ каза да ги направи на кок, защото щяло да ѝ стане горещо. Тя се качи горе и взе четката, но когато се видя в огледалото, дали поради удовлетворение от видяното или за да ядоса Матю, не докосна косите си. И сега беше доволна. Ако имаше още къдрици, щеше да пусне и тях, нищо че беше горещо; одобрението на Нолън си струваше всичко.

Той отмести очи от нея и кимна на Маргарет.

— Хубава работа вършите вие и останалите дами, мисис Плъм. Вече май всички се нахраниха. Бихте ли освободила Дона за малко? Имам нужда от помощта ѝ за нещо.

Дона се втренчи в него с любопитство.

Нолън я докосна леко по лакътя. Поведе я и спря, за да бръкне в джоба си, да извади пари и да ги сложи на масата за обяда. После отново я хвана за лакътя и тръгнаха през поляната към другия край на игрището. Там, сама до едно дърво, седеше Челси. Въпреки ярките си червени дрехи — Дона много ги хареса — тя изглеждаше замислена, дори тъжна. Наблюдаваше как децата си играят.

Стресна се, когато застанаха до нея като че ли мислите ѝ бяха много далеч, но веднага се усмихна.

Нолън постави кутията до краката ѝ и я смъмри:

— Не сте яла! — после посочи с брадичка Дона. — Впрочем тя също. Щях да взема два, но хората щяха да помислят, че са за Дона и мен. Щом веднъж тръгнат клюки, могат да те сринат — и каза на Дона с възможно най-нежен поглед: — Заслужи си почивката. Искаш ли да похапнеш?

Дона не знаеше дали трябва да бъде разочарована, че той самият не яде с нея, или благодарна, че я е довел при Челси. Знаеше, че той е особен мъж, от известно време наистина го знаеше.

Вместо да му отговори тя погледна въпросително Челси, която бързо отмести сламената си шапка и каза:

— Моля. Ще се радвам да си имам компания.

Изглеждаше съвсем искрена.

— Благодаря — направи знак Дона на Нолън.

— Няма защо — отговори ѝ с пръсти и той, после каза на Челси: — Ще ви оставя да си поприказвате.

Кимна ѝ леко за довиждане, докосна нежно Дона по гърба и си тръгна.

— Какъв мил мъж! — каза Челси и потупа мястото до себе си. Изчака Дона да седне срещу нея и каза: — Прическата ти е много хубава. Трябва да я правиш винаги. Страхотно те подмладява.

— Благодаря — размърда пръсти Дона.

— Няма защо — отговори ѝ Челси по същия начин. Изглеждаше толкова доволна от себе си, че Дона извъртя очи.

— Е, щях да знам повече, ако ме беше научила повече — подразни я Челси. — Признай си. Аз бързо усвоявам.

— Признавам — изписа Дона и кимна утвърдително, за да поясни знаците си.

Винаги когато разговаряха, Челси настояваше за повече знаци и въпреки че не можеше да ги прави бързо и ясно, фактът че се опитваше, означаваше безкрайно много за Дона.

Тя направи знак за обяд и посочи кутията. После я отвори, извади сандвича, даде половината на Челси и ѝ обясни със знаци.

— Пилешка салата. Окей?

— Окей — повтори знака Челси, но едва отхапа от сандвича.

Дона се чудеше какво ѝ е. Челси изглеждаше чудесно в червените си дрехи, но изразът ѝ, когато седеше сама, беше унил.

— Май не си в настроение да празнуваш — каза Дона със знаци. Просто беше загрижена. — Да не би нещо да не е наред?

— Обърка ме — каза Челси усмихната. — Кажете го на глас.

Дона почувства познатото притеснение. Тя мразеше гласа си. Той беше равен, силно носов и или твърде висок, или твърде тих. Тя завъртя нервно ръка край ухото си.

— Не звучи толкова ужасно — възпротиви се Челси. — Разбирам ти всичко.

Дона докосна бузите си и направи гримаса.

— Няма защо да се притесняваш. Не и от мен. Хайде, Дона. Кажете ми какво си мислеше.

Дона се предаде, защото, от една страна, искаше да повярва на Челси, а от друга, искаше да я попита какво ѝ е?

— Мислех, че преди малко изглеждаше тъжна. Защо?

Челси малко се смути.

— Просто се чувствах самотна. Понякога колкото повече хора има край теб, толкова по-лошо става — тя облегна глава на дървото. — Това е от липса на работа. Цената за мързела е самосъжалението — тя посочи една голяма група наблизо. — Бих искала да съм сред голямо семейство, като това ей там.

Дона поклати глава.

— Не, не би искала. Това е Стоуки Френч. Има три жени.

Челси се засмя.

— Не може да има три жени. Може би искаш да кажеш любовници?

— Любовници, с които живее — каза Дона със знак, който Челси вече познаваше.

— Три? Наистина ли? А колко деца?

Дона вдигна девет пръста.

— Ау! Потентно момче. И трите ли живеят с него? Какво е това, нещо като комуна ли?

— По-скоро бърлога на греха — каза Дона и Челси отново се засмя, загледана в групата.

— Наперен е като паун и се перчи точно така. Виждала съм го в кариерата. Май и на мен ми се пусна, когато дойдох за първи път, само че чак сега разбирам, че е било пускане. Голям женкар е май, а?

Дона извъртя очи.

— Как успява да се справи с три любовници, с които живее в такова консервативно място като Ноч?

— Той живее в Корнър. Нещата там са по-различни.

— Искаш да кажеш нравите? — попита Челси, след това внезапно погледна нагоре и каза: — Здравей; Маргарет.

Дона не беше изненадана да види майка си. Понякога Маргарет беше като сянка. Сега носеше два обяда и за миг Дона се почуди дали не е тръгнала да придружи Нолън и нея. Но не, майка ѝ не изглеждаше изненадана, че откри Челси.

— Може ли да седна при вас? — попита тя.

— Разбира се — каза Челси и се поизправи. — Тъкмо си говорехме за Стоуки Френч.

Ако зависеше от нея, Дона никога нямаше да започне да обсъжда специално този въпрос с майка си. Маргарет имаше твърди разбирания за някои неща и беше прекалено пряма и категорична.

— Леке — каза тя, докато седнаше на земята.

Постави едната от кутиите до кутията на Дона и Челси и отвори другата.

— Не е почтено да се живее така, както живее той и както живеят всички там.

Тя отви сандвича си, повдигна горната филия и разгледа плънката.

— Едно време не беше така.

— А как беше преди? — попита Челси.

— По-морално. Хората бяха по-хрисими. Имаше ред и в каменоломната, и вкъщи. Мъжът живееше с жената, която раждаше децата му. Ако раждаше други деца освен неговите, я наказваха.

— Как така? — намръщи се Челси.

Маргарет постави обратно горната филия, обърна сандвича наопаки и махна долната.

— Отхвърлях я.

— Пъдели са я?

— Отбягвах я.

— Това е кошмарно! — каза Челси и Дона затаи дъх, но Маргарет запази спокойствие.

— В действителност беше съвсем хуманно — тя нагласи долната филия. — Вместо да я изгоним без пукната пара, ѝ позволявахме да остане.

— Но животът ѝ сигурно е бил ужасен.

— Да. Тя ставаше пример за другите какво не бива да правят.

Челси ужасена се обърна към Дона.

— Това случвало ли се е наистина?

Дона се поколеба, след това кимна.

— Ти помниш ли го?

Дона се чудеше как да смени темата, но Маргарет каза:

— Дона беше много малка, когато се случи за последен път. Жената беше съпруга на един от нашите работници. Дванадесет месеца след като той я напусна, тя роди незаконен син. Ти го познаваш. Хънтър Лъв.

Стомахът на Дона се сви.

Челси зяпна.

— Хънтър? Невероятно!

— Тя беше курва — каза Маргарет.

— Майка му?

— Тя се побърка, изоставена от всички.

— Преди той да се роди?

— Тя направи нещо, което не биваше да прави, и си плати. Това момче по-късно я уби.

Дона почувства, че изстива.

— Уби я? Хънтър? — ахна Челси.

— Удари я по главата.

Дона прехапа език, за да не заплаче.

Челси изглеждаше зашеметена.

— На колко години беше?

— На пет. Дотогава го беше държала само в бараката. Той я убил, за да избяга, ударил я по главата с едно дърво и след това избягал. Намериха го на пътя. Не искаше да говори.

„Бил е само на пет — изплака сърцето на Дона, — почти бебе. Бил е заключен през целия си живот. Бил е увреден.“ Но тя не каза нито дума. Никога не го правеше, щом станеше въпрос за Хънтър. Беше научила урока си по най-мъчителния начин.

Взе щипка сол от кутията с обяда и се загледа в нея, за да не разбира за какво си говорят. Едно от предимствата да си глух — можеш да се изключиш, стига да погледнеш настрана. Но не можеше да го направи. Искаше да знае какво казва Маргарет за Хънтър, за да може да разкаже на Челси истината.

Челси изглеждаше много разстроена от историята на Маргарет. Дона имаше чувството, че я обожава за това.

— Тя е умряла от удар по главата — каза Маргарет, — а с нея е бил само той.

— Може да е паднала — възрази Челси.

— Била е ударена.

— Това доказано ли е?

— Не и в съда.

— Направиха ли му нещо?

— Той беше дете. Какво можеха да му сторят?

— Ако са го сметнели за опасен, са можели да го тикнат в изправителен дом.

Маргарет се стегна. С отмерени движения пхна сандвича в опаковката му, върна го обратно в кутията и затвори картонения капак.

— Не го направиха, защото съпругът ми каза, че момчето не може да бъде обвинявано за това, което е сторила майка му. Съпругът ми се погрижи то да бъде настанено при едно семейство в Корнър и се грижи за него дотогава, докато не стана достатъчно голямо, за да може да се грижи за себе си само. А след това се погрижи да му намери работа. И се грижи за това до ден днешен. Оливър Плъм е много милостив човек.

Дона, която четеше думите по устата на Маргарет, почувства, че е на ръба на истеричен припадък.

Челси, която не знаеше дори половината от историята, беше пребледняла.

— Милостив е едната от думите. Другата е умен. Доколкото виждам, Хънтър си върши работата добре.

— Той е хулиган — присмя се Маргарет.

— Справи се чудесно с ремонта на къщата ми.

Маргарет сковано се изправи.

— Защидаваш ли го?

— Не — каза Челси, — просто му отдавам дължимото.

— Той не заслужава това. Тя беше курва, майка на убиец. Пазя вестниците от онова време в една кутия в Историческото дружество. Там всичко е обяснено. Ако искаш да ги видиш, ела.

— Може и да го направя.

— Отворено е в понеделник, сряда и петък от десет до един, във вторник и четвъртък от два до три и половина.

Челси кимна:

— Ще запомня.

Маргарет се обърна и тръгна. Дона се загледа след нея и изчака, докато тя се отдалечи достатъчно. След това засипа Челси с такъв порой от думи, какъвто не беше излизал от устата ѝ, откакто беше оглушала.

— Тя не е права, изобщо не е права, не слушай какво казва за него, Кейти Льв е паднала, аутопсията го потвърди.

Челси я хвана за ръцете.

— Шшт! Карай по-полека.

Дона се огледа и се убеди, че наблизо няма хора, но все пак направи усилие да говори тихо.

— Той си помислил, че я е убил. Затова не говореше отначало. И се боеше от хората. Не беше виждал през живота си никого освен Кейти. Отначало сънувал кошмари и се събуждал разплакан. Хлапетата на Мейкок му се присмиваха и затова нощем той стоял буден. После заспиваше в училище, в някой ъгъл на двора. Спомням си го, лежеше свит на кълбо. Боже, колко тъжно!

Винаги беше мислила така, особено след раждането на Джоши. Наблюдаваше го как играе с другите деца и си представяше как би се чувствала, ако го торМОЗЯТ кошмари, бои се да спи, ако го наричат как ли не, ако е отхвърлен, съвсем сам. Това нямаше да се случи, тъй като той беше от семейство Фар, но Хънтър не бе имал това предимство. Хънтър въобще нямаше никакви предимства.

— Кой е бил баща му? — попита Челси.

Дона сви рамене.

— Някой знае ли?

Дона отново сви рамене.

— Хънтър знае ли?

Дона подозираше, че знае. Освен това подозираше, че са го подкупвали, за да мълчи, и не можеше да го обвинява, че прибира всеки цент. Животът му не беше лек. Парите въобще не можеха да заменят това, от което имаше нужда.

Но тя не можеше да каже тези неща на Челси. Не знаеше нищо със сигурност. Понякога мислите ѝ бяха объркани, а ушите ѝ кънтяха.

От отговора я спаси това, че Челси пак вдигна очи.

— Охо — каза Матю с покровителствена усмивка — я виж кой бил тук! Избрали сте най-хубавия кът на игрището. И изглеждате съвсем патриотично, мис Челси, тъкмо като за празника.

— О, благодаря — каза Челси.

— Бихме могли да се възползваме по-добре от привлекателните жени като вас в този град. Вие сте очарователна — той посочи кутията с обяд, която носеше. — Дойдох, за да се убедя, че няма да останете гладна. Но, изглежда, вече са ме изпреварили. Непрекъснато им повтарям, че трябва да направят нещо по-различно, студени пържени пилета например, но жените държат на пилешка салата. Сигурно е доста неприятно за човек като вас.

— Неприятно ли? — попита Челси и повдигна вежди към Дона.

— Искам да кажа — продължи Матю с отвращение, — ами... пилешка салата.

— Всъщност аз много обичам пилешка салата — каза Челси.

И за да потвърди думите си, отхапа голяма хапка.

Матю засия.

— Тогава значи всичко е наред. Радвам се. Ще дойдете ли да видите баскетболния мач следобед?

— Разбира се — каза Челси и попита Дона: — А ти?

Дона понечи да каже, че ще се отбие само за малко, защото трябва да помага за барбекюто в парка, но спря. Не искаше да говори с Челси пред Матю. Той със сигурност щеше да каже нещо грубо за гласа ѝ. Погледът на Челси отново се спря на Матю.

— Ще се радвам да ви покажа едно-друго — разбъбри се той. — Видях ви съвсем сама на парада. Знаете ли, можехте да дойдете при нас. Някои хора не ви искат тук, но ако бяхте с мен, щяхте да сте добре. Какво ще кажете да ви направя малко местен коментар? Вие сте все още нова тук, не познавате почти никого. Мога да ви кажа кой за кого играе, мога да ви кажа по малко... клюки за всеки, ако разбирате какво имам предвид.

Дона много добре знаеше какво точно има предвид. Матю беше от хората, готови да оплюят всеки, който стои над тях по какъвто и да било начин. Колкото до баскетбола, не се интересувахе от него и не можеше да играе, просто бе пълен с жлъч.

Челси, Господ да я благослови, му отказа.

— Мислех да се поразходя. Искам да видя разпродажбата на кувертюри и сувенири, така че ще се помотая насам-натам. Просто ще пообиколя малко.

— Чудесно, чудесно — великодушно кимна Матю. — Разбирам ви. В нашия град има какво да се види, особено на Четвърти юли. Но ако имате някакви въпроси, потърсете ме.

Той вдигна един пръст за поздрав, намигна ѝ и, без въобще да се обърне към Дона, си тръгна.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Челси се шляеше от павилион на павилион. Изложените сувенири бяха местни — някои, доста груби, но имаше и много добри. Продаваха се и занаятчийски произведения, интересни дърворезби, декоративни свещи, плетени пана. Все пак най-впечатляващи бяха кувертюрите, произведени от Гилдията. Една голяма, с картини, всяка изтъкана от различна жена, беше изложена с надпис, че ще я изпратят във Вашингтон за изложбата „Корените на Америка“. По-малките, всяка различна, се продаваха. Челси се влюби в най-малката, кувертюра за детско креватче, но ѝ беше неудобно да я купи такава. Вместо това взе две малко по-големи, за да ги окачи на стената в дневната на къщата си. Излъчваха топлина. Искаше ги у дома си.

Уговори се да ги прибере по-късно и продължи обиколката си. За разлика отпреди четири седмици, когато беше пристигнала, сега тя познаваше много повече хора. Заговаряше някои и се усмихваше на други. Понякога ѝ се усмихваха в отговор. Искаше ѝ се повече от това.

Не беше взела предвид ужасното чувство за самота — да се събудиш посред нощ и да чувстваш студ и уплаха, крещяща необходимост някой да е до теб. Знаеше, че за това до голяма степен е виновна бременността. Беше свръхчувствителна. Вълненията ѝ бяха неподправени. Никога не беше забременявала и след като първоначалният ѝ кураж мина, я обзе някакво смътно напрежение. Имаше нужда от някого, с когото да поговори, но Сидра беше единствената, която знаеше, а те никога не споделяха по телефона. Освен това Сидра също никога не беше забременявала.

Виж, Дона да. Синът ѝ Джоши беше възхитително момче и изглеждаше добро хлапе, дарено на Дона от Бога, особено като се има предвид съпругът ѝ. Матю Фар беше невъзможен, той ту пренебрегваше Дона, ту я обиждаше. Челси се дразнеше всеки път, щом го зърнеше.

Дразнеше се и от Джъд Стрийтър, но по съвсем различен и някак си потискащ начин. Учестяването на пулса всеки път, щом го видеше,

съвсем не беше отминало. Дори напротив, беше станало още по-лошо, защото тя го съзнаваше. Сега той също я гледаше. Изпращаше ѝ явни послания, че я намира привлекателна — не заради положението, което заемаше, а че е привлекателна въпреки всичко.

В това имаше някакво удовлетворение.

С въздишка тя поправи периферията на шапката си, така че да я предпазва от следобедното слънце, и продължи. Спря пред един павилион, където се продаваха изделия от овча кожа и взе чифт чехли. Много ѝ харесаха. Освен това тя вече познаваше хладните летни нощи на Ноч и потрепери при мисълта какви ще бъдат зимните.

— Вие ли ги правите? — попита тя юношата, който стоеше зад масата.

— Не, мадам — отговори той нервно. — Баща ми ги прави.

Челси си спомни овцете на парада тази сутрин. С мека усмивка, за да предположи момчето, тя попита:

— Вие сте син на Талант, така ли?

— Да, мадам.

— От вашите овце ли ги правите?

— Да, мадам.

— Тогава ще купя един чифт — реши тя, за да удовлетвори и момчето, и себе си.

Харесваше ѝ мисълта да носи местни стоки, особено така практични.

Докато плащаше на момчето, зърна Хънтър. Беше се облегал на една дървена ограда на края на парка, недалеч от мястото, където стоеше тя. Краката му бяха кръстосани, ръцете — пъхнати под мишниците. Наблюдаваше я. Или поне тя си помисли така. Главата му беше обърната към нея, но той носеше огледални очила за слънце и очите му не се виждаха.

Историята на Маргарет изплува в паметта ѝ, Челси се зачуди колко от нея е истина. Дори зрънце истина да имаше, Хънтър беше прекарал ужасяващо детство. Тя не можеше дори да си представи какво е изпитал и как му се е отразило по-късно.

Сега, докато го гледаше, тя почувства, че ги свързва странно родство. Ако не беше Божията милост и решението на една жена да се лиши от детето си, Челси може би щеше да бъде на негово място.

Тя взе покупката от момчето, усмихна му се и тръгна към оградата.

— Здравсти — каза тя. — Не съм те виждала цял ден. Изпускаш забавленията.

— Какви забавления? — попита Хънтър с равен глас.

— Закуската с палачинки. Парада. Амбулантната разпродажба.

— Ааа! — каза той с малко жлъчен хумор, който Челси харесваше. — Ама това били забавления значи?

— Обядът беше добър.

— Да-да! Пилешка салата.

Тя се усмихна. Но зад усмивката си се чудеше как ли е прекарал празника, щом не е бил тук. И дали има някой под слънцето, който да го дарява с топлина. Денят беше точно за влюбени, но той беше сам. Тя можеше да разбере защо. Хънтър беше хубав мъж, добре сложен и достатъчно висок. Беше облечен в обичайните черни тонове, в случая с тениска и джинси, но черното привлекателно контрастираше с кестенявия цвят на косата му и със златото на обещата му. Около мъже, които изглеждаха като Хънтър и бяха резервирани като него, обикновено обикаляха цял куп жени. В тях имаше нещо тайнствено. Колкото по-незаинтересовани бяха, толкова повече жени се тълпяха около тях.

Хънтър не привличаше Челси по този начин, но я интересуваше. Мотоциклетът и обещата бяха признак на бунтарство. Една част от нея разбираше това. Друга уважаваше работата, която беше свършил в Боулдърбрук. Трета искаше Хънтър да се справи и в „Плъм Гранит“. Тя винаги беше насърчавала онеправданите, а Хънтър очевидно беше онеправдан. Сега, след разказа на Маргарет, Челси нямаше нищо против да бъде негов приятел.

— Оцеляла си след тази нощ в Боулдърбрук — отбеляза той.

— Аха. Като се махнат няколко загадъчни обаждания, всичко друго мина добре.

— Загадъчни? — лицето му беше безизразно. — Какви?

— Мълчание. След това гласове. Детски гласове — нежно, за да не прозвучи обидно, тя го подразни: — Ти не знаеш нищо за това, нали?

— Абсолютно нищо — заяви той.

— Имаш ли някаква представа кой може да бъде?

— Някой, който иска да те изплаши.

— Кой би искал това?

— Половината град. Ти си богата, хубава и от големия град. Идваш тук и демонстрираш всичко, което те не са, а сега се пренесе и в обитаваната им от призраци къща. Биха се радвали да те изплашат и то така, че да подвиеш опашка и да избягаш.

Можеше да очаква, че ще ѝ изложи нещата толкова ясно. И нямаше нужда да види очите му, за да разбере, че в тях просветва предизвикателство.

— Ти би ли го направил? — попита тя.

— Дали ще ми се хареса, ако избягаш? — той се замисли. — Не знам — той се замисли отново. — Когато дойде за първи път, го исках. Сега не съм толкова сигурен. Ти можеш да раздвижиш тази компания. Крайно време беше някой да го стори.

Челси прие това като признание от негова страна, дори като комплимент. Доволна, тя го хвана за ръка и попита:

— Ще ме придружиш ли на мача?

Той издърпа ръката си от нейната. За момент тя се почувства засегната — жестът ѝ беше приятелски. Искаше да му го каже, но той се отблъсна от оградата, пъкна ръце в джобовете си и ѝ кимна да вървят заедно.

Тя обичаше да докосва хората. Той не. Можеше да го разбере.

На една ръка разстояние двамата мълчаливо излязоха от парка и закрачиха по тесния път към пожарната. Баскетболното игрище беше зад нея.

Някъде на средата на пътя Челси попита небрежно:

— Я ми кажи какво е дяловото ти участие в компанията?

Все още се опитваше да определи ролята му не само във всекидневните дела, а и в перспектива. Очевидно беше, че тя е свързана с Оливър.

— Нямам дялов капитал — каза той след кратко мълчание.

— Но ти си трети по значение в ръководството!

— Изглежда така, но не е — изръмжа той.

— Наистина ли?

— Да.

Продължиха. Когато стигнаха до пожарната, Хънтър каза:

— Аз нямам власт.

— Ти си важен за компанията. Ти правиш почти всичко.

— Джъд също.

— Той не може да бъде на две места едновременно. Когато дойдат компютрите, той ще бъде предимно в офиса. А щом извадим полирани мостри, най-вероятно ще пътува. Ще имаме нужда от теб да ръководиш работата в кариерите.

Хънтър я стрелна през огледалните си очила.

— Говорила ли си вече със стареца?

— Не. Но в това има смисъл. Защо иначе си дясната ръка на Джъд от толкова време, ако не да го заместиш, когато той върши други неща?

— Печелиш — каза Хънтър и продължи напред.

Баскетболният мач беше започнал. Игрището беше отъпкан правоъгълник с полузаличени очертания в центъра и странични линии. Хората го бяха оградили отвсякъде, някои седяха на градински столове, други бяха прави. Всички бяха погълнати от зрелището.

— Събитието на годината, а? — попита Челси.

Сред зрителите разпозна Джеремай Уип, неговото семейство и Фърн.

— Днес е началото на летния шампионат. Тези два отбора миналата година свършиха първи и втори.

Погледът ѝ се спря на един от играчите — той беше в центъра — още преди тя да разбере, че е Джъд. Не знаеше, че той ще играе, въпреки че го беше предположила. Той беше висок и имаше атлетична фигура. Ако спортуваше, би трябвало да играе баскетбол.

— Отборът на Джъд печели вече пета година — каза Хънтър.

— Тази игра или шампионата?

— И двете. Той лично си подбира играчите. Знае какво прави.

Тя не долови в тона му нищо фалшиво, но пък и не слушаше много внимателно. Видът на Джъд я разсейваше. Той беше страхотен в работно облекло и зашеметяващ по къси панталони и риза, но сега беше направо невероятен. Беше облякъл къси сиви гащета и моряшка фланелка с огромен номер едно отпред. Съотборниците му бяха със същите фланелки, но никой от тях не изглеждаше толкова добре. Джъд имаше голям гръден кош, ръцете му бяха добре оформени, коремът му хлътнал. Мускулите на краката му бяха красиво очертани, особено когато тичаше по игрището.

Не беше най-високият или най-едрият мъж на игрището, но в движенията му имаше нещо, което го открояваше. Той имаше ритъм. На човек му спираше дъхът, когато го гледаше.

— Истината е — каза Хънтър, — че старецът не знае какво да прави с мен.

Челси не разбра веднага за какво ѝ говори и изпита внезапно угризение. Съмняваше се Хънтър да е откровен с много хора и ѝ харесваше мисълта, че е откровен с нея. Спря да мисли за Джъд и попита:

— А ти какво искаш да направи?

— Да ме остави да си отида.

— Да те уволни?

— Да.

Очакваше да ѝ каже, че иска повишение, или поне да поиска пост. Но да го уволнят, беше нещо съвсем друго. Това влечеше след себе си всякакви негативни усложнения и намаляваше възможността да си намери добра работа.

— Но защо?

Хънтър остана невъзмутим. Слънчевите му очила отразяваха действията на игрището. Отборът на Джъд водеше с 25:19 — поне така сочеха картоните в ръцете на двама души, застанали край игрището. Противниковият отбор, на чиито оранжеви фланелки беше изписан номер две, владееше топката, но не успяваше да вкара кош. При всеки пропуснат удар и последвалата борба под коша привържениците му ревяха неодобрително, но след това пак ликуваха.

Челси проследи Джъд, който скочи високо и топката най-накрая попадна в ръцете му. Той се приземи леко на два крака и, здраво стиснал топката, за секунда се ориентира къде да подаде — чак на другия край на игрището. Един от съотборниците му я улови и с отскок отбеляза кош. Зрителите извикаха възторжено.

Челси размаха ръце от удоволствие, после погледна Хънтър.

— Защо въобще искаш да те уволнят?

— Това е единственият начин да стана свободен.

Тя си спомни първия си ден в Норич Ноч и краткия разговор, който бяха провели под дъжда. Хънтър беше цитирал мнението на Оливър за себе си съвсем точно. И беше говорил за вина. Според Челси, ако имаше вина, Хънтър би трябвало да има превес в

отношенията им, което означаваше, че сам би трябвало да избира дали да е свободен.

— Защо просто не напуснеш?

Джъд беше фаулиран и вкара две точки. Вече беше потен, но му отиваше.

— Не мога — каза Хънтър.

— Защо?

Последва ново изсвирване, този път за отбелязани три точки от втория отбор.

— Защото ми е задължен.

Беше го казвал и преди. Челси не беше глупава. Като се имаше предвид фактът, че е заченат извън семейното ложе, че Оливър се беше грижил за него след смъртта на майка му, че Хънтър имаше място в компанията, което зависеше единствено от мнението на Оливър, отговорът можеше да бъде само един.

— Той ли е баща ти? — попита тя.

Хънтър впи очи в нейните — в това нямаше никакво съмнение, въпреки очилата.

— Е, това е въпросът на века — каза той безизразно. — Знаеш ли какво ще ти кажа? Ако откриеш отговора, уведоми ме, а?

Обърна се и закрачи обратно по пътя, по който бяха дошли.

Тя отвори уста да го повика и я затвори, без да промълви дума. Искаше да му каже, че го разбира, че тя търси отговор и за себе си, че това е общо и за двамата. Искаше да докосне ръката му и да му покаже, че той не е сам, както си мисли, но на него не му беше харесало, че го докосна преди малко, а освен това вече си беше отишъл.

„Някой друг път — помисли си тя. — Непременно.“

Слънцето слизаше все по-ниско над планината Акатук и небето ставаше все по-тъмносиво. Газови фенери, монтирани специално за случая, хвърляха кехлибарени отблясъци от площадката за оркестъра към околната зеленина. Музикантите бяха местни жители на най-различна възраст, свиреха и се забавляваха също като усмихнатите двойки, които танцуваха, сменяха партньорите си и пак танцуваха.

На Челси ѝ стигаше да наблюдава. Не беше танцьорка, всеки от групата по аеробика можеше да го потвърди, но хората по тревата се забавляваха така, че беше приятно дори само да ги наблюдаваш.

По-встрани течеше вечерната гощавка. Огромни скари в края на парка бълваха непрекъснат поток от хамбургери, дълги маси предлагаха хлебчета, пържени картофи, какви ли не невидждани салати, сосове и гарнитурни.

Целият град беше тук. Барбекюто и танците бяха апогеят на деня и празничният градус се беше покачил. Всички се бяха издокарвали.

Челси се бе колебала доста. От една страна, искаше да впечатли хората, което означаваше да се преоблече, но пък и не искаше да изпъква много. Най-накрая подбра една рокля в морскосиньо с презрамки, вързани зад врата, която оголваше гърба и раменете ѝ, и подходящи обувки без токове, хвана косата си на една страна с шнола, сложи си златни обеци и широка златна лента над лакътя. Сложи и рубинения пръстен на майка си.

Рубиненият пръстен не можеше да остане незабелязан, но тя го обичаше. Според нея изобщо не беше крещящ, особено след като не носеше нищо друго по ръцете си. Някой можеше да си помисли, че тя демонстрира богатството си, но всъщност тя имаше нужда по някакъв начин да се свърже с Аби. Пръстенът поне малко облекчаваше самотата, която я бе измъчвала през целия ден.

Тя го докосна с палец и вдигна поглед над танцуващите двойки, към площадката на оркестъра. Дъжд беше там. Накъдето и да погледнеш, винаги го виждаше. Може би той я принуждаваше да го прави. Беше като магнит и привличаше погледа ѝ дори през най-малката пролука в тълпата. Тя знаеше, че и Дъжд я вижда, тъй като отвърщаше на погледа ѝ през същите тези мънички пролуки. Но не се осмели да се приближи към него. Щом мъжествеността му я объркваше дори по време на работа, какво оставаше сега, на празника.

Очите ѝ зашариха от лице на лице, както през целия ден. Търсеше познати черти. Имаше много, но всичките бяха на хора, които вече беше виждала. Никой не изпъкваше. Нямаше го трепетът от внезапно видени семейни черти. Нито пък някой се заяпваше в нея шокиран. Да, някои се заяпваха, но просто от любопитство. Жените се заяпваха по косата или по роклята ѝ. Мъжете зяпаха или роклята ѝ, или краката ѝ. Само децата — каква ирония! — се заяпваха в пръстена ѝ, и то със завист. Изглежда си мислеха, че го е купила от някоя сергия с дрънкулки. Беше унижително.

Музиката се смени. Незнайно откъде се появиха цигулки. Една пищялка призова тълпата, чуха се одобрителни викове. Някакъв мъж застана пред микрофона и изпя наставленията, а танцьорите се заподреждаха в редици — мъжете от едната страна, жените от другата.

— Защо не отидеш и ти? — чу се дълбок глас откъм сенките.

Тя почувства как нещо я сграбчи за сърцето и без да откъсва очи от танцьорите, каза:

— Опазил ме Бог. Няма да знам какво да правя. Последния път, когато танцувах кадрил, бях в пети клас и беше ужасно.

— Това не е кадрил — каза Джъд. — Това е контра-кадрил.

— А?

— Виждала ли си някога контракадрил?

— Не.

— Интересно е.

Бързо и объркващо бяха по-подходящи определения. При първия такт танцьорите се спуснаха напред, след това се върнаха, смесиха се, сплетоха ръце с партньорите си, завъртяха се в изблик на краски, смениха партньорите си и се завъртяха пак. Човекът с микрофона ги напътстваше, но командите му бяха непознати за Челси.

— Често ли го правят? — попита тя леко озадачена.

— Всяка втора петъчна вечер от септември до май в сутерена на църквата. Известно време беше забранено от съветниците, защото е много шумно. Но след това се възроди. Тук, на тревата, не е толкова забавно. Не се чува тропането.

— Ти танцуваш ли?

След малка пауза той каза:

— Танцувам.

— Защо не се включиш?

Щеше да ѝ е приятно да го види как танцува. На баскетболното игрище всичките му движения бяха отмерени и точни; ако танцуваше така добре, както играеше, щеше да е удоволствие да го наблюдава.

— Нямам партньор — отговори Джъд и Челси пак усети как сърцето ѝ трепва.

Тя с радост би му партнирала, стига да можеше да танцува. Но не и в този танц. Партньорите не бяха заедно достатъчно дълго. Всяка жена танцуваше с всеки мъж. А тя не искаше точно това.

Освен това в този танц нямаше достатъчно *докосване*. Но пък ѝ беше забавно да гледа. Първият танц свърши, започна вторият, ритъмът беше по-бавен, но съвсем малко. Челси завиждаше на танцьорите за приятните мигове, но не би се присъединила към тях, дори и да знаеше стъпките. Беше ѝ хубаво да е до Джъд. Сред сенките можеше да си помечтае, че той е неин приятел и закрилник, че ръката му е готова да я обгърне при най-малката опасност.

„Глупости, Челси! — нахока се тя. — *Това са глупости!*“ И все пак ѝ харесваше да е с него.

И да не си отива.

— Ама че пръстен — каза той.

Комплимент ли беше това или не?

— Беше на майка ми.

— Починала ли е?

— Да. През януари.

— Възрастна ли беше?

— На шестдесет и три.

— Млада жена — той замълча за минута. — Внезапно ли стана?

— Детски паралич. Винаги беше болнава, особено към края.

— Вкъщи ли почина?

— Да. Имахме сестри денонощно.

Той изхъмка — нещо средно между ръмжене и сумтене, след това се възцари мълчание. Челси чувстваше, че разговорът е приключил. Не се ядосваше, че му бе казала. Нямаше нищо против Джъд да знае за нея. И тя би искала да знае повече за него.

Всъщност искаше да знае за любовния му живот. Не можеше да няма такъв, сигурна беше. Човек, който излъчваше такава мъжественост, не би останал сам задълго. Тя никога не го беше виждала с жена, но това не означаваше нищо. Той беше затворен човек. Много затворен човек. Толкова затворен, че освен факта, че живее на една малка уличка източно от парка, тя не знаеше нищо за него. Е, и онова, което беше видяла в досието му в „Плъм Гранит“.

Помисли си, че може да попита Дона за него. Но да попита означаваше, че се „интересува“ от Джъд, а не беше така. Просто го намираще за невероятно привлекателен.

Контракадрилът продължаваше. Джъд отиде да вземе две чаши пунш и се върна. Тъмносиният цвят на небето се превърна в черен, над

боровете изгря лунният сърп. Семействата с малки деца тръгнаха да се прибират. Музиката забави темпо, първо за по-спокоен танц в редица, после за полка, после за непринуден рокендрол, после за валс.

— Искаш ли да потанцуваме? — попита Джъд.

Тя не се осмеляваше. Поклати глава със свенлива усмивка.

— Защо не?

— Не съм по танцуването — сви рамене тя.

— Шегуваш се.

И сигурно си мислеше за това до края на мелодията, защото щом започна следващата, този път ча-ча, каза:

— Как може богато момиче да стане богата дама, без да се научи да танцува?

Тя не се обиди. Нищо в тона му не показваше, че иска да я засегне.

— О, научих се. Само че не го правя добре.

Загледан в танцуващите, които го правеха доста добре, той каза:

— Трудно ми е да повярвам. Нали бягаш. Нали си спортистка. Как така да не можеш да танцуваш?

— По същия начин, както не мога и да пея. Аз съм музикален инвалид.

— Но значение има само ритъмът.

— Това ми каза и Дона, за да ме убеди да опитам аеробика. Ако щеш вярвай, ако щеш недей, тя усеща ритъма по-добре от мен.

Танцът „ча-ча“, отстъпи място на по-бавен. Двойките затанцуваха прегърнати. Челси ги наблюдаваше с нещо подобно на копнеж.

— Изглежда се притесняваш, когато танцуваш — предположи Джъд.

— Браво, позна!

Преди тя да разбере какво става, той я улови за ръка и я изведе от сенките на дърветата.

— Какво правиш? — прошепна тя паникьосана и се опита да издърпа ръката си, но той не отслаби хватка.

— Никога не си танцувала с мъжа, с когото трябва, това е всичко.

— Джъд — примоли се тя и пак се опита да го спре, но бързо разбра, че ако не направи сцена, няма да успее. Така че, колкото

можеше по-грациозно, безкрайно притеснена и ужасена, запристъпва на място сред танцуващите двойки.

— Отпусни се — каза той тихо в ухото ѝ.

Не можеше да го направи, знаеше го. Бузите ѝ пламтяха, обливаше я горещина.

— Наистина не мога да танцувам.

— Нали те вода. Движи се с мен.

— Не мога!

— Можеш. Дори няма защо да слушаш музиката. Просто се притисни до мен... Ето така.

Искаше ѝ се да умре — ако не от унижение, то от удоволствие. *Притисни се до мен!* Имаше ли друг избор? Тялото ѝ само се долепи до неговото и следваше и най-малкото му движение. Хубаво ѝ беше да я докосва, толкова хубаво, прегръдката на ръцете му бе като рай. Челси беше сигурна, че сърцето ѝ бие така силно, че може да събуди мъртъвците от гробището на Норич Ноч, но дори да беше забелязал това, Джъд не каза нищо. Просто я водеше по тревата с такава лекота, че когато музиката свърши, ѝ се доплака.

— Видя ли — каза той и бавно пусна ръката ѝ. — Толкова лошо ли беше?

Слава Богу, че фенерите светеха съвсем слабо. Иначе той щеше да види вълнението, без съмнение изписано на лицето ѝ. Трябваше да се постараете гласът ѝ да звучи естествено — нещо страхотно трудно, като се имаше предвид, че беше задъхана.

— Не, не беше — прегракнало каза тя и след миг колебание добави: — Благодаря.

Почувства се съвсем глупаво: сякаш отново беше на десет години, отново в училището по танци и правеше реверанс на момчето, което току-що я беше водило в непохватна стъпка. Още малко и Джъд щеше да я вземе за глупачка.

А той стоеше и просто я гледаше и тя не можеше да отгатне за какво мисли. Когато музиката започна отново, този път с приглушен тромбон, който поде темата на „Лятно място“, Челси разбра, че не може да чака, за да открие.

— Става късно — каза тя. — Трябва да се прибирам.

Усмихна му се неуверено, вдигна ръка за сбогом и тръгна да излиза изпод сенките.

— Челси?

Тя се престори, че не е чула. Танцът с него я беше довършил: Само да беше арогантен! Само да се беше присмял на неумението ѝ! Само да *миришеше*. Но той беше внимателен, не направи никаква оценка и... и *миришеше*, но на чисто: на цитруси и мъж.

Джъд я улови за ръката и тихо каза:

Не си отивай.

— Трябва.

— Още един танц.

Тя се поколеба за секунда. Той я придърпа към себе си в тъмното и започна да се движи в такт с музиката, която се носеше тихо над парка. Държеше я внимателно както преди малко, въпреки че му се искаше да я притисне по-силно. За Челси това беше като да почувства топлината на слънцето след дълга, дълга нощ.

Тя се носеше с него, стиснала очи, сякаш за да отхвърли това, което правеше, но не успяваше, дори напротив. Не виждаше нищо, но затова пък усещаше по-силно стегнатото му тяло, плавността на движенията му, топлината, която се разпалваше всеки път, щом се докоснеха. Челси въздъхна и с въздишката ѝ се стопи и последната ѝ съпротива. Едната ѝ ръка си проправи път около врата му, другата се насочи към бедрото му. Брадичката му почиваше на челото ѝ, дъхът му беше топъл, пръстите му нежно притискаха талията ѝ, силните му крака плътно се допираха до нейните.

Тя не искаше нещата да се развият така, но просто не можеше да се отдръпне от него в този момент, както не можеше да изкрещи високо истината за раждането си на целия град.

Под звуците на музиката той неусетно я придърпа към себе си — отначало така неуловимо, че тя, замаяна от всичко останало, което чувстваше, почти не усети, а после, когато отделните кратки потривания започнаха да показват ефекта си, все по-плътно чувстваше топлината и силата му, а след това и възбудата му, и въпреки че тънкото гласче на разума ѝ казваше: „*За бога, отблъсни го*“, тънкото гласче на нуждата казваше: „*Ааах, толкова ми е хубаво с него*“.

За човек, който ден след ден работеше с камъни, Джъд Стрийтър беше необикновено чувствен. Подчинявайки се на излъчването му, Челси се отпусна. Остави се да я носи течението. Никога през живота си не беше изпитвала нещо толкова еротично като танца с Джъд.

Музиката спря. Учестеното дишане вече не беше само неин проблем. Но в стомаха ѝ се беше свила буца, която не би трябвало да е там. Нали беше бременна! Бременните нямат такива усещания. Не беше нормално! Хормоните ѝ бяха объркани.

— Трябва да тръгвам — прошепна тя и избяга в тъмнината.

Част от объркването ѝ вероятно се беше предало и на него, защото този път той не я последва. Тя стигна до колата си и подкара към къщи. Възелът в стомаха ѝ постепенно се отпусна, но не изчезна напълно — щом си помислеше за Джъд и той отново се стягаше. Но поне имаше някаква надежда.

Дълго стоя под душа, та потоците вода, струящи в косата ѝ и по тялото ѝ, да я охладят. После се избърса, загърна се в къс памучен халат, светна нощната лампа, сложи си очилата за четене и се мушна в кревата със сребърния ключ и списанието „Янки“. Беше решила, че то е идеалното издание, в което да пусне обява за ключа. Вече беше време. Искаше да знае коя е. Беше *време*.

Но след малко разстроена остави списанието, ключа и очилата си на нощното шкафче и неспокойно се измъкна от кревата. Разстройваше я загадката коя е тя. Неспойствието се дължеше на Джъд.

Тръгна тихо из къщата. Беше боса. Всичко миришеше на стърготини и ново дърво. Каква разлика между първия път, когато беше влязла тук и когато всичко се рушеше. Още доста месеци щяха да минат, преди тези стаи да се подредят по вкуса ѝ, но и така беше добре. Харесваше ѝ да наблюдава работата. Харесваше ѝ и да има хора, нищо че бяха обикновени работници, които отговаряха едностранно на десетките ѝ въпроси или просто свиваха рамене.

Слезе по стълбите във вестибюла, седна сред мрака и обви коленете си с ръце. Опита се да мисли за бъдещето, за бебето, което растеше в нея, за проектите, които очакваха вниманието ѝ, за пласирането на гранита, но не успяваше да се съсредоточи върху нито една от тези теми.

Мислите ѝ я носеха към Джъд. Колко прекрасно беше да е в обятията му! Тя усети как нещо в нея се обръща. Не беше бебето. Ужаси се от себе си.

Опита се да мисли за Кевин — дали се забавлява добре в Мичиган. Опита се да мисли какво ли правят приятелите ѝ в Балтимор.

Дори се опита да мисли за Малерови и ужаса, в който щяха да изпаднат, ако научеха на кое място си е сложила пръстена.

Мислите ѝ се върнаха към Джъд. При първия танц той беше държал ръката ѝ. При втория беше държал всичко — поне в известен смисъл. Не можеше да си спомни кога за последен път беше танцувала така. Не беше сигурна, че някога го е правила. Беше почти като да се любиш.

Пое дъх на пресекулки и тъкмо го изпускаше, когато на вратата се почука. Тя стана и тръгна натам съвсем спокойна. Отново се почука. Челси мълчаливо слезе по стълбите, приближи се до вратата и хвана дръжката на бравата.

Спомни си за гласовете, които беше чула по телефона нощес и се зачуди трябва ли да я е страх. Сърцето ѝ ѝ подсказваше, че трябва. То биеше бясно.

— Кой е? — извика тя.

— Аз съм — гласът беше дълбок и тя го разпозна веднага, също както сред мрака в парка.

Опря чело на вратата. Сърцето ѝ продължаваше да бие бясно, но вече по друга причина. Имаше две възможности. Можеше или да избяга, да се скрие и да се надява, че той ще си отиде, или да отвори вратата и да го пусне.

— Челси?

Тя изстена и в стенанието ѝ имаше самота, желание, копнеж.

Той отново почука, този път бавно и тихо като че ли знаеше точно къде стои тя.

С несигурна ръка Челси отвори вратата. Не каза нито дума, просто се отдръпна и почти се скри зад нея, докато той влезе. После затвори. Ръката ѝ остана на дръжката. Беше с гръб към него, с наведена глава.

Искаше Джъд да каже нещо, но той мълчеше. И точно мълчанието беше потвърждение за това, за което беше дошъл. Сърцето ѝ заби още по-лудо, дъхът ѝ се учести. Възелът в стомаха ѝ се сви.

Джъд докосна косите ѝ толкова леко, че тя не би го усетила, ако сетивата ѝ не бяха толкова изострени. После пристъпи към нея, посегна и докосна извивката на ухото ѝ.

Тя едва не умря.

Не можеше да си поеме дъх. Той я извърна към себе си, хвана лицето ѝ и го повдигна. В мрака тя можеше да види само дълбокия блясък в очите му, но усещаше топлината му също както по време на танца им. Двата часа, изминали от тогава, сякаш изобщо не бяха съществували.

Той я целуна и открадна и малкото дъх, който ѝ беше останал. Устата му беше твърда като тялото му, също толкова чувствена, излъчваща флуиди, също така мъжествена... Коленете ѝ омекнаха. Тя сграбчи ризата му, за да се задържи на крака. Когато той най-сетне откъсна устни от нейните, тя беше замаяна.

— Ако те целуна пак — предупреди я Джъд решително, — не отговарям за себе си.

Гледаше я и чакаше.

Челси знаеше, че можеше да намери безброй поводи да го отпрати, но не искаше. Искаше той да я държи, да я люби и да прави с нея всичко, за което си мислеше от първия път, когато го видя — и ако това беше грешно, значи животът беше жестока измама и тогава да си егоист не е порок.

— Целуни ме пак — прошепна тя.

Още не го беше казала и той я целуна, после пак, по-жадно, после трети път... Плъзна ръцете си по гърба ѝ чак до долу и я притегли към себе си, зарови лице в косите ѝ, надигна дрехата ѝ и попита пресипнало:

— Какво имаш под това?

— Не е много — отговори тя.

Той нетърпеливо плъзна ръце под халата ѝ, от мишниците до хълбоците. Коланът се развърза и халатът се разтвори. И пак така нетърпеливо я погледна и в този миг Челси се усъмни. В самата себе си. Искаше да е красива за Джъд, но тялото ѝ съвсем не беше съвършено. Особено сега. Кръстът ѝ все още беше тънък и коремът ѝ не беше наедрял, но гърдите ѝ се бяха издули и от ден-два тя беше започнала да забелязва по тях мънички сини вени.

Дори да ги беше видял, това не го притесни, защото без да каже дума, той наведе глава, сплете ръце зад голия ѝ гръб, за да я придърпа по-близо, и долепи устни до една от гърдите ѝ. Свръхчувствителна на това място, тя прехапа устна, но не би се отдръпнала за нищо на света.

Той я засмука, дразнеше зърното ѝ с език, после сграбчи двете ѝ гърди и извърна устни към другата.

Тя извика. Не можеше да се удържи. Цялата гореше. Нещо я разтърсваше отвътре, същото ставаше и с коленете ѝ. Вкопчи се в гърба му, за да не падне.

Той я вдигна и я качи по стълбите в спалнята. Гореше само нощната лампа, но тя за миг почувства прилив на увереност. Той я положи на леглото. После започна да се съблича и тя мислено отправи благодарност към светлината. Тялото му беше невероятно. Тъмни косми покриваха гърдите му, разреждаха се и след това отново се съгъстяваха. Бедрата му бяха красиво изваяни. Между тях видя члена му — голям и възбуден.

Той си сложи презерватив. Тя искаше да му каже да не го прави, защото бременността не е проблем и защото му има доверие, че не е болен. Но преди да успее да отвори уста, той коленичи на леглото и разтвори краката ѝ.

Отметна халата ѝ, прокара ръце по гърдите ѝ, по корема, по пулсиращата влага между краката ѝ. Тя затаи дъх, когато той я докосна там, после отново, когато докосването му стана по-силно, после пак — когато най-сетне усети как ръцете му се отдръпват, как се хваща и прониква в нея.

Избухна. Единствено така можеше да обясни чувството, че разцъфва, което усети в мига на проникването. Никога не се беше чувствала толкова изпълнена, толкова гореща, толкова извисена. При първия тласък едва не се взриви. При втория го направи. Тялото ѝ се превърна в безкрайна вълна на удоволствие. Не мислеше за абсолютно нищо. Чу неясен гърлен звук, но нямаше представа какво беше това, докато вълните най-сетне не се успокоиха и тя разбра, че Джъд диша така учестено като нея.

Бяха стигнали едновременно до оргазъм. Не можеше да повярва. Истински оргазъм. Беше зашеметена. Не че беше фригидна, но винаги ѝ трябваше да се потруди здравата, за да стигне до него.

Джъд се притисна към нея, за да изцеди и последната капка от удоволствието си, но когато се опита да извади члена си, тя склучи крака и прошепна:

— Почакай!

Дори последното му движение беше докоснало нещо топло и все още чувствително в нея. Челси не искаше това да свършва.

После си помисли, че може би той не се чувства по същия начин, отпусна крака и прошепна:

— Извинявай.

Той се задържа върху нея още минута, мускулите на ръцете му трепереха. А когато се плъзна настрана, стана от леглото и отиде в банята, тя си помисли, че не му се иска да я остави.

Придърпа чаршафа. Не мислеше, не преценяваше, не очакваше. Просто се съсредоточи върху затихващото удоволствие в тялото си. Гледаше към вратата на банята. След минута Джъд се върна и бавно пристъпи към нея. Някой друг може би би се гордял с мъжествеността си. Но не и Джъд. Но пък не беше и стеснителен. Познаваше добре тялото си, своята сексуалност и очевидно приемаше това, което току-що бяха сторили, за съвсем нормално.

Той спря до леглото, очите му бяха тъмни и прями, гласът му нисък.

— Трябва ли да си тръгвам?

Тя поклати глава. Отчаяно искаше да го докосне пак.

Той намести една възглавница до таблата на кревата и легна до нея. Тя затаи дъх, докато той не протегна ръка. Имаше нужда точно от тази покана, за да се сгуши в него. Бузата ѝ се опря на гърдите му, бедрото ѝ се мушна между неговите бедра. Тя вдъхна миризмата му и въздъхна удовлетворена.

— Хубаво ли ти е? — попита той.

Тя кимна. Беше ѝ повече от хубаво. Беше в рая.

Прокара леко ръка по кожата му през космите, които покриваха гърдите му, до твърдото зърно, сгушено там. Неспособна да устои, спусна се надолу по гладката кожа на кръста и бедрото му, и всичко, което докосваше, я изпълваше с възторг. Не можеше да си спомни някога да е виждала така добре сложен мъж, въпреки че не беше виждала купища голи мъже. Но тези, които беше виждала, не можеха да стъпят и на малкия пръст на Джъд.

Той я прегърна по-здраво. Тя го погледна. В слабата светлина можеше да види в очите му това, което току-що беше видяла в слабините му. Беше зашеметена от топлината му, от силата му, от въздействието, което ѝ оказваше.

Джъд я придърпа и я целуна. Бавно и дълго. После, също както бе направила и тя преди малко, започна да я милва и да изучава тялото ѝ.

Сливането им този път не беше толкова припряно, но беше не по-малко горещо. Ако не друго, то желанието да стигнат до него, бавните движения, по-силните милувки, насочващите побутвания направиха оргазма още по-силен. Сега Джъд не стана от кревата толкова бързо, а я прегърна и това беше прекрасно. Нямаше начин той да го разбере, тъй като не я познаваше добре, но Челси откри, че чувството да си с някого е почти толкова удовлетворяващо, колкото и самият секс. Искаше да му каже това. Искаше да му каже много неща. Искаше да го попита за много неща. Но той изглежда не беше настроен за разговори, така че и тя остана мълчалива.

По някое време тя се унесе и се събуди, за да открие, че ръцете му отново са я обгърнали. Изглежда беше очарован от тялото ѝ, и това беше чудесно, тъй като и той ѝ действаше по същия начин. Тя стигна един път до оргазъм само от пръстите му, после той отново се качи отгоре ѝ, изви гръб и започна да я люби със силни тласъци. И както по време на танца, той намери правилния ритъм. Да следва воденето му ѝ се струваше толкова естествено, колкото и да диша.

Малко преди зазоряване Джъд стана и се облече. Наведе се над нея, докосна устата ѝ с пръст за беззвучно довиждане и си тръгна. Тя стана от кревата, облече халата — безпощадно измачкан, но прекрасно ухаещ на тяхната страст, и слезе до прозореца на дневната точно когато задните светлини на блейъра се скриха по пътя.

Постоя малко там, учудена от самата себе си. Какви ли щяха да бъдат последиците? Не се чувстваше виновна за удоволствието, което беше изпитала. Тялото ѝ още мъркаше меко и тихо, все още се чувстваше разнежена и изпълнена до край. Виновна беше обаче за нечестната си постъпка — трябваше да каже на Джъд, че е бременна. Но това можеше да се поправи. Ще му каже. Ако бъдат отново заедно, непременно ще му каже. И на Кевин също. И на Карл.

Миг преди да се извърне от прозореца, нещо привлече погледа ѝ. Беше някакъв отблясък сред разлюлените от ветреца дървета над къщата. Челси се вгледа внимателно и почувства внезапно смущение. Горещо, сред дърветата, беше мотоциклетът на Хънтър Льв.

След малко той го избута и го пусна надолу по инерция, за да не му се налага да пали, преди да се скрие от погледа ѝ. После тя чу звука — толкова слаб, че ако не знаеше от какво е, нямаше да се сети. Тя изпрати с поглед последния отблясък и остана до прозореца. Опитваше се да подреди мислите си. После бавно и замислено се качи по стълбите.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Челси не беше единствената, която размишляваше тази сутрин.

След два часа, малко след седем, Джъд седеше пред чаша силно черно кафе в любимото си сепаре при Крокър. Кръчмата миришеше на пържен бекон и сладки рула и беше претъпкана с каменари. Чуваха се неясни разговори, почуквания на вилици и ножове. Познатата картина го успокояваше след нощта, която беше прекарал.

Мрежестата врата се отвори широко, после шумно се хлопна. По пътеката мина Хънтър, влезе при Джъд и седна срещу него. Облегна се на стената, свали слънчевите си очила и ги пусна на масата. После огледа насядалите мъже, взе си кафето от Деби Пепър, зае се с него, докато тя му донесе и бърканите яйца, и чак когато ги преполови. Каза тихо, така че да чуе само Джъд.

— Моите поздравления. Голям бързак си.

Джъд бе усетил, че Хънтър има нещо наум, но не очакваше да е това. И все пак можеше да греша. Така че попита:

— Какво имаш предвид?

Хънтър набоде още една хапка, преглътна я, после каза:

— Че спа с Челси Кейн.

Джъд отпи от кафето. Не беше готов да обсъжда нощта дори със самия себе си, камо ли с някой друг.

— Кой ти каза?

— Никой. Видях.

— Видя?

— Бях на хълма отсреща.

Какво ли беше видял? На прозорците на Челси нямаше завеси, през по-голямата част от нощта лампата светеше, а това означаваше, че са се виждали като златни рибки в аквариум. Усети как в него се надига гняв, дори ярост, но се овладя и каза тихо:

— Значи така се забавляваш? Дебнеш под хорските прозорци?

— Не видях нищо. Само светлината в спалнята и блейзъра, който стоя отвън цяла нощ — бодна си още яйце. — Добра ли беше?

— Не е твоя работа! — изръмжа Джъд и стисна чашата си. Дали беше добра? Беше *невероятно* добра и това го ядоса почти толкова, колкото и любопитството на Хънтър.

— Обикновено не оставаш цяла нощ — каза Хънтър.

— За Бога, какво значи това?

Хънтър сви рамене.

— Следил си ме и преди?

— Този път не те следих. Просто отидох там и видях блейзъра.

— И остана да гледаш.

Хънтър отново сви рамене.

— Беше хубава нощ. Нямах друга работа — той местеше яйцето из чинията. — Не мислех, че е толкова лесна.

„Лесна“ въобще не беше думата и Джъд го знаеше. Всичко беше станало някак си подсъзнателно. Това, което се случи, беше неизбежно. Може би, ако не беше танцувал с нея, ако не я беше държал толкова плътно, ако не беше докосвал кожата ѝ и усетил аромата на косата ѝ — може би щеше да издържи още малко. Но магията си каза думата. Беше само въпрос на време.

— Какво иска тя? — попита Хънтър. Вече изглеждаше по-сериозен.

— Откъде мога да знам, по дяволите? — изръмжа Джъд и се втренчи в кафето си.

Беше си мислил, че познава Челси, беше си мислил, че тя е типична градска жена, беше си мислил, че тя е точно като Джанийн. Но в обятията му тя изобщо не приличаше на Джанийн. Беше честна, открита и зажадняла. Джанийн щеше да стане на секундата, след като бяха свършили, да запали цигара, след това да се измъкне от леглото, за да се обади по телефона, да напише някаква кратка бележка или да си измие косата. Но не и Челси. Челси се беше сгушила в него така, като че ли тази близост беше единственото нещо на света, което имаше някакъв смисъл.

Не беше очаквал такова нещо. Но какво знаеше той? Челси беше загадка. Знаеше твърде малко за нея — освен че тя беше последната жена, с която би желал да има връзка.

— Не може да не иска нещо — каза Хънтър и се намръщи.

Джъд беше готов да приеме всякакви предположения.

— Какво например?

— Не знам. Но иска нещо. Защо иначе ще е тук? Може да върши същата работа и от Балтимор.

Когато Джъд ѝ беше задал този въпрос, тя му отговори, че е загубила трима души. Единият беше майка ѝ. Кои ли бяха другите двама?

— Колко дълго ще стои тук? — попита Хънтър.

— Откъде да знам аз?

— Нали я чукаш.

Думата прониза Джъд, прозвуча грубо, мръсно и евтино. На пръв поглед между него и Челси нямаше нищо друго освен физическо привличане. И все пак тази дума не беше вярната. Челси Кейн беше истинска дама. Не беше груба, мръсна или евтина. Тя прави любов с него като нежна, топла жена, която може да даде много — или беше така, или беше страхотна актриса. Кое ли от двете беше вярно?

Раздвоен, ядосан — и възбуден от представата за Челси под себе си — Джъд свирепо изгледа Хънтър. Ръцете му стискаха чашата. Гласът му се сниши до дрезгав шепот.

— Ще ти кажа нещо, приятелче, и искам добре да ме чуеш. Сто пъти съм се влачил по корем заради теб, и то не защото някой ме е насилвал. Ако бях слушал стареца, още щеше да си на мотокара. Но си помислих, че заслужаваш нещо по-добро. Оправях ти идиотщините години наред, та старецът да не ги подуши. Е, не искам старецът или който и да било друг да подуши какво си видял нощес от хълма. Не е тяхна работа. Това, което върша в личния си живот, си е мой проблем. Какво тя върши в нейния си живот, си е нейна работа — все още здраво стиснал чашата, той вдигна заплашително пръст. — Ако си отвориш устата — край. Няма ме. Ти и старецът оставате без буфер. Ясно ли е?

Хънтър навъсено се облегна назад.

— Разбра ме, нали? — каза Джъд.

И изпи последната глътка от кафето си.

— Ще продължиш ли да спиш с нея?

Джъд хлопна чашата на масата. Не знаеше. Доця му се да изкрещи.

— Какво ти влиза в работата?

Хънтър пак сви рамене.

— Добре де, какво искаш? И ти ли да спиш с нея?

Беше готов да се бие, ако Хънтър каже „да“. Нали беше пръв! Освен това не можеше да си представи същата магия между Челси и Хънтър. Но нещо имаше. Спомни си как изглеждаха двамата, когато се носеха с рев на мотоциклета — изглеждаха щастливи, като две волни птички. Но пък нямаше нищо сексуално.

— Не точно — Хънтър май беше искрен.

— Ами какво?

Хънтър изгледа с празен поглед мъжете на бара и Би Джей, барманката зад него. После се загледа в Деби, която вървеше покрай масите и разнасяше кафе. И колкото по-празен ставаше погледът му, толкова повече Джъд искаше да разбере какво мисли.

— Какво? — повтори той.

— Не мога да разбера — каза Хънтър.

Джъд ядосано изпсува.

— Добре де, какво искаш да ти кажа? — попита Хънтър раздразнен. — Има нещо в нея. Не знам какво е, но има нещо. Искаше ми се да е някоя мръсница, но тя не е. Тя е добра... — той спря и думата увисна във въздуха като нещо зло.

Джъд пък си помисли за сирената, която подмамва мъжете към гибелта им. Джанийн почти го беше унищожила. Той нямаше да позволи това да се случи отново. Очевидното решение беше да изхвърли Челси Кейн от Ноч колкото се може по-скоро.

С тази мисъл наум той попита:

— Колко време ти трябва да й довършиш къщата?

— Четири, може би пет седмици.

— Дотогава навесът, където ще режем камъка, ще е готов. Вече наех трима души, но ще имаме нужда от още шестима. Мислех си да сложим на трионите Богз и Дийгън. Те имат опит, майстори са, пък им трябва и пари.

И Богз, и Дийгън имаха големи семейства и когато станеше въпрос за работа, можеше да се разчита на тях. За тях рязането на камъка щеше да е повишение и Джъд беше доволен.

— Имам набелязани още десет души. Повечето са вършили други операции, вече преустановени. Неколцина са каменоделци — знаят какво се иска, но са пипкави. Искам да си поговориш с тях тази седмица. Знаеш какви хора търся.

— Зает съм в Боулдърбрук.

— Все ще намериш време.

— Опитваш се да ме отдалечиш от нея ли? — попита Хънтър.

— Не — каза Джъд бавно и отчетливо. — Опитвам се да наема подходящи хора за нашата работа, така че да спечелим облога и да я накараме да изчезне от Норич Ноч. Можеш да ми спестиш време, като ми помогнеш с мострите. Навиваш ли се?

Всъщност Челси се притесняваше най-много от Карл — не че той можеше да открие, че е била с Джъд или че е носела неговото дете, докато е била с Джъд, а заради това, че Карл олицетворяваше начина, по който се предполагаше, че трябва да се прави секс. Една жена трябваше първо да опознае мъжа и след това, ако беше чак толкова склонна, да спи с него.

Така беше станало с няколкото други мъже, с които беше имала връзка, така беше и в случая с Карл.

Никога не беше лягала с мъж, когото едва познаваше. Дори през най-буйните периоди от живота си. Докато не се появи Джъд. А беше хубаво. Толкова хубаво.

А сега накъде? Този въпрос я преследваше от сутринта, откакто бе дошла в таванското ателие, въпреки че имаше страшно много неща, които да отклонят мислите ѝ. Беше получила дребни предложения от много архитекти, с които се беше свързала, но нито един от тях не беше излязъл с голям проект, на каквито тя разчиташе. Челси знаеше, че е още много рано. Не можеше да разчита на големи продажби, докато нямаше готов продукт, който да покаже, а това не можеше да стане преди навесът за рязане на камъни да заработи. Тя искаше хората да горят от желание да видят изделията ѝ. Искаше на чертожната ѝ дъска да има голям проект с много гранит. Така че се обади на още няколко места. Без ефект, защото изглежда всички бяха решили да си поудължат празника. След като се увери в това, тя написа няколко писма и довърши проекта за голямата лятна къща на един клиент в Нантъкет.

Би трябвало да е изцяло потопена в работата си и въпреки това всеки път, когато чуеше стъпки по витото стълбище, затаяваше дъх. Същото беше и когато носеше писмата на Фърн, и когато мина по улицата, за да отиде да поприказва с Дона в магазина, и когато се отби

за пресен кроасан в хлебарницата. Не губеше надеждата, че ще зърне Джъд. Продължаваше да си мисли, че той ще дойде. Но той не се мяркаше никакъв.

Затова пък дойде Хънтър. Отби се следобед, повъртя се из стаята, изучавайки копията на проектите ѝ по стените, после поставените в рамки дипломи и награди, накрая седна на ръба на масата с компютъра ѝ и хвърли вял критичен поглед.

Тя знаеше за какво си мисли. И зададе въпроса направо.

— Ще бъдеш ли така любезен да ме осведомиш защо ме наблюдаваше от хълма нощес?

Дори да беше изненадан, че тя знае, Хънтър не се издаде, а небрежно сви рамене.

— Разхождах се с мотора и спрях при теб. Доста се изненадах да видя блейзъра в два през нощта.

Тя не обърна внимание на въпроса в думите му и пак попита:

— Защо се разхождаш по това време?

— Не спя добре. Разходката с мотора ме отпуска.

— И на всички им харесва да ги будиш, нали?

— Аха — усмихна се накриво той.

— Чудя се, че си дошъл при мен. Не те ли беше страх? Нощ.

Призраци...

Усмивката му посърна.

— Ти си сама в къщата. Просто се качих на хълмчето.

— И какво си помисли, когато видя блейзъра на Джъд?

— Че си далеч от града твърде дълго и че ти трябва едно бързо оправяне. Само че не беше бързо, нали?

Тя си помисли колко пъти се бяха любили с Джъд и усети как се изчервява.

— Доста е невъзпитано от твоя страна, Хънтър.

Той сви рамене и отклони поглед.

— Ти го поиска.

Май беше прав. Тя беше предизвикала коментара — може би, защото искаше да знае какво ще си помисли останалата част от града, ако разбере какво се е случило.

— И все пак грешиш. Нямам нужда да ме оправят по този начин. Каквото станало — станало. Нямам навика да се забавлявам с мъже, които едва познавам.

Не знаеше защо се оправдава пред Хънтър, но това я караше да се чувства по-добре. И по същата причина каза:

— Между нас има силно привличане — и продължи: — Случвало ли ти се е някога?

— Аз съм мъж — каза той подчертано.

— Най-допотопното възможно обяснение — нахока го Челси. — Физическото привличане може да бъде еднакво силно и внезапно както у жената, така и у мъжа.

— Но мъжът е удовлетворен просто като свърши. Жената има нужда от повече.

— Понякога — каза Челси, замисли се за малко, после призна. — Обикновено. Но не винаги.

Той я погледна втренчено, погледът му се опитваше да проникне в нея, а не само да се плъзне по повърхността.

— Какво мислиш за Джъд?

— Не го познавам достатъчно добре, за да мога да кажа.

— Аз го познавам. Ще ти кажа всичко, което искаш да знаеш.

Тя потърси в лицето му подигравка или самодоволство, дори измама, но не видя нищо такова. Изглеждаше искрен. Нещо повече — изглеждаше така, като че ли наистина иска да ѝ каже. Сети се какъв беше вчера следобед, как ѝ казваше неща, които едва ли бе споделял с мнозина. Помисли си, че наистина е искрен.

Това я ободри. Тя го погледна право в очите и попита:

— Искам да знам какво прави през свободното си време, с кого се среща и защо не е женен.

— Беше женен.

Стомахът ѝ се обърна.

— Кога?

— Когато беше в Питсбърг. Ходеха още в колежа и се ожениха след дипломирането. Той я избута да завърши юридическия факултет. Тя го набута в ада.

Челси се сети за Хейли, също адвокатка. Тя май правеше Карл съвсем щастлив.

— Как?

— Използваше го. Впиваше се в него като пиявица, когато имаше нужда от придружител, за да ходи някъде, или извинение да не ходи на друго място. Идваше, когато ѝ скимне, и, по дяволите, много по-рядко,

отколкото разправя той. Отначало се преструваше, че иска семейство, после се забърка в политиката. А когато Лео се разболя и Джъд се върна тук, се разкара.

— Какъв Лео?

— Стрийтър. Бащата на Джъд.

— Джъд ли се е грижил за него?

— Още се грижи.

Челси се намръщи.

— Значи е жив?

— Физически. Болен е от болестта на Алцхаймер^[1].

Тя се задъха. Не беше предполагала, че Джъд има баща, още по-малко безнадеждно болен.

— Затова Джъд се върна. Според мен щом Лео умре, той ще се махне оттук. Има твърде големи заложиби, за да прекара останалата част от живота си в град като Норич Ноч.

Но Челси не беше готова да мине на тази тема.

— Болест на Алцхаймер! Това е ужасно!

Не можеше да си представи каква мъка е това за околните. Положението на Аби беше различно. Челси не беше сигурна кое е по-лошо — дали да виждаш, че тялото на някой угасва, докато умът му остава буден, или обратното.

— Той вкъщи ли е?

Хънтър кимна.

— Джъд наема хора да го наблюдават. Баща му скита.

— Скита?

— Обикаля по всяко време на деня и нощта. Просто излиза. Не знае къде отива, не знае, че въобще отива някъде и никога не отива кой знае колко далече, преди да го открият, но Джъд си изкарва акъла. Много е привързан към стареца.

Челси си спомни въпросите, които ѝ беше задал Джъд, когато му разказа за Аби. Трябваше да се досети, че зад тях се крие нещо повече от празно любопитство. Тя стана и отиде до прозореца. Следобедът беше мрачен, гледката — неясна и сива, а не кристалночиста. Тя се чувстваше по същия начин. Очевидно си беше създавала представи, без да е наясно със същността.

— Мислех, че и майка му е починала. Така ли е?

— Да. Но той почти не я познава. Отишла си е, когато е бил на четири години.

Челси се обърна сепната.

— Просто... си е отишла?

— Не е могла да се приспособи към града. Била е от семейство, което е идвало тук само през лятото. Да живееш тук през лятото е доста по-различно, отколкото цяла година. Влюбила се в Лео, оженили се, родила му дете, после съвсем откачила.

— Но как е могла да остави детето си?

Челси не можеше да го възприеме. Едно беше да се откажеш от детето си при раждане, както беше направила майка ѝ, но да си отидеш от рожбата си, която е навършила четири години, има си име, вече се определя като личност, привързала си се към нея — това беше съвсем друго.

Хънтър не отговори. Забоде очи в пода, свъси вежди и мушна ръце под мишниците си.

Челси се сети какво ѝ беше казала Маргарет за майката на Хънтър и се зачуди за какво ли си мисли той. Насмалко да го попита, но той се върна оттам, където се беше зареял, и грубо каза:

— Какво друго?

Тя тръгна към него, искаше да се подпре на ръба на масата, но си спомни, че Хънтър не допускаше близост и спря.

— Има ли братя или сестри?

Хънтър поклати глава.

— Какво стана с жена му?

— Заведе дело срещу него за изоставяне и се разведе.

— Още ли я обича?

— Не. Джанийн беше грешка от негова страна. Няма да допусне същата грешка втори път.

Нещо в начина, по който я гледаше, ѝ навя странни мисли.

— Това предупреждение ли е?

Той сви рамене.

— Една нощ не е достатъчна да ми правиш такива предупреждения, Хънтър.

— Нали питаш. Значи имаш нещо наум.

— Нищо сериозно — увери го тя. — *Наистина* нищо сериозно.

Щеше да има достатъчно грижи през следващите месеци. Не ѝ трябваше сериозна връзка.

— Хайде на бас, че искаш да знаеш и с кои други ходи.

Разбира се, че искаше, но за нищо на света нямаше да позволи на Хънтър да го разбере.

— Всъщност — каза тя и се осмели да седне до него, — искам да знам с кого се срещаш *ти*. Защо не си женен? Защо нямаш деца?

— Аз?

— Да, ти. Не си малък. Всички на твоята възраст имат и жени, и деца. Ти защо нямаш?

— Не знам да се оправям с деца — каза той и стана от бюрото.

— Ще се научиш.

Той тръгна към стълбата.

— Не ща да се уча.

— По дяволите, защо си отиваш?

— Защото няма какво друго да си кажем.

Тя прекоси стаята след него.

— Но на мен ми харесва да си говорим! — беше ѝ омръзнало, ужасно ѝ беше омръзнало да е сама.

— Ами говори — каза той и заслиза по стълбите.

— С кого? — извика тя след него. — В тоя град никой не говори! Целият град е пълен с темерути!

— Тогава върви си в Балтимор — каза той и изчезна преди тя да успее да се хване за парапета и да погледне надолу.

Нещо в нея се прекърши. След седмиците, през които я зяпаха, одумваха и се правеха, че я няма, изоставянето от Хънтър ѝ дойде твърде много.

Челси се обърна и разстроено огледа стаята.

— Голяма грешка — измърмори тя и тръгна към чертожната маса. — Въобще не трябваше да идвам тук — запали лампите с едно перване на пръста и продължи: — Аз съм народен човек. Имам нужда от контакт с хората. Имам нужда от общуване и топлина. Имам нужда да *разговарям*.

Грабна куфарчето си и заслиза по стълбите.

— Излизам — подметна тя на Фърн, без да я е грижа, че е порязка от обикновено. Всички в този град бяха резки. И тя можеше да бъде.

Джипът ѝ беше паркиран на алеята до Гилдията на производителите на кувертюри. Тя тръшна куфарчето на седалката и потегли с рязък завой. Не отлепи крак от педала за газта чак докато спря пред къщата си. Вътре имаше неколцина работници — прокарваха електрически кабели през кухнята, набиваха розови дюбели за ламперията във всекидневната. Тя ги подмина, без да каже нито дума и отиде направо в спалнята. Захвърли дрехите си, облече фланелка, шорти и гуменки, после хукна обратно по стълбите покрай работниците и излезе.

Въздухът беше влажен и тежък. Тя затича, набра темпо, усили го. Подейства ѝ просто целебно! След десет минути вече се потеше обилно и се чувстваше толкова добре, че не забеляза далечния тътен на гръмотевица и продължи напред. Излезе на главния път извън града, после видя позната отбивка. Оттук бяха минали с Хънтър. Тя пое по нея, после, когато краката ѝ не издържах на напрежението, мина на друг път, който слизаше към главния. Когато стигна до него, се беше отдалечила от града повече, отколкото очакваше.

Вече уморена, тя тръгна да се връща. Небето ставаше все по-тъмно под скупчващите се дъждовни облаци. Челси спря да си почине за малко, седна на един камък край пътя и подпря челото си с ръце. Покрай нея минаваха коли и пикапи, някои забавяха ход. Тя не вдигна поглед, докато не стана и не затича отново. Но вече стъпваше тежко. Чувстваше се обезкуражена, смазана от подсъзнателни мисли за това какво прави в Норич Ноч. И много от тези мисли бяха свързани с Джъд Стрийтър.

Дъждът започна на големи капки, мокри и студени, но гърмът остана все така далечен. Фарове я настигаха, осветяваха я и после отминаваха. Тя почти беше стигнала до завоя за Боулдърбрук, когато една кола забави ход и не отмина. Челси ѝ махна да продължи, но колата продължи да я следва и тя хвърли поглед назад, беше колата на Джъд.

Тя му махна да мине още по-решително. Щом не бе събрал кураж да я погледне в очите в офиса, не искаше да го вижда сега.

Той я изпревари и спря, отвори прозореца и извика:

— Скачай вътре!

Въпреки че дъждът ставаше все по-силен, тя не му обърна внимание. Направи се, че не го чува и когато той наду клаксона. На

пътя за Боулдърбрук се отби, после, когато той я последва, затича побързо. Къщата беше на седем-осемстотин метра. Челси помисли, че ще трябва да си даде доста зор, за да стигне дотам за четири минути, като се имаше предвид колко беше уморена. Всичко, което искаше, беше топла вана, чаша вино и добре да се наплаче.

Джъд обаче имаше други планове. Изпревари я пак, отби встрани, скочи на пътя и тръгна към нея под дъжда. Тя се опита да се изплъзне, но той я улови за ръката, обърна я към себе си и извика:

— Какво правиш, по дяволите?

Тя се опита да се освободи.

— Пусни ме.

— Вали като из ведро.

Тя продължи да се дърпа, хлъзгайки се върху мокрите листа.

— Винаги тичам под дъжда.

— Гърми.

— Пусни ме, Джъд.

Хватката му стана по-стегната.

— Какво ти става?

— Не искам да те гледам! — извика тя. — Искам да се прибера.

Опита се да се извърти и да се освободи, но без успех. Коленете ѝ бяха като гумени и това нямаше нищо общо с бягането, а само с Джъд. Дори сега, докато той я държеше пряко волята ѝ, а дъждът обливаше и двамата, тя се размекваше и затопляше отвътре.

Той я поведе към блейъра, но тя се дръпна.

— По дяволите, Джъд, пусни ме!

Той я стисна по-силно и почти я вдигна, но тя се изви и се измъкна. Джъд я хвана на секундата.

— Не ми говореше така нощеска — обвини я той и обви ръце около кръста ѝ.

Тя го заблъска по гърдите.

— Нощеска ти не ме насилваше.

— Не те насилвам и сега — изрече през зъби той, без да я пуска. — Просто се мъча да те измъкна от тази проклета буря.

— Загрижен? — извика тя. Внезапно натрупаните от месеци емоции я завладяха. Имаше нужда от отдушник. — Дали долавям загриженост? Не може да бъде! Трябва да бъркам. Никой в това забравено от Бога място не изпитва загриженост. Никой не говори,

никой не мисли, никой не чувства. Не знам защо въобще си помислих, че ще бъде малко по-различно. Баща ми беше прав. Не биваше да идвам тук. Никой не ме е искал! Никой не ме иска и сега.

Джъд я беше избутал до едно дърво.

— За какво говориш?

— Не биваше да идвам.

— Дяволски вярно. Но си дошла.

В следващия миг устата му се впи в нейната. Тя се опита да извърне глава, но той не ѝ позволи. Челси стисна устни, но Джъд започна да ги хапе и това прекърши ината ѝ. Тя изохка и се предаде.

Това, което се случи после, беше като светкавицата, която би трябвало да дойде с бурята. Тя усети див шемет, страхотно желание, после горещина обля тялото ѝ. Преди да разбере какво става, Джъд свали шортите ѝ и разкопча джинсите си, вдигна я на ръце и проникна в нея.

Тя изкреця името му. Чувстваше се на седмото небе. Не разбираше как може да го желае по този начин, но желанието изпълваше цялото ѝ същество.

Гласът му беше насечен.

— Сложи си краката около кръста ми, скъпа... така... готово.

Беше я подпрял на дървото и отново и отново влизаше в нея, докато с висок, страстен вик тя свърши. Секунди след това той силно пулсираше в нея и дълго след като пулсирането спря, тялото му продължи да трепери.

— Господи! — въздъхна Джъд, после повтори с разтреперан глас: — Господи!

Тя увисна на врата му, решена да остане така завинаги. Съществуването ѝ беше пълно; изпитваше огромно удовлетворение и отпуснатост. Дъждът валеше, но не можеше да удави засищащата горещина, която я изпълваше.

— Челси?

Беше притиснала лице до шията му.

— Ммм?

— Не използвах нищо. Да няма проблеми?

Измина минута, преди Челси да разбере какво има предвид.

— Не, няма — прошепна тя кротко.

След още няколко минути той ѝ помогна да си обуе шортите, закопча джинсите си и я поведе към блейзъра. Тя вече не се противеше. Чувстваше се опиянена и уморена. Сгуши се до него по време на краткия път до къщата и намери подслон под ръката му, докато влязоха вътре. Джъд я поведе по стълбите към банята, съблече я, съблече се и той. Влязоха под душа и той я натърка със сапун, обърна я да я изплакне, изми косата ѝ. Накрая я избърса с хавлия.

Челси беше изтощена. Нямаше още шест следобед, но когато той я сложи в леглото, веднага заспа.

Джъд не спа. Наблюдаваше я. Вълнуваха го съвсем дребни неща — почти прозрачните ѝ клепачи, леката извивка на отпуснатата ѝ уста, руменината на бузите ѝ. Докосна косата ѝ и тя се зави около пръста му като жива. Плъзна ръка по рамото ѝ и тя протегна ръка и го прегърна през гърдите, сякаш за да го задържи.

Би трябвало нуждата ѝ от близост да го притеснява — беше сигурен, че с времето ще стане така, но засега нямаше нищо против. Беше му хубаво. Никога не се беше задържал така при жена, обикновено се измъкваше от кревата в момента, в който сексът приключваше. Нямаше търпение да стане и да си тръгне, да се върне при Лео и да отпрати гледачката.

Сега не бързаше. Беше му хубаво с Челси. Тялото ѝ беше топло и меко, силно като на спортист, но женствено. Може би го привличаха гърдите ѝ. Бяха по-големи, отколкото бе очаквал, но не и огромни — просто имаше предостатъчно за галене.

Харесваше и леглото ѝ. И стаята ѝ. Смешно, но би я оприличил на „бяла дама“ — бяло легло, чаршафи, стени — след като видя какво беше направила с таванската стая в града. Чувството, което обземаше човек там, беше на широта. Тук, в ръждивия полумрак, нещата бяха съвсем различни. Не, стените не потискаха, всичко бе меко и уютно. Джъд се зачуди дали го е направила нарочно, дали намира сигурност в това, дали някаква част от нея, която никой не вижда, не се нуждае от близост.

Челси се размърда, притисна се до него, намести бузата си на гърдите му и разтърка очи с кокалчетата на ръката си. Съвсем като

дете. После отвори очи, но докато осъзнае къде се намира, остана неподвижна. Джд се наведе над нея.

— Колко е часът? — прошепна тя.

— Към осем.

— Не исках да заспивам.

— Беше капнала.

И все още изглеждаше изморена. Без грим под очите ѝ имаше леки сенки. Джд се зачуди дали Челси работи много или просто е по-уязвима, отколкото се показваше.

Тя пое дълбоко дъх и все още полузаспала, се отпусна, загледана в гърдите му.

— Прощавай. Просто изключих. Не ми се случва често.

Така си мислеше и той.

— А защо?

Отначало тя не отговори. Джд видя как над гладката права линия на носа ѝ се събра мъничка гънка.

— Не знам — тя помисли още малко, след това каза: — Хънтър дойде и си говорихме, наскърбих го и той си тръгна, поразих се, че хората тук непрекъснато се заяждат, и се ядосах.

Джд харесваше гласа ѝ. В него имаше ритъм, мелодия. Смешно беше Челси да твърди, че нямала слух.

— Обичам около мен да има хора — каза тя сякаш на себе си. — Винаги съм обичала да има хора. Бях единствено дете, така че може би в това — да имам приятели — съм намирала някаква сигурност. Не че бях нещастна или самотна въпреки — искам да кажа, че никога не съм била *наистина* сама въпреки, винаги имаше иконом или бавачка, или друг човек, но винаги ми харесваше около мен да има повече приятели.

Джд също беше единствено дете, само че не беше бил толкова щастлив. Като малък след училище той беше сам въпреки, *наистина* сам въпреки, докато баща му не се върнеше от работа. Баскетболът му беше осигурил място, където да ходи. Беше му дал чувство за принадлежност. Така че разбираше какво иска да каже Челси.

— Аз обичам да говоря — каза тя замислено, след това прошепна със смях, който изправи космите по гърдите му: — То си личи. Майка ми беше същата. Баща ми не чак толкова. Той беше зает в болницата и всички се надприказвахме, когато се върнеше въпреки. Той

винаги стоеше вкъщи заради майка ми, но всъщност най-вече, за да я слуша — тя прошепна през смях, този път умислена: — Горкият човек. Не успяваше да си отвори устата, когато мама и аз започнехме.

— Жив ли е?

— Аха.

— В Балтимор?

— Вече рядко. Все по-рядко. Наскоро се пенсионира. Пътува много.

Джъд почувства, че я обзема почти неуловимо напрежение. Тя отново се размърда, като че ли да прогони някаква досадна болка, и каза:

— Липсва ми.

И така, баща ѝ беше вторият от тримата, които беше споменала.

— Той ли ти каза да не идваш тук?

Беше запомнил думите ѝ под дъжда.

— Според него трябваше да остана в Балтимор.

— А кой не те иска тук?

Беше казала и това.

— Всички. Никой. Не знам.

Тя утихна. Джъд я чакаше да продължи, но мълчанието ѝ изглежда означаваше край. След това тя като че ли премисли.

— Има много неща, които не зная. Не знам какво означава това... това, което става между теб и мен.

Той също не знаеше, така че бяха квит.

— Не върша неща като снощи или тази нощ често — прошепна тя пак през смях, този път по-сух, и веднага се поправи. — *Никога*. Не го очаквах. Не съм дошла за това.

Имаше известна утеха във факта, че тя е безпомощна — но и раздвоена — срещу взаимното им привличане. Също като него.

— Много се ядосах, че не дойде днес в офиса — бързо продължи Челси. — Мислех си, че ще искаш да кажеш нещо или да се убедиш, че съм добре, или да поговорим дали това означава нещо, или дали ще се случи пак. Бях страшно объркана. И сигурно затова доста докачлива. Хънтър ме ядоса, така че излязох бясна от офиса, после отидох да тичам, и почти се изгубих, и после се появи ти... — за миг сякаш дъхът ѝ свърши, но само за миг. — Не искам да се чувствам по този

начин. Не искам никой да ме привлича по този начин, наистина не го искам. Достатъчно други грижи си имам.

— Нали каза, че ти харесва да имаш приятели.

— Да, но ние не сме приятели. Ние сме...

— Любовници.

— Любовници. Но аз искам приятели. Искам хора, с които да говоря, с които да спортувам и с които да вечерям. Мислех си, че като дойда тук, ще срещна хора и *наистина* срещнах, но всички други, с изключение на Дона, се опитват да ме държат настрана. Какво имат против мен, освен че съм от големия град, че имам пари и че купих част от компанията?

Той почти се засмя. Челси бе казала почти всичко.

— Освен това си красива. Това ги ядосва.

Тя отметна глава и възрази:

— Не съм красива, поне не в истинския смисъл на думата. Просто използвам по най-добрия начин каквото ми е дадено.

— То е едно и също.

— И защо ще се ядосват?

— Защото това, което ти имаш, е повече от това, което имат те. Мъжете не могат да изкарат достатъчно пари да осигурят на жените си необходимите средства, а даже да го направят, жените няма да знаят как да ги използват. Безнадеждно положение. Затова те държат настрана.

Тя изправи глава. Гласът ѝ беше отново тих и уязвим.

— Винаги ли ще е така?

Джъд нямаше отговор. Ноч винаги си е бил затворена общност, поне доколкото той можеше да си спомни. Челси беше уникална, защото покупката ѝ бе дала власт. Било за добро, било за зло.

— Толкова много ли значи това за теб? — попита той.

— Ще умра, ако ми се наложи да прекарам следващата година от живота си в самота.

Искаше му се да ѝ напомни, че няма нужда да стои тук, че по всяко време може да се върне в Балтимор. Но не го направи. Защото не беше сигурен, че иска тя да си отиде толкова бързо. Защото му харесваше да е тук. Засега.

— Не ти се налага да прекараш годината в самота — каза той.

— Но никой не иска да говори с мен.

— Аз ще говоря с теб.

Тя вдигна поглед.

— Ще го направиш ли?

Изглеждаше толкова сладка, че за втори път през тези няколко минути той почти се засмя. Но вместо това каза:

— В границите на разумното. Три изречения наведнъж са границата ми.

— Ааа — тя отново отпусна глава и попита още по-тихо: — Какво ще кажеш за другото?

— Какво друго?

— Сексът.

Сега вече той се засмя. Звукът го изненада — не беше се смял толкова отдавна. Смехът просто се изплъзна от устата му.

— Какво ти е толкова смешно?

— Как го каза. Като че ли ти е нещо чуждо.

— Чуждо ми е. Цялото положение ми е чуждо. Казах ти, Джъд. Никога преди не съм правила нищо подобно.

— Не си спала с нает от теб служител?

— Не съм спала с човек, когото не познавам — тя се притисна към гърдите му. — Не сме разменили и две думи до днес.

— Разменихме.

— Но не и за нещо значимо.

— Работата не е ли нещо значимо?

— Не говоря за работа. Говоря за лични неща. Като баща ти.

Смехът му заглъхна.

— Няма защо да говорим за това. Той е болен. Това е всичко.

— Кой е сега с него?

— Мили Малоун.

— Остава ли с него през нощта?

— Понякога.

— Той харесва ли я?

— Какво значение има това?

— Не искам да те отнемам от него, ако това ще го направи нещастен.

Джъд пое дълбоко въздух. Затвори очи и се върна назад в годините, когато се чудеше какво разбира, чувства и мисли Лео.

— Той не е нещастен — каза той накрая и знаеше, че казва истината.

Лео отдавна беше отминал етапа, когато разбираше кой го храни, кой го мие или кой го слага в кревата. Всъщност Дждъд беше нещастният.

Той отметна чаршафа и седна на ръба на кревата.

— Може би в края на краищата ще е по-добре да не говорим. Понякога разговорите са твърде болезнени.

— Болката няма да отmine, ако се правиш, че не я забелязваш.

— За известно време отминава — той погледна през рамо и я видя седнала, гола от бедрата нагоре, косата ѝ се спускаше на вълни. — Искаш да знаеш какво... — тъмните му очи се плъзнаха по кревата, — какво означава това за мен? Означава няколко часа далеч от страданието. Ако можеш да се примириш с това, добре. Ако не можеш, кажи ми и ще сложим точка.

Видя я как преглъща — грациозна извивка на шията. Наблюдаваше движението на очите ѝ, които се преместиха от гърлото към раменете му. Видя пулсирането на мъничка вена над гърдта ѝ. В същия миг тя навлажни устните си, вдигна очи и прошепна:

— Мога да живея с това.

Той потри зърното на гърдта ѝ с опакото на дланта си и тя почти извика. Очите ѝ се затвориха, дъхът ѝ се учести. Дждъд дръпна ръката си и изчака, докато Челси се съвземе. След минута тя отвори очи. Без лукавство се надигна на колене и се приближи към него. Докосна гърдите му, загали ги в големи изучаващи кръгове, които постепенно се свиваха. Ръката ѝ се плъзна по корема му, все още изучаваща, и се спря.

Той я хвана, и я придвижи по-надолу.

— Много съм стар, за да играя игрички. Или може би твърде честен — той сви пръстите ѝ около члена си и доразпали огъня, който го изгаряше отвътре. — Мога да ти дам *това*. Мога да те удовлетвори *така*. Ако искаш друго, просто не знам.

И преди тя да успее да каже нещо, той я целуна грубо, разтваряйки устата ѝ с език. Обичаше да целува така. Ако тя имаше нещо против, по-добре беше да го знае отсега.

Тя отговори на целувката му. По същия начин. След това го възседна и пое всеки милиметър от най-голямата възбуда, която някога

беше имал, и доведе и двамата до върха за минути. Което показваше, че хвалбите му от типа „мога да ти дам *това*“ бяха доста пресилени. И което го накара да си мисли и за други неща освен за Лео по време на дългото пътуване в дъжда към къщи.

[1] Слабоумие, дължащо се на склеротична и нервна дегенерация. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Историческото общество на Норич Ноч беше къща от средата на миналия век, обзаведена като частен дом.

Когато Челси пристигна, Маргарет и две други жени седяха в столовата на тъмна махагонова маса, осеяна с боклуци, които ѝ се сториха смътно познати.

— От Гилдията на производителките на кувертюри — каза Маргарет учтиво. — Много умно от твоя страна, че си събрала вехториите от таванската стая и си ги запазила. Откриваме цели съкровища.

Преди Челси да може да види достатъчно ясно какви са тези съкровища, Маргарет вече я представяше на другите и я подбутваше към салона, после изчезна към кухнята за чай, върна се с порцеланов чайник, наля на Челси и отново изчезна. Този път се върна с една нагъната като хармоника папка, претъпкана с пожълтели изрезки от вестници.

— Нашият седмичник по това време пак се казваше „Глашатай“ — обясни тя. — Тези документи са от времето, когато почина Кейти Льв. Доколкото разбирам, си дошла за това.

Да, Челси беше дошла за това, но искаше да хвърли поглед и на документите, издадени около времето на раждането ѝ. В библиотеката ги имаше, но в библиотеката нямаше Маргарет, която я порази като добър източник на информация. Челси бе решила, че щом Хънтър е точно на нейната възраст, под маската на това, че се интересува от раждането му, може да открие нещо и за самата себе си.

Маргарет се настани в един люлеещ се стол с папката в скута си.

— Ами, заповядай — каза тя и като че ли сметна това за достатъчно, защото замълча.

Челси вече знаеше достатъчно за тази жена, за да не се подлъгва от крехкия ѝ вид. Маргарет Плъм имаше желязна воля. Тя стоически играеше аеробика, успешно ръководеше импровизирани вечери и разпродажби на вехтории и ревностно ненавиждаше Хънтър Льв.

Последното тревожеше Челси, която харесваше Хънтър, но в края на краищата Аби не винаги харесваше лекарите, които Кевин приютяваше под крилото си. Ако един от тези доктори се беше оказал незаконен син на Кевин, Аби щеше да бъде смазана. Не че Хънтър със сигурност беше син на Оливър. Но беше възможно.

Челси вдигна чашата чай към устните си и остана така за малко, за да усети аромата му.

— Манго? — попита тя.

— Кайсия.

— Чудесен е.

Винаги беше обичала чай, още повече, откакто я мъчеше сутрешното гадене. Той успокояваше стомаха ѝ, имаше мекота и я ободряваше. Сега, когато първото тримесечие от бременността ѝ беше изминало, гаденето беше намаляло. И все пак тя се радваше на мекотата и ободряването.

— Тук обичаме чай — каза Маргарет и кръстоса крака.

Беше облякла вталена памучна рокля с цвят на слива, която с високата си яка и дългите ръкави изглеждаше направо историческа, особено в сравнение с увисналата памучна туника и прилепналия клин на Челси.

— Особено през зимата. Дона ти е разказвала за нашите събирания на чай, нали?

— Да.

Те се провеждаха в библиотеката всяка сряда следобед от октомври до май, нещо като светски чай в Ноч, със сандвичи с краставици, бисквити с извара и резенчета моркови. Въпреки че на теория всеки беше добре дошъл, на практика работещите жени не можеха да идват и затова събиранията на чай в сряда следобед оставаха за хайлайфа на Ноч.

— Кейти Лъв също идваше на нашите събирания на чай — каза Маргарет самодоволно.

Тя наблюдаваше Челси отблизо, видимо доволна от нейната изненада.

— Но нали е била съпруга на каменоделец.

— Беше и художничка. Всъщност тъчеше кувертюри. Тя изработи много от нашите най-хубави неща и тъй като работеше с нас,

пиеше чай с нас — тонът на Маргарет се промени. — Разбира се това беше преди случая. След това вече нямаше за какво да си говорим.

Челси отпи от чая си, опитваше се да се успокои. Все още беше малко стресната от начина, по който се бяха отнесли с Кейти Льв и се питаше дали нейната собствена родна майка е преживяла същото. На Челси ѝ се струваше жестоко това, че само жената се наказва за нещо, в което има дял и мъжът, но в нея говореше феминистката, жената, която възнамеряваше да има извънбрачно дете и нямаше намерение да се остави да бъде наказана за това.

— Кой е бащата на детето ѝ? — попита тя.

— Дяволът.

Челси не обърна внимание на това.

— От каменоломната ли беше?

— Той беше дяволът.

— Някой с положение в града, някой, който вече е имал собствено семейство и жена?

Маргарет се втренчи в нея със затворена уста и очи, които казваха: „Вече ти казах кой беше той“.

Челси не вярваше в дявола, но не мислеше да спори с Маргарет. Имаше толкова много други неща, за които да попита.

— По времето, когато Хънтър е бил с Кейти, през онези първи пет години, когато тя го е държала под ключ, никой ли не е попитал за него?

— Не. Той трябваше да бъде даден за отглеждане.

Челси почувства лека тръпка.

— За отглеждане?

— Осиновяване — заяви Маргарет. — Тя каза, че е уредила нещата. Май е лъгала.

Тръпката на Челси позагльхна.

— Това нещо обичайно ли беше, жените, забременели извънбрачно, да дават децата си за осиновяване?

— Не. Боклуците си пазеха техните, независимо от това дали са законни, или не. Кейти Льв беше ни рак, ни риба.

— В какъв смисъл? — попита Челси.

— По-стара. Нямаше други деца. Даже мислеха, че е ялова.

Очите ѝ се стрелнаха покрай Челси и се спряха на арката на салона. Челси се обърна, но там нямаше никого.

— И освен това — продължи Маргарет, — тя правеше кувертюри. Мислехме, че стои мъничко по-горе от другите. — След мимолетна пауза тя каза: — А ти откъде си?

Челси се вгледа в папката в скута на Маргарет. Искаше да знае какво се беше случило със съпруга на Кейти Льв, защо хората от Корнър не ѝ се бяха притекли на помощ и дали е имало други жени, правили постъпки бебетата им да бъдат осиновявани горе-долу по това време. Искаше да прегледа тези документи, но не и да говори за себе си — пък и не можеше да повярва, че Маргарет не знае откъде е.

В името на добрия тон тя каза:

— Аз съм от Балтимор.

— Там ли си родена?

— Не в самия Балтимор, но там е домът на семейството ми.

„Беше“ — помисли си тя с болка, защото на идващия Ден на труда там щеше да се нанесе ново семейство. Тя беше ходила за няколко дни миналата седмица, за да подреди нещата, натрупани от години в мазето, и вероятно щеше да има нужда от още едно или две пътувания, преди да приключи с това. Кевин беше там. Поговориха си, но разговорът не вървеше. Тя не посмя да му каже за бебето.

Не посмя да каже и на Джъд за бебето, което беше още по-нелепо. Той идваше в леглото ѝ по няколко ноци седмично. Правеха си един на друг неща, които дори сега, само като си помислеше за тях, ускоряваха пулса ѝ. Той познаваше тялото ѝ прекрасно — като никой друг в живота ѝ. Нямахше да усети неуловимите промени, защото се срещаха ежедневно, но те скоро щяха да проличат. Трябваше да му каже. Но се страхуваше, че той ще спре да идва, а искаше да идва.

— Кои са родителите ти? — попита Маргарет.

Челси пое дълбоко въздух и бавно изрече:

— Кевин и Аби Кейн. Майка ми почина миналата година. Баща ми е неврохирург, току-що се пенсионира.

— На кого приличаш?

Челси се усмихна. Спомни си как като отиде някъде с родителите ѝ, ѝ задаваха същия въпрос в някой невинен и незначителен разговор. Беше взела отговора си от Кевин, той винаги отвърщаше така.

— Взех от баща си упоритостта и от майка си любознателността.

— Но на кого приличаш?

Все още усмихната, Челси вдигна рамене.

— Винаги съм била по-различна от родителите си — различни дрехи, различни прически, различно поколение. Съгласихме се, че просто съм си аз.

— Дона прилича на баща си. Виждаш ли приликата?

— Смешно е, но бих казала, че прилича на теб — тя виждаше приликата във формата на лицето и на устата.

Маргарет се усмихна.

— Тя е чудесна дъщеря. Винаги е мила и внимателна — веждите ѝ се вдигнаха. — Беше *голяма* трагедия, голяма трагедия, когато загуби слуха си. Разказа ли ти за това?

— Не — каза Челси, — не исках да питам.

— Тя беше болна. Една инфекция, която хвана съвсем внезапно. Съвсем неочаквано, казаха всички доктори. Водихме я къде ли не, но никой не успя да направи нещо. Не можах да направят нищо — тя продължи да се мръщи още малко, но след това се отърси съвсем леко и се изправи. — Винаги съм била по-близка с нея, отколкото с другите. Дона и аз мислим по един и същи начин.

Челси изобщо нямаше такова впечатление. Най-очевидният пример бяха възгледите им за Хънтър Лъв. В Дона имаше някаква миловидност, откритост, уязвимост, които се харесваха на Челси. Маргарет не притежаваше нищо от тях. Тя беше променлива. Беше странна жена. Челси не можеше да я разбере много добре.

— И така — каза Маргарет и обгърна кафявата папка пред корема си като че ли беше щит, — кажи ми защо дойде в Нюрич Ноч.

— Вече знаеш — засмя се Челси.

Започваше да ѝ писва от тези наглед безсмислени любезности.

— Защо *наистина* дойде?

— *Наистина* дойдох да съживя гранитната компания и да спечеля от инвестициите си в нея.

— Ааа — каза Маргарет и кимна. — Всички мислят, че си вещица, знаеш ли?

Челси се отдръпна.

— Вещица ли?

— Защото живееш в Боулдърбрук. Мислят, че си общуваш с призраците.

— Там няма призраци — каза тя. Твърдо вярваше в това.

Имаше още телефонни обаждания от онази първа нощ, определено работа на някой шегаджия.

— Не си ли забелязала, че хората от града странят от теб?

— Мислех, че е, защото не съм тукашна.

— И това също — Маргарет повдигна брадичката си предизвикателно. — Ти никога няма да спечелиш, знай го.

Челси отново се обърка.

— Какво да печеля?

— Гранитната компания. Чух за сделката, която си направила. О, Оливър не ми е казал. Той не обича да ме занимава с бизнеса си, но другите не са толкова внимателни.

Тя стрелна уплашен поглед към арката, която водеше към салона. Заради уплахата ѝ Челси също погледна натам, но там пак нямаше никой и Маргарет продължи, без да се бави:

— Гранитната компания принадлежи на фамилията Плъм от поколения. Няма да ти позволят да я притежаваш.

За част от секундата Челси се върна в дома на баща си, когато Малерови твърдяха, че тя не е от тяхното семейство и не бива да притежава рубинения пръстен. Но мигът отмина и тя отново видя изплашената от промяната Маргарет.

— Може никога да не се стигне дотам — каза тя.

Но нещата се ръководеха от Джъд, а той беше добър и това означаваше, че резачите щяха да се справят с всяка задача, която Челси осигуреше, а това наистина беше чудесно. Една година беше всичко, от което тя имаше нужда. Дотогава щеше да е родила бебето и да има информацията, от която се нуждаеше, за да продължи да живее.

За да убеди Маргарет и може би, за да разхлаби ръцете, които така здраво обгръщаха папката, Челси каза:

— Повярвай ми, нямам лични планове за гранитната компания. Имам процъфтяващ бизнес в архитектурата в Балтимор. Ще бъда много щастлива да си изкарам парите и да оставя компанията на семейство Плъм.

— Ти не си единствената, която иска това — каза Маргарет, сякаш въобще не я беше чула. — Хънтър Лъв също го иска. След всичко, което съпругът ми направи за него, той иска още. Той е зъл човек.

— Не е зъл.

— Той е подпалвач. Знаеше ли това?

— Подпалвач?

Маргарет кимна вещо.

— Какво подпалва? — попита Челси почти като в обикновен разговор.

— Някои от най-хубавите къщи в града.

— Изгорели ли са?

— Не. Но имаше изгорели гаражи и бараки за дърва.

— Скоро ли?

— Преди няколко години. Видях те с него, Челси. На твое място щях да съм много внимателна. В него има нещо нечисто.

Челси беше видяла признаци на настроенията на Хънтър, но нито веднъж не се беше почувствала заплашена. Най-страшното, което се доближаваше до това да ѝ причини беда, се беше случило онзи ден с мотоциклета. Да, той беше карал безразсъдно, но се беше подчинил, когато тя се почувства зле, което според Челси издаваше разкаяние, а не злоба.

— Бил ли е съден някога за подпалвачество? — попита тя.

— Не. Той е много умен. Никога нищо не беше доказано. Точно както със смъртта на майка му.

— Тогава как можеш да го обвиняваш за тези пожари?

— Защото е очевидно, че той ги подпали.

— Оливър също ли вярва на това?

— Да.

— И все още държи Хънтър в компанията? Това е глупаво.

Освен ако разбира се, Хънтър не беше син на Оливър, което също така обясняваше омразата на Маргарет. Лично Челси не вярваше, че Хънтър е подпалвач, както и в това, че е убиец.

— Има толкова много глупави неща в живота — каза Маргарет с поглед, втренчен в лицето ѝ. Гласът ѝ внезапно стана по-висок. Тя стисна папката по-силно. — Глупаво е, че родих дъщери. Ако имах син, нямаше да се случи нищо подобно. Синът ми щеше да поеме компанията и нямаше чужди хора да се забъркват в нея. Така *трябваше* да стане! — и по-меко повтори: — Така *трябваше* да стане.

— Маргарет, скъпа — чу се откъм вратата и Дотс, едната от двете жени, с които майката на Дона я бе запознала, влезе при тях.

Отиде направо до стола на Маргарет, обгърна с ръка рамото ѝ и каза нежно:

— Имаме нужда от теб, Маргарет. Нали нямаше да се бавиш — тя докосна папката. — Защо не дадеш това на мис Кейн и не я оставиш сама да го прегледа? Без теб ще объркаме всичко.

Маргарет я изгледа с отсъстващ поглед. После започна да осъзнава къде е и се усмихна укорително.

— Толкова пъти съм ви казвала какво да правите.

— Хайде тогава още веднъж, а? — Дотс взе папката от ръцете ѝ и я подаде на Челси. Избягваше да я погледне в очите.

Маргарет стана и, без да каже нищо на Челси, излезе от стаята с Дотс.

Всяка история е като кувертюра, съшита от отделни парчета. В случая на Челси това означаваше пощенски картички и фотографии, сини панделки, награди за състезания, изсушени цветя, бележници, стари билети и отпечатани покани за какво ли не — представлението на талантиливите деца в началното училище до дипломирането ѝ в гимназията. Означаваше също така кашони, пълни с книги и вехтории от четирите години спане по общежития и още няколко в най-различни апартаменти, плакати, спортни екипи и други дрехи. Челси не бе изхвърляла нищо, като че ли колкото повече събираше, толкова по-богата история щеше да има — и оттук самоличност. И сега трябваше да се подберат много неща.

Беше средата на август и тя и Джъд бяха в Балтимор по работа. Навесът, в който режеха камъка, работеше. Джъд беше взел малки полирани и ецвани мостри от всяка от петте действащи кариери, за да ги покаже на контрагентите на Челси. Като използваша „Харпър, Кейн и Ку“ за щаб, двамата прекараха целия ден в непрекъсната поредица от срещи. А вечерта бяха дошли в къщата.

Мазето миришеше на застрояло и влага. Имаше огромна отоплителна система, почерняла от времето. Пералнята беше до една от стените — пералня, сушилня, мивка, дъска за гладене. До нея имаше резервен хладилник и фризер, който навремето се пълнеше при подготовки за празници, но сега беше празен, изключен от контакта и отворен. До другите стени се издигаха високи метални рафтове,

отрупани с чували с дрехи, какви ли не уреди и кутии за сувенири. Имаше няколко купчини запечатани кашони, някои на Кевин, някои на Челси. И всичко това трябваше да се сортира и опакова.

— Шампион на местния клуб по плуване? — попита Джъд.

Той седеше на един кашон до Челси и държеше някаква панделка, извадена от претъпкана кутия за обувки.

— Беше през конформисткия ми период. Малко след това обявих всички други хлапета в отбора за пълни досади и напуснах — тя взе пачка фотографии от кутията.

— Това съм аз — тя погледна гърба на най-горната снимка. — На осем години, според бележките на баща ми.

Джъд внимателно разгледа снимката.

— Приличаш на момче.

Челси се съгласи и обърна следващата снимка.

— Мама никога не пропускаше състезанията ми по плуване. Самата тя беше плувкиня. Плуваше за терапия.

Той взе снимката.

— Била е много привлекателна жена.

— Беше страшно енергична. Пълна с живот. Пълна с идеи, тъй като не можеше другояче, до самия край. Обичаше празненствата. Винаги имаше вечери и партита за рождени дни и празнични веселби. Биха ѝ харесали шаренията и възбудата на Четвърти юли в Ноч.

„Ако се допусне, че изобщо би стъпила там!“ — добави Челси наум.

Взе обратно снимката и прехвърли още няколко.

— Това е баща ми — каза тя, въпреки че не беше необходимо. Джъд беше виждал снимките на родителите ѝ в спалнята в Боулдърбрук.

— Достолепен както винаги.

— О, той наистина е достолепен — не можа да се удържи Челси, тъй като обидата бе съвсем прясна. — И твърдоглав. Надявах се, че ще се върне днес от Нюпорт, за да ни види.

— Нали ще дойде утре.

— Знам, но го виждам толкова малко. Щеше да е хубаво, ако си беше направил труда.

Джъд знаеше, че тя е осиновена. Все още не знаеше, че е родена в Норич Ноч. Тя искаше да му каже, така, както искаше да му каже, че

е бременна, но нещо я възпираше. Една част от нея не беше сигурна как той ще приеме новините. Тя твърде много харесваше отношенията, които бяха изградили помежду си, и не беше подготвена да ги променя.

Хрумна ѝ, че същото е вярно и за Норич Ноч. Не беше научила нищо за себе си от Историческото общество, освен че месец март през годината, когато се е родила, е бил необичайно мек. Не беше направила нищо за обявата на сребърния ключ, не беше търсила подкупената акушерка. Една част от нея искаше да стане в църквата, да съобщи кога и къде е родена и да предложи награда за информация, която би довела до разкриване самоличността на истинските ѝ родители. Другата част не искаше да рискува да развали и без това нестабилното си положение в Ноч. Някои неща в това градче ѝ харесваха. Искаше да роди детето си в него.

— Сигурно му е доста трудно — каза Джъд и огледа съпричастно мазето.

Челси въздъхна.

— Всъщност той реши да продаде къщата.

— Практично решение. Но не означава, че е лесно. Понякога нещата, които имат най-много смисъл, се вършат най-трудно.

Тя усети тъга в думите му и разбра, че мисли за Лео, когото още не бе виждала. Джъд рядко го споменаваше и тя не го подтикваше към това. Нямахте право, като се имаше предвид всичко, което криеше самата. Но той толкова често беше замислен, че болката в душата му беше почти осезаема.

— За баща си ли мислиш?

— Някои мислят, че трябва да го пратя в старопиталище.

— Недей! — ахна тя, после се овладя. — Всъщност трябва да решиш кое е най-доброто за теб и за него.

Джъд беше изпънал крака, ръбовете на панталоните му бяха почти успоредни. Той се наведе напред, опря лакти на коленете си и безпомощно отпусна ръце.

— Трудно е да решиш кое е най-доброто. Той има нужда от постоянни грижи. В старческия дом ще ги получава и може би подобри, отколкото сега. Вчера следобед излязъл, докато Мили спала. Беше изминал цял километър, преди Бък да го намери. Добрият стар Бък.

Челси го разбра. Той мислеше, че друг път може и да нямат такъв късмет.

— Проблемът е там — продължи Джъд, — че има случаи, когато знае кой съм. Няма да ми е приятно, ако това се случи в старческия дом — да ме търси и да се чувства изоставен.

— Неудобно ли ти е заради това пътуване?

— Не. Сара Хюит е с него. И Бък. Така че той е с приятели. Ако пита за мен, Сара ще му каже къде съм и кога ще се върна — Джъд спря замислен. — Сара е добра. Знае за какво да си отваря очите. Той включва котлона, после забравя, че иска да готви. Когато пие вода, забравя да затвори крана! Ако няма някой с него, целият под ще потъне във вода. Понякога се чуди как да си светне, а ключът за осветлението му е под носа.

Той изпъна пръсти, обърна ръце и се загледа в дланите си.

Челси плъзна ръка около него — успокояваше го по единствения начин, по който можеше. Тя нямаше отговори. Джъд сигурно беше обмислил всички възможности. Същото, както когато Аби вече беше толкова болна, че нямаше никакъв добър изход, само възможности да се облекчи болката.

— Значи — почна той, все още загледан в ръцете си, — значи не мислиш, че трябва да го дам в старчески дом?

— Не.

— Дори като имаш предвид опасността?

— Дори тогава. Дръж го при себе си.

— Може да дойде такова време, когато няма да мога.

— Мисли, когато това време дойде.

Той извърна глава, погледна първо устата ѝ, после очите ѝ.

— Ти така ли постъпи?

— Мама постепенно отпаднаше. Тя разви пневмония и трябваше да бъде хоспитализирана, и възможностите бяха или да остане в болницата, където състоянието ѝ да бъде непрекъснато наблюдавано на монитор, или да я върнем вкъщи. Знаехме, че е по-рисковано да остане вкъщи. Но тя бе прекарала целия си семеен живот в тази къща. Харесваше ѝ тук. Не ме е грижа кой какво приказва, нищо не може да се сравни с дома — Челси въздъхна дълбоко и тъжно и се огледа. — Може би си прав. Щом всичко това тежи на мен, на баща ми сигурно му е още по-трудно. Това е краят на по-голямата част от живота му.

Джъд взе снимките от ръцете ѝ и ги заразглежда.

— Коя е тази?

— Сестрата на майка ми, Ан.

— Изглежда ядосана.

— Беше. Онази година щяхме да прекараме Коледа в Англия, само че мама падна и си счупи ръката две седмици преди да заминем и всички трябваше да дойдат тук.

Джъд огледа снимката за минута, после се прехвърли на друга.

— Това съм аз и двете ми най-добри приятелки — каза Челси и погледна на гърба. — На дванадесет.

Той продължи да рови.

— Кой е този приятел? Появява се непрекъснато.

— Това е Карл — засмя се тя.

— Ааа! Партньорът фантом.

Карл беше в Ню Йорк, така че Джъд още не се беше запознал с него. Той хвърли поглед на гърба на снимката.

— И двамата тук сте на девет години — той откри друга снимка, на която бяха заедно и Челси беше по-висока. — И на четиринадесет тук — следващата, която издърпа, беше най-новата от купчината. — И на тридесет и няколко тук. Удивително!

— Че сме останали приятели толкова дълго ли?

— Че не е прераснало в нищо повече от това.

Снимката, която държеше, беше правена в Нюпорт предишното лято. Беше моментална цветна снимка, показваща подхождащи си усмивки и бели зъби, подхождащи си кестеняви коси и подхождащи си ризи и къси панталони, уместни за малката яхта на Харпърови. Аби беше болна през онова лято. Всички разбираха, че може да не изкара до следващата година и на Челси ѝ беше трудно да го възприеме. Карл ѝ беше огромна утеха.

Не беше мислила за случилото се от доста време. През последните месеци мисълта за Карл я водеше до мисли за Хейли и нейното бебе, до мисли за болка и предателство. Сега за първи път болката, че го беше открила в компрометиращо положение, сякаш започваше да отшумява и тя почувства тръпка на симпатия към него.

— Или пък е прераснало? — попита Джъд.

Очите ѝ се вдигнаха въпросително.

— Ходили ли сте някога заедно?

— Ние *винаги* сме ходили заедно — иронизира го тя.

— Били ли сте любовници? — попита той.

— Прекалено интимен въпрос.

— Ами да — каза той и я прободеше с прямия си поглед. Чакаше отговора.

Тя искаше да отрече. Но никога не го беше лъгала. Може би не му беше казвала всичко, но никога не беше лъгала.

— Веднъж — каза тя тихо и издърпа ръката си в скута. — Не се получи.

— От чия страна, негова или твоя?

И от двете. Решихме да се задоволим с това да бъдем партньори и приятели.

— А това получава ли се, след като сте били любовници?

— Дотук да — каза тя, но в гласа ѝ сигурно имаше нотка на колебание, защото Джъд я погледна любопитно.

— Харесваш ли съпругата му?

— Хейли? Разбира се.

— Откога са женени?

— От скоро.

— От кога, Челси?

— От юни — въздъхна тя и веднага го видя, че пресмята датите.

— Точно по времето, когато ти дойде в Ноч. Така че той е третият човек, когото си загубила. Обичаше ли го?

— Не. Затова не се получи.

Джъд се замисли за минута.

— Той кога реши да се ожени за Хейли — преди или след като ти реши да се преместиш в Ноч?

— Карл и аз взехме решенията си независимо един от друг и просто се случи така, че съвпаднаха.

Джъд отново замълча. Тя също нямаше какво друго да каже, затова прибра снимките в кутията за обувки, сложи я в един кашон и отиде към тъмната част на котелната, за да вземе още няколко кутии от металния рафт там. Когато се обърна, почти се сблъска с Джъд. Той взе кутиите от ръцете ѝ и ги сложи обратно на рафта.

— Щастлив съм — каза той и стисна ръцете ѝ зад гърба ѝ. Гласът му беше по-плътен от преди малко.

— Щастлив от какво? — попита тя, загледана в устата му.

Имаше прекрасна уста. Тя беше корава и широка, мъжествена. Всяко нейно движение беше награда.

— Че не ти е харесало с него това, което правиш с мен.

Придърпа я по-близо. Не я целуна, просто я държеше по-близо, после още по-близо, докато тялото ѝ се докосна до неговото, докато бедрата им се срещнаха.

Дишането ѝ се учести.

— Много обичам как дишаш — промърмори той.

Тя се усмихна, сгушена в шията му.

— Тук ли, Дждъ?

Вместо да отговори, той вдигна роклята ѝ — съвсем лесно, защото беше от любимите ѝ широки разкроени рокли, с които се чувстваше удобно. Тя се набра чак до кръста ѝ. След секунда ръцете му се мушнаха в бикините ѝ, прихванаха я отзад и я притиснаха още по-плътно. Нямаше начин да се заблуди относно възбудата му, нито пък искаше.

Тя обви ръце около врата му и прошепна името му.

— Това какво означава — да или не? — попита той.

Челси измънка безпомощно от удоволствие — пръстите му се преместиха напред.

— Да или не? — повтори той.

— Икономката е горе!

— Да или не?

— Да.

— Тогава сваляй всичко — каза той с груб шепот и започна да помага с две ръце.

За нула време роклята се изхлузи през главата ѝ, сутиенът беше разкопчан и захвърлен настрани, бикините изхлузени. Дждъ я докосна отново, бръкна дълбоко. Тя посегна към слипа му, но той я спря.

— Моля те — въздъхна тя.

— Още не.

— Не мога повече! Коленете не ме държат!

С дълбоко заровени в тялото ѝ пръсти той погледна към другия край на мазето.

Въпреки удоволствието Челси не беше стигнала чак дотам, че да не разбере какво гледа.

— О, не на масата за пинг-понг.

— Имаш ли по-добра идея? — попита той и я вдигна.

— Няма да издържи! — засмя се тя задъхано. — Пералнята. Използвай пералнята. Тя е по-близо.

Но беше вече на масата. Той я сложи да легне и ѝ помогна да разкопчае панталона му. Челси разтвори широко крака и с единствен мощен тласък той влезе в нея, и тя примря. Винаги примираше, когато той влизаше в нея — а после, когато той се пъхаше още по-дълбоко в нея, после дори още по-дълбок, винаги възкръсваше. Просто и изпепеляващо.

Джъд одобри „Харпър, Кейн и Ку“. Лично той би го направил с по-малко хром, но разбираше, че клиентите се впечатляват. Всичко показваше успех. Той съвсем се слиса като видя, че Челси е напуснала такова място за цяла година, за да си играе с „Плъм Гранит“.

В това нямаше смисъл. Дори сега, след като знаеше, че е загубила майка си и не се разбира с пенсионирания си баща и с бившия си приятел и любовник, за когото е щяла да се омъжи, и всичко това за една година, не можеше да си го обясни. Челси беше преуспяваща жена. Защо ѝ беше да се отказва от постигнатото?

Беше и твърде харесвана — личеше си по вниманието, което всички в офиса ѝ засвидетелстваха. Очевидно бяха доволни, че е сред тях, дори само за кратко. Мелиса Ку беше точно такава, каквато я беше описала Челси. Изненадата обаче беше Карл.

Тази втора сутрин той се появи, но не в девет, с точността, за която Челси беше споменала, а по-късно, в десет. Носеше шарена вратовръзка, която определено не беше консервативна. Дори Челси изглеждаше изненадана.

— Това творение на Хейли ли е? — подразни го тя.

Карл погледна вратовръзката, леко се поизчерви и сви рамене.

— Добре е — каза Челси. — Отива ти — замълча за секунда и после попита: — Как е тя?

— Хейли ли? Чудесно. Всъщност става все по-едра. Бързо напълнява. Лекарите смятат, че може да са близнаци.

Значи новата съпруга на Карл беше бременна. Челси не изглеждаше учудена от новината, което означаваше, че знае, но за удобство беше забравила да му каже. Ако Карл и Хейли се бяха

оженили през юни и Хейли вече беше започнала да „наедрява“, не беше необходимо да си гениален, за да пресметнеш, че е заченала преди сватбата. А това означаваше, че Челси вероятно е научила за бременността точно преди да пристигне в Ноч. Още един шок. Но дали е бил достатъчен, за да я накара да напусне града?

Усмивката на Челси му се стори пресилена.

— Близнаци ли? Това е чудесно. Нали ще ѝ предадеш най-сърдечните ми поздравии?

— Разбира се — каза Карл и се обърна към Джъд. — Значи вие работите с Челси?

— Може и така да се каже — отвърна Джъд.

Карл не му хареса. Сто на сто имаше нещо сбъркано в мъж, който не е намерил Челси за страхотно привлекателна. Зачуди се как ли изглежда бременната Хейли.

— Аз съм по гранита. Аз съм човекът, който ще свърши работата, която тя осигурява. Вие помагате ли ѝ?

Карл погледна към Челси и тя каза:

— Не. Карл няма нищо общо с тази работа.

Джъд се поразии. Още едно предателство.

— Защо не? — попита той Карл. — Челси каза, че сте били партньори в други съвместни предприятия.

Карл изглеждаше смутен.

— Това се появи в неудобно за мен време.

— Нима не сте толкова дързък, колкото вратовръзката си? — попита Джъд. — Много лошо. От това ще паднат добри пари. Мислех си, че ще ви трябват, особено при съпруга, дете и така нататък.

— Това си беше проект на Челси от самото начало. Тя иска да се занимава с гранита.

— Ааа — каза Джъд и се изправи. — Е, тогава аз печеля — той погледна Челси. — Имам среща в десет и тридесет. По-добре да тръгвам.

Докосна с пръст въображаемата си шапка и обърна гръб на Карл.

Челси го изпрати до асансьора и го попита:

— За какво беше всичко това?

— Не ми харесва.

— Не го познаваш.

— Не мога да повярвам, че си била в леглото с него.

Беше страшно ядосан. Не знаеше защо. Това, което беше правила преди да станат любовници, си беше лично нейна работа.

Тя мълчеше. Най-сетне вдигна поглед към него и каза:

— Карл е добър приятел.

— Карл е леке.

— Той е добър, *лоялен* приятел. Ако имах нужда от него, щеше да дойде.

Джъд поклати глава.

— Единственото, което го интересува, са жена му и детето му.

Тя се смути и това му хареса. Негодуваше срещу нейната преданост към Карл. Но в асансьора си помисли, че няма право да негодува. Той беше неин любовник. Това беше всичко.

А всъщност не беше всичко. Вечерта, когато седнаха на масата, Кевин Кейн изглежда беше решил да установи параметрите на тяхната връзка. Попита за произхода на Джъд, за положението му в компанията, за ролята му по отношение на Челси.

— Значи вие сте нейната връзка с производството — заключи той.

— Може и така да се каже.

— Безпокоя се, че се разхожда из каменоломната.

— Нищо няма да ми стане, татко.

— Тя не се разхожда из каменоломната — каза Джъд. — Никой не се разхожда там. Ако ходи в каменоломната, ходи с мен.

Това не беше правило в точния смисъл на думата, но през последните седмици наистина беше така. Джъд не искаше Челси да падне от някой камък, нито пък резачите да ѝ се хият цинично, да ѝ подсвиркват и да я задяват.

— А какво ще кажете за къщата ѝ? — продължи Кевин. — Била стара.

— Била е спирка на Нелегалната железница — намеси се Челси. — Проверих в Историческото общество. Робите бегълци са се криели в тайни подземни коридори на път за Канада.

Кевин не изглеждаше много въодушевен. Джъд си каза, че едва ли е защитник на робството. Просто не му се нравеше, че Челси е купила къщата.

— Сигурна ли е? — попита Кевин. — Нали всичко е проверено, преди тя да се нанесе.

— Сигурна е — каза Джъд. — Аз самият бих живял там.

— А живеете ли?

— Татко!

— Не — каза Джъд. Трябваше да му го каже по-остро, тъй като Кевин почваше да се бърка там, където не му е работа. — Живея в града с баща си.

— С какво се занимава той?

— Сега почти с нищо.

Джъд обясни положението и Кевин се заинтересува от Лео. Беше запознат с последните медицински заключения относно болестта на Алцхаймер и говореше за тях като професионалист. Не можеше да предложи решение, нито чудотворно лечение, но към края на дискусиата Джъд по-добре разбираше физиологията на болестта и му благодари.

— Много е лошо, че живеете в провинцията. Лекарите там просто не са в течение на новото — каза Кевин.

Джъд никога не се хвалеше със знаменитости, но тази забележка го жегна и затова той каза:

— Всъщност ние се консултираме с Дънкан Хартиган.

Кевин изглеждаше впечатлен.

— В Бостън? Той е добър лекар.

— И Нийл Съмърс. Той ръководи местната болница. Учил е в „Джонс Хопкинс“.

— Това е прекрасен център — призна Кевин и започна да говори за медицинските центрове, които беше посетил през последните месеци.

Джъд слушаше само дотолкова, доколкото да може да задава интелигентни въпроси — и да спомене случайно уж име, та да покаже на Кевин, че не е прост селяк. Но през цялото време се чудеше на дистанцията между Кевин и Челси. Имаше я, ясна като бял ден, въпреки че според него те би трябвало да са станали по-близки след смъртта на Аби. Така се беше случило с него и баща му. Когато майка му си отиде, Лео остана единственият близък човек и обратно. Разбира се, тогава той беше дете и дълги години между тях имаше потресаващи различия, но чувството остана. И тъкмо то беше една от причините, поради които имаше толкова много проблеми с болестта на Лео. Не беше подготвен да приеме мисълта, че баща му може да умре.

Питаше се дали Челси мисли за това. Предполагаше, че да. Тя правеше усилия да се хареса на Кевин — поръчваше му любимите питиета, усмихваше се, когато трябва, въобще не се оплакваше, че Кевин говори повече с Джъд, отколкото с нея. Тя беше съвършеното светско създание. Само Джъд можеше да види напрежението у нея, загрижения израз в очите ѝ, когато разказът на Кевин го отвеждаше на стотици километри, уплашения поглед, когато разговорът се връщаше към Норич Ноч.

— Все още ли възнамеряваш да останеш там цяла година?

— Да — каза тя и кимна предпазливо.

— Не ти ли стана скучно?

Тя се засмя.

— Единственото, което искам, е денят да има повече часове, за да свърша нещата. Нямам време за всичко, което искам да направя — тя отново стана предпазлива. — Наистина искам да дойдеш да ме посетиш. Към края на месеца стаята за гости ще е готова. Ще дойдеш ли за Празника на труда?

— Не мога. Поканил съм компания в Нюпорт.

Джъд видя разочарованието, изписано по лицето на Челси, но то изчезна за един миг. На негово място дойде престорено изразен ентузиазъм.

— О? Кого?

— Семейство Уескот, Чарли и Лил Дюшейн, семейство Роудъннайзър.

— Сигурно ще бъде хубаво — каза тя без злонамереност и си пое дъх. — Какво ще кажеш за средата на септември? Възнамерявам да организирам открити врати и да поканя потенциални купувачи да видят границата отблизо. В същото време може да дойдат и приятели да видят къщата. Ще се празнува през цялата седмица. Може да ти хареса.

Джъд за пръв път чуваше за откритите врати. Зачуди се дали тя пак не импровизира.

— Ще трябва да си погледна ангажиментите — каза Кевин.

На Джъд му се дощя да го фрасне. Дори и слепец можеше да види, че Челси отчаяно иска той да я посети.

Тогава Кевин каза нещо, което го озадачи.

— Научи ли, каквото искаше?

Тя бързо поклати глава.

— Това не ти ли говори нещо?

— Само, че все още се настанявам.

Той внезапно почервения.

— Гониш дивото, Челси. Няма смисъл да стоиш там.

Тя преглътна.

Кевин кимна към Джъд.

— Какво мисли той?

Челси отново преглътна. Джъд стана по-любопитен.

— Не знае ли? — предположи Кевин.

— Какво да знам? — обади се Джъд.

— Че тя е родена в Норич Ноч — каза Кевин с отвращение. —

Това я тегли натам. Опитва се да открие кои са истинските ѝ родители. Не иска да приеме факта, че щом не са я искали тогава, няма да я искат и сега. Не разбира, че всеки ден, който прекарва на това място, е плесница по моето лице.

Челси беше пребледняла.

— Не го приемай така.

— Е, как би се чувствала ти, ако дадеш на някого името си, средствата си и любовта си и разбереш, че не е достатъчно? — попита той.

— Не си прав — възрази тя, но умолително. — Аз имам родители — ти и мама. Не търся заместители. Но искам да знам кой е бил физически отговорен за моето идване на бял свят. Това не е нито толкова ужасно, нито толкова необичайно.

Кевин изсумтя.

— Ти се боиш да не ме загубиш — продължи тя, — но ти си този, който ме отблъсква. Така и не пожела да дойдеш да ме видиш.

— Ти все стоиш там.

— Щях да бъда с теб в Нюпорт на Четвърти юли.

— Трябваше да го кажеш, преди да си направя плановете.

— Ако не се боях, че ще ми откажеш, щях да го кажа.

Попаднали в задънена улица, те се втренчиха един в друг. Найсетне тя въздъхна, обърна извинителен поглед към Джъд и измърмори:

— Съжалявам. Не исках да стане така.

— Естествено — каза Джъд.

Все още се опитваше да асимилира факта, че тя е родена в Ноч. Точно това беше липсващото звено. Фактът, че го беше научил от Кевин, а не от Челси, го вбесяваше.

— Сърдит ли си? — попита тя по-късно.

Беше потресена. Не само, че вечерята с Кевин завърши зле, но и пътуването до блока с Джъд мина в пълно мълчание. Сякаш всичко, от което се боеше и се опитваше да избегне, щеше да стане ей сега.

Той хвърли блейзъра си на един стол.

— По дяволите, наистина съм сърдит. Защо не си ми казала?

— Защото не мислех, че е уместно.

— Така ли? — той вкопчи ръце в хълбоците си и я стрелна с недоверчив поглед. — Точно това те е довело в Ноч.

— „Плъм Гранит“ ме доведе там.

— Нямах да знаеш за „Плъм Гранит“, ако не си душила около Ноч, и нямах да душиш около Ноч, ако не си била родена там. Какво по-уместно искаш?

Той беше прав. Той беше прав, но това беше само половината от историята. Като се мъчеше да запази спокойствие, тя каза:

— Не мислех, че е уместно за нашата връзка. Моята биологическа история е нещо лично.

— А това, което правим, не е ли? — той се изпъна, всъщност само отдръпна глава, сякаш от по-далече можеше да я види по-ясно. — Ти си при мен нощем, съвсем гола, съвсем открита, съвсем честна в своята сексуалност — и ти си наистина такава, Челси. Това е едно от нещата, които ме привличат. Как мислиш, пропускам ли нещо? Нашата връзка какво е — просто животинско привличане? Мислех, че сме отишли по-далеч. Мислех, че сме приятели.

— Приятели сме! — извика тя. Това, че Джъд говореше за тяхната връзка, че тя за него е нещо повече от секс, засилваше тревогата ѝ. Трябваше да го накара да разбере. — Но не започнахме по този начин. В началото беше само физически. Някъде това се промени. Не знам точно къде, но това стана. Изведнъж станахме приятели, а ти не знаеше нещо съществено за мен и аз не знаех как да ти го кажа.

— Ха! Толкова си ясна, колкото и всяка жена, която познавам!

— Но това беше различно! — възрази тя. — Да ти кажа, означаваше да призная, че не съм била съвсем честна, а не знаех как ще реагираш. Боях се, че ще се ядосаш. И изглежда съм била права.

— Не съм ядосан. Боли ме. Мислех, че ми имаш доверие.

— Имам ти.

— Но не достатъчно, за да ми кажеш нещо толкова важно за себе си.

— *Имам ти* — каза тя по-тихо и почувства спазъм отвътре. — *Имам ти доверие* — тя задържа дъха си, после го изпусна бавно. — Просто не искам нещата да се променят.

— Защо твоето раждане в Ноч трябва да променя нещата? — очите му бяха тъмни, нажалени. — По дяволите, това със сигурност няма да убие желанието, което усещам всеки път, когато те погледна.

— Нещо друго би могло — прошепна Челси.

Тя преглътна, пъкна ръце под мишниците си, после се насили да го каже, защото чувстваше, че му дължи това.

— Аз съм бременна, Джъд. Стана в началото на май, при единствения случай, когато бях с Карл. Докато разбере това със сигурност и му го кажа, той и Хейли бяха решили да се оженят. Тя вече беше бременна.

— Бременна? — Думите му отекнаха в стените. — Ти си бременна?

Той невярващо се вгледа в корема ѝ.

— Не мислех, че ще стане така — почти истерично избухна Челси. — Въобще не очаквах. Не мислех, че бременните жени са способни да чувстват нещата, които ти ме караш да изпитвам.

Погледът му срещна нейния.

— Ти си бременна?

В гърлото ѝ беше заседнала буца. Тя се опита да я преглътне, но буцата си остана там. Затова само кимна.

— И *това* си държала в тайна от мен? — дълбокият му глас беше натежал от недоверие. — И това ли беше неуместно? Мислеше, че просто ще се *размине*, така ли?

Наистина беше толкова абсурдно, че тя се почувства двойно по-голяма глупачка, че не му беше казала по-рано.

— Не очаквах, че връзката ни ще продължи. Беше просто физическа. Когато прерасна в нещо повече, се чувствах измамница. Исках да ти кажа. Не спирах да си повтарям, че трябва да го направя — гласът ѝ стана по-тих. — Щях да ти кажа скоро. Без друго нямам избор.

Все още удивен, той огледа гърдите ѝ, после талията. След това прокара ръка през косата си и погледна настрани.

— Мамка му.

— Това няма да те засегне, Джъд — каза тя бързо. — Ако някой си помисли, че е твое, ще им го кажа направо.

Той отиде до прозореца и се загледа навън.

Тя повиши глас, за да е сигурна, че я чува.

— Карл не знае. Не знам как да му кажа, без да изостря отношенията между Хейли и него. Баща ми също не знае. Той искаше да се омъжи за Карл. Ще бъде разочарован. После ще каже на Карл и след това на родителите му. Ще настане бъркотия.

Защо ли му казваше всичко това? Джъд нямаше никакви отговори. Той почти не познаваше замесените в тази история хора, а освен това не беше негова работа.

Но тя не знаеше какво да прави. Имаше нужда от помощ.

Той остана до прозореца с ръце на хълбоците, с гръб към нея. Тя усещаше напрежението по раменете му. Доплака ѝ се.

За последен път се опита да стигне до сърцето му.

— Най-доброто, което можех да направя, изглеждаше да напусна Балтимор, а съществуваше Норич Ноч, който просто чакаше. Съвпадението беше идеално. Бях сигурна, че това означава нещо. Затова си събрах нещата и тръгнах. Там никой не ме познаваше. Беше като рай. Намерих селската къща и купих джипа. Срегнах теб, Дона и Хънтър. Помислих си, че мога да родя детето, да откроя кои са истинските ми родители и после да реша какво да правя и къде да отида в края на годината — гласът ѝ затрепери и стана по-тих. — Никога не съм искала да те разочаровам. Не ти казах първия път, защото страшно те исках. Може би сгреших. Но не съжалявам. Съжалявам, че те нараних, но не съжалявам за времето, което прекарахме. Бих го направила отново, Джъд. Бих го направила отново след минута, ако това е единственият начин да имаме това, което изживяхме. Беше хубаво.

Думите ѝ секнаха. От страх, че може да избухне в плач, тя го остави сам и отиде във всекидневната; където прекара нощта. Той мълчеше през цялото пътуване на връщане към Норич Ноч, остави я в Боулдърбрук, после продължи за вкъщи. Поне тя предполагаше, че си е отишъл вкъщи. Не знаеше със сигурност. Той не дойде при нея тази

нощ, нито пък следващата, не се отби и в офиса. После дойде събота, дойде и неделя. Безкрайни дни. В понеделник сутринта тя вече съжаляваше, че някога е спряла поглед на Джъд Стрийтър.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Челси познаваше стъпките му. Беше ги чувала да се приближават към нея в тъмнината на нощта по дъсчения под на спалнята си достатъчно често, за да разпознае звука им по витото стълбище. „Стой спокойна“ — каза си тя. И все пак сетивата ѝ бяха нащрек.

— Да — каза тя по телефона, — точно така. Това е екстра качество бял гранит и ние можем да доставим количеството, от което имате нужда.

Първо се показа тъмната коса на Джъд, после широките му рамене, стройното тяло, хълбоците и краката. Беше в джинси.

— Защо не дойдете да видите? Ще имаме отворени врати през уикенда на петнайсети септември, но каменоломните работят шест дни седмично. Винаги сте добре дошли, заповядайте.

Тя вдигна пръст на Джъд да пази тишина. Той отиде до отсрещния прозорец. Очите ѝ се спряха на стройното му тяло.

— Ако желаете подробности, ще помоля нашия майстор да ви се обади. Бихте ли ми дали вашия телефон?

Тя го записа, най-отгоре написа „Джъд“ и го подчерта два пъти.

— Алекс Лапин е чудесен предприемач. Поласкана съм от препоръката му.

Джъд мушна ръце в задните джобове на джинсите. Тя не беше сигурна какво означава това.

— Не, аз ви благодаря — дланите ѝ бяха влажни. — Ще ви очаквам с нетърпение.

Затвори телефона, сложи длани на корема си и се отпусна на стола. Джъд не се обърна и тя подхвърли:

— Някой си Филип Бънди. Архитект от Хартфорд. Нает е да проектира клона на голяма банка, възродила няколко фалирала, сега слети в една. Интересува се от белия гранит от Хаскинс Пийк. Ще ти се обади.

Джъд наведе глава. Тя не беше сигурна какво означава и това.

Гореше от нетърпение да му покаже, че не му се сърди, че може да разбере защо той не иска да я докосне отново, че това, което се е случило между тях, няма да се отрази на бизнеса и затова каза възможно по-ясно:

— Говорих и с групата „Роскинс“. Те искат цени за почивен дом, който ще строят на Кейп Елизабет.

— Защо строят почивни домове при това състояние на икономиката? — попита Джъд безучастно като при първата им среща, което означаваше, че са се върнали в началото на познанството си.

Тя знаеше, че го заслужава. Все пак сърцето ѝ се сви. С усилие продължи със същия ясен глас:

— Хората искат да пътуват, просто да не е толкова далеч, колкото са свикнали. Кейп Елизабет е достъпен. Прави се луксозно, защото там ще се провеждат и конгреси. Достъпността също е привлекателна.

— Кой е Алекс Лапин?

— Един приятел. Работих за него, след като се дипломирах от колежа. Когато стана ясно, че искам да се оттегля, той ме впримчи с една архитектурна фирма. Работих там като чертожничка и след това отидох в университета — изчака го да каже още нещо. Имаше нужда да разбере накъде бие, да долови нещо от мислите му. После попита: — Как мислиш? Отворените врати ще дадат ли резултат?

— Никога преди не е правено — каза Джъд след кратко мълчание.

— Но мислиш ли, че ще даде резултат?

Той отново замълча. После каза:

— Зависи кой ще дойде.

Тя въздъхна. Не издържаше.

— Ааа! Пак ще си говорим по маниера на Норич Ноч. Знаеш ли, мога да разбера защо традицията тук е толкова силна. Трябва такова усилие, за да произнесеш думите за изразяване на нещо ново, че докато те излязат, идеята ще бъде остаряла — и добави по-меко: — Кажи ми нещо, Джъд.

Той издаде някакъв приглушен звук и поклати глава. Челси прие това като отказ, но Джъд удивено измърмори:

— Как не съм го видял? Гърдите ти са наедрили. И талията ти.

— Много жени имат едри гърди и не дотам тънки кръстчета. Не си ме познавал преди. Нямах база за сравнение.

Той отново поклати глава.

— Трябваше да го забележа.

— Беше твърде близо.

— И нямаше менструация. Трябваше да се сетя.

— Не бяхме заедно всяка нощ. Последния път, когато бях в Балтимор, останах три нощи. Менструацията ми можеше да е минала там.

Той се обърна, внушителната му фигура се открояваше на прозореца. Каза с напрегнат глас:

— Щеше ли да ми кажеш, че е на Карл?

— Разбира се! Проблемът беше в това да ти кажа, че въобще съм бременна, не дали е от Карл. Не се срамувам от това, което аз и Карл сме направили. Ние се опитвахме да задвижим нещо с възможно най-добрите намерения. И ако погледнеш, много повече съм била с Карл, отколкото с теб.

Погледът му беше неумолим, очите му — твърди като камък.

— Можеше да ме накараш да мисля, че е мое.

— Щях да напълнея твърде бързо. Бебето трябва да се роди в началото на февруари. Щеше да разбереш.

— Известни са и случаи, когато бебета се раждат преждевременно.

Тя проследи мисълта му и поклати глава ужасено.

— Никога не бих те излъгала. Не търся баща за детето си. Не искам. Нямам нужда. Имам време и средства да отгледам дете. Имам и желание — тя се засмя кратко, после се замисли. — Това май е най-голямата изненада. Никога не съм искала да имам деца. После лекарят каза, че съм бременна, и изведнъж мисълта, че ще имам нещо живо от моята плът и кръв за първи път през живота си беше толкова... *мило...*, че разбрах, че дори бебето да се появи с всички възможни вродени недостатъци, ще го искам.

— Кое от отваря цял куп нови проблеми — заяви Джъд и се приближи към нея като кипеше от гняв. — Кой ти дава правото да идваш тук и да казваш, че си едно, а всъщност си съвсем друго? Защо са тези игри? Защо се подиграваш с всички нас? Това дава ли ти самочувствието, че си по-умна от всички нас? Или *по-добра*?

Тя удържа на погледа му.

— Не. Всичко, което показва това, е, че искам да знам коя съм и откъде съм, но че не знам какво да направя, за да го науча.

— Защо просто не *попиташ*?

— *Кого?* Родила съм се тук преди тридесет и седем години и съм била дадена за осиновяване. Това не е нещо леко за една майка — тя сложи длан на корема си. — Още дори не мога да почувствам, че бебето ми се движи, но ако трябва да го износя докрай, да го родя и после никога да не го видя отново, ще бъда смазана! — дори само мисълта за това насълзи очите й. — Хората не се отказват от плътта си, защото го искат. Те го правят, защото са принудени, и почти винаги в това има много мъка.

— Откъде знаеш? — попита той.

— Знам, защото съм изчала почти всичко, написано по тази тема — каза тя и се почувства по-силна.

Никой не можеше да я обвини, че не си изпълнява задълженията, или още по-лошо, че върши нещата през куп за грош.

— Това, което не знам, е защо родната ми майка е трябвало да се откаже от мен и каква мъка е преживяла. Не знам дали е била мома или омъжена, млада или на години, богата или бедна. Не знам дали е била скрита в Корнър, родила тайно, после да се е измъчвала, без да има друга възможност, или е била намазана с катран и оваляна в пера, или превърната в парий като майката на Хънтър, или пък е била от семействата Фар, Джеймисън или Плъм и ме е заченала извънбрачно, изкарала е бременността си в някоя от спалните с изглед към парка и после се е отървала бързо от мен, защото съм била проблем за семейството. — Спря за миг, за да си поеме дъх, и продължи: — Как да започна да питам според теб? Хората не дават лична информация, освен ако ти нямат доверие, а жителите на Ноч не бързат да се доверяват. Чаках да проявят топло отношение към мен, но това не стана. Няма никакви документи за моето раждане, баща ми се е погрижил за това. Местният адвокат, който е уреждал осиновяването, е мъртъв, а на акушерката са платили да мълчи. Всичко, което знам... — тя произнасяше думите с все по-големи паузи, разочаровано, — е, че съм родена в Нориш Ноч. Единственото материално нещо, което ми е останало от истинските ми родители, е един сребърен ключ, изпратен на майка ми преди много години. Не е имало бележки, нито пък

някакви контакти оттогава. Какво ще ме посъветваш да направя, да овеся този ключ на връв около врата си и да чакам някой да го познае?

— С темповете, с които се движииш — каза Джъд, скръстил ръце на гърдите си, — можеш да закачиш бижутата на кралицата на връв около врата си и никой няма да ги забележи. Единственото нещо, което те ще виждат, е коремът ти, и то когато започне да личи. Имаш ли някаква представа какво означава да бъдеш неомъжена майка в Норич Ноч? Щеше да е съвсем друго, ако си от Корнър. Хората мислят, че момичетата от Корнър се чукат и забременяват. Но тук, около парка? Невъзможно.

Челси бавно стана и се изправи срещу него. Ако и той не можеше да разбере, значи не беше по-добър от останалите в градчето. Щеше да се бори с всички, ако ѝ се наложеше.

— Какво ще направят? — попита тя. — Ще ме пребият с камъни ли? Ще ме приковат на позорния стълб в центъра на града с алена буква на гърдата? Това няма да се случи. Може и да съм била родена като никоя тук и дадена заради това надалеч, но сега, когато се връщам, аз вече не съм никоя. Този град точно сега има нужда от мен. Неговата съдба зависи от гранитната компания, а съдбата на гранитната компания зависи от мен. Ако се отнесат зле с мен, защото съм бременна, ще се обърна и ще се махна.

— И ще претърпиш голяма загуба с инвестициите си? — засмя се горчиво Джъд. — Хайде, стига.

— Изобщо не ме разбираш, нали? — попита тя, разочарована, но не и изненадана.

Колкото и интимни да бяха били физически, никога не бяха споделяли надежди и блянове, любов и омраза, възход и падение.

— Целта в живота ми не е да правя пари. Ако беше така, щях да посветя цялото си време да управлявам ценните книжа в банката, а не да прекарвам безкрайни часове над чертожната маса. Чертая, защото обичам да чертая. Обичам предизвикателството, когато създавам здания. Когато правя финансови инвестиции, това също е заради предизвикателството. Нямам нужда от парите. И никога няма да имам. Наречи го арогантно, ако искаш. Наречи го екстравагантно или декадентско. Но ако ми се наложи още днес да обърна гръб на Норич Ноч и да загубя и последното пени, което вложих в този проект, ще

мога да го преживея. Може ли същото да бъде казано за хората, които живеят тук?

— Те не са ти искали парите.

— Не са. Но без тях, без гранитната компания, ще бъдат в ужасна беда.

— Значи ти си местният спасител?

— Не. Аз съм просто тази с парите. Това ми дава известна власт. Господи, мразя тази дума! Но властта ми дава право да върша неща, които другите не могат да си позволят. Оливър, Емъри и Джордж монополизират бръснарницата всяка сутрин и никой не им казва копче. Хънтър громоли наоколо с кавасакито си, без да му правят забележка, че нарушава спокойствието. Момичетата на Джеймисън печелят конкурса „Мис Норич Ноч“ всяка година, въпреки че другите състезателки може да са по-красиви и по-талантливи. И така, Челси Кейн е бременна. Това е нейно право. Всеки, който реши да я накаже, ще трябва да е подготвен за последствията.

Той я загледа втренчено. Тя също се взря в очите му, но погледът му не омекна.

— Ще го обявиш ли в църквата? — попита най-сетне Дъжд с безизразен глас и тя долови нотка на присмех.

— Ако се наложи — вирна брадичка Челси.

— Това наистина ще ги спечели.

— Не съм дошла тук да ги печеля. Тук съм, за да открия коя съм, да направя нещо от гранитната компания и да родя бебето си на спокойствие.

— Не можеш да купиш любовта на хората!

— Кой е казал, че искам нечия любов?

— Точно това искаш. Искаш да си купиш място тук, да станеш местния герой, когото хората обожават, и след това да кажеш на всички да се пръждосат — и всичко заради това, че някаква безименна незнайна жена е посмяла да те даде за осиновяване преди хиляда години.

— Изобщо не искам това!

Той изпръхтя презрително, завъртя се на пети и я остави да се чуди дали мисли толкова лошо за нея, защото го е наранила, или това, което казва, е истина.

Дона знаеше, че нещо не е наред. Усещаше го у Челси от цяла седмица. През дните, когато не се виждаха на аеробика, Челси наминаваше покрай магазина към десет сутринта, за да купи едно-друго и да си побъбрят. Дона се радваше на посещенията ѝ. Чувстваше се поласкана, че е приятелка на Челси.

Но приятелството предполага отговорност, а Дона усещаше, че все повече избягва своята.

Нещо се беше случило в Балтимор. Челси не бе така весела, откакто се беше върнала, а Дона не можеше да повярва, че това е свързано с планираните открити врати през септември. Защото към края на седмицата — Челси не ѝ бе казала нищо, но изглеждаше потисната от всякога. Дона сама подхвана темата.

„Нещо те тревожи“ — написа тя на компютъра. Беше поканила Челси да дойде при нея.

Матю беше отпред и това нямаше да му хареса, но Матю никога не харесваше нищо, което правеше тя, така че нямаше да загуби кой знае колко.

„Какво е то?“

„Трябва да реша какво да направя — пикник или барбекю — написа Челси. — Не знам кое да избира.“

Дона махна с ръка и написа:

„Нещо друго не е наред. С баща ти ли?“

Челси поклати глава.

„Ще дойде ли през септември?“

„Най-вероятно не.“

Дона изучаваше лицето ѝ, докато Челси се мръщеше на екрана на компютъра. Кевин беше проблем от месеци насам. Но загриженият поглед, който видя, беше нещо ново.

„Тогава нещо с Джъд?“ — се осмели да напише тя.

Челси я погледна в очите. За миг се поколеба, като че ли несигурна дали да признае нещо. После каза спокойно:

— Как разбра за Джъд?

С тъжна усмивка Дона написа: „Норич Ноч е малък град. Хората виждат къде отиват колите нощем. Мълвата се разнася.“

— Бил е Хънтър! Хънтър е казал!

Но Дона поклати глава и написа:

„Хънтър не е клюкар, но много други са. Някой сигурно е видял Джъд да се отбива нощем в Боулдърбрук. Пък е плащал и на гледачката да остане с Лео до сутринта.“

Видя злочестия поглед на Челси и написа: „Не е толкова ужасно. Джъд е ерген. И ти си мома. Хубава двойка сте.“

Внезапно лицето на Челси така се промени, че Дона чак се уплаши.

— Какво има? — попита тя високо, без да я е грижа колко зле звучи гласът ѝ.

Челси я гледаше отсъстващо. После се обърна към клавиатурата, започна да пише и на един дъх изпълни екрана три пъти.

Дона погледна корема ѝ. Не можеше да си представи, че там има бебе. Челси беше толкова слаба! Но и дрехите ѝ не подсказваха нищо. Тя винаги носеше широки рокли или връхни дрехи върху клин или шорти.

После, имаше и друг, всъщност по-удивителен факт.

— Ти си родена тук?

Това пък съвсем не можеше да си представи. Челси изглеждаше твърде изискана, за да бъде родена в Норич Ноч.

— Преди тридесет и седем години — каза Челси. Изглеждаше разобличена и уплашена. — Но всички документи са унищожени. Не знам как да започна издирването. Норич Ноч е малък град. Не може да има много бебета, които да са родени и изоставени, но това е деликатна тема — тя спря, после попита още по-несигурно: — Ти не помниш нищо, нали?

Дона бързо поклати глава. Ръцете ѝ заудряха по клавишите. „Била съм почти бебе, когато си се родила. Трябва да поговориш с някой по-голям.“

Пусна дълга редица тирета на екрана, за да отдели това, което вече беше там, от това, което искаше да попита.

„Джъд много ли се ядоса?“

Вдигна поглед и видя как Челси казва:

— Беше бесен. Мисли, че съм го измамила, че съм измамила целия град. Обиден е. Убеден е, че съм амбициозна и го манипулирам. Признавам, че не съм съвсем права, но последните няколко месеца бяха трудни за мен. Първо, животът ми в Балтимор се разпадна, после историята с Джъд, която не бях планирала, после опитът да въртя

бизнес в два отделни офиса, да довърша Боулдърбрук, пък и телефонните обаждания... — тя вдигна ръце и извъртя очи. — Много ми дойде.

Дона докосна ръката ѝ, после клавиатурата.

„Какви телефонни обаждания?“

— Късно през нощта. Две или три последователно. Първо мълчание, после приглушен звук на детски гласове, като че ли някой има магнетофон в коридора пред училищен бюфет по време на обяд.

— Колко често? — попита Дона на глас.

— Няколко пъти седмично. Опитвам се да не им обръщам внимание, но те не спират. Някой се опитва да ме стресне и този някой е много настойчив. Точно тази настойчивост ме притеснява.

Дона я разбираше.

— Нолън знае ли? — попита тя.

Челси направи гримаса.

— Това са само телефонни обаждания. Не ми се ще да правя въпрос от тях. Сигурна съм, че точно това искат тези, които ми звънят.

— Нолън трябва да знае.

— Те не са опасни. Просто досадни.

Но Дона беше категорична по този въпрос. Обърна се към компютъра и написа: „Нолън е добър човек. Способен и дискретен. Често се отбива тук. Имаш ли нещо против да му кажа?“

— Но какво може да направи той?

„Може да държи Боулдърбрук под око. Може да се ослушва за някоя дума от някой, който сигурно те ненавижда, защото си тук.“

Челси хвърли тъжен поглед към тавана.

— Половината жители на Норич Ноч ме ненавиждат, че съм тук.

Дона я прегърна.

— Не е вярно — каза тя и знаеше, че го казва убедително. — Те ти завиждат — погледна корема на Челси и добави: — Аз също. Харесваше ми да съм бременна.

Челси цялата светна.

— Леко ли го понесе?

Дона кимна и се обърна към компютъра.

„Джоши беше прекрасен от мига, в който се роди. Щях да имам други, ако нещата бяха по-различни.“

„Твоят слух ли?“

„Моят съпруг — Дона веднага изтри последните думи и написа:
— Тук ли мислиш да родиш?“

„Да. Вкъщи. С акушерка.“

Челси изглежда толкова се стресна от написаното, че се засмя и дописа:

„Не съм мислила за това преди, но май искам точно това.“

„Не те ли е страх?“

„Ужасявам се, но помисли си каква благодат ще е това!“

Дона винаги изпитваше леко благоговение пред Челси, когато тя говореше така. У Челси имаше усет към авантюрата. Имаше дързост. Беше си мислила, че може да е от самоувереност или от маниерничене, но сега разбра, че може да е и от липса на корени. Челси не знаеше коя е и се чувстваше необвързана и свободна.

А Дона знаеше. Тя беше от семейство Фар, и от Плъм преди това, и ѝ беше омръзнало да си повтаря какъв късмет има. Тя искаше част от свободата, която имаше Челси — не че някога щеше да напусне Ноч, тъй като Джоши беше тук и той беше смисълът на живота ѝ, но понякога искаше да излезе на обяд или да отиде до Бостън или Портланд. Искаше от време на време да кани вкъщи приятели, без да се чувства окайвана. Искаше да боядиса побелелите кичури на косата си, без да ѝ се казва, че трябва да се гордее с възрастта си. Искаше да тича с Челси.

И най-много искаше да може да си легне, без да я измъчват.

Искаше да бъде поне наполовина храбра като Челси. А може би не. С малко храброст и безразсъдност тя също можеше да направи нещо, което да шокира Ноч много повече, отколкото бебето на Челси Кейн.

Тази мисъл се загнезди задълго в нея, след като Челси си отиде. Не че искаше да шокира някого. Но ѝ хрумна, че има златна възможност за това. Челси беше нейна приятелка и се нуждаеше от помощ. Ако това означаваше, че Дона ще трябва да работи заедно с полицията или да тича с Челси, за да не е сама и застрашена по пътищата, щеше да го направи.

Храбростта не беше лесна работа. Пък и не ѝ стигаше. Но тя събра каквото имаше с петнадесетте минути, които Матю ѝ даваше за обяд и когато обедните камбани забиха от църковната камбанария, тръгна надолу по улицата, за да се срещне с Нолън.

След седмица Оливър и Емъри стояха прави на прозореца на Зий. Държаха чаши с вече изстинало кафе, но като че ли никой от тях не забелязваше това. Гледаха двете жени, които разговаряха на площадката пред универсалния магазин на Фар отгъток парка.

— Не ми харесва това, дето го прави Дона — предупреди Емъри тихо. — И моето момче не го харесва. Станала е различна покрай тази жена. Мат казва, че тичала сутрин по улиците. Трябва да й кажеш да спре.

— Нищо няма да й кажа — тросна се Оливър.

— Ти си й баща.

— А той й е мъж. Той да й каже. Аз лично не виждам какво пречи тичането.

— Защото не ти е жена.

— Нали това казвам.

— Истината е — чу се висок глас откъм бръснарския стол, — че няма значение жена ли е, дъщеря ли е. Тя прекарва прекалено много време с Челси Кейн. Казвам ви, от това няма да излезе нищо добро. Тази жена разваля този град.

Оливър плъзна студен поглед към изтегнатата в стола фигура.

— Не чувам да се оплакваш от парите й, Джордж.

— Не. Парите й са добри. И това май е всичко.

— Не е всичко — възрази Оливър. — Тя създава работа. Вече трябва да наемаме още хора. Така ли е, Джъд?

— Да — каза Джъд. Беше се облегал на стената и пиеше изстиналото си кафе.

— Повече хора на работа означава повече пари, депозирани в твоята банка — поясни Оливър на Джордж, — и повече похарчени пари в твоя магазин — напомни той на Емъри. — Така че по-добре и двамата да си затваряте устите.

— Точно това правим и виж докъде ни докара то — изсумтя Емъри. — Тя научи жените ни да си къдрят косата и да носят рокли с гол гръб и оскъдни неща за гимнастика, достатъчно дръзки, че да ти хвъркне ума, да не говорим за Празника на труда. Чу ли какво е направила?

— Всичко е оплескала — извика Джордж.

Емъри вдигна очилата си и измърмори:

— Открити врати! Кой има нужда от открити врати? Ти даде ли й разрешение за открити врати, Оли?

— Защо аз ще й давам разрешение? Тя си решава.

— Е, значи имаме нужда от корекция в правилника на общественото поведение — заяви Емъри. — Никой не може да организира открити врати, без първо да го съгласува с хората от градската управа. Знаете ли, че е имала наглостта да наеме Биби да прави пилешкото барбекю с ябълкова пита за десерт, и сега Биби няма да направи ябълкова пита за десерт на Празника на труда? Ние *винаги* сме имали ябълкова пита за десерт на Празника на труда.

— Индианският й пудинг е по-хубав — обади се Джъд.

Ако Челси го беше попитала, щеше да й каже същото. Но тя не го беше попитала. Нямахше възможност. От онзи понеделник сутринта той се държеше настрана от нея. Ако се срещнеха в офиса, това беше. Той не променяше маршрута си, за да я види, и, *по дяволите*, не я виждаше и нощем. Все още й беше твърде сърдит и не изпитваше никакво желание към нея.

— Кажи му за хана! — извика Джордж приглушено изпод влажния пешкир на Зий.

— Резервирала е всички стаи в хана и още цял куп в Стотървил — каза Емъри. — Не знам какво ще правим, ако някой от нас има посетители за празника. Нищо не е оставено. Казвам ти, Оли, тя ни прецака.

Джъд си помисли, че току-що бе сбъркал. Искаше я. Стига да помислеше за нея и желанието се появяваше, и това беше *двойно* повбесяващо. Нали още отначало разбра, че тя ще създава проблеми. Трябваше да се вслуша в себе си.

— Кажи му за къщата — каза Джордж на Емъри.

— Казала на Хънтър, че трябва да се почисти дворът й преди откритите врати, затова той наел момчетата да боядисат къщата — почна Емъри. — Ще рече, евтината ни работна ръка — той щракна с пръсти — няма я. Все едно тя режисира филм, само че за нас няма роли.

„Не излъган — помисли си Джъд. — Просто зарязан.“ Тя и нейното бебе си имаха собствена малка тайна и нямаше защо да я

споделят с него. Той беше външен човек. Чужд. Може би беше глупаво, но той се чувстваше точно така.

— Не ми харесва това, Оли — продължи Емъри. — Трябва да се отървеш от нея.

— Правя всичко възможно. Напредваме с работата. До юни ще си е отишла.

— До юни има много време. Разкарай я сега.

Гласът на Оливър се покачи с половин октава.

— Как си представяш, че мога да го направя?

Старата кожа на бръснарския стол изскърца.

Джордж се изправи и го погледна.

— Отвори си устата и й кажи.

— Какво да й кажа?

Джордж избърса лицето си и се присъедини към двамата на прозореца.

— Да се маха.

— Не мога. Тя ми е съдружник.

Джордж присви очи и изви вежди така, че челото му се удължи и щръкналата му сива коса щръкна още повече.

Ти я харесваш.

— Не я харесвам — излая Оливър. — Но тя си изпълнява обещанието. Създава работа.

— Може да го прави и от Балтимор. Истината е, че тя не е за тук. Погледни я! — той се загледа похотливо към магазина на Фар. — Още носи тези рокли, които дори не стигат до коленете й. Знаеш ли какво говорят на бара в хана?

Казват, че не й стигал един мъж да я оправя, та затова не се фукал, и аз го вярвам. Всяка жена, която се показва така, не го прави за едното нищо.

— Най-нормална рокля — обади се Джъд. Не можеше да не възрази на тези дърти пръчове. — Всичките й рокли са широки. Какво толкова показва?

— Крака — викна Джордж. — Голи крака.

— Половината хора в този град ходят с голи крака през лятото — изсумтя. Оливър.

— Е, ама Бък не зяпа *техните* крака — отвърна Джордж. — Казвам ви, това куче има вкус — наведе се на една страна и почти се

залепи до стъклото. — Дано да се мръдне малко, та да я видя по-добре.

— За Бога, Джордж — изплака Емъри и извади носната си кърпа, — с всеки ден ставаш все по-лош. Като те слуша човек, ще си помисли, че не си виждал жена от седмици, но аз случайно знам, че новата секретарка, която току-що нае...

— Аз съм вдовец — изръмжа Джордж, — мога да правя каквото си искам.

— О, знам — каза розовобузестият Емъри съвсем спокойно, свали очилата си и започна да трие стъклата. — Но не знам какво тя вижда в такъв стар дядка като теб — той кимна към прозореца. — Тази там обаче със сигурност не ти се навърта. Може би точно това те ядосва.

Джъд се запита дали това е вярно, но вместо да отговори на Емъри, Джордж се обърна към него с предизвикателен поглед.

— Казах ти какво говорят на бара в хана. Знаеш ли какво разправят при Крокър?

Джъд изпи кафето си, смачка чашата и я запрати в кошчето за боклук, после скръсти ръце на гърдите си.

— Какво разправят при Крокър?

Много добре знаеше. Поне веднъж на ден ходеше там. Никой не му казваше нищо в очите, но той не беше тъп. Знаеше мълвата. Нали работата му беше да я знае.

— Че я чукаш. Така ли е?

— Не — каза Джъд.

— Лъжеш, вярно е — изломоти Емъри.

Оливър издаде долната си устна и задържа поглед върху Фар, докато той продължаваше да излага знанията си.

— Целият град знае къде ходиш нощем, когато Мили Малоун остава при баща ти — той се изкикоти. — Че няма да чукаш Мили я!

Джордж мушна ръце под тирантите си, погледна замислено Джъд и каза на Емъри през рамо:

— Мога да разбера защо го е харесала. Як е. Млад е. Казах ви го и преди, когато му заръчахме да я държи под око. Явно е направил повече от това — и продължи, вече към Джъд: — Играеш си с огъня, момче. Вече изгоря от една градска жена. Пак ли си търсиш белята?

— Не съм толкова глупав — каза Джъд.

— И Лео не беше и виж какво стана с него. И него го зачерни градска жена. Не можа да превъзмogne, че майка ти си отиде. Кълна се, че проблемите, които има с акъла си сега, са свързани точно с това.

Джъд се отблъсна от стената и се изправи.

— Лео и аз си се справяме много добре.

— Съгласен съм — каза Джордж, — но ако беше толкова умен, колкото си мислиш, щеше да спреш да се лигавиш с Челси Кейн и да я поставиш на мястото ѝ. Тя иска да направи бизнес за компанията, това е чудесно. Иска да обърне този град с главата надолу, и това не е добре. И ако не можеш да ѝ кажеш това, има много хора, които биха го направили. Имай го предвид, Джъд.

Цимбалистите изскочиха от къщичките си от двете страни на часовника, удариха цимбалите и се прибраха.

Джъд погледна Оливър.

— Десет и половина. Отивам в каменоломната. Ако искаш да те закарам, трябва да тръгваме.

— Чуваш ли, Джъд? — попита Джордж.

О, да, Джъд чуваше. Мислеше си обаче за закуската преди два дни, когато Нолън Маккой се мушна в неговото сепаре при Крокър и му каза разни неща. Някой се обаждал по телефона на Челси и мълчал — *проклета* да е, че не му каза и за това. Питаше се дали пък Джордж не знае нещо, защото казаното от него звучеше подозрително, като заплаха. Джъд нямаше повече работа с Челси, но ако обажданията продължеха или някой посмееше да ѝ навреди с цел да я изгони, този някой щеше да отговаря пред него. Нямаше да позволи на никого да навреди на безпомощно, неродено дете и това да тежи на *неговата* съвест.

Празникът на труда в Ноч беше вариация по темата за Четвърти юли. Лицата бяха по-загорели, походката по-мързелива. Нямаше парад, но обикаляха града с велосипеди, за да събират средства за борба с мускулната дистрофия, имаше награда за най-голяма отгледана тиква, надбягване на жаби, въртележка в парка, спортни срещи и десерт за Празника на труда — за всички безплатни пайове, пудинги и кейкове.

Челси беше доволна от себе си. Беше издържала, без да изпадне в паника, което не означаваше, че е безумно щастлива, а просто, че е

издържала. Беше самотна. Тежко ѝ беше да гледа как семействата се забавляват заедно и колкото повече ги гледаше с чувството, че може би принадлежи към една от тях, толкова по-чужда ставаше. Най-тежко от всичко беше да наблюдава как Джъд играе баскетбол, печели и тя не може да го прегърне заради победата, но тя превъзможна и това. Не беше просякиня, поне доколкото се отнасяше до мъжете. Връзката ѝ с него беше неочаквана и временна. Щеше да я преживее.

Откритите врати, от друга страна, бяха триумф. В събота и неделя в Ноч дойдоха поне двеста души — приятели, колеги и потенциални клиенти. Някои останаха само за един ден, други се възползваха от възможността да отскочат да се порадват на прекрасната есен по хълмовете на Нова Англия. Най-красивият цвят щеше да се появи след почти цял месец, но някои от блатните кленове бяха почервенели, а първите брези — пожълтели. Независимо дали бяха отишли да видят листопада или не, всички, които се появиха за откритите врати прекараха чудесно, ако парите, похарчени в магазина на Фар, смехът в бара на хотела и тавите с печени пилета и ябълкови пити, изядени в Боулдърбрук, бяха някакъв показател за това. Венец на всичко бяха дванадесет големи поръчки за гранит.

Оливър прегледа поръчките с удовлетворение.

Джъд нае още петима мъже.

В една ясна септемврийска утрин, която обещаваше слънчев ден, Челси тичаше заедно с Дона. Въздухът беше свеж и хладен, дъхът им излизаше на мънички бели струйки. Пейзажът, ярко обагрен през деня, още беше скован от леката слана. Двете бяха с анцузи, които на връщане сигурно щяха да бъдат вързани около кръстовете им, и клинове. Бягаха бодро, подтиквани от свежия въздух.

Беше една от онези утрини, които преливаха от оптимизъм, една от онези утрини, когато Челси чувстваше, че нещата в Норич Ноч най-сетне се нареждат. Къщата ѝ беше завършена и красива, обзаведена в топъл, домашен стил, с много килимчета, кувертюри и възглавници от макраме. Никога не би си помислила да ги подреди в Балтимор, но тук пасваха. Тежките часове на телефонни обаждания и писане на писма юни и юли ѝ се отплащаха със стабилна дейност в каменоломните и пълно оползотворяване на новата работилница за рязане. Вярно, Кевин

отказа да я посети, но тя продължаваше да му се обажда. Не се предаваше. Рано или късно той щеше да разбере, че тя го обича и винаги го е обичала.

Беше бременна в четвъртия месец и се чувстваше силна, но не и пъргава както преди. Беше напълняла с четири килограма — все още прикрити под широкото облекло — и усещаше всеки от тях, затова бягаше малко по-бавно и не толкова много. И пак затова бягането с Дона беше прекрасно. Сидра, която дойде за откритите врати, я подразни безмилостно, когато тя изостана. Дона беше доволна от забавеното темпо, макар да беше спортен тип. Двете с Челси имаха почти еднаква конструкция, но Дона нямаше опита на Челси в бягането и съответно нейната издръжливост.

В тази чудесна сутрин те тичаха една до друга — почти близначки. Тичаха по посока на движението — слънцето едва се беше показало и нямаше много коли. Челси водеше. Тичаше от лявата страна на Дона и я притискаше до банкета, когато някое превозно средство приближеше изотзад.

Направи го и сега. По боботенето на мотора предположи, че трябва да е камион. Толкова рано сутрин минаваха предимно камиони. Боботенето се приближи, после още повече, и то така, че я накара нервно да хвърли поглед през рамо. Слиса се, че камионът е прекалено близо до банкета, и му махна да ги заобиколи. Целият път беше негов.

Вместо да завие, той се насочи право към тях.

Секунда преди да ги блъсне, Челси се хвърли върху Дона и я повали в крайпътния храсталак. После, разтреперани и задъхани, двете изпъзяха на пътя на четири крака и се втренчиха в изчезващия камион. Спогледаха се. Не им трябваша нито думи, нито знаци. Смаяното лице на Дона говореше, че знае какво е направила Челси. Белият надпис на задната врата на мръсния сив камион казваше всичко.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

— Сигурна ли си, че е от нашите? — попита Джъд.

— Беше камион на „Плъм Гранит“ — повтори Челси.

Нолън седеше зад бюрото си и попълваше формуляра. Офисът лъщеше от метал и без Нолън би излъчвал студенина. Маккой беше едър мъж с побеляваща коса и дебел врат, но у него имаше нещо топло, което учудваше Челси всеки път, когато го видеше.

— Изобщо ли не видяхте шофьора? — попита той.

— Не. Слънцето тъкмо изгряваше зад гърба ни и кабината беше тъмна. Освен това наистина очаквах, че той ще ни отмине, както правеха другите. Когато се обърнах и видях, че е толкова близо, единственото, за което имах време, беше да скочим от пътя. Докато се сетя за шофьора, камионът беше изчезнал.

— Наистина ли си добре? — попита Джъд.

Очите му се спряха на нейните и тя разбра какво го тревожи. Ако ги нямаше другите, би погледнал и корема ѝ.

Не можеше да чака нежност от него. Но пък поне беше дискретен.

— Нищо ми няма — каза тя спокойно и погледна Дона. — Ти как си?

Дона кимна, че е добре.

— Боли ли те нещо? — попита Нолън.

Той също гледаше Дона. Очите му бяха пълни с нежността, която липсваше на Джъд, и за миг Челси почувства как я облива завист. После осъзна колко е нелепо. Не би искала да е на мястото на Дона. Не стига, че Дона страдаше от физически недъг, който не ѝ позволяваше да чува гласа на собствения си син, ами имаше и съпруг, който се отнасяше с нея като с боклук. Наистина заслужаваше поне малко внимание.

Дона поклати глава отрицателно, обърна се към Джъд и изрече с устни:

— Кой?

— Има четири такива камиона — каза Джъд. — Три са паркирани на Мое Ридж всяка нощ. Оливър кара четвъртия.

— Не видяхте ли номера? — попита Нолън.

Челси поклати глава.

— Бях твърде шокирана от надписа отзад — погледна Дона колебливо и попита Джъд: — Мислиш ли, че е бил от Мое Ридж?

Джъд я погледна в очите.

— Оливър може да е грубиян, но не е зъл. Нито глупав. Бизнесът отново потръгна. Да те блъсне, би означавало да съсипе собствената си компания. Да блъсне Дона, би било самоубийство. Освен това — той заговори по-тихо, — той кара камиона само от къщи на работа и обратно, и то само посред бял ден. Плаши се. Няма рефлексии. При наложителни случаи кара Маргарет да шофира. Обикновено зад волана съм аз.

— Има артрит — каза Дона.

Гласът ѝ беше твърде висок, но никой не обърна внимание на това. Очевидно беше разстроена.

— Вярно — потвърди Джъд. — Само че никой не бива да знае. Той трябва да си пази авторитета.

Челси не се учуди от факта, че Джъд защитава Оливър. Нали се грижеше за собствения си баща много повече, отколкото го изискваше чувството за дълг. Беше логично, че ще помогне на Оливър, щом той е уязвим. Просто беше такъв.

Но това, което не разбираше, беше, защо след като той може да проявява съчувствие към нещастник като Оливър, не може да прояви разбиране към нея. Може би защото беше един вид натрапница. Между тях нямаше споделено минало, нито лоялност или чувство на дълг. Те бяха любовници за кратко време, никога не бяха приятели в смисъл заедно да се борят с трудностите на живота.

— Нека да помислим за другите три камиона — каза Нолън. — Къде са ключовете?

— На таблото, къде! — тросна се Джъд.

— Не ги ли прибирате през нощта? — попита Челси.

— Не.

— Защо?

— Защото тук не е Балтимор — отново я гледаше право в очите, предизвикваше я да каже, да направи или почувства нещо, което да

опорочи връзката им. — Ние не се заключваме като вас.

Челси не обърна внимание на „вас“, но не можеше да пренебрегне предизвикателството. Не беше в природата ѝ.

— Значи — отсече тя, без да сваля поглед, — че може да е бил всеки, дори човек, който няма нищо общо с компанията.

— Само ако е бутнал портала — каза Джъд. — Виж, той се заключва.

— Кой има ключове? — попита Нолън.

— Аз. Оливър също. И всички началници на обекти. И шефът на гаража. Проблемът е, че не говорим за Форт Нокс^[1]. Катинарът е най-обикновен. Всеки може да го отвори.

— Значи съм права — обади се Челси, този път без да го погледне. Омръзна ѝ тази игра. Истината беше, че или шофьорът е бил калпав, или е искал да я прегази. — Може да е бил всеки.

Нолън погледна часовника си.

— Трябва да почваме. Става седем и половина, Джъд. Хората ти на работа ли са вече? — Джъд кимна, Нолън взе шапката си и стана. — Откарай ме на кариерата.

Но Джъд улови Челси за ръка.

— Първо ще я заведа у тях. Ти върви в Мое Ридж и ме чакай.

Ако не беше така отмаляла, Челси би тичала до Боулдърбрук. Но не искаше да се напряга, особено с бебето. Обеща на Дона, че ще наmine на път за офиса и тръгна с Джъд. Той не каза нито дума, докато не излязоха от центъра.

— Наистина ли си?

Очите му гледаха пътя и тя не можеше да ги види, но гласът му не издаваше нищо.

— Само се безпокоя.

— Изглеждаш бледа.

— Не съм гримирана.

— Виждал съм те и без грим — и това беше така. — Изглеждаш бледа.

Тя сви рамене и се обърна към прозореца. Истината беше, че се чувстваше несигурна и уплашена и че това, което искаше най-много, беше да се отпусне през седалката и той да я прегърне за минутка. Вместо това тя обви ръце около себе си.

Той схвана жеста и натисна спирачките.

— Да те заведе при Нийл Съмърс да те прегледа?

— Нищо ми няма — Челси му махна да продължи и той — неохотно според нея — отново натисна газта.

— Ходила ли си при него за бебето?

— Не съм.

— Какво чакаш?

— Имам си лекар в Балтимор.

— Да, ама тук е Норич Ноч. Не мислиш ли, че трябва да отидеш да се прегледаш?

— Ще отида.

— Кога?

— Скоро.

— Кога ще кажеш на всички?

— Когато започне да си личи.

— Вече си личи.

— Само ако се загледаш.

— *Личи си!*

Значи я наблюдаваше. Нещо в нея радостно затананика, но тя решително го игнорира.

— За какво да бързам?

Той стисна устни и свъси вежди.

— Някой много иска да те разкара от града, затова ти се обажда нощем. Но понеже не се плашиш, се опитва да те прегази на пътя. Ако този човек знае, че си бременна, може и да премисли. Да ти навреди е едно, да убие бебето ти — друго.

— Боже Господи, Дждъд — ахна тя. Цялата трепереше от последните му думи.

— Да се преструвам, че не е възможно ли? Поне това не те ли засяга?

— Разбира се, че ме засяга. Защо си мислиш, че седя в тази кола точно сега?

Лицето му беше сериозно.

— Може би, защото искаш да се прибереш вкъщи по-бързо, за да не закъснееш за работа. Нищо няма да ти стане, ако намалиш темпото. Ако това не се беше случило, сигурно щеше да продължиш да препускаш, докато не пометнеш.

— Не. Ще препускам още месец. Дори по-малко, ако усетя, че не мога. Не съм чак толкова безотговорна, Джъд.

Той ѝ хвърли недоверчив поглед.

— Ще тичаш и след това, което се случи днес?

— Естествено — Сидра би нарекла разминаването със злополуката поличба, но какво знаеше Сидра?

— Да не си луда?

— Не. Тичането ми помага.

— Ти си луда.

— Не съм луда — каза тя. — Обичам да спортувам. Обичам и свободата да избирам къде да ходя и какво да правя. Няма да се оставя някакъв луд с камион да ме уплаши.

— Виж, това е по-умно.

Сарказмът му я жегна. Тя се опита да не му обръща внимание.

— Няма да се откажа. Дона и аз тичаме по един и същи маршрут всеки ден. Следващия път ще го променим.

— Много умно.

— Ако тя все още иска да тича с мен. Ако не иска, ще продължа сама.

— Направо мъдро.

Тя се обърна към него.

— А може би този, който е карал камиона, е преследвал нея. Помисли ли за това?

— Откровено казано, не. Нали ти нахълта в града без покана. И пак ти заплашваш да промениш положението. И ти си виновната, че Биби не направи ябълковата пита за десерт на Празника на труда — може да ти изглежда глупаво, както и на мен, но тук има много хора, на които това изобщо не им харесва. Дона е друго нещо. Тя е дъщеря на Плъм и снаха на Фар. Тук се е родила и тук живее. Няма човек в този град, който да не я познава и да не я обича.

Но Челси се съмняваше в това.

Така мислеше и Нолън.

— Искам да те питам нещо — каза той.

Дона се беше позабавила в офиса му, след като Челси и Джъд излязоха. Знаеше, че Нолън трябва да отиде до Мое Ридж, но той явно

не бързаше. Тя трябваше да се прибере вкъщи, вече беше закъсняла, но не можа да устои и реши да си направи малък подарък.

Той застана до стола ѝ и погали ръката ѝ. Докосването му никога не спираше да я изненадва. За такъв едър мъж беше изключително нежно.

— Мислиш ли, че Матю може да има нещо общо с това? — попита той.

Матю? Мисълта я изненада. Тя бързо поклати глава.

— Той има причина — продължи Нолън. — Не му харесва, че тичаш. Може би си е мислил, че като ви изплаши, ще спрете.

Тя пак поклати глава. Не че Матю не беше способен на насилие. Знаеше, че е способен.

Но да измъчваш жена си е едно, а да прегaziш най-важната фигура за бъдещето на град — нещо съвсем различно.

Объркана, тя бързо обясни със знаци какво мисли. Нолън я изчака да свърши, след това хвана и двете ѝ ръце с голямата си ръка и попита все така нежно, дори извинително:

— Къде беше той снощи?

Матю беше излязъл както винаги. И както винаги тя нямаше представа къде. Очите ѝ обясниха това на Нолън.

— Кога се прибра?

— В един — изрече тя с устни.

— Беше ли пиян?

— Мисля, че да.

Не беше сигурна, но предположението ѝ беше твърде вероятно. Когато беше пиян, се срутваше на кушетката в кабинета. Не беше дошъл при нея в леглото и тя беше благодарна на Бога за това. Значи беше спал на кушетката.

— Видя ли го, преди да излезеш да тичате с Челси?

Тя поклати глава отрицателно.

— Колата му беше ли на алеята?

Не беше погледнала. Но разбираше накъде бие Нолън.

Той разглеждаше ръцете ѝ, погали с палец кокалчетата ѝ, след това вдигна поглед към изрязаното деколте на фланелката, с която тичаше.

— Възможно е да се е прибрал вкъщи в един и след това да е излязъл пак, преди ти да се събудиш. Или да е излязъл веднага след

теб, да е отишъл с колата до Мое Ридж, да е отворил портала и така нататък.

— Ще разбере — без да иска, Дона го каза на глас, защото мислите ѝ бягаха напред.

Ако Матю беше пиян и лежеше като пън на кушетката, щеше да е махмурлия за закуска. Още щом го погледнеше, щеше да разбере дали е ставал и е карал колата.

Тя стисна ръката на Нолън и прошепна:

— По-добре да тръгвам. Ако закъснея много, ще побеснее.

Нолън не пусна ръцете ѝ.

— Ще те бие ли?

Тя бързо поклати глава.

— Но те е бил.

— Недей — промълви тя умолително само с устни.

Не можеше да говори за това какво правеше Матю. Нолън обаче знаеше. Беше видял синините, които другите не забелязваха, беше видял раните в душата ѝ, които плачеха за успокоение. Но не можеше да направи почти нищо, в противен случай нещата щяха да станат още по-зле.

— Напусни го.

Тя поклати глава.

— Заради Джоши ли? — попита той и по лицето му се изписа такава загриженост, че очите ѝ се насълзиха. Той ги избърса и не отдръпна ръцете си. — Аз ще се погрижа за Джоши.

Очите ѝ пак се напълниха със сълзи. Тя обви пръсти около ръцете му и се опита да кимне, но жестът само придвижи бузата ѝ до дланта му.

— Искам да ти помогна, Дона — той изглеждаше измъчен. — Позволи ми да ти помогна.

И преди тя да реагира, той се наведе и я целуна с лека ефирна целувка — най-сладкото нещо, което бе вкусвала, но почти неосезаемо. После се отдръпна и каза с изненадващо срамежлива усмивка:

— Много отдавна исках да го направя.

Тя докосна устата му с връхчетата на пръстите си, но когато той целуна един от тях, бързо ги отдръпна и притисна свитата си в юмрук ръка до сърцето си.

— Обидих ли те? — попита той.

Тя се насили да стане от стола. Колкото по-дълго останеше, толкова по-опасно беше. Нолън щеше да легне с нея, ако тя пожелаеше. Знаеше го от много отдавна. И щеше да ѝ покаже какво наистина означава да се любиш. Тя искаше това също от много отдавна.

Но въпросът беше морален. Тя беше женена за Матю. Не можеше да спи с Нолън.

Къде обаче беше справедливостта в цялото това положение? Матю я измъчваше. Тя имаше пълното право да търси утеха в ръцете на друг мъж.

Ех, да имаше смелост да го направи! Тичането с Челси беше просто малък жест на самозащита. Да бъде с Нолън беше много, много повече.

— Ти ли го направи? — попита Оливър, когато Хънтър най-сетне се появи в каменоломната: Беше късно сутринта.

Хънтър пристъпи до парапета, където стояха Оливър и Джъд, мушна ръце под мишниците си и се загледа в търбуха на каменоломната. Оттук работниците приличаха на мравки. Свредлата се забиваха в скалата, крановете боботеха, въжетата се изопваха, чуковете отекваха — но всичко беше приглушено от разстоянието и ветреца.

— Как мислиш, аз ли съм? — отвърна Хънтър.

— Тук аз задавам въпросите. Направи ли го, или не?

— Не, не съм.

— Да не ме лъжеш?

Безучастното изражение на Хънтър подсказваше, че той няма никакво намерение да отговаря, и това — Джъд го знаеше от много отдавна — беше най-силното му оръжие срещу Оливър. О, те се дърлеха. Хънтър винаги беше готов да отговори на всяка нападка на Оливър с нападка, но мълчанието беше по-ефикасно. За човек, свикнал да командва, пренебрежението беше вбесяващо.

Хънтър знаеше това много добре. Той плъзна поглед покрай намръщения Оливър и попита Джъд:

— Значи Нолън още не е решил случая?

— Не, не е решил случая — изръмжа Оливър.

Късният септемврийски ветреца развяваше кичурите сива коса по главата му — иначе беше неподвижен като камъка наоколо.

— Говоря с Джъд — каза Хънтър, без да се обръща към него. — Няма ли улики?

Джъд замълча. Даваше възможност на Оливър да отговори. И чак когато той не го направи, каза:

— Още не. Няма следи от взлом.

— Значи е работа на наш човек — измърмори Оливър.

— Къде беше ти на разсъмване? — погледна го Хънтър.

— В собственото си легло за разлика от теб. Абе защо караш тоя мотор в пет сутринта? Хаскъл Роудз ми се оплакваше от онзи ден. Ужасно гадно е да те събуди точно такъв шум.

Хънтър се усмихна сухо.

— Но пък със сигурност се чува кога излизам и кога се прибирам. Ако бях излязъл на разсъмване, за да взема камиона, целият град щеше да разбере — той отново погледна Джъд. — Тя добре ли е?

Ясно беше кого има предвид. Джъд се зачуди дали Хънтър знае за бебето.

— Казва, че е добре.

— Дъщеря ми също е била там — намеси се Оливър.

Хънтър изпревари отговора на Джъд.

— Никой не би желал да навреди на Дона. Всички в града, с изключение на Матю, я обичат, а той не би имал куража да направи нещо толкова явно.

— Какво искаш да кажеш? — намръщи се Оливър.

Хънтър набута ръцете си една по една още по-дълбоко под мишниците си.

— А познай!

— Имаш някакви съмнения за Матю ли?

— Аз не, но ти би трябвало да имаш. Той не се отнася добре с дъщеря ти.

— Значи тя си го заслужава.

— Защо например?

— Ами например тича с Челси Кейн.

— И какво лошо има в това?

— Не е прилично.

— *Прилично?* — подигра го Хънтър. — Значи, щом тя върши нещо, което не е *прилично*, мъжът ѝ може да я бие?

— Той не я бие — възрази Оливър, но Хънтър не искаше да остави нещата така и този път Джъд беше съгласен с него.

— Къде живееш, старче? Целият град знае, че я спуква от бой, когато не е на кеф.

— Не я бие!

— Кажи го още веднъж и сам ще си повярваш. Отвори си очите и виж истината! — духна вятър и отметна косата му назад, откри златната му обеща. Лицето му беше угрижено. — Кара я да работи като вол в магазина. Командва я, нагрубява я пред клиентите. Отпуска ѝ по някакви си петнадесет минути почивка три пъти дневно. Това ли си искал за дъщеря си?

— Защо се бъркаш?

— Ще се бъркам. Цял живот ме тормозиш. Може да съм ти син, може и да не съм. Но тя е твое дете. Не те ли е грижа за нея?

— Не искам да чувам подобни въпроси от теб.

— Все трябва да ги чуеш от някого. Събуди се, старче. Той я бие. Оливър се вкамени.

— Матю не може да прави такива неща. Той е добър човек. Матю е добър. Той е син на Емъри. Синът на Емъри няма да вдигне ръка срещу съпругата си.

— Синът на Емъри? — изсмя се пренебрежително Хънтър. — Синът на Емъри не само вдига ръка срещу съпругата си, ами мисли толкова малко за нея, че всяка нощ се влачи при жената на собствения си брат.

Оливър го изгледа кръвнишки, но Хънтър изобщо не му обърна внимание.

— Разбира се, това е толкова стара работа, че просто му се чудя. Защо мислиш Матю не се ожени по-рано? Беше влюбен в Джоани Пикуйк още в гимназията, само че Монти я пребара пръв.

— Млъкни, момче.

— Джоани забременя, омъжи се и роди четири деца, но очарованието на Монти с времето започна да избледнява. И се появи Матю, който чакаше зад кулисите.

— Млъкни, момче.

— Изобщо нямаше проблеми с Джоани. И знаеш ли какво прави сега? Нощем не се прибира. Ако не чука Джоани, се мотае с колата и иска да я чука, а ако не прави и това, се напива като кютук. Цяло чудо е, че досега не се е пребил.

Джъд слушаше, стиснал с две ръце парапета. Гледаше към кариерата.

— Господи! — ахна той и след това изкрещя: — Бягай оттам, Мейсън! — наведе се и заразмахва ръце. — По дяволите, разкарайте го, тази плоча ще му смаже ръката! — после хукна към въжената линия.

Франки Мейсън беше от новите работници и Джъд се беше усъмнил в него още когато го наемаше. Беше дребничък, електротехник по професия, и се справяше много добре с проводниците, но да работиш с камък и тежки машини беше нещо съвсем различно. Човек трябваше да има периферно зрение. Трябваше изцяло да познава процеса и да има шесто чувство за това кога какво ще се случи. На Франки това му липсваше.

Джъд нахлупи на главата си каска, скочи в една мръсна вагонетка, малко по-голяма от касета за портокали, и натисна бутона, с който се задвижваше линията. Вагонетката тръгна надолу и в същия миг Хънтър също скочи в нея и викна:

— Голяма грешка направихме с тоя Франки Мейсън.

Джъд си мислеше същото. Но имаше причини, заради които бе наел Франки, и тези причини все още съществуваха.

— Той има деца. Трябват му пари.

— Прехвърли го на работа в навеса — каза Хънтър, като се олюляваше в такт с полюляването на вагонетката. — А най-добре да ецва. Някои от новите работи трябва да се надписват. Няма начин Гейтър и Хал да се справят сами.

Предложението беше добро, въпреки че нямаше да има много смисъл в незабавното връщане на Франки Мейсън. Франки не беше художник, но щом можеше да се справя с проводниците, щеше да успее и с ецването.

— Идеята не е лоша — каза Джъд.

— Идват ми понякога и добри — отвърна Хънтър, загледан в мъжете долу.

— Можеш ли да дадеш някаква идея как да накараме тези приятелчета да внимават? Не знам какво става напоследък. Проблемът на Франки е в липсата на опит, но това е само един от нашите пропуски. Липсва им концентрация. Някой ще пострада в близко време. Ей, Мърфи! — извика той с глас, който се чу над съскането на компресорите, които подаваха въздух на пробивните машини. Вагонетката се носеше към дъното на каменоломната. — Повикай Спрингър. Той ще работи с Мейсън — после промърмори почти на себе си: — Добре. Ще го премислим пак.

След две седмици все още мърмореше под носа си. Челси не можеше да чуе какво точно казва, но можеше да види неудоволствието по лицето му. Бяха на Канкамог, хълм от здрав гранит, един от новите, които се експлоатираха. Тя бе дошла да види камъка — лавандула с капки от слюда, която отразяваше светлината на облачното небе.

Октомври беше метнал тънка покривка слана над ранната утринна трева и огнена палитра от червено, оранжево и жълто по хълмовете. Въпреки че въздухът се затопляше приятно към обед, Челси рядко излизаше от Боулдърбрук без пуловер или яке.

Днес беше с панталон и маратонки, дълъг пуловер с шпиц яка и отпуснат блейзър.

— Какъв е проблемът? — попита тя Джъд.

— Кабелът се закача на кука, която се вкарва в дупка, пробита в камъка. Вкарват прекалено много куки. Балансът е нарушен.

Той тръгна към стълбата, за да слезе до долната площадка. Площадките бяха десетки, натрупани една върху друга също като в някой уестърн.

— И аз слизам — каза Челси на Хънтър.

— Това няма да му хареса — предупреди я той.

Но тя искаше да бъде долу.

Сложи си каската, която висеше на ръката ѝ, и се отправи към стълбата. Джъд вече беше изчезнал на последващата площадка.

Стълбата беше широка и стабилна. Тя стъпи на първото стъпало и спря, защото Хънтър я сграбчи през кръста. Челси вдигна поглед изненадано — не толкова заради това, че я спира, колкото че я докосва.

— Долу е опасно.

— Искам да видя какво става.

По-точно, искаше да бъде до Джъд. Напоследък го искаше все по-често. Той излъчваше увереност и компетентност, които ѝ даваха спокойствие — не че беше изнервена, но с него ѝ беше по-добре. Джъд не я беше докоснал, откакто научи, че е бременна, и тя можеше да го разбере. В това, което искаше сега, нямаше нищо сексуално. Просто искаше да знае какво прави той и да види как го прави.

Стъпало по стъпало тя се спускаше по стълбата. Вятърът се вмъкна под блейзъра ѝ и тя потрепери, но не спря. Стигна до първата площадка и я пресече, за да слезе по стълбата към следващата. Беше изминала половината път до долу, когато усети нов порив на вятъра и докато се сгушваше от студ, чу вик, последван от гръмовен трясък и разтърсващ всичко удар. Машините спряха. За част от секундата настъпи пълна тишина, после се разнесоха панически викове. Всички мъже затичаха към огромната канара, която се беше откачила от въжетата.

Челси потърси Джъд всред тичащите мъже, но не можа да разпознае каската му. Уплашена, тя се втурна към тях, но Хънтър я настигна, стисна я за лакътя и кресна:

— Стой тук!

Тя затича след него. Разбутаха скупчилите се мъже и Челси внезапно спря и се притисна в Хънтър. Върху камъните лежаха двама мъже. Сърцето ѝ замря, после заби лудо. Единият беше Джъд. Другият беше онзи, който пробиваше дупките. Джъд мърдаше и тя въздъхна облекчено, но дъхът заседна в гърлото ѝ, когато видя, че кракът на другия е затиснат от скалата.

Джъд крещеше команди. Беше преbledнял. Другите също. Един клекна до затиснатия, друг затича към крана. Хънтър вече се катереше по една стълба с пробивна машина в ръце, отдолу друг човек му придържаше стълбата. Още двама се бяха покатерили по стълбите и закачаха куките в пробитите от по-рано дупки. Ръмженето на кангото на Хънтър се чуваше непрекъснато. Той го притискаше с корема си, накланяше го на една страна, после на друга, за да разшири дупката. Накрая закачи увисналата над главата му кука и се смъкна по стълбата.

Кранистът включи крана. Въжетата изпукаха и се опънаха. Камъкът само се помръдна, но това бе достатъчно Джъд и още неколцина други да измъкнат затиснатия.

Стъпалото и пищялът бяха смазани и той крещеше от болка. Внимателно го сложиха да легне. Никой не докосна ботуша му — кракът му представляваше кървава пихтия. Челси стоеше, неспособна да откъсне поглед от него. Около нея кипеше трескава дейност. Не объркана дейност, а целенасочена поредица от действия, извършвани от мъже, за които злополуката не беше нещо непознато. Каменарството беше на второ място сред най-опасните работи в страната, факт, с който мъжете обикновено се шегуваха. Сега не се чуваха никакви шегии.

Гласовете им бяха тихи, напрегнати и загрижени.

— Смити ще прекара камиона долу...

— ... трябва ни линейка...

— ... най-близката е през два града. Камионът ще свърши работа...

— ... качете го на дъската, преместете го, внимателно, внимателно...

— ... кракът ми...

— Дръж се, Уендъл, дръж се...

По трима от всяка страна и по един отпред и отзад, мъжете вдигнаха дъската и внимателно заслизаха по хълма. Джъд носеше, Хънтър също. Челси ги следваше отблизо заедно с останалите работници. Уендъл стенеше. Мъжете го окуражаваха. Падналите листа и клонки пукаха под ботушите им и това заглушаваше тихите гласове.

— Проклетите дупки не бяха балансирани...

— ... твърде рано подадох сигнал на крана...

— ... куките се измъкнаха...

— Къде, по дяволите, е Смити?

— Какво прави тая тук?

Най-сетне погледът на Джъд се насочи към нея — едва сега я беше видял. Очите му бяха почервенели. Той ѝ кимна да се качи на върха на каменоломната, но тя поклати глава в знак на отказ. Нямахше да си тръгне. Той повтори жеста. Челси пак не го послуша.

— Хънтър! — изрева Джъд, въпреки че Хънтър беше точно зад него. — Махни я оттук!

Тихият тътен на гласовете продължи.

— Само жена ни липсва тука...

— ... не си знае мястото...

— ... кой знае кой й го е начукал...

— ... бременна като най-новата курва на Стоуки...

Хънтър изведнъж се озова пред нея и й препречи пътя.

— Пусни ме да мина — прошепна тя.

Той поклати глава.

Тя се мушна отдясно, после отляво и успя да му се изплъзне. Затича, за да настигне другите.

Слязоха в подножието на хълма, точно когато камионът зави и с ръмжене спря. Челси застана малко встрани и загледа как качват в каросерията широката дъска, на която лежеше Уендъл. Кракът му беше целият в кръв. За да потърси утеха, че той ще се оправи, тя инстинктивно погледна Джъд и изведнъж се уплаши. Лицето му беше пепеляво, чертите му изострени. Лявата му страна, от рамото до кръста, беше подгизнала от кръв. За миг Челси си помисли, че е от Уендъл, но Джъд се олюля и се подпря на камиона.

— О, Боже! — ахна тя и щеше да затича към него, но Хънтър я спря.

— Ще се оправи. И двамата ще се оправят.

Тя се откопчи от ръката му.

— Искам с него!

— Аз ще те закарам.

— Искам...

— Ще стигнем там преди тях, Челси.

Той се заизкачва по хълма, все още здраво стиснал ръката й. В момента, в който тя чу как камионът потегля и спря да се дърпа, той я пусна.

Челси затича пред него, за да го накара да побърза.

— Какво му е?

— Една от куките го е поразпрала. Съмърс ще го закърпи.

— Имаше толкова много кръв!

— Забила се е дълбоко.

— Мислиш ли, че е разкъсала нещо жизнено важно?

Хънтър погледна лицето й, после корема й и подметна:

— Нищо, за което да се безпокоиш.

Всичко, което Челси беше забравила при вида на кръвта на Джъд, нахлу отново.

Бяха видели, че бременна. Вятърът беше виновен.

— Не е от Джъд — каза тя. Това ѝ изглеждаше най-важното, което трябва да се каже.

— Не е ли?

— Не.

— Като време пасва. Чукате се от юли.

— Не е от юли. И вече скъсахме. Но бебето беше заченато преди да напусна Балтимор.

— Бива си те.

— Един мъж. Един път. Хънтър, какво ще стане с Уендъл?

— Зависи. Може да му отрежат крака.

Сега Хънтър водеше. Тя се беше уморила и с усилия тичаше в крак с него.

— Той от новите ли е?

— Не. С нас е от петнадесет години — стигнаха до стълбата на най-долната площадка. — Първо ти — каза Хънтър и я избута пред себе си.

Качиха се горе и той протегна ръка.

— Дай ключовете.

Тя му ги подхвърли, докато тичаха към патфайндъра, после се настани на седалката до него и попита:

— Местната болница добра ли е?

Хънтър запали колата.

— Ако не е, доктор Съмърс щеше да го каже — той изви и подкара по черния път. — Но пък той е добър.

— Каква специалност има?

— Няма специалност. Когато си единственият лекар в града, правиш всичко — от зашиване на рани до наместване на счупени кости и израждане на бебета — той хвърли поглед към корема ѝ и се подсмихна. — Доста е голям. Няма да го понесат.

— Кои?

— Всички в града — той пак се подсмихна. — Ще има скандал с голямо С.

— Стига, Хънтър. Какъв скандал? Сега е краят на двайсети век.

— Няма значение. Тук е Норич Ноч.

— Жените забременяват навсякъде.

— Не и в този град. Особено неомъжените — той ѝ хвърли бърз, несигурен поглед. — Ти не си, нали?

— Щях ли да бъда с Джъд, ако бях омъжена?

— Ти ще кажеш.

— *Не.*

Хънтър излезе на шосето и увеличи скоростта. Известно време пътуваха мълчаливо. Челси отново си представи Джъд, видя кръвта по ризата му, помисли си за разкъсаната плът под нея.

— Ще могат ли да спрат кръвта? — попита тя.

— Естествено. Нищо работа.

Това обаче не я утеши. Беше виждала белезите на Джъд. Имаше един малък на ръката под лакътя и един по-голям на прасеца. Но едно е да видиш нещо старо и избледняло, а съвсем друго — отворена рана.

— Та кой е бащата на бебето ти? — попита Хънтър.

Тя потисна гаденето в дъното на стомаха си. То нямаше нищо общо с Карл.

— Един мъж от Балтимор.

— Няма ли да се ожени за теб?

— Аз няма да се омъжа за него. Не бих го направила, дори ако той го искаше. Както и да е, това е приключен въпрос. Сега той е женен за друга.

— Толкова бързо?

Тя се обърна към прозореца, точно когато Хънтър задминаваше някакъв пикап. Наду клаксона, после профуча покрай него, още преди онзи да се дръпне вдясно.

— Колко остава? — попита тя.

— Шест минути.

— Защо нямате линейка?

— Градът не може да си го позволи.

Ръцете ѝ бяха студени като лед. Тя ги мушна в гънките на пуловера си.

— Значи ще родиш детето сама?

— Да.

— Какво ще му кажеш, когато попита за баща си?

— Ще му кажа кой е.

Беше прекарала целия си живот да се чуди кои са родителите ѝ и никога нямаше да скрие това от детето си. Карл щеше да разбере за него много преди това. Той и Хейли просто трябваше да се примирят.

— Добре си решила — каза Хънтър.

За миг тя си помисли, че е свършил, но той продължи:

— Майка ми не искаше да ми каже. Питам я непрекъснато. Не е честно детето да не знае.

— Съгласна съм.

Той ѝ хвърли още един бърз поглед.

— Ти не си ли се чудила?

— Откакто се помня.

— Някога търсила ли си ги?

— Да — но тя не се впусна в подробности. Темпото ѝ беше по едно разкритие на ден. — Колко остава?

— Четири минути.

— Не можеш ли да караш по-бързо?

Той натисна газта.

— Ти си първият човек, който иска да карам по-бързо. И си първият, който с такова желание ми даде колата си.

— Точно сега ти вярвам повече, отколкото на самата себе си — Челси погледна часовника си. — Къде мислиш, че са сега?

— Зад следващия завой — каза Хънтър и наистина, щом завиха, видяха камиона точно пред тях.

Челси се опита да погледне в каросерията, но капакът ѝ пречеше. Докато го задминаваха, видя само глави, но не и главата на Джъд.

— Да не е припаднал?

— Сигурно лежи — Хънтър изчака една насрещна кола, след това отново ускори. — Ще стигнем първи и ще ги предупредим, че идват — и с някакво прозрение каза: — Значи затова ти стана лошо, когато бяхме с мотоциклета?

— Да.

— От колко месеца?

— Пет.

— Ами! Коремът ти е много малък.

Но за себе си Челси не изглеждаше малка. Вече не.

— Това е от дрехите. Те го прикриват.

— В града ще си мислят, че е по-отскоро. Ще си помислят, че е от Джъд, а ако не е Джъд, от някой друг тукашен. Всички в Ноч са големи клюкари. Можеш да ми вярваш.

— И за кого са клюкарствали, когато майка ти е забременяла?

— Не знам. Но когато умря — за мен. И то дълго, знам го. Кофти, нали?

Челси разглеждаше лицето му, за да потърси някакви чувства зад думите, но такива или липсваха, или тя беше твърде разтревожена заради Джъд, за да ги забележи.

— Ти наистина ли го повярва? — попита тя тихо.

Той кимна.

— Помислих, че съм я убил. Помислих, че мога да направя най-грозното нещо и никой не се опита да ме разубеди, докато не се появи Джъд.

Този път тя видя чувство. Беше тревога — същата, каквато изпитваше и тя — и тази тревога дойде и отмина толкова бързо, че можеше да си помисли, че си е въобразила, ако не беше чула думите. „*Никой не се опита да ме разубеди, докато не се появи Джъд.*“ Те съдържаха признание и благодарност и подбуждаха дузина въпроси, които ѝ се искаше да зададе. Но вече минаваха през центъра на града, профучаха през малкия покрит мост и се доближиха към голямата бяла викторианска сграда, в която бе разположена болницата. Така че Челси отложи въпросите.

Когато камионът с ранените пристигна, Нийл Съмърс и четирите сестри от екипа му бяха на вратата, за да ги посрещнат. Един поглед стигна на Нийл да разбере, че кракът на Уендъл трябва да се види от специалист. Качиха Уендъл на една носилка на колела и го вкараха вътре. Съмърс срязва ботуша и направи каквото можа, за да спре кървенето и да облекчи болката, докато дойде линейката от Адамс Фолз.

След това се зае с Джъд.

Челси и Хънтър останаха в операционната. Стояха встрани, за да не пречат. Челси бе мушнала ръце под мишниците си, за да се стопли. Не откъсваше очи от Джъд. Той лежеше — дори само това беше достатъчно, за да я разтревожи. Беше стиснал очи и устни, за да сподави болката. Кракът му, свит в коляното, потрепваше. Една от сестрите разряза ризата му, почисти го и видя, че раната е само в областта на рамото. Но кръвта се беше съсирила на ручейчета чак до джинсите му.

Призля ѝ. Джъд отвори очи, видя я и каза:

— Няма нищо.

Но тя не беше сигурна.

Знаеше, че ако има сериозно нараняване на мускулите и не го оправят както трябва, може да остане инвалид завинаги.

Нийл огледа рамото и подсвирна.

— Добре си се наредил този път, приятелче — каза той и се пресегна за някаква стъкленица.

— Какво правите? — попита Челси.

— Ще му инжектирам пълна упойка и след това ще го закърпя — той й хвърли весел поглед. — Това устройва ли ви?

— Можете ли да му направите ръката идеално?

— Не по-идеална, отколкото преди — и тъй като тя го изгледа подозрително, той се усмихна и добави: — Ей, бих ли направил нещо, че да подложя на риск бъдещето на звездата на моя собствен баскетболен отбор? Аз съм шефът. Хващам се на бас, че не го знаехте, нали?

— Слушай, приятелче — обади се дрезгаво Джъд, — спри да се будалкаш с дамата и направи нещо с тази проклета ръка. Адски боли.

— Ще те боли още повече, преди да свърша — предупреди го Нийл добродушно и пригответи инжекцията.

А имаше още много. Джъд се мръщеше при всяка, дори два-три пъти изпсува и когато почнаха да го шият, тялото му беше мокро от пот.

Притеснена, че не може да направи нищо, Челси хвана здравата му ръка и я стисна. За нещастие от това положение виждаше по-добре какво прави Нийл.

Никога не беше мислила, че може да й прилошее от кръв, но се обля в пот. Стаята внезапно стана по-светла. Джъд я погледна отнякъде и отвори уста. Гласът му беше много далечен.

— Тя припада, Хънтър. Дръж я.

Не можа да разбере дали Хънтър я хвана или не. Светът изчезна.

— Без да искам — каза тя. Лежеше по гръб.

Хънтър изпръхтя презрително.

Сестрата сложи студена мокра кърпа на челото й.

— На много хора им прилява като видят кръв.

— На мене не. Но беше много. Заклевам ви се, че видях кост.

Гласът ѝ трепереше. Тя с мъка преглътна. Само като си помисли за това, което беше видяла, отново ѝ прилоша. Притисна с ръка кърпата и пое дълбоко въздух няколко пъти.

— Как е тя? — попита Нийл и се промуши през завесата, която отделяше Челси от Джъд.

— Добре съм — каза Челси.

— Тя е бременна — каза Хънтър на доктора.

— Знам. Направи ми една услуга — той го избута навън. — Вземи мерки оня якият да не вземе да си тръгне. Не съм свършил още с него.

Челси се опита да седне, но Нийл я натисна надолу.

— Погрижете се първо за Джъд — помоли тя. — Аз съм добре. Наистина.

— Шт.

Той сложи пръсти на китката ѝ, за да премери пулса ѝ.

— Добре съм — настоя тя.

— Ти си бременна — каза той, поусмихна се и сложи ръка на корема ѝ. — Откога?

— Пет месеца.

— Трябва да те преслушам.

— Добре съм, докторе. Джъд има повече нужда от вас.

Но Нийл вече беше сложил стетоскопа на ушите си. Вдигна дрехите ѝ и започна да я преслушва. Челси задържа дъх.

— Здраво дете — каза той накрая.

— Дайте ми да го чуя — прошепна тя. Не можеше да устои.

Той ѝ подаде стетоскопа. Звукът я просълзи. Неохотно тя махна инструмента и оправя дрехите си.

Нийл ѝ помогна да седне и тихо каза:

— Тук ли ще раждаш бебето, или в Балтимор?

— Тук. В Боулдърбрук.

— Тогава трябва да се запознаеш с нашата акушерка. Тя изражда бебета, откакто е станала на шестнадесет, а това е било преди близо четиридесет години. Много е добра.

Ако Нийл ѝ мереше пулса точно сега, щеше да ѝ е трудно да обясни рязката му промяна. Да, тя наистина трябваше да се срещне с акушерката. Искаше го. Имаше цял куп въпроси към нея. И не всички се отнасяха за раждането на собственото ѝ дете.

Но в момента най-много искаше да зашият Джъд.

[1] Град в Северен Кентъки, където се съхранява федералното златно съкровище на САЩ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Челси се запозна с Лео Стрийтър същия ден, когато заведе Джъд у тях. Като се имаше предвид ръстът на Джъд, тя очакваше да види поедър мъж и може би в разцвета на силите си Лео наистина да е бил едър. Но сега беше не повече от метър и седемдесет и много слаб, почти кожа и кости. От друга страна, тя никога не беше виждала помилородно лице. Въпреки че беше оградено от почти побеляла коса, то беше лице на дете, невинно и без злоба.

Малката им дървена къща, покрай която Челси много пъти беше минавала специално, но никога не беше влизала, беше в една от скромните части на града, на улица, осеяна със също такива къщички. Повечето от тях бяха стари и изглеждаха зле, но къщата на Стрийтърви беше в отлично състояние. Наскоро беше боядисана, покривът бе покрит с керемиди, капаците на прозорците стегнати. Беше оградена с ниска каменна стена, изкусно изработена преди години от самия Лео.

Когато пристигнаха, Лео седеше на верандата, увит в топло яке „Ред Сокс“ и заметнат с одеяло. До него лежеше Бък. Гречън Суилър, която се грижеше за него, скочи разтревожено, щом видя Джъд бавно да слиза от дясната седалка.

Той я увери, че се чувства добре, клекна до баща си и успя да се усмихне, все едно че имаше само драскотина.

— Как си, татко?

Лео го погледна отсъстващо.

— Аз съм Джъд — каза Джъд тихо. Бък го бутна с муцуна в хълбока.

— Джъд — повтори Лео. Очите му сякаш светнаха за малко. Той постави съсухрената си ръка върху рамото на Джъд.

Челси затаи дъх. Това беше раненото му рамо. Вярно, беше превързано, но сигурно го болеше. Джъд обаче дори не трепна.

— Как си днес? — попита той.

Лео вдигна учуден поглед към Гречън, после го премести към Челси и когато пак се обърна към Джъд, изглеждаше озадачен. Като че ли докато бе търсил отговор, беше забравил въпроса.

— Какво прави днес, татко? — попита Джъд пак така тихо.

Лео се усмихна:

— Ходих на разходка в гората.

— С Гречън? Това е чудесно. Нали обичаш да се разхождаш в гората с Гречън — каза Джъд, но би могъл и да не го казва.

Лео го забрави и загледа Челси.

— Ема?

— Не, татко. Това е Челси.

Той ѝ кимна — единственият начин, по който можеше да я викне при себе си. Лявата му ръка беше обездвижена, стегната в старата жилетка на Нийл Съмърс. Здравата беше на облегалката на стола.

Стори ѝ се съвсем отпаднал и тя бързо клекна до него. Наведе се напред и хвана отпуснатата ръка на Лео.

— Много ми е приятно да се запознаем, мистър Стрийтър.

— Ема идва ли? — попита Лео нервно.

— Днес не — каза Джъд.

Лео посърна.

— Ами тази коя е?

— Челси е моя приятелка. Помниш ли, разказвах ти за нея. Живее в Боулдърбрук.

— Боулдърбрук — повтори Лео, после лицето му светна. — Кога идва Ема?

Джъд изглежда не издържа.

— Ще дойде друг път, татко — той потупа ръката на баща си със здрава си ръка. — Ще полегна за малко.

Челси понечи да му помогне да се изправи, но не знаеше как ще го приеме: Ако не я изгонеше, щеше да остане при него. Нийл го беше шил повече от час — толкова дълбока беше раната. И сега сигурно го болеше. Тя искаше да е с него. Може би щеше да му помогне с нещо.

Джъд стана и тръгна. Бък го следваше по петите. Минаха през малка всекидневна, продължиха през коридора и влязоха във втората от двете спални. Челси ги следваше мълчаливо, но спря на вратата. Стаята беше спартанска. Жълтеникавите стени бяха голи. Имаше само малък шкаф, стар кожен стол и легло. Голямо. Тъкмо като за Джъд.

Той легна и изстена, закри очи със здравата си ръка. Челси стоеше и го гледаше. Бък разбра, че стопанинът му не си играе, и дойде да подуши ръката ѝ. Изминаха няколко минути. Джъд не помръдваше. Челси пристъпи към него, докосна ръката му и нежно каза:

— Джъд?

Той вдигна ръка и стреснато отвори очи. Видя я и пак отпусна ръката си.

— Искаш ли да ти донеса нещо?

— Не, благодаря.

— Нещо за ядене?

— След малко.

— Болкоуспокояващо?

— След малко.

Местната упойка сигурно вече минаваше. На негово място Челси щеше да се опита да избяга от болката. Но за Джъд очевидно това, че го бяха шили цял час, не беше нищо страшно.

— Няма ли поне да се събуеш?

Той се надигна, но тя го натисна обратно. Развърза тежките обувки, изу ги и ги постави една до друга на пода до кревата. В кариерата той беше без яке и тя продължаваше да се чуди дали то би го предпазило. Тъй като ризата му беше разкъсана непоправимо, сега беше само с някаква стара жилетка на Нийл. Беше му малка — нещо като импровизирана превръзка. Челси си помисли, че сигурно му жули.

— Искаш ли да ти сваля жилетката?

— След малко. Остави ме сега.

Тя постоя над него още няколко минути. Той не помръдваше и затова Челси отиде до стария кожен стол, настани се и подви крака под себе си. Бък се сви на пода до нея.

Мислеше, че Джъд спи или че просто е забравил за нея, но той каза тихо:

— Нямах ли си друга работа?

— Не.

— Колко мислиш да стоиш така?

— Докато си нямам друга работа.

— Няма ли да ти омръзне?

— Няма: Имам да премисля много неща.

Известно време той мълча, после попита:

— Какви например?

Като например какво е било детството на Джъд в тази къща. Какъв е бил Лео тогава. Какво се е случило с Ема, дали Челси изглежда като нея и дали всичко това има нещо общо със съпротивата, която Джъд ѝ оказва така упорито.

Тя въздъхна.

— Като например дали Уендъл е добре.

— Можеш да отидеш с колата и да разбереш.

— Хънтър отиде. Като дойде, ще ми каже.

Отново настъпи тишина. Челси разглеждаше чергата пред леглото. Беше овехтяла. Зачуди се колко ли е стара и дали има някаква сантиментална стойност за Джъд, както подобни неща имаха стойност за нея. След последното си пътуване до Балтимор, когато прехвърли кашоните от къщата в апартамента, Челси се беше върнала в Норич Ноч с няколко малки ориенталски килимчета, които обичаше от детството си. Разположи ги на почетни места в Боулдърбрук — едно в дневната пред камината, едно в спалнята, едно в стаята, която ѝ служеше за кабинет. Успокояваше я да е заобиколена от стари и познати неща — още един пример, че пуска корени на новото място.

— За какво друго мислиш? — попита Джъд.

Погледът ѝ срещна неговия. В гласа му имаше нещо старо и познато. Челси не знаеше защо продължава да го желае, но го желаше. Нощ след нощ лежеше в леглото и си казваше, че има страшно много неща да върши и без Джъд, но въпреки това той ѝ липсваше. Липсваше ѝ масивното му тяло, неговата тежест, неговата топлина, неговият мирис.

Погледът ѝ се плъзна настрани.

— Мисля си за инцидента. Ужасно беше да ви видя проснати на земята.

— Не трябваше да идваш долу.

— Искан да видя какво става. Чувствам се така изолирана от всичко. Джъд — попита тя нерешително, — имам ли нещо общо с инцидента?

— Дупките не бяха направени както трябва.

— Да не съм отвлякла вниманието на някого? Когато слизах по стълбата. Да не би някой да се е загледал в мен и да се е разсеял? — тази мисъл я преследваше.

— Дупките бяха твърде близо една до друга. Ако не ги бяха пробили така, куките щяха да издържат.

— Значи причината не е в мен?

— Злополуки се случват винаги. Каменарството е опасен занаят.

— Как е той? — чу се глас откъм вратата.

Челси пусна крака на пода. Беше Мърфи — той надзираваше работата в Мое Ридж, когато и Джъд, и Хънтър отсъстваха.

— Ще оживея — каза Джъд.

— Докторът добре ли те заши?

— Горедолу. Има ли някаква вест за Уендъл?

— Не още. Кога ще можеш отново да играеш?

Челси, която си мислеше, че първата грижа на Мърфи ще е за работата, се засмя невярващо.

Джъд завъртя глава на възглавницата и я погледна.

— Важно е.

— Знам. *Знам.*

— Може би след месец или два — каза Джъд на Мърфи.

— Ще кажа на момчетата — каза Мърфи, махна му и изчезна така внезапно, както беше дошъл.

Джъд отново завъртя глава към Челси и сложи ръка на челото си.

— Ще каже на момчетата и че си била тук. До сутринта целият град ще знае, че бебето е мое.

Не можеше да каже дали е ядосан. Погледът му беше също така безучастен, както и гласът му. За да се защити от тази студенина, както и от гнева, който би могъл да се крие зад нея, Челси стана още по-предизвикателна.

— Не целият град. Дона знае, че не е твое. Хънтър също. И ще кажа на всички, с които разговарям, че не е от теб. Няма да те обвиняват задълго.

Той лежеше и я гледаше. Тя не отклони поглед. Говореше съвсем сериозно. Не възнамеряваше да оправдава бременността си с Джъд.

— Наистина много мило — каза той.

И това от мъжа, който вбесен я беше попитал дали наистина е щяла да му каже, че това бебе не е негово?

— Моля?

— Ще си помислят, че съм толкова мъжествен, че съм те вкарал в кревата и си забременяла само дни, след като се премести тук.

Челси не можеше да оспорва мъжествеността му. Дори и сега тя се проявяваше ярко — в наболата му брада, тъмните косми, които се виждаха под жилетката, коравата плът между нея и джинсите му, издутината на чатала. Най-първото ѝ впечатление от него изобщо не се беше променило. Той продължаваше да бъде най-привлекателният мъж, който някога беше виждала.

Реакцията ѝ също не се беше променила много. Тя се беше опитала да я потисне, защото вече нямаше никакъв смисъл, връзката им беше приключила. Но буцата в гърлото ѝ продължаваше да си стои там, стомахът ѝ се свиваше по същия начин, усещаше същата топлина между краката си и това не беше ненормално, знаеше го. Лекарят ѝ в Балтимор го беше потвърдил, също и книгите, които беше прочела. Някои жени изпитваха засилени сексуални желания по време на бременността си.

Тя беше прокълната да бъде една от тях.

Стори ѝ се, че Джъд изглежда твърде самодоволно и каза:

— Не съм бременна от теб.

— Но спях с теб.

Бузите ѝ пламнаха.

— Е, добре.

Той я погледна безизразно, после затвори очи и я остави да си мисли как я любеше от първия до последния път, колко възбуждащо беше, колко ѝ беше хубаво. Когато копнежът стана прекалено голям, Челси зарови лице в коленете си. Тя самата беше най-злият си враг. Трябваше да се овладее.

— Как се чувстваш? — попита Джъд.

— Добре — каза тя, но гласът ѝ беше неясен.

— Защо припадна?

— От кръвта.

— Защо гледаше?

— Не можах да устоя.

— Не трябваше да стоиш там и да гледаш.

— Не можех да не стоя там.

— Нямаше нужда да ми държиш ръката. Не съм дете.

— Държах я заради себе си — каза тя, пое дъх и вдигна глава. — Нищо ми няма. Добре съм.

— Ти да. А иначе?

Тя знаеше, че той говори за бебето и почувства как нещо в нея се стопля.

— Много добре.

— Изморена ли си?

— Не повече от обикновено.

Той прикова поглед към корема ѝ и около минута само го гледа. След това каза:

— Дай да видя.

Тя пак почувства тръпка отвътре, но се овладя и изпълни желанието му колкото се може по-невинно — протегна крака напред и приглади пуловера над корема си.

— Няма много за гледане.

— Това специални гащи ли са?

— Не още. Скоро ще сложа.

След още една пауза, през която очите му нито веднъж не се отклониха от корема ѝ, той попита:

— Мърда ли?

— Едва-едва.

Беше само потрепване, но се появяваше все по-често. Челси си помисли, че бебето я гъделичка отвътре, само за да ѝ покаже, че е там и се усмихна. Все още се усмихваше, когато срещна погледа на Джъд.

— Най-невероятното нещо е да чуеш пулса — почна тя, защото искаше да сподели възбудата си с него. — Искам да кажа, че с разума си може да знаеш, че си бременна. Дори тялото ти го знае, защото има видими промени и ти се гади непрекъснато. След това гаденето минава и свикваш с промените, и е трудно да повярваш, че изобщо нещо става вътре. След това — тя пое дъх, — чуваш бърз тих ритъм — туп-туп, туп-туп, туп-туп — и фактът, че в теб расте истинско човешко същество, те поразява.

Очите на Джъд помръкнаха.

— Говориш така, като че ли ти харесва, че си бременна.

— Страшно много. Казах ти го още през август. За първи път през живота си имам нещо от моята собствена плът и кръв. Нямам търпение да се роди.

— Баща ти вече знае ли?

Стомахът ѝ се обърна. Зачуди се дали бебето усеща колко е нервна и сложи ръката си отгоре, като че ли за да го успокои.

— Не още.

— Кога ще му кажеш?

Гласът ѝ беше съвсем тих, точно съответстващ на чувствата ѝ, когато си помислеше за Кевин.

— Не знам.

Тя беше пълнолетна. Тя беше бъдеща майка. Тя беше силна, независима жена.

— Имам проблем, щом стане въпрос за баща ми. Не знам защо. С другите хора се оправям лесно.

След кратка пауза Джъд каза:

— Той ти е баща. Правилата на играта са други.

Добре ѝ го каза.

— Много си мисля за него. Сега той е на ново място. Звъня му по няколко пъти седмично. Обикновено не е вкъщи, така че оставям съобщение на телефонния секретар. Понякога се чудя какво ще се случи, ако наистина ми потрябва. Мисля, че ме е отписал.

— Ако го беше направил, нямаше да е толкова ядосан, че си тук.

Тя се усмихна тъжно.

— И аз самата си казвам така. Успокоявам се. Но толкова време вече мина без каквото и да е по-сериозен разговор, че не идва успокоението. Кога изчезва раздразнението? Кога общуването започва отново? Какво е необходимо, за да се разтопи ледът? Може би нещо *трагично!*

Джъд пое дълбоко въздух и потръпна.

— Може би — той отново сложи ръка върху очите си. — Баща ми напълно ме подкрепяше да отида да уча. Искаше да постигна нещо повече в живота от него. Това, в което бях добър, беше баскетболът, и той идваше с мен в салона на училището всяка събота сутрин да вкарваме кошове. Получих си стипендията и заминах за колежа, а когато завърших, той изведнъж поиска да се върна вкъщи. Не знам защо. Нали бях получил дипломата си и се научих на нещата, които щяха да ми дадат възможност да напредна в живота, а той искаше да се върна вкъщи. Скарахме се за това и за Джанийн. Той мразеше Джанийн. И тя го мразеше.

Някъде между думите му за училищния физкултурен салон и колежа Челси стана от кожения стол и отиде да седне до него на леглото.

— Как е могла да го мрази? Изглежда толкова мил. Или може би е от болестта?

— Не. Винаги е бил мил. Но понякога го обхващат разни настроения и Джанийн мразеше тези настроения. Той говореше така, като че ли тя беше въплъщение на злото.

— Тогава беше ли женен за нея?

— Сгоден. Татко настояваше да не бързам. Хубавите неща идвали при онези, които умеели да чакат, все това повтаряше — Джъд въздъхна примирено. — Баща ми виждаше в Джанийн майка ми.

— Приличаха ли си?

— Не особено.

— Приличам ли на майка ти?

Той вдигна ръка от очите си. Гласът му беше изморен.

— Не особено. Но ти си красива и си от класа, а и майка ми беше точно такава. Такава беше и Джанийн. Татко знаеше, че тя е градско момиче, такава беше и майка ми, така че бедата беше в това. Чувствата, които бе потиснал, се върнаха отново. Беше ме отгледал, без да каже една единствена лоша дума по адрес на майка ми, но изведнъж започна да говори само лоши неща и аз не бях чак толкова наивен, за да мисля, че става въпрос само за Ема. Клюките на Ноч. Знаех, че тя е изоставила татко — каза го с горчивина. — Бог ми е свидетел, че ме болеше, че раста без нея. Но не разбирах защо това се прехвърля върху мен, когато вече бях на двадесет и две и се чувствах прекрасно. Според мен правех това, което татко винаги бе искал да направя и ако той изведнъж си бе променил решението, това си беше негов проблем — гласът му стана още по-горчив. — Много по-късно разбрах, че той се е ужасявал от мисълта да остане сам.

— Затова ли се върна?

— Не. Върнах се, защото той се разболя и нямаше кой да се грижи за него. И защото бракът ми се провали, и защото работата ми дотягаше. И защото ми липсваше да играя баскетбол с момчета, които могат да се смеят, дори когато губят.

— Лео доволен ли беше, че се върна?

— Да. По онова време той вече не помнеше старите ни кавги. Знаеше, че съм бил надалеч, но тъй като Джанийн не беше с мен, все едно, че никога не беше съществувала.

Днес Джъд бе приказлив като никога, така че Челси попита:

— Какво се обърка в брака ви?

— Изчерпа се. Татко беше прав за Джанийн. Тя не беше подходяща за дълъг семеен живот, също както и майка ми.

— Обичаше ли я?

— Страстно, но кратко.

Което на физическа основа обясняваше нейната собствена връзка с него. Челси се зачуди защо ли става така. Джъд беше грижовен — това, което вършеше за баща си го потвърждаваше, по същия начин се отнасяше и с мъжете от каменоломната. Но изглежда не беше късметлия с жените.

Той вдигна ръка.

— Дай ми аспирин.

Тя намери аспирин в банята и му го донесе с чаша вода. После каза:

— Ще видя какво има за вечеря.

— Гречън ще приготви нещо.

— И аз мога да приготвя нещо.

— Плащам на Гречън да готви.

— Плащаш й, за да се грижи за Лео. Нека аз да сготвя.

— Пробвал съм манджите ти.

— Това беше закуска. Закуската не е най-доброто ми ястие. Никога не си опитвал вечерите ми. Чакай ме да се върна — и излезе, като се чувстваше по-целестремени, отколкото от месеци насам — невероятно, като се имаше предвид какво беше сторила през това време, но въпреки това беше така.

Похарчи цяло състояние за храна в магазина на Фар, а след това и в пекарната. Знаеше, че малко се изхвърля, но се чувстваше твърде щедра и й беше хубаво. Много от нещата, които купи, бяха за семейството на Уендъл.

Кътърс Корнър беше отгатък болницата, на петнадесет минути пеша и в един свят, съвсем различен от центъра на града. Улиците бяха изровени, къщите приличаха на бараки и имаха нужда от боядисване и ремонт. Повечето бяха с веранди, но съвсем различни от верандите в

града. На някои имаше изложени като за показ орфани плажни столове, други бяха остъклени, за да осигурят повече жилищно пространство, трети се бяха наклонили от годините. Живите плетове бяха просто хрусталаци, достатъчно диви и упорити, за да оцелеят, а дворовете бяха пълни с камионетки, стари гуми, ръждясали велосипеди и изпочупени играчки. Тревата — там, където я имаше — беше некосена, пожълтяла от летните жеги.

Въпреки това в Кътърс Корнър имаше нещо живо и мило. Челси беше минавала с колата през централните улици на града, покрай къщи с новобоядисани люлеещи се столове на верандите, скъпи мотори в алеите, възета с чисто пране и спретнато наредени дърва в дворовете, но тези улици обикновено бяха обезлюдени. Тук имаше хора. Малки деца се стрелкаха из дворовете, докато майките им събираха пране от възетата, опънати от някоя кука, забита в стената на къщата, до някое дърво. Някои от майките изглеждаха твърде млади, за да имат деца, но други пък — твърде стари. Много бяха бременни.

Дали защото тя също беше бременна, или защото странните неща бяха много, или и заради двете, Челси имаше чувството, че един или и двамата ѝ истински родители са от Корнър. Почувства се свързана с това място. Тя можеше да се изправи срещу Джордж Джеймигън, Емъри Фар или Оливър Плъм, без да ѝ мигне окото, но когато стигна до къщата на Уендъл, дланите ѝ бяха мокри.

Момичето, което откряна вратата, беше на не повече от десет години. Беше хубавичко, чисто и просто облечено. От двете му страни с любопитство надничаха две по-малки деца, и двете тъмнокоси и разрошени, съвсем еднакви.

— Здравсти. Аз съм Челси Кейн. Майка ви тук ли е?

Момичето поклати глава. Очите му бяха големи и тъмни като косата му. Изглеждаше изплашено.

— Тя е в болницата. Татко е ранен.

— Знам — каза нежно Челси. Не предполагаше, че децата ще са сами. — Затова съм тук.

Очите на момичето се разшириха.

— Ще умре ли?

— О, не! Ще се оправи. Но си помислих, че щом майка ви ще е при него, ще имате нужда от малко повече храна вкъщи — тя погледна дръжката на вратата. — Може ли да вляза?

— Какво има в кесиите? — попита едното от малките.

— Хубави неща — каза Челси. — Печено пиле, лазаня и плодове.

— Това не са хубави неща — обяви другото.

— И малки кейкчета — продължи Челси, — и месечинки, и джинджифилови момченца, и тиквени бисквити.

— Тикви ли? — попита първото заинтересувано.

— Тиквени бисквити — намеси се по-голямото момиче.

Второто хлапе се изкуши, измъкна се иззад крака на сестра си и отвори вратата. Челси я подпря с лакът и влезе. Лесно намери пътя до кухнята, но масата беше покрита с остатъци от обяда, затова тя остави кесиите на един стол, бръкна в едната и извади три тиквени бисквити. Двете малки момичета веднага ги взеха, но по-голямото поклати глава.

Челси се огледа. Можда да разбере защо масата не беше почистена. Мивката беше пълна с мръсни чинии.

Тя постави леко ръка на рамото на по-голямото момиче и каза:

— Майка ти ще бъде изморена, когато се прибере. Какво ще кажеш, ако аз и ти поизчистим малко тук, за да ѝ помогнем?

После закачи блейзъра си на облегалката на стола, запретна ръкавите на пуловера си и отиде до мивката.

Момичето застана зад нея и чак когато стелажът за чинии се напълни, взе една кърпа и започна да бърше съдовете.

— На колко години са сестрите ти? — попита Челси.

— На четири.

— Близначки ли са?

— Да.

— Сигурно е забавно до теб винаги да има някой, с когото да си поиграеш.

— Аха.

Не изглеждаше нито ентузиазизирана, нито предразположена. Челси не знаеше точно какво да каже, за да я накара да се отпусне, затова попита:

— Как се казваш?

— Каролайн.

— А сестрите ти?

— Шарлот и Клеър.

— Шарлот. Много сложно име за малко момиче.

— Шарли.

Челси се усмихна. Шарли беше по-добре. Тя хвърли поглед към малките. Стояха зад стола с пакетите от магазина, целите омазани с шоколад. Бяха започнали с кейкчетата.

— Ей, вие двете. Стига толкова.

— Искам месечинка — каза едното.

— Искам още една тиквенка — каза близначката й.

— Първо трябва да ни помогнете да почистим — каза Челси. — Трябва да ми донесете всички чинии от масата, за да ги измия. Я да видя можете ли? Ама много внимателно! Една по една!

Това щеше да ги заангажира поне за известно време.

Като приключи с чиниите, тя избърса плота и с опасение отвори хладилника. Не беше чак толкова зле, най-вече защото нямаше много храна.

Тя го подреди, избърса най-мръсното, после наслага нещата, които беше купила, и през цялото това време близначките стояха зад нея и непрекъснато бърбеха. Каролайн стоеше отстрани.

— Какво е това?

— Какво е онова?

— Къде живееш?

— Не обичам шунка.

— Клеър ти изцапа якето.

— Не съм.

— На Все Светии ще съм маскирана като мишка.

— И мама има такива панталони.

— Мога ли да си взема още една бисквита?

Поради липса на по-добър подход, Челси се отнасяше към Каролайн като възрастната в дома.

— Има портокалов сок и плодов пунш — каза тя меко. — Пилето е сготвено. Можете да го ядете или студено, или да го постоплите малко. Донесох пита и пшеничен хляб, ще си направите сандвичи. Хайде сега да измием плодовете. Нека да са готови. Обичате ли ягоди?

Момичето кимна сериозно.

— Добре. Защо не потърсиш някоя купа?

Каролайн се изправи на пръсти, взе една нацърбена купа от шкафа, подаде я на Челси, после се отдръпна.

— Аз не обичам ягоди — оплака се едната от близначките.

— Какви са тези? — попита другата и измъкна от единия плик миниатюрни кръгчета топено сирене.

— Погледни в чантата, Каролайн — каза Челси. — Има няколко кутии бисквити. В краен случай, ако много огладнеете и майка ви още не се е върнала, можете да ги намажете с това сирене...

— Има кой да ги нахрани — чу се глас откъм вратата.

Челси се обърна и застана лице в лице с една едра жена. Близначките моментално се втурнаха към нея.

— Тя ни донесе кекчета...

— И тиквенки...

— И месечинки...

— И шунка.

— Аз мразя шунка.

Челси се избърса с кърпата и подаде ръка.

— Аз съм Челси Кейн.

— Знам — каза жената.

Беше облечена в джинси и яке и беше вързала тънката си права коса на висока конска опашка. Наведе се към близначките, за да не се ръкува с Челси.

— Това е Гледи Биймиз — каза Каролайн тихо от другия край на плота.

Челси ѝ благодари с усмивка и каза на Гледи:

— Наблизо ли живеете?

Жената се изправи.

— В съседната къща.

— Ааа! Добре. Просто исках да се убедя, че децата не са гладни.

— Ние щяхме да се погрижим.

— Сигурна съм. Просто исках да направя нещо, за да помогна.

Гледи погледна корема ѝ.

— Това на Джъд ли е?

Челси не показваше повече, отколкото тази сутрин, а и тук в къщата нямаше вятър, което означаваше, че мъжете вече са се разприказвали. Тя въздъхна.

— Не. Заченах преди да дойда тук. Трябва да се роди към края на януари.

Всъщност трябваше да го роди в началото на февруари, но така беше по-убедително, че Джъд не е бащата.

— Януари е лош месец за раждане на бебета тук. Няма нищо друго освен сняг и лед.

Челси се засмя.

— Малко е късно да ми го казвате.

Близначките пак заподскачаха, стиснали ръцете на Гледи.

— Аз обичам сняг.

— И да правим снежни човеци.

— И снежни топки.

— Кога съм родена, Гледи?

— Боли ме ухото.

— Кога ще вечеряме?

— Кога се връща мама?

— Някой има ли новини от нея? — попита Челси.

— Уендъл е в хирургията. Опитват се да му оправят крака.

— Ааа! Добре.

Това, че се опитваха да му оправят крака, беше малко по-добре, отколкото да му го отрежат.

— Мери-Джо не знаеше кога ще се върне. Вземам момичетата у нас за вечеря и да пренощуват.

Близначките се зарадваха.

— Искам си одеялото! — викна едната и изчезна като светкавица.

Другата тичаше по петите ѝ и пищеше:

— Гроувър!

— Какво има, Кери? — попита Гледи.

Челси изведнъж видя, че по-голямото момиче е застанало до нея.

— Мога ли да остана тук още малко? — попита то срамежливо.
— Мама ще се зарадва, ако е подредено.

Челси незабавно се възползва от предложението ѝ и каза на Гледи:

— Тя ми показваше кое къде е. Ще се забавим само още няколко минути. Ще я доведа, щом свършим.

Гледи се поколеба. Нещо не ѝ харесваше.

— Само за малко — помоли я Каролайн. Личеше си, че иска да остане.

Гледи сви рамене.

— Е, няма нищо лошо. Но не се бави. Ще ядем пица.

После извика близначките, обърна се и излезе.

Докато Каролайн подреждаше останалите покупки, Челси изми ягодите. По едно време детето се протегна за тиквена бисквита, отхапа си и съвсем тихо попита:

— Наистина ли ще имаш бебе?

— Да.

— През януари ли?

— Горедолу тогава.

Каролайн отхапа още малко. После вдигна поглед и каза с неочаквано спокойствие:

— Не слушай Гледи. Тя не е права за януари. Аз съм родена през януари. Изобщо не е лош месец.

Челси се усмихна на любезността на детето. Докосна дългите ѝ тъмни коси, после я прегърна. Ако не беше вечерята, която тепърва трябваше да приготви, щеше да заведе детето вкъщи.

Но Джъд чакаше. Не знаеше това, но я чакаше.

Челси приготви пържено пиле с ориз — най-доброто, което можеше да направи за малкото време, с което разполагаше. Сготви за четирима — за Джъд и Лео, за Сара, която смени Гречън, и за себе си. Личеше си, че Джъд страда. Лицето му беше пепеляво, движенията му — сковани. Изяде само половината от порцията си, стана и промърмори:

— Трябва да си легна.

Челси тръгна след него, но Сара я улови за ръката.

— Остави го за малко. Тежко му е да го гледат така слаб — някаква врата се затвори. — Влезе в банята. Ще се оправи.

Челси не беше толкова сигурна, но седна обратно на масата. Както и Гречън, Сара беше по-близко по възраст до Лео, отколкото до Джъд, което означаваше, че вероятно познава Джъд от съвсем малък. Беше права, че силните мъже се притесняват, когато се почувстват слаби. Сигурно и с Джъд беше така.

— Той е добър човек — каза Сара.

— Знам.

— Това негово бебе ли е?

Челси погледна Лео, но той си играеше с мустаците на Бък.

— Не. Не е.

— Искан ли ти се да беше? — попита Сара.

За миг Челси почувства буца в гърлото си. Насили се да поеме дъх и хвърли безпомощен поглед към тавана. Бебе от Джъд! О, да! Тази мисъл беше нова, но не и странна. Нямаше никаква причина, поради която да иска бебе от Джъд. Но мисълта за това, о, да, мисълта се загнезди.

— Може би щеше да е хубаво — прошепна тя и наведе глава.

— Обичаш ли го?

Да го обича? Тя почти не го познаваше. Но имаше нещо, което я караше да иска непрекъснато да бъде до него, да се чувства в безопасност до него, да го *желае*. Но да го *обича*?

— Не знам.

— Той има нужда от по-особена жена — каза Сара така меко и нежно, че не прозвуча обидно.

Помисли си, че Сара е от същия тип жени като Гречън. Би трябвало да се сети, че Джъд ще наеме за Лео най-милите жени.

— Той има нужда от жена, която да му даде много, много любов. Няма значение къде ще бъде това — тук или някъде другаде — но той има нужда от жена, която да бъде с него и само с него.

— Моята Ема е особена — каза Лео, вдигна поглед и се усмихна с надежда. — Тя ще дойде ли скоро?

— Скоро, скъпи — каза Сара. — А, я виж, има още пиле. Много вкусно пиле.

Набоде едно парче с вилицата на Лео, подаде му я, после го наблюдаваше, за да се увери, че няма да забрави да го лапне, да го сдъвче и да го глътне.

Челси се опита да си представи Кевин в неговото положение. Щеше да се чувства смазана да го гледа така безпомощен. Можеше да си представи какво изпитва Джъд.

Откъм коридора се чу шум. Тя погледна въпросително Сара.

— Май е душът — каза Сара несигурно.

Челси скочи и този път Сара не я спря.

— Джъд? — извика Челси пред вратата на банята и почука. — Джъд!

Натисна дръжката, но вратата беше заключена. Отново почука. Той или не я чуваше, или не отговаряше. Разклати дръжката с всички

сили.

— Джъд!

Облегна се на стената и зачака. Дали не беше паднал в безсъзнание, а водата да тече отгоре му? Задумка по вратата с юмрук.

— Отвори, Джъд!

Той само откряна вратата и попита:

— Какво има?

Но гласът му беше толкова безпомощен, колкото и лицето му.

Тя се мушна вътре.

— Не бива да си мокриш рамото.

— Не съм.

Тя провери превръзките. Изглеждаха наред. Сигурно ги беше покрил някак си. Останалата част от тялото му беше мокра.

— Във второто чекмедже на шкафа има чисти слипове. Ще ми донесеш ли?

Тя искаше да му помогне да се избърше, но се сети за съвета на Сара и отиде до стаята му. Отне й само минута. Когато се върна, Джъд се беше избърсал надве-натри. Беше се подпрял на мивката и придържаше кърпата около кръста си.

Тя коленичи, хванала слиповете, та той да ги обуе по-лесно.

— Мога и сам — каза той.

— Моля те.

— Челси.

— Хайде, Джъд. Виждала съм го и преди. Стига глупости.

Той се възпротиви, но само за миг, изглежда наистина беше много зле. Тя нахлузи слиповете на краката му и ги качи до бедрата за нула време, но когато си мислеше, че ще се затътри към леглото, Джъд продължи да стои, подпрян на мивката.

— Покажи ми корема си — каза той спокойно.

Сърцето й заби лудо.

— Нали ти го показах.

Той поклати глава.

Тя преглътна.

— Трябва да си легнеш.

— Покажи ми го.

Вратата беше точно зад нея. Можеше да се обърне и да излезе. Но не го направи. Вместо това приглади пуловера на корема си.

— Вдигни го — каза той.

Тя го вдигна точно до под гърдите си.

— Искам на голо.

Сърцето ѝ подскочи, после заби лудо. Тя неспокойно изхлузи джинсите си и разкри нежно закръгления си корем.

Той се вторачи в него, просто гледаше втренчено, след това, преди Челси да успее да го спре, постави ръка на корема ѝ и леко я раздвижи.

Дишането ѝ се учести. Усети, че я изпълва безкрайна топлина.

Той обърна ръка, погали кожата ѝ с кокалчетата на пръстите си, после прошепна:

— Господи! — и отново сложи длан на корема ѝ.

Тя искаше още, още толкова много, болката отвътре се засили. Искаше той да я докосва с две ръце. Искаше да се приближи до него, искаше той да я вземе в обятията си и да я притисне здраво. Умираще за това. Досега не беше разбрала колко много го желае.

Не можеше да се сдържа повече. Сграбчи ръката му и я спря.

— Недей.

— Недей какво? — гласът му беше дрезгав.

— Да ме дразниш.

— Ти ме дразниш — каза той, издърпа ръката си, мина покрай Челси и излезе от банята.

Трябваше ѝ само миг, за да си възвърне самообладанието, да се оправи и да го последва, но спокойствието ѝ изчезна отново в мига, когато го видя проснат на леглото. Косата му беше мокра и разрошена, гърдите му голи и също мокри, хълбоците и краката стройни, органът му възбуден. Всичко, което можеше да направи, беше да не се докосва до него и до Джъд.

— Как така те дразня? — попита тя, като мушна ръце под мишниците си за по-безопасно. — Нали ти каза, че искаш да видиш бебето.

Той не помръдваше.

— Кажи ми, Джъд.

Но той не отвори уста. След доста време тя седна на стола. Постепенно възбудата му намаля.

— Върви си — измърмори най-сетне той. Гласът му беше отпаднал.

— След малко.

— Трябва да поспиш.

— След малко.

Той не отговори. Унесе се, после заспа дълбоко. Челси го зави с одеялото и излезе.

Сара вече беше изчистила кухнята, беше измила Лео и му бе облякла пижамата. Двата седяха пред големия телевизор във всекидневната. Челси спря само за да им каже тихо довиждане, каза довиждане и на Бък, после се качи на джипа и потегли към къщи.

В момента, в който отби към Боулдърбрук, почувства, че нещо не е наред. Всички прозорци бяха затворени, но тя усети миризмата на пушек и то не есенната миризма от комините, а зловещата миризма на пожар.

Сърцето ѝ подскочи, но тя не спря колата. Боулдърбрук беше направен предимно от камък, но имаше много неща, които можеха да горят. Покривът например. Или дограмата и дюшеметата, ремонтирани с толкова труд.

Къщата се показа сред дърветата. Цялата бе обвита в пушек, но блясъкът на пламъците идваше от по-далеч, откъм старата запусната плевня. Тя се съпротивляваше с последни сили, после изстена мощно и рухна на земята сред милиарди искри.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Джъд чувстваше рамото си така, сякаш през него беше минал камион, но това не му попречи да закара Оливър до бръснарницата на следващата сутрин, нито пък да стои мълчалив до стената, докато избраниците на Норич Ноч равнодушно обсъждаха изгарянето на плевнята на Челси. Беше достатъчно ядосан и мислеше да им го покаже.

Изчака, докато първият от тримата седне на стола на Зий, докато другите двама си наляят кафе и се настанят господарски до прозореца, докато цимбалистите се покажат от къщичките си от двете страни на часовника, ударят цимбалите си и се приберат, и каза:

— Нещо не е наред в този град. Искам да знам какво е.

Двамата до прозореца — Оливър и Джордж — го изгледаха изненадано, след това се спогледаха.

— Какво прави тоя тук? — попита Джордж.

— С мен е — измърмори Оливър, — само че не му се полага да говори.

— Време е вече някой да проговори — каза Джъд. — Челси Кейн дойде тук с най-добри намерения. Направи съвсем законна сделка и спазва ангажиментите си по нея. Но някой се опитва да я изхвърли или да я изплаши. Искам да знам кой е.

— Той говори за пожара — размишляваше Джордж на глас.

— Не знам нищо за пожара — изръмжа Оливър.

— Тогава какво ще кажете за камиона, който за малко не я прегази? — попита Джъд Джордж и Емъри, тъй като вече беше дискутирал това с Оливър. — Или за телефонните обаждания? Някой от вас знае ли за тези неща?

— По дяволите, откъде можем да знаем? — излая Емъри от стола.

— И тримата искате тя да си отиде. Може би вие я притискате.

— Ти ни обвиняваш? — попита Джордж.

Джъд беше готов за предизвикателството.

— Щом всичко пасва...

Джордж изсумтя, после подхвърли през рамо на Оливър:

— Той е влюбен. Нали ти казах? — обърна се към Джъд: — Бебето й твое ли е?

— Не е мое. Но все е на някого. И аз не искам да бъде наранено.

— Откъде знаеш, че не е твое? — обади се Емъри.

— Защото е забременяла, преди да се пренесе тук.

— Откъде знаеш?

— Защото е бременна от пет месеца.

— Откъде знаеш?

— Тя ми го каза.

— И ти й вярваш?

— Страшно си прав — каза Джъд. — Досега не е казала нещо невярно. Като каже нещо, го върши.

Понякога не казваше цялата истина. Джъд знаеше това по-добре от който и да е друг. Но тя не лъжеше, не, тя не лъжеше.

— Влюбен е бе, нали ви казах — измърмори отново Джордж. — Сигурно съжалява, че детето не е негово.

Джъд прокара ръка по тила си. Мускулите го боляха, без съмнение заради злополуката с рамото му, а и напрежението от сутринта допринасяше за това. „Сигурно съжалява, че детето не е негово.“ Джордж беше дяволски прав, това беше последната му мисъл снощи, преди да заспи и първата му мисъл, когато се събуди тази сутрин, но беше абсолютно уверен, че няма да я сподели с никого.

— Слушайте — каза той уморено, — вие тримата се хвалите, че управлявате този град. Е, много лошо го управлявате, ако не можете да откриете кой се опитва да я нарани и да я изхвърли.

— Това е работа на Нолън — обади се Емъри.

И наистина беше така, но само донякъде.

— Вие сте избраниците. Вие съставяте правилата. Вие можете да разпоредите да не я тормозят.

Оливър гледаше мрачно към парка.

— Казах й да не купува онази къща. Казах й, че е прокълната.

— Освен това й каза, че трябва да се изгори до основи — напомни му Джъд.

— Казваш, че аз съм го направил?

— Казвам, че може би знаеш кой го е направил.

— Ако искаш да знаеш кой го е направил — намеси се Джордж, — иди питай Хънтър Лъв. Той знае как се правят пожари.

Джъд не беше глупак. Първото нещо, което направи сутринта, след като Гречъм дойде с новината, беше да провери Хънтър.

— Снощи Хънтър е бил в болницата в Конкорд, докато Уендъл не е излязъл от операционната.

— Кой казва това? — попита Джордж.

— Хънтър.

— И ти му повярва? Факт е, че причинява само беди от деня, когато го намериха на пътя. Трябваше да го оставят да си продължи, да отmine Норич Ноч и да отиде някъде другаде да причинява проблеми, и щяха да го направят, ако не бяха Оливър и Кейти Лъв.

— Млъкни, Джордж.

— Е, стига де, Оли — изхленчи Джордж. — Всички знаят.

— Млъкни!

— Всичко това не води доникъде — извика Емъри от бръснарския стол. — Проблемът не е Кейти Лъв и нейното момче. Проблемът е Челси Кейн. Тя не трябваше да идва тук. Сто пъти ти го казахме. Не трябваше да идва.

Търпението на Джъд се изчерпваше.

— Но тя спасява този проклет град!

— Тя не спасява града — заспори Джордж. — Градът е стабилен като канара. Винаги е бил стабилен и винаги ще бъде.

— Продължавай да вярваш на това — каза Джъд, — и ще затънеш с останалите, ако нещо се случи на Челси Кейн — той тръгна към вратата. — Обещавам това.

— Край каза Матю Фар на Дона в момента, в който магазинът остана без клиенти и затвори чекмеджето на касата с трясък. — Не искам да се виждаш повече с нея.

Дона се намръщи след жената, която току-що беше излязла, но Матю хвана брадичката ѝ и завъртя лицето ѝ към себе си.

— Не Мери Лий. Челси Кейн. Днес целият град говори само за нея. Пожар в плевнята ли? Кой го е еня за пожар в плевнята. Знаеше ли, че е бременна?

Дона мислеше да излъже, но нещо отвътре не ѝ позволи. Челси беше мила с нея, откакто се бяха запознали. Сега вече двете бяха добри приятелки. Дължеше ѝ нещо повече от треперенето пред Матю.

— Ти си знаела! — каза презрително Матю. — Кучка!

И отблъсна лицето ѝ настрани.

Тя потри брадичката си, като внимаваше да не го изпуска от очи.

— Защо не ми каза? — попита той и посочи с палец към гърдите си. — Имах право да зная. Разхожда ми се из магазина, дружи с жена ми и никой не ми казва, че е бременна. Разправят, че дори не е на Джъд — той се изплю. — Курва! Още щом я видях, разбрах, че не е стока. Подушвам ги тези работи, казвам ти. Не могат да ме минат! Не и мен! Не се оставих да бъда излъган от тези невинни очи. А ти? Ти се хвана веднага. Тя те използва да я вкараш в курса по аеробика, след това да бягаш с нея — и за малко да те убият. Ходи още с нея и това ще се случи отново. Тази жена е опасна. Не искам да се виждаш повече с нея.

Дона обаче не мислеше да прекъсва познанството си с Челси. Всъщност тя чакаше почивката си за кафе, за да изтича и да се убеди, че Челси е добре. Пожарът в плевнята сигурно я беше изплашил, а на всичко отгоре и тази злополука в Канкамог. Беше се надявала, че Челси ще прекара нощта у Джъд. Щеше да е добре.

— Чуваш ли ме, Дона? — каза Матю. Изговаряше думите прекалено старателно, чак обидно. — Не искам да се виждаш повече с нея.

— Тя е моя приятелка.

— Говори така, че да мога да те разбирам!

— Тя — е — моя — приятелка.

— Тя е позор за този град. Нищо не е вече същото, откакто пристигна. А сега и това! Бременна! Даже не е женена, за Бога!

— И какво от това? — извика Дона, след това залитна, защото той я удари през лицето.

Тя се хвана за ъгъла на тезгяха, изправи се и решително се обърна към него. Но Матю вече гледаше към вратата и се усмихваше направо очарователно.

— Добро утро, Рут. Изглеждаш добре днес — и като избута Дона настрани, той закрачи към влязлата клиентка.

Дона притисна длани към полата си, изпъна гръб и пое дълбоко въздух, но нямаше външна сила, която да може да разрежи вътрешното

й напрежение. Не знаеше защо Матю трябваше да я удря. И без това беше достатъчно груб. Не можеше да разбере какво я спира да не заведе дело срещу него. Не можеше да разбере защо не се разведе с него. Джоши знаеше, че нещата не са наред. Половината град го знаеше. И *какво* от това, че ще говорят? И *какво* от това, че родителите й ще бъдат покрусени? И *какво* от това, че Матю ще разправя мръсни истории?

Искаше да се скрие някъде, та дори и само за минута или две. Затича между гондолите към задната част на магазина и се мушна в офиса. И внезапно, някак отстрани, се видя, че отваря долното чекмедже на бюрото, вади един малък револвер и го притиска към гърдите си.

Можеше да каже, че е било злополука, че Матю й е показвал как да използва револвера, че той е гръмнал и го е убил. Можеше да каже, че го е сбъркала с крадец. Можеше дори да каже, че е било самозащита, тъй като и Нолън, и Нийл Съмърс щяха да свидетелстват за предишните й синини. Щеше да бъде интересен процес. Фар срещу Плъм. И сигурно щеше да даде на целия Норич Ноч много повече храна за клюки от това, че Челси Кейн е бременна.

Усети стъпки и вдигна поглед в паника. Нолън влизаше през задната врата. Лицето й сигурно беше издало част от нейните терзания, защото той бързо влезе и затвори.

Докосна бузата й.

— Червена е. Той те удари, нали?

Тя се питаше кое ли е това, което прави някои мъже чувствителни и мили, а други подли. Питаше се защо някои са честни, а други извъртат всяка дума така, че да им изнася. Питаше се защо Нолън не беше дошъл в града само няколко години по-рано, преди тя да се омъжи за Матю. Питаше се какво ли би било да се събудиш до усмихнато лице и с целувка.

— Дона — каза той с умоляващ поглед.

Пое лицето й в двете си ръце и го задържа внимателно.

— Защо му позволяваш да ти причинява това? Ти не го заслужаваш.

Той я целуна леко по челото, после по върха на носа.

— Не бива да търпиш това. Казвал съм ти го и преди, а сега те умолявам. Десетки пъти те е обиждал, нанасял ти е телесни повреди.

Но до това дори няма да се стигне. Ако заведеш дело за развод, самата заплаха от публичност ще го накара да подвие опашка.

Тя поклати глава. Можеше и да не стане така.

— Можем да получим съдебно решение — възрази Нолън. — Той няма да има избор. Ще трябва да стои настрана от теб и Джоши.

Едва сега погледна към ръцете ѝ и видя какво стискаха те.

— Откъде намери това?

Тя хвърли поглед към чекмеджето.

— Боже мой, нали няма да го използваш! — той ѝ го взе и понечи да го сложи в джоба си, но тя стисна ръката му. — На Матю ли е? Не ме е грижа. Не ви трябва тук.

— Той ще се ядоса, ако изчезне — каза тя и се помоли да го е казала достатъчно тихо, така че Матю да не я чуе. Погледна нервно към вратата.

Нолън мушна револвера в бюрото и затвори чекмеджето. После придърпа Дона към себе си. Държеше ръцете ѝ в своите, точно между гърдите ѝ, където беше стоял револверът.

— Обещай ми — каза той, — обещай ми, че никога няма да използваш това, освен ако той не те нападне. При всеки друг случай ме повикай. Обещавах ли?

Тя не искаше да му обещава такива неща. Имаше случаи, когато беше изпълнена с такава омраза, че револверът изглеждаше единственият отговор. Имаше други случаи, когато отчаянието беше толкова, че тя почти се изкушаваше да го обърне към себе си. Но съществуваше Джоши. И Нолън. И дори Челси. Челси не би посегнала на живота си в момент на отчаяние. Тя би се борила.

Дона се опитваше да бъде такава. Наистина го правеше.

Нолън я целуна и докосна гърдата ѝ — най-интимният жест, който някога си бе позволявал.

— Обичам те — каза той.

Тя въздъхна. Не знаеше дали се е чул звук или не, а и не я беше грижа. Да стои притисната до Нолън беше чудесно. Както и да му позволява да я докосва. Той я караше да се чувства изпълнена, достойна и женствена. Тя също го обичаше.

Той повдигна брадичката ѝ с пръст. И когато очите ѝ се съсредоточиха върху устните му, каза:

— Един ден ти ще бъдеш моя. Не ме е грижа колко трябва да чакам. Но ти ще бъдеш моя. Обещавам ти, Дона. Ще бъдеш.

Тя искаше да му вярва, много искаше да му вярва.

— Ще бъдеш — каза той отново и нежно я отдели от себе си.

Думите му ѝ дадоха сила да се стегне и да се върне в магазина.

Хънтър Лъв живееше в западната част на града, след болницата, почти до Кътърс Корнър.

Челси ходи до къщата му четири ноци поред, докато най-сетне откри признаци на живот. Спря в калта до кавасакито и затропа на вратата. Хънтър отвори след доста време. Както винаги намусен.

— Здравсти — каза той. — Как си?

Хвърли поглед към патфайндъра, после внимателно огледа двора като че ли очакваше Челси да има придружител. Щом разбра, че е сама, се начумери още повече.

— Защо си дошла?

— Искам да поговорим.

— За какво?

— Първо по работа. Много добре се справяш в каменоломната без Джъд. Благодаря ти.

— Той знае ли, че си тук?

— Джъд ли? Не.

— Нали си по цял ден с него.

Тя поклати глава.

— Не. Той вече се оправя. Или поне така твърди. Според мен обаче още не може да си движи рамото добре и няма да може доста дълго, само че пази Боже да му го кажеш.

Тя прекарваше доста време на парапета с Джъд: наблюдаваха отгоре как Хънтър ръководи работата.

— Ако види нещо, което трябва да се направи, се опитва да се намеси. Но не вижда много. Ти винаги го изпреварваш. Браво на теб.

Хънтър изглеждаше безучастен. Изцъка с уста и хвана вратата. Хрумна ѝ, че може да не е сам.

Опита се да надникне покрай него, но масивната му черна фигура ѝ препречваше гледката.

— Има ли някой при теб?

— Не.

— Мога ли да вляза?

— Не е много благоразумно.

— Защо?

— Хората ще видят колата ти тук. Имаш достатъчно проблеми с репутацията си и без мен.

Челси не даваше и пет пари за репутацията си. Начинът, по който го погледна, му го каза. Тя пристъпи покрай него и влезе.

— Затвори вратата. Влиза студено.

Чу как вратата се затваря зад нея, но вниманието ѝ беше приковано от друго.

— О, я гледай!

Отвън къщата изглеждаше като всички останали на улицата и въпреки че тя не беше влизала в другите, се съмняваше, че тази е като тях. Вместо пет-шест стаички колкото пощенски марки видя голяма стая с таван почти под покрива и огромна тухлена камина, която блестеше топло в средата.

— Ти ли си направил всичко?

Усещаше неговия почерк в оформянето на стените и гредите, в диагоналните дъски на пода.

— Само аз съм толкова луд.

— Това не е лудост. Великолепно е.

— Не съм го направил, за да е великолепно. Направих го, защото като дете ме заключваха на тясно. Не понасям нещо да ме ограничава.

Тя го погледна. Както и преди, беше толкова шокирана от казаното, колкото и от факта, че ѝ го казва. Той ѝ се доверяваше. Тя не знаеше защо, както не знаеше и защо търси сходство с него. Но го правеше. Може би затова беше дошла.

— Освен това не понасям да ме докосват — предупреди той, — така че ако си тук, защото Дъжд не е с теб и имаш нужда от някого, откажи се. Не ме интересува.

Тя почувства внезапен гняв.

— Стига, Хънтър. Не съм тук заради това и ти го знаеш. Ако между нас имаше сексуално привличане, щяхме да направим нещо доста по-рано, но то не съществува. От двете страни.

Той не възрази.

Челси хвърли палтото си на един стол и продължи да изучава стаята. Мебелировката беше минимална и модерна, по ирония на съдбата приличаше в по-голямата си част на това, което тя беше оставила в Балтимор, като се изключи леко лакираният бор. В левия отсрещен ъгъл беше кухнята, в десния — голямо ниско легло. Останалата част представляваше открито пространство, доминирано от дълъг диван — възглавници, поставени в проста чамова рамка — и съвършена стереоуредба. Слушалките висяха от ръба на дивана и се чуваше далечна музика — значи затова не ѝ беше отворил веднага. Стереоуредбата наистина беше великолепна, до нея бяха подредени стотици компактдискове, предимно с класическа музика. Доця ѝ се някой път да прекара цял ден тук.

Челси пак огледа стаята и каза:

— Сам си направил мебелировката, нали?

Той беше мушнал ръце под мишниците си.

— Нали трябва да си запълвам времето с нещо.

— Красиво е. Много си талантлив. Можеш да си изкарваш прехраната с това и да успееш — тя се наведе и докосна една от възглавниците. — Кой ги е правил?

— Една жена.

— От Норич Ноч ли?

След пауза той каза:

— Всъщност живее на петдесет километра оттук. Забърсах я в бара, спях с нея, после видях работата ѝ. Шие по-добре, отколкото се чука.

— Може би тя казва същото за теб — подметна Челси и седна на дивана. Кръстоса крака, скръсти ръце в скута си и му се усмихна.

Той се вгледа в нея, хвърли любопитен поглед зад себе си, после я попита:

— Имахме ли среща?

— Имаме ли нужда от това? Ти ме видя да повръщам. Видя ме да припадам. Не се безпокой. Няма да родя бебето си на твоя диван. Просто искам да поговорим.

— За твоята плевня ли?

— За подбудите.

— Какво имаш предвид? Какви подбуди? Какво има да си говорим?

— Ние с теб май винаги намираме за какво.

— Да, и един от нас винаги оплесква всичко.

— Ти. Затова съм тук. Излез поне за малко от черупката си.

— О, я стига!

— Моля те, Хънтър. Аз съм самотна. Искам да поговорим. Моля те, седни.

Той погледна слушалките, които висяха от ръба на дивана, отиде до уредбата, изключи я и продължи към кухнята. Отвори хладилника.

— Искаш ли бира?

— След четири месеца. Имаш ли чай?

— Само бира и портокалов сок.

— Портокалов сок, ако обичаш.

Хънтър ѝ го донесе във висока чаша, после, с бирата в едната ръка и ръжена в другата, клекна пред камината, за да разбута цепениците.

— Не съм ти палил плевнята — каза той искрено. — Все още мисля, че от нея щеше да стане страхотен кабинет.

Бяха спорили за това по време на ремонта в Боулдърбрук, но Челси беше настояла да използва една от спалните. Искаше да може да работи нощем, без да излиза навън. Хънтър, от друга страна, имаше изисквания за повече пространство. Сега, след като беше чула как са го заключвали, тя можеше да го разбере.

— Кой мислиш, че го е направил?

— Нямам представа.

— Може ли да е започнал от само себе си?

— Само ако е било горещо като в ада и сухо като в Сахара, а не беше, а и дори да беше, трябвало е да я удари гръм, та да се подпали.

Челси въздъхна. Същото беше казал и Джъд.

— Нолън обиколи навсякъде, търсеше доказателства за умишлен палеж, но не намери.

Хънтър най-сетне подреди цепениците, взе още една от коша до камината и ловко я нагласи най-отгоре.

— Трябвало е и малко бензин и една кибритена клечка. Беше съвсем изгнила.

Пламъчетата вече облизваха новата цепеница.

— В града мислят, че ти си го направил.

— Нормално.

— Заради другите пожари ли?

Той наведе глава. Челси не можеше да види лицето му. После Хънтър стана, отпи от бирата, постави ръка на хълбока си. Погледна огъня в камината — пламъците вече танцуваха. Тихо и без да се обръща, той каза:

— Не заради тях. Нямах нищо общо с тях. Но аз подпалих един пожар. Много отдавна.

Продължаваше да се взира в горящите цепеници. Една изпука, разхвърчаха се искри. Той седна на другия край на дивана, отпи пак и погледна Челси.

— Бях на девет години и имах кошмари. Мислех си, че ако я изгоря, ще изчезнат.

Тя преглътна.

— Какво да изгориш?

— Бараката, където бях роден — очите му останаха вперени в нея, но някак си далечни. — Прекарах първите пет години от живота си там. Когато излизаше, тя ме заключваше в килера. Казваше ми, че няма да ми се случи нищо лошо, ако стоя тихо и че ако вдигам шум, преди тя да отвори вратата, ще ме изядат жив.

— Господи!

Тя си спомни как се страхуваше, че ще я изяде великанът от „Джек и бобеното зърно“ — но тя имаше Аби, която седеше с нея, докато заспи.

— Защо го правеше?

— Искаше да е сигурна, че ако дойде някой докато нея я няма, аз ще мълча. Аз бях тайна. Никой не знаеше, че съществувам. Искаше това да си остане така.

— Но *защо*?

— Нямах да ме вземат. Аз бях всичко, което имаше. Казваше, че ме обича. За нея аз бях целият свят. Освен това беше горда, че е праметнала целия град. Всички си мислеха, че ме е дала още при раждането ми.

Значи наистина го е държала заключен. Челси не можеше да си представи нещо по-лошо. По лицето ѝ сигурно се бе изписал ужас, защото Хънтър бързо каза:

— Не я мразех, не ме разбирай погрешно. Тя никога не ме е ударила. Никога не ми повиши тон. В този съвсем затворен свят тя ми

даваше всичко, което можеше. Готвеше ми и шиеше дрехите ми. Носеше вкъщи книги от библиотеката и ме учеше да чета. Купуваше бисквити и кейкове от пекарната. Купуваше ми какво ли не от магазина, направи ми и яке. Но просто не ми позволи да изляза с него.

— А ти искаше ли? — попита Челси. Нали изобщо не бе излизал, как можеше да знае какво е навън?

— Исках, разбира се. Книгите бяха за деца, които са с деца. Исках да съм като тях. Исках приятели. Исках да видя човек. Дори исках да ходя на училище. Разпитвах я непрекъснато. Молех я. Тя ми обясняваше, опитваше се да бъде всичко за мен — другар в игрите, баща, учител.

Той пое дълбоко въздух. Устата му беше стисната, очите му пълни с болката от спомените. После напрежението стана твърде голямо и думите изскочиха сами.

— Прегръщаше ме силно и ми говореше, че всичко ще бъде наред и че ще бъда щастлив, че тя никога няма да ме остави и ме хващаше такъв яд... — той пак пое дъх като че да се разграничи от миналото, но не успя. — Понякога успявах да избягам.

— Къде отиваше? — попита меко Челси.

Хънтър погледна ръцете си, после бирената бутилка, после нея.

— В Боулдърбрук.

— В къщата? — попита тя изненадана.

— Тя беше изоставена. Често играех там.

— Тогава ли чу гласовете за първи път?

— Те бяха мои приятели.

Челси затаи дъх. Негови приятели! Негови въображаеми приятели! Доплака ѝ се.

Хънтър замислено се вторачи в огъня.

— Побесняваше, докато ме намери. После ме заключваше в килера. За дълго. Беше ужасно.

— О, Хънтър! — изплака тя.

Само това можеше да направи, за да не отиде при него.

Той вдигна очи.

— Не искам да ме съжालяват. Не ти разказвам тези неща затова. Просто искам да знаеш защо изгорих бараката. Тя символизираще всичко, което майка ми беше направила за мен. Мислех, че ако изчезне,

миналото ми също ще изчезне и ще приличам повече на всички останали.

Хрумна й, че по празните чисти рафтове в стаята имаше много малко индивидуално присъствие. Нямахме снимки, нито някакви други спомени. Запита се дали и те са изгорени, или дали въобще някога са съществували.

— Това ли си искал най-много — да бъдеш като всички други?

— За известно време. Защото се чувствах много различен. Когато бях тийнейджър, това нямаше значение. Искях да бъда личност, затова вървах по собствен път — той пак пое дъх и тихо каза: — Апропо, бараката, която изгорих, беше на земя на Боулдърбрук, зад къщата.

— Земя на *Боулдърбрук*! Но аз мислех, че Кейти Лъв е живяла в Кътърс Корнър.

— Когато е била със съпруга си. После той напуснал града, за да търси по-лек живот.

— Защо не е отишла с него?

— Не го харесвала.

— Тя ли ти го каза?

Какво ли би разбрало едно малко дете от сърдечните проблеми, още по-малко от тези на тялото?

— Не. Но често крачеше из бараката и си говореше, даже викаше, почти бълнуваше. Чак след години схванах смисъла на някои от нещата, които казваше.

Той млъкна. Остави бирата си, отиде до камината, прибута цепениците, после седна на пода с гръб към Челси.

— Както и да е, отначало тя искала да се измъкне от Корнър. Била различна от другите жени там. Искала да живее в друг свят. Беше майсторка на кувертюри.

— Маргарет ми каза.

Той повдигна едното си рамо. Когато го отпусна отново, гърбът му изглеждаше по-неподвижен отпреди.

— А каза ли ти какво са направили с нея?

— Само намекна.

— Е, добре, аз ще ти кажа повече — той се обърна леко, колкото да я вижда. — Майка ми беше художничка. Беше наистина талантива. Издържаше ни като рисуваше разни надписи за местните търговци, но не в това беше нейната сила. Тя имаше чувство за цвят и рисунък,

изцяло инстинктивни, беше най-добрата в града. Научила се да прави кувертюри, като ги купувала и ги разшивала на части. Отивала в магазина за платове, купувала остатъците за пенита и правела красиви неща. На местните дами им дошло наум, че може да им е полезна и я поканили да се присъедини към тях. Използвали рисунките ѝ, за да направят някои от най-добрите си кувертюри. Тя не била точно една от тях, но те я карали да си мисли, че е. Когато съпругът ѝ я напуснал, се преместила от Корнър. Нямала пари, но бараката била евтина и при това на земя на Боулдърбрук. Мисълта ѝ била след време да се премести в къщата.

Той се изправи, отиде до прозореца, опря за момент лакът на перваза, след това се върна до камината и се загледа в пламъците.

— Когато забременяла, дамите побеснели. Обвинявали съпрузите си. Обвинявали братята си. Обвинявали пътуващите търговци. Но Кейти Лъв не казвала кой е бащата, така че най-накрая те можели да обвиняват само нея — той пак отиде до прозореца и се загледа в тъмнината навън. — Тя се превърнала в парий. Не я канели на чай, не я канели на обеди в библиотеката, не я канели в Гилдията на майсторките на кувертюри. Не ѝ обръщали никакво внимание. Вече била разрушила мостовете към Корнър и с нея се отнасяли като с градската прокажена, така че била съвсем сама. И полудя. Това направиха с нея.

Челси не издържа. Стана от дивана и отиде при Хънтър. Не го докосна, само застана до него.

— Не са били прави.

— Прави или не, това няма значение в този град — каза той с вечната си горчивина. — Правят каквото си искат. Затова ще е по-добре да премислиш дали да родиш детето си тук. Ще те довършат.

— Няма да им позволяя.

— Казвам ти, че ще го направят.

— Ще се боря.

Той я погледна през рамо.

— Защо, по дяволите, си даваш зор? Твоят живот е някъде другаде. Имаш семейство другаде.

— Но на мен ми харесва тук. Искам да родя бебето си тук.

— Ти си толкова щура, колкото беше и тя — присмя се той, взе бутилката от пода и я надигна. Отпи една, две, три глътки.

— Мислиш ли, че е Оливър?

Хънтър не се направи, че не я разбира.

— Да, мисля, че е Оливър. Мисля също така, че по-голямата част от града мисли същото. Трябва да е бил някой с власт. В противен случай защо да си правят зор да се грижат за мен? — той я изглежда объркано. — Той ми купи тази къща. Даде ми я, когато завърших колежа, в който ме изпрати пак той, щеше ли да направи тези неща, ако не ми беше баща?

На Челси ѝ се искаше да вярва, че би могъл да ги направи, че Оливър е страшно благодетелен човек и че Маргарет с право го величае, но сърцето ѝ не го приемаше.

Помисли си, че и Маргарет дълбоко в душата си не го вярва. Твърде много жлъч имаше в думите ѝ.

Хънтър отметна глава и заразглежда рафтовете.

— Искам да признае, че е мой баща. Толкова много ли искам? Но няма да го направи. Гордее се с положението, което заема в града. И освен това семейството му. Те ще писнат, като че ли това е кърваво убийство. Всички с изключение на Дона. Мисля, че Дона знае.

— Никога нищо не ми е казвала.

— Заради Маргарет. Маргарет е в дъното на нещата. Тя е крехката в семейството.

— Маргарет? Крехка?

— Тя получи удар, когато Дона оглуша. И Оливър няма да направи нищо, което не би ѝ харесало и би я огорчило. Да каже на цял свят, че аз съм негов син, ще я огорчи.

— Защо трябва да казва на целия свят? Защо не ти каже само на теб?

— Иди и попитай него. И междувременно го попитай защо направи така с майка ми. Дължеше ѝ повече, отколкото ѝ даде. Аз съм му като трън в очите, за да му напомням за това.

— Но как можеш да живееш с такава злоба?

— Живял съм с нея толкова дълго, че сега въпросът е дали мога да живея без нея.

— Това е тъжно, Хънтър — каза Челси.

— Не е тъжно. Справям се много добре. Животът ми изобщо не е толкова трагичен. Имаше и щастливи моменти, когато бях малък.

— Например?

Той разклати празната бутилка. После отиде и я сложи в мивката. Челси го наблюдаваше и се чудеше какво има предвид. Хънтър отиде до раклата в края на леглото. Беше от същия лакиран бор, със същите изчистени линии, както и останалите мебели. Вдигна капака, разрови нещата вътре, извади нещо, привързано със синя лента и го донесе.

— Както ти казах, тя беше талантлива. Ние с нея играехме, съчинявахме си разни истории. Тя правеше скици на града — на църквата, на пощата, на магазина. После правехме хората — обикновено деца, и им измисляхме разни приключения.

Подаде ѝ привързаното пакетче. Беше колекция от рисунки, а тънката синя лента сигурно беше ширит от кувертюрите на Кейти Лъв. Челси ги взе и го погледна.

— Сигурен ли си, че искаш да ги разгледам?

Изглеждаха ѝ толкова лични, още повече след като разбра, че това са единствените материални реликви от детството му. Неговото съкровище.

— Тя беше добра. Искам да ги видиш — каза той и Челси разбра още нещо. Хънтър обичаше майка си. Въпреки всичко, на което го беше подложила, въпреки всичко, на което градът го беше подложил заради нея, работите ѝ го караха да се гордее.

Тя взе рисунките, сложи ги в скута си и внимателно развърза лентичката. Беше готова да охка и да ахка независимо от това какво ще види. Искаше да направи нещо за Хънтър. И тъй като той нямаше да ѝ позволи да го прегърне, възхищението от работите на майка му щеше да свърши работа.

Но не беше подготвена за изключително фините рисунки, направени в различни нюанси с мастило. Беше готова да се закълне, че са бродерии. Мислеше, че ще види просто скици на Норич Ноч, но това, което беше направила Кейти, беше невероятно. Всяка рисунка беше на парче бяла хартия с размерите на пощенска картичка, на всяка имаше отделно здание, всяка беше изпълнена с мастило с различен цвят. Подробностите бяха изненадващи — от шестнадесетте малки стъкла на всеки прозорец на библиотеката до резбованата греда над площадката за оркестъра в парка и надписите на първата редица надгробни камъни до църквата. Най-покъртително обаче беше чувството, което внушаваха. Въпреки всичко, което Норич Ноч беше сторил на Кейти Лъв, той беше нейният дом.

Челси бавно разгледа рисунките. Наслаждаваше се на всяка, преди да премине към следващата. Разгледа ги втори път, да не би да е пропуснала някоя, и нещо я развълнува. Не знаеше какво е — дали красотата на рисунките или тяхната история, или просто фактът, че Хънтър ѝ ги беше показал, но когато накрая ги събра, имаше чувството, че се е просълзила.

— Прекрасни са. Истинско съкровище.

Хънтър протегна ръка. Много внимателно тя завърза отново лентата, но не му ги върна веднага. Докосна ги нежно — най-горната рисунка, най-долната, лентичката. Най-накрая, с чувството, че наистина предава съкровище, му ги подаде.

Странно, но се разплака. Избърса очите си, но потекоха нови сълзи.

Хънтър прибра рисунките в раклата, върна се и застана до другия край на дивана.

— Не биваше да те натъжават.

— Знам — тя отиде до стола, на който беше оставила дрехата си и бръкна в джоба за носна кърпичка. — Не ми обръщай внимание. Ще се оправя — попи очите си. — Май ще е най-добре да си тръгвам.

Облече се, после се сети за портокаловия сок, който едва беше докоснала, взе чашата и тръгна към мивката.

Хънтър я пресрещна на средата на пътя и взе чашата от ръцете ѝ. Челси избегна погледа му и тръгна към вратата.

Ръката ѝ беше на дръжката, когато той раздражено попита:

— Какво по дяволите искаш?

— Какво искаш да кажеш? — отговори с въпрос тя, но не се обърна.

— От мен. Какво искаш от мен?

Тя помълча за миг.

— Приятелство.

— Но защо с мен?

Този път Челси се обърна.

— Защото те харесвам. Ти си така объркан и самотен, каквато се чувствам и аз почти постоянно.

— Ти? Объркана и самотна?

— Аз съм била родена тук, Хънтър, през март станаха тридесет и седем години. Нямам друга информация освен тази. Не знам нищо за

който и да е от истинските ми родители, нито дали имам братя и сестри. Всичко, което знам, е, че някой тук не ме иска — тя си пое много дълбоко дъх. — Така че наистина често се чувствам объркана и самотна. Тази вечер беше същото.

Хънтър изглеждаше зашеметен.

Тя избърса очи, този път с ръкава на палтото си. Подсмъркна за последен път и каза:

— Както и да е, аз винаги залагам на губещия и това си ти. Харесвам те, Хънтър. Ако беше друг човек, щях да те прегърна и да те целуна за довиждане. По бузата. Съвсем платонично — и с нотка на надежда добави: — Може би някой друг път, а?

Той не отговори. Просто стоеше и я гледаше глупаво. Тя му махна тъжно с ръка и излезе.

На другия ден го потърси в каменоломната, просто за да се увери, че посещениято ѝ не го е раздразнило твърде много, но той не беше в Мое Ридж, нито в Канкамог или пък в Хаскинс Пийк. Никой не го беше виждал. Но пък и никой не изглеждаше загрижен. Очевидно Хънтър имаше навика от време на време да изчезва. Челси обаче се притесняваше да не би този път да е изчезнал заради нещо, което му е казала или направила.

Този път минаха три вечери, докато види мотора пред къщата му. Паркира отпред и изчака достатъчно дълго, за да го зърне жив и здрав зад прозореца. Зачуди се дали да не почука, но после реши да уважи самотата му, включи на скорост и потегли към Боулдърбрук.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

По една случайност първият от сезонните следобедни чайове в сряда се състоя след като Ноч научи, че Челси е бременна и тя дори за миг не допусна мисълта да го пропусне. Наистина искаше да стори това, което беше казала на Хънтър. Нямахше да бъде отлъчена от обществото като Кейти Льв. Ако някой се опиташе да го направи, тя щеше да се бори.

Беше облякла първите си майчински дрехи — панталон, шит по мярка, който можеше да се разширява на кръста, и дълъг пуловер — и трябваше да признае, че освен малката издутина на корема всичко останало изглеждаше както винаги. Въпреки това като че ли имаше клеймо на челото, защото в момента, в който влезе в големия салон на библиотеката, всички дами спряха да говорят и я загледаха.

— Здравсти — каза тя с лъчезарна усмивка.

Събралите се бяха над двадесет и тя познаваше почти всички, което потвърждаваше колко много е постигнала. Но фактът, че нито една от жените не пристъпи да я поздрави, показваше още колко много път има да измине.

— Слушам за тези чайове от юни — почна тя. — Наистина е много мило — все така усмихната тя се приближи към масата, където красиво беше подреден голям сребърен сервиз за чай и поздрави най-възрастната от присъстващите: — Добър ден, Мейда. Как си?

Мейда Бол беше най-възрастната жена в рода Бол — вечните счетоводители в Ноч. Наливаше чая със Стела Уип — съпруга на местния посредник при продажба на недвижими имоти и майка на адвоката Уип.

Мейда кимна навъсено.

— Добре.

— Разбрах, че внукът ти току-що се е записал в Принстън. Аз следвах там архитектура. Градът ще му хареса.

— Баща му също беше там — каза Стела с тон, който приключваше разговора.

— Ааа! Е, желая му успех — Челси мина покрай сребърните подноси, наредени със сандвичи за чая. — Много хубава блуза, Нанси — каза тя на библиотекарката. — От Бостън ли я купи?

Преди няколко седмици, когато Челси се беше отбила в библиотеката, Нанси ѝ беше надула главата с приказки за предстоящата конференция на библиотекарите в Бостън.

— От „Бийн“ — едва я погледна Нанси.

— О! От „Бийн“? Розовото много ти отива — и тъй като Нанси не изглеждаше склонна да говори повече, Челси каза на жената до нея: — Радвам се да ви видя, мисис Уилис. Още получавам поздравления от хората, които бяха тук за отворените врати. Много харесаха хана. Всичко е наред, надявам се?

— Наред е — каза мисис Уилис.

— Но посетителите сигурно са вече по-малко?

— Не са.

— О, защо?

— Зяпачи.

— Ааа!

Челси беше забравила. Сезонът на листопада приближаваше апогея си и в града идваха десетки автобуси с туристи.

— Радвам се, че бизнесът върви добре — тя направи кратка пауза, после се усмихна и каза: — Извинете ме за момент — и пристъпи към най-близката група жени.

В нея бяха Маргарет Плъм, Луси Фар и снахата на Луси, Джоани.

— Как се чувства Оливър, Маргарет? — попита Челси.

Не се беше появявал в каменоломната дни наред. Казваха, че бил болен от грип.

С безразличен вид и със също такъв глас Маргарет отговори:

— По-добре е. Утре ще бъде в офиса. Знаеш, че не би трябвало да идваш тук, Челси.

Челси не беше очаквала реакцията толкова скоро.

— Мислех си, че всяка жена в този град може да дойде на чай.

— Да. Всяка. Но като се има предвид твоето положение, малко благоразумие щеше да ти е от полза — Маргарет цъкна с език. — При това бащата не е дори Джъд. Поне знаеш ли кой е?

— Разбира се, че знам. Мой приятел от Балтимор.

— Ще се омъжиш ли за него? — попита Луси.

— Той вече е женен — каза Челси и чак тогава усети, че не биваше да го казва. Понечи да се поправи, но едно дяволито, палаво гласче в нея я спря.

Луси изглеждаше възмутена, Джоани също. Вече не толкова безразлично Маргарет заяви:

— Ние тук не правим такива неща.

— Бремеността ми — каза Челси високо, защото пак послуша дяволитото гласче, — изобщо не ви засяга.

— Засяга ни. Щом си в Норич Ноч, значи засяга всички ни.

— Маргарет! — погледна я Челси укоряващо.

Маргарет се обърна към вратата.

— А, ето я и Рейчъл. Идва от лекаря.

Тя вдигна ръка, за да ѝ махне и случайно бутна чашата на Челси. Чаят се разля по пода.

— Господи! Без да искам — присви устни Маргарет. — Луси, моля те, няколко салфетки. Джоан, поприказвай си с Челси, докато почистя това — тя взе чашата и чинийката от ръцете на Челси, преди тя да проумее какво да направи.

— Не, не, аз ще...

— Веднага се връщам — каза Маргарет и излезе.

Щом остана насаме с Челси, Джоани каза, без да губи време:

— Всички говорят само за тебе.

Челси сви рамене. Така и не беше разбрала как да се държи с Джоани Фар. Тя бе тъмнокоса, модерна според стандартите на Норич Ноч, в нея имаше нещо пробивно, което я правеше мъжко момиче и Челси нямаше нищо против. Това, което я смущаваше, беше нейната непроницаемост. Не можеше да я разбере. Един Господ знаеше какво се крие зад привлекателната ѝ външност.

— Нарочно ли забременя? — попита Джоани с ироничен, дори подигравателен тон. Неодобрението ѝ беше очевидно.

Челси въздъхна.

— Нито да, нито не — пък и това не беше работа на Джоани. — Наистина се радвам, че ще имам бебе.

— Няма да получиш много подкрепа.

— Не ми и трябва.

— Може и да ти потрябва. Тук зимите са дълги. Хората нямат какво да правят. По-добре ще ти е в Балтимор.

Точно в този момент Луси се върна с цяла шепа хартиени салфетки.

— Дай на мен — каза Челси, но Луси попи локвата чай за секунди.

— Готово — каза тя и изчезна.

Джоани продължи от там, докъдето беше стигнала.

— На Дона също ще й олекне, ако си в Балтимор. Създаваш проблеми. Между Матю и нея.

— Аз?

— Тя му противоречи. Никога не го е правила.

— Може би си има причини.

— Не и с Матю. Матю е чудесен.

Челси се зачуди дали говорят за един и същи човек.

— Не им се бъркай — предупреди я Джоани. — Той си има достатъчно проблеми с нея. Не му трябва още.

И тъкмо когато Челси щеше да попита какви проблеми може да предизвика невинната добросърдечна Дона, Маргарет дойде с нова чаша чай.

— На — каза тя на Челси и хвана ръката на Джоани. — Ела, Рейчъл ни вика.

Челси изгледа гърбовете им, после се обърна към другите. Те стояха на малки групички, явно я бяха видели, но се занимаваха със своите проблеми. Тя отпи от чая си. Кога ли щеше да дойде Дона? Правеше всичко, което беше по силите ѝ, за да изглежда абсолютно безгрижна в напрегнатата обстановка.

Чудеше се към коя ли групичка да се насочи, когато към нея се приближи жена приблизително на нейната възраст. Носеше „униформа“ на Ноч — проста вълнена пола и блуза, и имаше същия безразличен вид като Маргарет. Челси се напрегна, за да посрещне нова атака.

— Аз съм Сандра Морган — каза жената и гласът ѝ не предполагаше атака. Беше тих, почти срамежлив. — Съпругът ми е чиновник по заемите в банката. Сестра ми е съпруга на Уендъл Хоув. Била си много мила с децата. Искях да ти благодаря.

Челси се отпусна.

— Няма нужда от благодарности. Много се притесних от тази злополука. Щастлива съм, че Уендъл не загуби крака си.

— Каролайн направо е влюбена в теб.

Челси беше почувствала това при няколкото си посещения.

— Много сладко момиче. Отначало беше толкова уплашена. Щях да я взема с мен къщи, но това щеше да я уплаши още повече.

— Вероятно — каза Сандра, наведе очи и прошепна съвсем тихо:
— Тук всички са страшни фарисеи.

— Разкажи ми — усмихна ѝ се Челси.

Все още загледана в пода, Сандра каза:

— Не съм клюкарка. Но това, което правят, не е честно. Никоя от тях не е идеална. Стела Уип е такава маниачка на тема чистота, че кара семейството си да ходи из къщи с пластмасови торби на краката. Джоани Фар спи с Матю през ден. И Маргарет, Маргарет е причината Дона да оглушее. Бас държа, че не знаеш за това.

— Какво? — прошепна Челси.

Сандра вдигна очи.

— Имаш право да родиш детето си. Просто искам да ти кажа, че ако имаш нужда от каквато и да е помощ, можеш да ме повикаш. Или съпруга ми. Той винаги се радва, когато в града идват нови хора. Има много като него. Но те просто не го казват.

— Благодаря — съвзе се Челси. — Джоани и Матю?

Сандра поклати глава:

— Не трябваше да го казвам. Не е моя работа — погледът ѝ се отмести. — Ето, идва Дона. Не и казвай — тя се усмихна. — Здравей, Дона...

Джъд не се интересуваше от Челси. Не беше негова работа. Беше забременяла по собствено желание, беше се преместила в Норич Ноч по собствено желание, беше компетентна, независима, самостоятелна жена. Нямаше нужда от него, а той не се натрапваше там, където нямат нужда от него. Имаше си други, по-важни работи.

Затова, когато Фърн му се обади в Мое Ридж, за да го попита дали я е виждал, той се ядоса и изръмжа:

— Не съм.

— Странно — каза Фърн. — Трябваше да е тук за съвещание в десет и половина, а тя винаги е точна. Сега е единадесет и половина и още я няма. Никой нито я е виждал, нито я е чувал от вчера следобед.

Джъд я беше виждал. Привечер се беше отбила у тях с ябълков пай, леко прегорял по края. Лео, Бог да го благослови, го беше харесал. Не помнеше, че краищата не трябва да са загорели.

Оттогава не я беше виждал.

— Звъня ли у тях?

— Никой не отговаря.

— Обади се на Дона. Разбери дали е била на аеробика — не можеше да повярва, че Челси още играе аеробика, но тя твърдеше, че упражненията са добри както за сърцето ѝ, така и за бебето.

— Не е била — каза Фърн. — Според Дона може да е решила да посети баща си, но не е в стила ѝ да зарязва работата.

Джъд се съгласи. Ако не друго, на Челси можеше да се разчита. Той прокара ръка през косата си.

— Ще мина край Боулдърбрук на връщане.

Нямаше защо да бърза, по дяволите, не ѝ беше бавачка. Свърши каквото трябваше в Мое Ридж, спря за малко в Пикод Пийк — една от новите кариери, в която добиваха много хубав зелен гранит, какъвто не бяха виждали от години, и чак тогава подкара към Боулдърбрук. Изненада се като видя, че джипът ѝ е там. Защо тогава не отговаряше на телефона?

Почука на вратата и като не дочака отговор, извади ключа, който не ѝ беше върнал, и отключи.

— Челси?

Мина през дневната към кухнята. Чантата ѝ беше там, отворена, виждаха се портмонето и други вещи, които би взела, ако решеше да ходи някъде. Разтревожен, той се качи по стълбите към спалнята.

На леглото имаше огромна купчина от завивки — не само кувертюрата, която си пасваше с чаршафите, но и още една, плюс няколко одеяла, нахвърляни в безпорядък. Да, октомврийските нощи бяха студени, но не чак толкова.

— Челси?

Купчината се размърда. Чу се тих звук. Джъд отиде до кревата и започна да отмята завивките. Докато откри главата ѝ тя вече беше отворила едно око.

— Джъд — каза тя с дрезгав глас, който въобще не приличаше на нейния, — какво правиш тук?

— Знаеш ли колко е часът? — попита той троснато. Не искаше да се прави на загрижен.

Тя трепна, затвори очи и придърпа завивките чак до ушите си.

— Почти дванадесет и половина. Фърн се опитва да се свърже с теб от два часа.

— Не е вярно — измърмори тя.

— Защо не вдигаш телефона?

— Не е звънял.

— Какво ти е? — попита той раздразнен.

Тя не играеше по правилата. Правилата гласяха, че тя трябва да свърши работата, която е обещала, да ходи на съвещанията и да роди бебето си, без да иска никаква помощ от никого.

— Дванадесет и половина? — изстена тя.

— Лошо ли ти е?

— Цяла нощ. Не можах да заспя чак до зори.

Той дръпна завивките, след това отметна разрошените ѝ коси, за да види лицето ѝ. Беше съвсем преbledняла. Не я беше виждал да изглежда така от самото начало, когато сутрин ѝ се гадеше. Разбира се, тогава той не знаеше, че сутрин ѝ се гади, нито че е бременна — това просто бяха утрини, когато тя изглеждаше така, като че ли е имала тежка нощ. Точно както сега.

— Какво ти е? — попита той по-нежно.

Тя лежеше на една страна, свита под завивките, все още със затворени очи.

— Не знам. Бях добре докъм десет, след това ме сви стомахът. Беше ужасно. Никога не съм била толкова зле.

Той докосна кожата ѝ. Беше хладна и мека, мека като масло.

— Имаш ли температура?

— Спадна.

Косата ѝ също беше мека. Той отмахна няколко кичура от ухото ѝ — красиво и деликатно ухо. С две тънички златни халки. Съвсем тънички. Нощницата ѝ беше фланелена, със затворена яка, на малки цветчета. Изненадващо, но нямаше нищо префърцунено.

— Втресе ме и после спадна — поясни тя.

Без задни мисли той пхна ръка под одеялото и докосна ръката ѝ. Беше топла. Ръката му се насочи към корема ѝ.

— Бебето добре ли е?

— Рита като лудо. Може и него да го е заболял корем.

Джъд отдръпна ръката си. Дланта му обаче продължи да усеща топлината ѝ. Коремът ѝ беше твърд. Малък, но твърд. Той знаеше, че вътре има бебе. Но да го усетиш, беше нещо съвсем друго. Последния път, когато го беше направил, беше болен. Болката, която почувства сега, беше различна.

— Какво яде? — попита той все така троснато. Противеше се на гъдела в слабините си.

— Нищо особено — каза тя дрезгаво. — Ябълки. Много ябълки. Може в някоя да е имало червей.

— Откъде ги взе? — някои от местните градинари използваша пестициди.

Нямаше му нищо от ябълковия пай, който Челси беше направила, а беше изял страшно много. Лео също не се беше почувствал зле. Но ябълките в него бяха обелени и печени. Може би Челси бе чувствителна към сурови ябълки.

— От Талант — каза тя. Беше прочела мислите му. — Той не ги пръска, а и аз първо ги измих — тя се зарови под завивките. — Ще поспя.

— Пропусна съвещанието — Джъд си помисли, че ако нещо може да я вдигне, то ще е това.

Тя не помръдна, само каза:

— Ще почака.

Загрижен и същевременно ядосан, той застана до леглото ѝ. Тя не помръдваше. Той излезе от стаята, отиде в кухнята и вдигна телефона.

Нямаше сигнал. Джъд натисна бутона на вилката. Пак никакъв сигнал. Върна се в спалнята и вдигна слушалката на деривата. Никакъв звук.

— Телефонът ти е изключен.

Челси не отговори.

Джъд погледна към купчината завивки. Очите ѝ бяха затворени. Кувертюрата се движеше ритмично — много слабо, но мърдаше заедно с дишането ѝ. Той я погледа около минута, очарован от лъскавината на кожата ѝ. След това, объркан от собствените си приумици, излезе и се качи в колата.

Стигна до болницата за десет минути. Влезе направо в кабинета на Нийл, обясни какво се е случило с Челси, обади се на телефонната компания и на Фърн и подкара обратно към Боулдърбрук.

Челси не беше помръднала. Той пак я загледа как диша. Ритмично, както и преди. Седна на стола до леглото и разтри рамото си. Пак беше започнало да го боли. Не откъсна поглед от нея, докато не чу колата и почукването на входната врата.

— Много се забави — измърмори той, когато я отвори.

Нийл сви рамене и свали палтото си.

— Двадесет минути. Отпусни се, Джъд.

— Не искам два смъртни случая да тежат на моята съвест.

— Никой няма да умре — вдигна ръце Нийл. — Заведи ме при нея.

Челси все още не беше помръднала. Нийл я отви до коленете, хвана китката ѝ, измери пулса ѝ и каза:

— Голяма поспалана.

— Болна е.

— Прав си, виждал съм я да изглежда и по-добре — Нийл извади стетоскопа от чантата си и почна да я преслушва. — Дотук няма нищо.

После постави ръка на корема ѝ, опипа го, спря за миг, после пак я заопипва.

— Какво има? — попита Джъд.

— Или е половин щайга ябълки, или бебе.

Челси се размърда, сви крака и хвана ръката на Нийл. После се стресна и се събуди.

— Нийл! — ахна тя уплашено. — Какво правиш тук? — погледът ѝ се насочи към Джъд. — Ти ли го доведе? Защо? Нищо ми няма.

— Ти си бременна. Ако нещо се случи на бебето, не искам да тежи на моята съвест.

Нийл извъртя очи към тавана, после я помоли:

— Кажи ми сега всичко, което си казала на Джъд.

— Нищо ми няма.

— Кажи му — заповяда Джъд.

И щом се убеди, че тя ще го направи, излезе от спалнята и слезе на предната веранда. Свежият въздух му подейства добре. След малко дойде камионът на телефонната компания.

— В централата няма нищо — каза техникът. — Ще погледна тук.

Джъд му направи жест да влезе. След минутка дойде и Нийл.

— Тя е добре — каза той, докато се обличаше. — Бебето също. Здраво бебе, като се вземат предвид всички обстоятелства. И да е имало нещо, вече е минало. И не ме лъжи, че не искаш нищо да ти тежи на съвестта, Джъд. Не се прави на боклук. Виж нещата такива, каквито са. Ти я харесваш, затова си разтревожен.

Джъд не виждаше смисъл да спори.

— Много е твърдоглава. Знаеш ли, че все още играе аеробика?

— Тя го прави полека, Джъд. Виж сега, бременността не е болест. Женското тяло е създадено за това.

Джъд щеше да му отговори както заслужава, но иззад ъгъла излезе самодоволният телефонен техник и той си спести острия коментар за друг път. Само подметна на техника:

— Много си бърз.

— Колко му е да видиш, че кабелите са срязани!

— Срязани? — Джъд почувства как изстива отвътре.

— Клъцнати на две — каза техникът и се отправи към камиона.

— Е, няма проблеми. Ще ги оправя за нула време.

Джъд погледна Нийл. Докторът веднага стана сериозен.

— Отрязаните кабели са умишлено вредителство.

— Като тайнствените телефонни обаждания. И може би като изгорената плевня. Тук има нещо странно, Джъд. Ще мина покрай Нолън на връщане и ще го изпратя.

— Благодаря — каза Джъд, но се чувства разстроен, когато Нийл си тръгна.

Не му харесваше мисълта, че някой тормози Челси. Не му харесваше мисълта, че е сама в Боулдърбрук. Добре би било да се върне в Балтимор, докато Нолън провери нещата, но се съмняваше, че тя ще го направи. Баща ѝ все още не знаеше, че е бременна.

Внезапно му хрумна, че това е идиотско. Втурна се в кухнята, бръкна в чантата ѝ и измъкна тефтерчето ѝ. Намери адреса на Кевин. Вдигна слушалката и веднага я затръшна. Още не работеше. Закле се, че ще се обади и се качи в спалнята.

Челси беше будна и лежеше настрани, завивките бяха оправени. Очите ѝ бяха отворени. Той пристъпи към нея.

— Нийл каза, че си добре.

— Добре съм.

— Забравих да го попитам какво можеш да ядеш.

— Всичко, което ми се яде.

— Сега искаш ли нещо?

— Нищо.

Той понечи да ѝ напомни, че дори на нея да не ѝ се яде, може би на бебето му се яде, но се сдържа. Сигурно коремът още я болеше.

Вместо това каза:

— Телефонните кабели са прекъснати.

Очите ѝ се разшириха.

— Нийл ще изпрати Нолън. Може да намери отпечатъци от стъпки.

— Прекъснати? — искрено удивена попита тя.

— Някой иска да те уплаши, Челси. Не е смешно. Мисля, че трябва да заминеш за малко.

— Да замина? В никакъв случай.

— Поне за събота и неделя. Просто се махни за малко оттук. Иди да видиш баща си. Откога отлагаш.

Видя как в очите ѝ се промъкна тъга.

— Не мога — прошепна тя. — Не още.

— Ако не сега, кога? След месец? На Коледа? Като родиш ли?

Тя се извъртя и му обърна гръб.

— Ей! Има ли някой? — чу се отдолу. — Телефоните са оправени!

Челси мълчеше. Джъд слезе в кухнята, за да се обади. Техникът си беше отишъл, но пък беше дошъл Хънтър. Стоеше до телефона и държеше портфейла на Челси.

— Какво правиш? — изръмжа Джъд.

Все още беше ядосан, че Хънтър беше изчезнал, вместо да му помага. Оливър му се беше карал. Пък и рамото го торможеше.

Хънтър държеше шофьорската книжка на Челси.

— Гледам ѝ снимката. Отвратителна е — той пхна обратно книжката в портмонето — достатъчно бавно, за да ядоса Джъд.

— Ти ли прекъсна телефонните кабели?

Хънтър го изгледа презрително.

— Тогава какво правиш тук?

— Чух, че не е добре.

— Вече е по-добре.

— Много лошо — каза Хънтър. Вдигна яката на коженото си яке, взе ръкавиците си от поставката на телефона и тръгна към вратата. — Май наистина трябва да я изпреварим. Крайно време е да спре да й върви.

И излезе във вестибюла.

Джъд тръгна след него.

— По дяволите, какво искаш да кажеш?

Хънтър излезе навън.

— Ти ли преряза кабелите?

Хънтър спря, заби поглед в земята, след това подхвърли през рамо:

— Не. Някой ме е изпреварил — и стъпи на двора.

Джъд не го спря. Усети, че Хънтър само се перчи. Той харесваше Челси. Не би направил нищо, което да й навреди. Да, нещо го мъчеше и Джъд щеше да разбере какво е то. Но не сега. Сега имаше други, много по-неотложни неща.

Върна се в кухнята и набра номера на Кевин. Не можеше да му каже, че дъщеря му е бременна. Това си беше работа на Челси. Но можеше да му каже, че е в опасност. Кевин бе неин баща и тя го обожаваше. Ако някой можеше да й набие малко ум в главата, това беше той.

Никой не вдигна. Джъд се върна в спалнята и видя Челси седнала на ръба на леглото, подпряла ръце от двете страни. Беше навела глава.

Привличаше го повече от когато и да било, но той стоически запази дистанция.

— Добре ли си?

Тя кимна.

— Кой би могъл да пререже телефона ми?

— Много хора.

Челси попита още по-тихо:

— Хънтър беше тук, нали?

— За малко.

— Той ми е сърдит. Не знам защо, но съм сигурна, че изчезна заради това. Той не би го направил, нали?

— Би могъл. Знае как да се оправи с кабелите. Но не мисля, че е той.

Тя въздъхна и с усилие се изправи. Нощницата ѝ беше смачкана. И все пак той се залюбува на грациозните ѝ движения. Челси излезе и след малко дойде с малка чанта. Сложи я на леглото, прихвана косата си назад и погледна Джъд.

— Отивам в Нюпорт. Татко не ходи там толкова късно през есента, така че апартаментът е на мое разположение. Отивам само за уикенда и се връщам.

Доця му се да я прегърне — поне заради това, че се е решила, но се боеше, че направи ли го, никога няма да я пусне. Знаеше какво в нея го привлича — тя беше секси дама, бременна или не — но знанието не му помагаше да се контролира. За стотен път пожела тя да е студена, хитра и амбициозна като Джанийн. Тогава щеше да може да я презира. Но тя съвсем не беше като Джанийн и стоеше пред него с дългата си коса, разрошена, с бледа кожа и гъвкаво тяло, облечено в дългата, закопчана накриво нощница. Изглеждаше уязвима. Той знаеше какво е уязвимост.

Тогава защо се бореше с желанието си? Питаше се, сам си изброяваше причините. Първо, тя беше бременна от друг мъж. Второ, нарочно не му го беше казала. Трето, беше в Ноч под фалшиви претексти, щом като това, което искаше много повече от „Плъм Гранит“, беше да научи истината за родителите си. Четвърто, и най-важно, тя просто не беше жена за него. Той искаше някоя сладка, мека, изцяло отдадена на него женичка. Искеше някоя, която да гледа на него като на своя професия, а не да строи сгради или да води бракоразводни дела. Беше вързан в Ноч, защото Лео беше тук, но Лео нямаше да е тук завинаги. Когато това време дойдеше, Джъд искаше сам да реши къде да отиде и какво да направи и да знае, че жена му ще тръгне с него.

Старомоден? Да, такъв беше и се гордееше с това. И често тази старомодност го правеше благороден до такава степен, че да е готов на евентуална саможертва. Поне така си казваше след час, докато се носеше по магистралата с Челси. Да бъде с нея беше мъчение. Но не можеше да я остави да тръгне сама.

— Наистина не беше необходимо — повтаряше тя от половин час, но колкото повече го казваше, толкова по-убеден беше той, че трябваше да го направи. — Можех да карам и сама.

— Стига де, да те духнат и ще паднеш — изсумтя Джъд.

Облечена в джинси, пуловер и една негова канадка, вързала косата си на конска опашка и без грим, тя изглеждаше като шестнадесетгодишно момиче. Джъд не можеше да повярва, че е на тридесет и седем и почти майка.

— Трябваше да останеш при Лео — каза тя.

— Лео си има гледачка. Ти имаш нужда от шофьор.

— Но ръката още те боли.

— Като карам не ме боли.

— Но те заболя, когато си слагаше чантата в багажника. Видях. Боли те.

— Току-що ми махнаха шевовете, затова.

— И лакътят те боли. Дори не можеш да го вдигнеш.

„Дори не можеш да го вдигнеш!“ Ега ти лафът! Джъд я изгледа накриво, после изпита страхотно удовлетворение, защото я видя как се изчерви.

— Знаеш какво имам предвид — измърмори тя и се уви в канадката.

Не виждаше лицето ѝ, но усети кога заспа, защото краката ѝ се отпуснаха. Все пак се събуди навреме, за да му покаже как да стигне до къщата. Влязоха. Тя легна в спалнята си, зави се с дебело вълнено одеяло и веднага заспа.

Джъд тръгна да обикаля къщата. Беше голяма, стара и невероятно неуютна. Най-хубавото беше околоръстната веранда и пристанът над водата. Той седна на ръба му за малко, вдъхна океанския въздух и си помисли, че крайбрежието може би не е чак толкова лошо място. Един ден можеше да се засели тук. Винаги беше бил обграден от суша. Тук се усещаше отпуснат.

Все така отпуснат, той се качи на колата и се поразходи. Беше идвал в Нюпорт преди доста години. Нищо не се беше променило, дори супермаркетът си беше на мястото. Като се имаше предвид, че не беше обявдал, че денят свършваше и че хладилникът на Кейн беше празен, Джъд спря да купи храна. Когато се върна, Челси седеше увита в одеялото на един люлеещ се стол на верандата и се взираше в потъмняващото море. Джъд опря гръб на ръба на масивния дървен парапет.

— Как си?

— По-добре.

От това, което можеше да се види над гънките на одеялото, тя наистина беше по-добре. Взираше се в океана и изглеждаше съвсем будна.

— Винаги съм обичала да идвам тук — каза тя малко тъжно. — Тук животът не е така скован като в града. Играехме по цял ден. Много семейства идваха всяко лято и си играехме. Знаеш ли колко деца имаше!

— Играла си по цял ден? — попита Джъд.

Не можеше да си представи да не прави нищо по цял ден, седмици наред. Никога не беше имал тази възможност и вероятно нямаше да знае какво да прави с нея, ако внезапно му я предоставеха.

— Е, и плавахме с яхтите — добави тя със замечтана усмивка. — Седяхме щастливи под слънцето без страх от това, че можем да хванем рак на кожата. Плувахме и играехме тенис в клуба. Когато пораснахме, правехме лудории по пътищата. Беше много забавно.

— И семейството на Карл ли беше тук?

— Аха.

Тя се уви в одеялото. Вятърът от океана ставаше все по-силен. Застудя. Джъд се зачуди дали да не я прибере.

— Мислиш ли много за него? — попита той.

— За Карл ли? — тя сви рамене. — Опитвам се да не го правя.

— Липсва ли ти?

— Като приятел. Иначе не. И все пак е странно. Искам да кажа, че това е негово бебе, а той е женен за Хейли. В главата ми всичко е ясно — и какво се случи, и всичко. Но когато си помисля колко тъпо стана, ми е кофти.

— Ако някой трябва да се чувства кофти, това е той. Той е копелето, което е тъкало на два стана.

Веждите ѝ се свиха, което означаваше, че няма да спори. Но пък го попита:

— Джъд, Матю Фар има ли връзка със снаха си?

— Къде си чула това?

— На чай в библиотеката вчера следобед. Вярно ли е?

— Вероятно. Матю няма много скрупули. Влюбен е в Джоани от дете.

Челси се намръщи.

— Тогава защо се е оженил за Дона?

— Защото Джоани беше омъжена. И защото родителите му го насилваха да се ожени. Беше на тридесет и пет и все още ерген. Разправяха, че е обратен.

— Но не го казват за теб. И ти си сам.

— Не — подсмихна се той. — Никой не казва така за мен — и понеже прозвуча доста самохвално, добави: — Аз бях женен. Освен това съм по-различна партия от Матю. Стандартите, които важат за семейство Фар, не се прилагат към Стрийтърови. Правя каквото си искам.

Типичен случай беше и днес. Щяха да плъзнат слухове защо не е бил в каменоломната сутринта. Но изобщо не му пукаше.

— Какво ще кажеш за Дона? — попита Челси. — Как е оглушала?

— Не знам точно — отговори откровено Джъд.

— Маргарет казва, че било внезапна болест. Жената, с която говорих, каза, че Маргарет била виновна.

Той беше чул слухове за това. Можеше и да са верни, като се имаше предвид последвалата криза на Маргарет и начинът, по който се усукваше около Дона оттогава. Вината кара виновния да се подмазва.

— Няма никакви доказателства.

— Какво би могла да направи Маргарет?

— Не знам. Бях още хлапе, когато стана това.

— Дона беше ли в болница?

— Беше. После отиде в специално училище. Когато се върна, не задавахме въпроси.

— Много ми е мъчно за Дона — каза Челси. — Матю се отнася с нея ужасно. Как може Оливър да търпи това?

— Оливър вижда това, което иска да види, и не вижда нищо, което може да го притесни.

— Хънтър негов син ли е?

— Вероятно.

— Той някога ще го признае ли?

— Не и докато Маргарет е жива. Тя ще се почувства наранена и унижена.

— Точно така, както се е чувствал Хънтър през всичките тези години.

— Не казвам, че е правилно. Но нещата стоят така.

— Защо Хънтър не се бори? Той е бунтар. Би могъл да притисне Оливър. Ако бях на негово място и не знаех дали Оливър ми е баща, щях да *откача*.

— Това наистина го влудява.

— Тогава защо не *направи* нещо?

— А ти защо не *направиш*? — изстреля Джъд раздразнено.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя спокойно.

— Ти си в Ноч от четири месеца и отдавна си знаела, че си родена тук. Защо не *направи* повече, за да откриеш кои са ти родителите?

Тя се намръщи и се загледа към океана.

— Трудно е. Една част от мен иска да знае цялата истина. Друга част се чувства удовлетворена само от това, че е в Ноч.

— А какво става с ключа? — Челси беше споменала за ключа, когато се скараха през август. — Какво се *отключва* с него?

— Не знам.

Не можеше да повярва, че тя не се е опитала да разбере.

— Може би някой сейф?

— О, не. Не е такъв ключ. Става за музикална кутия.

Пред очите му се появи почти забравена картина. За миг Джъд се взря в нея, после поклати глава.

— Какво има? — попита Челси.

— Часовникът в бръснарницата на Зий. Когато децата ги е страх да седнат, Зий ги залъгва, че ще им даде да навият часовника — Челси беше застанала нащрек на стола си и той бързо продължи: — Няма начин Зий да е твой баща. Участвал е в италианската съпротива срещу Третия Райх. Ранен е и не може да има деца.

Тя остана нащрек.

— Сигурен ли си?

— Казвал го е на татко сто пъти. Татко беше сломен, че е останал сам, а Зий му казваше, че е късметлия, че поне има дете, защото той въобще не можел да има.

Челси отново се отпусна в люлеещия се стол.

— Та какво ще *правиш* с ключа? — попита Джъд.

Ако тя можеше да разгадае тайната на ключа, щеше да може да разгадае и тайната кои са родителите ѝ, а ако го направеше, щеше да е

свободна и да напусне Ноч. Харесвала града! Интересно колко ли ще остане, ако няма причина?

— Не знам — каза тя тихо.

— Искаш ли да проверя? — дали щеше да го нарече помощ или принуда, все едно. — Мога да го направя много лесно.

Отначало тя се изненада, после се замисли.

— Няма да казвам, че е твой.

— Ще го направиш ли дискретно?

— Абсолютно.

Тя се позамисли.

— Какво губиш? — попита той.

— Това е моя работа.

— Е, ама не я вършиш — той се отблъсна от парапета. — Знаеш, че на човека, който е изпратил този ключ на майка ти, може и да не му остава много. Това ли искаш?

— Не.

Джъд тръгна към вратата.

— Аз изпуснах момента с баща си. Върнах се, когато беше твърде късно за каквото и да било смислен диалог. Не прави същата грешка, Челси — и вече от прага каза: — Отивам да хапна. Като огладнееш, ела.

До вечерта Челси не мислеше почти за нищо. Беше твърде изтощена от болките предишната нощ. На следващата сутрин се събуди с мисълта за това, което беше казал Джъд. Знаеше, че е прав. Тя не биваше да се бави. Животът поднася всякакви изненади. Колкото повече отлагаше историята с ключа, толкова по-трудно щеше да разбере кой го е пратил.

Късно следобед съветът на Джъд ѝ помогна за друго. Бяха прекарали няколко часа на пристана да гледат яхтите в залива и сега правеха горещ шоколад в кухнята. Внезапно вратата се отвори и влезе Кевин.

Челси се усмихна изненадано. Кевин също. За миг тя изпита неистовата надежда, че всичко ще бъде наред. После той видя корема ѝ и се вцепени. Очите му бавно се разшириха, усмивката му посърна. Лицето му потъмня.

Задаваше се буря. Една от изненадите на живота и този път нямаше измъкване. Примирена, но и с някакво облекчение, Челси

вдигна брадичка и срещна втренчения му поглед.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

— Трябва да се роди през февруари — каза Челси и зачака реакцията на Кевин.

Искаше той да се усмихне. Искаше да е развълнуван като нея. Той беше неин баща, това беше нейно дете. Искаше между тях да има хармония.

Но той продължаваше да стои объркан, замаян, слисан. Тя знаеше точно какво става. Кевин беше пунктуален и се опитваше да изчисли кога е забременяла, да си спомни къде е била тогава и с кого и в същото време да преодолее шока.

Чудеше се откъде да започне, когато Джъд се изправи зад нея. Не я докосна, просто застана до нея за подкрепа.

— Станало е много бързо — каза той.

— Винаги става бързо — подигра го Кевин и пак погледна Челси. — Февруари. Сега е октомври. Половин бременност. Защо не ми каза?

Въпросът отекна в главата ѝ. Беше си го задавала толкова често. Но нали беше направила всичко възможно, беше взимала най-правилните за момента решения.

— Нямахме кога. Щях да ти кажа на Четвърти юли, но ти не дойде. Щях да ти кажа на Празника на труда, но ти имаше други планове и не дойде на моите открити врати в Ноч. Исках да ти кажа лице в лице, не по телефона.

— Как разбра, че сега ще съм тук?

— Не знаехме — каза Джъд, преди тя да си отвори устата. — Просто предположихме. Вие не отговаряхте на телефона в Балтимор, а и доколкото Челси знаеше, няхахте планове да ходите другаде.

Челси хвърли на Джъд любопитен поглед. Кевин също.

— Случайно ли забременя? — попита той Челси.

— По принцип не — отговори Джъд.

Кевин се намръщи, което можеше да се очаква. При него нещата бяха или бели, или черни, нямаше полутонове.

— Или е било замислено, или не.

— Не беше. Но бебето е желано.

— Нали ми каза, че не искаш да имаш деца, докато не разбереш
коя си — каза Кевин на Челси. — Да не би изведнъж да си открила?

— Не.

— И въпреки това забременя? — Кевин изглеждаше разочарован.
— Не виждам пръстен — той се втренчи в Джъд. — Бебето
незаконородено ли ще бъде?

— Не, стига Челси да не го иска.

Челси го погледна още по-любопитно. Тя не можеше да се
омъжи за Карл и той го знаеше.

— Тя не винаги знае кое е най-добро за нея — каза Кевин.

— Знам — възрази Челси.

Той я изгледа сърдито.

— Очаквах това, когато беше на седемнадесет и се мотаеше с
онази сбирщина хипита, но не и сега. Предполага се, че сега си голяма,
че вече си отговорна. Това ли ти е отговорността — да родиш
извънбрачно дете? Така ли почиташ паметта на майка си?

Все едно, че я удари през лицето. Но Кевин не спря, а продължи
да налива масло в огъня.

— Аби искаше внуци, аз също и ти имаше безброй възможности
да го направиш по почтен начин. Вместо това ти чакаше и чакаше. Да
не би възрастта да те подтикна? Да не би да си се отчаяла? Или просто
си загубила представа за това кое е почтено и кое не е? На нищо ли не
сме те научили? За Бога, Челси, ти имаш ли ум в главата?

Тя цялата трепереше. Да, Кевин беше тесногръд, цял живот го бе
знаела. Но все пак оставаше въпросът с детето.

— Въобще ли не ти домиля?

— Как да ми домилее? Живееш там, където не бих искал да
бъдеш за нищо на света, а сега си и бременна! Загубих те!

— Не, не си. Ще си идвам отново както преди. До следващия
юни може и изобщо да се върна в Балтимор.

— Вие ще позволите ли това? — попита Кевин Джъд.

— Ако тя иска, все ще измислим нещо.

— За какво говориш? — погледна го Челси.

— Тя отказва ли да се ожени за вас? — попита Кевин.

— Още не можем да се разберем — отговори Джъд.

Внезапно ѝ проблесна.

— Ау — каза тя и се отдръпна и от двамата. — Ау! — повтори по-силно и се втренчи в Джъд. — Какво си мислиш, че правиш?

Той посегна да я хване.

— Челси...

Тя отстъпи още една крачка и вдигна ръка.

— Не!

— Това е най-доброто, което...

— Не! — тя се загледа в баща си. — Тук има недоразумение заради твоето тесногърдие и неуспешните опити на Джъд да ни помири. Това бебе не е негово. То е на Карл.

— *На Карл?*

Беше се поуспокоила. Чувстваше се пълна със сила.

— Карл и аз бяхме заедно само веднъж. Стана към самия край, последно усилие да задвижим нещата. Докато открия, че съм бременна, не само че Карл вече беше с Хейли, но и тя беше бременна. Затова се ожениха така бързо. И затова не отидох на сватбата.

Кевин беше поразен.

— *На Карл?*

— Не съжالياвам, че той се ожени за Хейли. Тя му подхожда много повече от мен — Челси се намръщи на Джъд. — *Последното* нещо, което искам, е да се омъжа просто заради детето — после се обърна към Кевин. — Не съм казала на Карл за бебето, защото няма смисъл. Един ден той ще разбере, един ден, когато няма да бъде толкова рисковано да му кажа. Винаги съм го обичала като приятел. Сега той ми даде нещо много красиво, поне много красиво за мен. Няма да е красиво за него, защото ще нарани Хейли и ще усложни живота им, ако се разчуче. Не мога да направя това — силата ѝ започна да се стопява. — Ето една от причините, поради които се преместих в Норич Ноч. Не можех да стоя в Балтимор с Карл. Не можех да допусна той да види какво става с мен.

— Той щеше да се разведе с нея — възрази Кевин. — Том и Сиси щяха да го убедят. Щеше да се ожени за теб.

— Аз не *искам* това — извика тя отчаяно. — Татко, чуи ме. Карл и аз не се обичаме. Опитвах се да ти кажа това месеци наред, а ти отказваше да ме чуеш. Не бяхме добри любовници. Липсваше тръпката. Ако се бяхме оженили, щеше да е само въпрос на време да

намразим и семейството, да се намразим и един друг, да намразим и бебето. Така е много *по-добре*. Аз съм много *по-щастлива*.

Кевин стоеше пред нея все още с палто, раменете му бяха увиснали, ръцете му безпомощно отпуснати. Гледаше я смаяно.

— Наистина съм по-щастлива — каза тя и се усмихна слабо. — И наистина очаквам с нетърпение да родя бебето. Щях да го очаквам с още по-голямо нетърпение, ако чувствах, че и ти го желаш.

Знаеше, че е казала всичко важно и че ако остане, ще избухне в плач, затова прошепна:

— Уморена съм — и излезе от стаята.

Когато се върна, беше дълбока нощ. Не се чуваха гласове, само една лампа светеше в дневната и се отразяваше в големите прозорци, които гледаха към морето. Джъд се беше свил в ъгъла на дивана. Повдигна глава, когато образът ѝ се отрази в стъклото.

— Къде е той? — попита тя меко.

— Отиде си.

Беше се страхувала, че ще си отиде, но докато лежеше в тъмнината в спалнята, не можеше да измисли как да го задържи. Прекоси дневната, отиде до прозореца и опря челото си на стъклото. Чувстваше празнота. Като че ли и тя, и бебето се бяха смалили.

Ръцете на Джъд я обгърнаха и тя не възрази. Имаше нужда от утеха и не се притесняваше какво мисли той за нея. Обърна се към него, зарови лице в рамото му и заплака. Не искаше, но сълзите просто потекоха и не можеше да ги спре. Вкопчи се в пуловера му като че ли беше въпрос на живот и смърт, като че ли той бе единственият източник на спокойствие в живота и в този момент.

Джъд не каза нищо. Просто помръдна ръце. Просто я прегърна по-здраво, докато тя плачеше.

Сълзите постепенно намаляха. Дишането ѝ стана по-дълбоко и тя само от време на време потрепваше. Можеше вече да го пусне, но не помръдна. Прегръдката му я успокояваше, а тя още имаше нужда от успокоение.

— Съжалявам — прошепна Челси и долепи буза до гърдите му. — Той ме нарани много.

— И аз му казах същото. Казах му и други неща. Може би не трябваше. Може би аз го прогоних.

— Не. Тръгна си заради мен — гърлото ѝ се сви. След минута тя проговори отново. — Така е, кажи-речи, откакто мама почина. Мисля, че когато ме гледа, си спомня за нея. Мисля, че щеше да е щастлив, ако можехме да си сменим местата.

— Но — каза Джъд. Приглаждаше кичурите на главата ѝ.

— Мисля, че вече не ме обича. Може би никога не ме е обичал. И никога не е искал да си осиновят дете. Аби го е искала. Като се има предвид, че не са могли да имат собствено, сигурно е щял да бъде доволен изобщо да няма дете.

— Той те обича, Челси.

— Не достатъчно.

— Достатъчно, за да изтърпи лудориите ти навремето.

— Тогава я имаше мама. Тя беше буферът. Когато тя си отиде като че ли нищо не остана.

— Не. Има Норич Ноч. И бебето. Трябва му време, за да свикне.

Челси искаше да му повярва. Искаше да повярва, че Кевин ще дойде.

— Искам да бъде с нас на първия рожден ден на бебето, на втория и на третия, но се съмнявам дали изобщо ще дойде, когато се роди.

— Трябва му време.

— Е, аз *нямам* време — изплака тя. — Аз съм *бременна*, по дяволите, и това бебе непрекъснато расте. То няма да чака, докато татко поумнее. Какво му става?

Джъд измърмори нещо успокояващо и приглади косата ѝ със здравата си ръка. С другата я притискаше към себе си.

Тя въздъхна, пое въздух и вдъхна миризмата на Джъд. Обичаше тази миризма. Тя беше свежа, ухаеше леко на цитруси, на честност, на мъж. Липсваше ѝ.

— Какво да правя? Да продължавам да му се моля, да го поканя за Деня на благодарността? Или да изчезна от живота му и да му дам възможност да забрави, че изобщо някога е осиновявал дете?

— Това в никакъв случай — заяви Джъд.

— Може би той иска точно това.

— Нямах да го кажеш, ако беше тук преди малко. Той беше развълнуван. Хората, които не дават пет пари, не могат да се развълнуват. Той има нужда от теб много повече сега, когато майка ти е мъртва, но те иска по свой начин. Иска те да играеш по неговите правила.

— Никога не съм успявала. Така че какво ми остава? Искам семейство. Празниците са предназначени за семейството и вече идват. Не искам да бъда сама.

— Няма да бъдеш сама. Ако не стане нищо с Кевин, можеш да прекараш празника с Лео и мен.

Челси вдигна глава. Не беше забравила какво каза Джъд на Кевин, как искаше да поеме отговорност за бебето ѝ, как заяви, че ще се ожени за нея, когато тя пожелае. Не очакваше, че ще стигне чак дотам — доста тъпо предложение наистина — но все пак жестът му я развълнува дълбоко.

— Значи все още сме приятели? — предпазливо попита тя.

Джъд не си падаше по усмивките, затова дори съвсем слабото помръдване на устните му беше скъпоценно.

—приятели сме.

— Още ли ми се сърдиш, че съм бременна?

— Да. Но това не пречи. Въпреки това можем да бъдем приятели. Ако за Деня на благодарността нямаш други планове, ще можеш да го отпразнуваш с нас. Татко хареса ябълковия ти пай — и прегорилата коричка, и всичко. Опитай с тикви и дори ако не си спомня нищо друго, ще те обикне завинаги.

Като се изключи сцената с Кевин, уикендът в Нюпорт беше точно това, от което Челси имаше нужда. Тя спа часове, хранеше се обилно и намери успокояващ компаньон в лицето на Джъд. Не беше толкова наивна да си мисли, че нещата няма да се изменят, когато се върнат в Ноч и животът я завърти. Но тази ваканция беше добре дошла. Не беше имала нещо подобно вече месеци.

И добре, че си отпочина, защото не бяха минали и пет минути, след като се върна в Боулдърбрук, и усети, че нещо не е наред. Влезе в спалнята и веднага видя, че нещата не са по-местата си.

— Някой е влизал тук — каза тя на глас и извика на Джъд, а той повика Нолън, който пристигна след броени минути.

Челси ги заведе в спалнята.

— Някой е влизал, докато ме нямаше. Някой е пипал нещата ми. Виждате ли тези снимки на шкафа? Аз ги бях подредили точно така. Но сега са изместени. Същото е и с книгите до леглото. Винаги слагам тази, която чета, най-отгоре, но сега не е там. А папката ми? Винаги я слагам с монограма нагоре. Сега е обърната.

— Когато се прибрахте, вратата беше ли заключена? — попита Нолън.

— Здравно заключена — отговори Джъд. — Нямаше признаци да е насилвана.

— Но някой е бил тук — настоя Челси.

Тя можеше да го почувства; можеше да го помирише. Беше ужасно.

— Нещо липсва ли? — попита Нолън, докато обикаляше и взимаше бележки кое къде е, проверяваше прозорците за счупени резета, пода за нещо изпуснато.

— Единственото нещо, което има по-значителна парична стойност, не е пипнато — каза Челси.

Това беше рубиненият пръстен на Аби, който тя пазеше в малка заключена кутия в тоалетката си. Погледна за него още като влезе и щом видя, че не е взет, не гледа за друго. Зае се с това чак сега.

Джъд тръгна с Нолън.

— Имаш ли някаква идея кой може да е прерязал телефонните кабели?

Челси седна до нощното шкафче, отвори кутията с бижутата си за всеки ден. Като че ли нищо не липсваше.

— Имаме отпечатък от крак — каза Нолън. — Мъжки работен ботуш, номер 12, тесен. В града има поне сто души, които носят тесни работни ботуши номер 12. Пообиколих из Корнър, задавах въпроси, но получих повече съчувствие, отколкото нещо друго. Челси им е направила впечатление. Харесва им, че се е погрижила за семейство Хоуви. Уважават я, че спасява гранитната компания.

Челси отвори малкото чекмедже на бюрото, което беше купила на една разпродажба, и провери съдържанието му. Паспорт, кредитна карта, най-различни документи — всичко беше непокътнато.

— Проверих всички беладжии — каза Нолън, когато тя се обърна към нощната масичка. — Но те имат алиби — той отметна глава. — Странна работа. Първо, мистериозните среднощни обаждания, после камион, който връхлита на банкета призори, срязани телефонни кабели, запалена плевня, а сега и вмъкване, без да е откраднато нищо.

— Има откраднато — каза Челси.

Сърцето ѝ биеше силно. Тя разбута нещата в чекмеджето, но без полза. После съкрушена погледна Джъд.

— Ключът ми. Няма го.

Джъд искаше Челси да се пренесе при него, но тя отказа. Тя обичаше Боулдърбрук. Искаше да бъде там. Нямахте да се остави да я прогонят от собствения ѝ дом. Пък и Джъд трябваше да се грижи за Лео.

Съгласи се Бък да остане при нея за известно време. Той щеше да я извести, ако се появи някой натрапник. Освен това се съгласи да нарисова сребърния ключ за Нолън.

Загубата на ключа я сломи, както и продължителното мълчание на Кевин. През дните след тяхното спречкване в Нюпорт тя не преставаше да се надява, че той ще се успокои и ще премисли, но той не се обаждаше. Хорът от детски гласове също изчезна, което беше жалко, тъй като телефонната компания ѝ сложи подслушвателно устройство. Този, който ѝ се обаждаше, беше страхливец. Или беше така, или пък старите номера му бяха омръзнали и сега измисляше нови. Какви ли щяха да бъдат?

Джъд беше загрижен за нея и това я радваше. Обаждаше ѝ се, идваше и въпреки че понякога Челси искаше повече — бебето в корема ѝ не можеше да отклони мислите ѝ от по-интимната, гореща тръпка дълбоко в нея — разочарованието ѝ беше нищожна цена за приятелството му.

Дона имаше свои планове за Деня на благодарността. Беше ги направила веднага след Празника на труда и бе все по-решена да ги осъществи след случилото се между Челси и Кевин в Нюпорт. Знаеше, че трябва да се бори. Промените не бяха лесни при семейство Фар. Но

те ѝ го дължаха. Дължаха ѝ много, като се имаше предвид всичко, което търпеше от Матю. Тя не искаше развод, а само услуга, и не я интересуваше дали за Фар празниците са нещо свято. Беше платила с кръвта си правото да покани още четирима души на вечеря.

Първо трябваше да говори с Луси Фар. Вдървена жена, без чувство за хумор, свекърва ѝ беше прекарала най-хубавите си години също като нея — да помага на съпруга си в магазина. Никога не беше била лидер, но беше от този тип изпълнители, които могат да се справят с почти всички поставени задачи. И както всеки ноември, сега задачата ѝ бе да организира и подготви вечерята в Деня на благодарността.

Връзката между нея и Дона беше странна. Те не бяха приятелки, нямаше кой знае какво да си кажат, но се уважаваха. Дона си мислеше, че Луси ѝ съчувства за тежката работа, след като самата тя я е вършила години наред. Мислеше си също, че Луси ѝ съчувства за това, което тя трябва да изтърпява от Матю, и въпреки че свекърва ѝ не ѝ беше казала нито дума, Дона можеше да разбере защо. Луси беше майка на Матю. Нейната преданост по право му принадлежеше, независимо от това какви ги върши.

Според Дона две неща в живота на Луси ѝ доставяха удоволствие — внуците ѝ и да закупува стоки за магазина. Затова реши да се обърне към нея в деня, когато свекърва ѝ се прибра с цял товар вълнени шалове, тъкани на ръка от някаква жена в Питърбъро. Шаловете бяха разкошни и Луси беше доволна.

— Идеални са за предната витрина — каза тя на Дона. — Ще ги сложиш, нали?

Дона хареса шаловете и вече си представяше как ще ги подреди.

— Утре сутрин — обясни тя наполовина със знаци, наполовина с думи. Двете с Луси най-често общуваха по този начин — компромис между нежеланието на Луси да кима и на Дона да говори. Действаше.

— Ще бъдат добри за коледни подаръци. Луси? Подготвяш ли вече вечерята за Деня на благодарността?

— Още не — каза Луси — има още цял месец.

— Колко души ще дойдат? — по изчисленията на Дона щяха да са около тридесет.

Луси потвърди предположенията ѝ и вдигна поглед от шаловете.

— Защо питаш?

— Чудех се дали мога да поканя няколко приятели.

Луси се намръщи.

— Приятели?

Не че не знаеше какво е да имаш приятели, но в семейство Фар снахите обикновено не канеха приятели.

Дона продължи, като използваше последователно ръцете и гласа си.

— Челси Кейн е сама. Тя е важна за Ноч. Трябва да я поканим.

— Челси Кейн е бременна — каза Луси строго.

— Още една причина да я поканим. Тя е бременна и семейството ѝ не е тук — Дона бързаше, тъй като я беше страх, че ще загуби кураж, ако не каже всичко наведнъж. — Искам също така да поканя Джъд и Лео. И Нолън.

Луси я оглеждаше неодобрително и мълчаливо, после попита:

— Още някой?

Дона кимна за „не“.

Свекърва ѝ взе един шал от купчината и го заразглежда.

— Знаеш, че не мога да го направя.

— Защо?

— Защото просто не може да каним половината град.

— Четирима души — показа със знак Дона и каза: — Всички са много важни.

Луси пак я погледна.

— Защо Джъд Стрийтър да е важен?

— Той управлява компанията на баща ми.

— А Нолън Маккой?

— Той се грижи за Челси. Напоследък ѝ се случват страховити неща.

— Нямаше да ѝ се случват, ако си беше седяла там, където ѝ е мястото.

Дона имаше какво да възрази, но най-важното вече беше казано. С годините тя се беше научила да не се мъчи да говори без причина. Трудно се оправяше с думите. Беше се научила да напипва същественото, а в този случай същественото беше да спечели Луси на своя страна.

— Да поканим Челси ще бъде добре за Фар — обясни тя с широки жестове.

— Откъде накъде?

— Тя има пари. Много е важна за града. След някой и друг ден всички ще я канят на вечеря. Трябва да сме първи — Луси я гледаше внимателно. — А хората от Корнър я харесват. Ако я поканим на вечеря, ще харесат и нас повече и ще идват да пазаруват в магазина.

Тази мисъл впечатли Луси. Дона го разбра по изражението ѝ. После свекърва ѝ поклати леко глава и се намръщи.

— Емъри изобщо няма да поиска да ме чуе. Джордж и Оливър няма да одобрят.

Дона махна с ръка в знак на досада, много по-изразителен от всякакви думи.

— Емъри да си се разправя с тях — каза тя на глас. — Фар трябва да водят. Челси *много отдавна* трябваше да бъде поканена на вечеря.

Луси изглеждаше разколебана.

— Но тя е бременна и няма съпруг.

— Още една причина да дойде и Джъд. Той ѝ е като съпруг.

— Тя твърди, че той не е бащата.

— Има ли значение?

— В Ноч да.

— Навремето. Нещата са се променили. Фар също трябва да се променят, или ще изостанат. Искаш ли другите да ни изпреварят?

Луси изглеждаше така объркана, че Дона я съжали, но не чак дотолкова, че това да охлади чувството ѝ за победа. И за да използва предимството си, попита със знаци:

— Може ли да ги поканим?

— Не. Не. Още не. Първо трябва да говоря с Емъри.

Дона вдигна един от шаловите и го опипа. Беше по-плътен от другите, палитра от наситено пурпурна, лавандулова и зелена вълна. Реши да го купи за себе си.

Докосна ръката на Луси с благодарност и каза:

— Ти ще убедиш Емъри да хареса идеята. И той ще се гордее с теб, че си му я предложила.

Ако всичко вървеше съгласно идеалния сценарий, Луси щеше да подхвърли идеята на Емъри още тази вечер, да му изложи аргументите,

които ѝ беше дала Дона, и да получи съгласието му. Но Дона отдавна се беше отказала от идеалните сценарии и не се изненада, когато Луси не ѝ каза нищо на другия ден, нито пък на по-следващия. Когато най-сетне събра кураж да я попита, Луси просто ѝ обясни, че Емъри мисли по въпроса, което според Дона беше възможно най-лошото развитие спрямо идеалния сценарий. „Мисли“ означаваше, че ще го обсъди с Джордж и Оливър.

Помисли си да отиде с молба при баща си, но бързо се отказа. Оливър никога не се беше правил, че харесва Челси. Не приемаше идеята, че тя спасява собствената му компания. Освен това, той нямаше да послуша Дона. Тя не беше нищо.

Затова тя продължи да мълчи и да се надява на най-добрия изход.

Но Матю не премълча. Всичко стана на вечеря, четири дни след като за първи път беше обсъдила нещата с Луси. Дона беше излязла рано от магазина, за да заведе Джоши на зъболекар, което не мина без груби думи от страна на Матю — момчето трябвало да отиде само. За да заглади нещата, тя реши да приготви специална вечеря. Разбра, че ще има проблеми, още щом той влезе в трапезарията и направи кисела физиономия.

— Каква е тази воня?

Какво искаше да каже с това „воня“? Нали беше сготвила скариди — ястие, което той поръчваше винаги, когато отиваха на ресторант.

— По дяволите, да не е пармезан?

Тя поклати глава, постави каната с вода на масата и бързо се върна в кухнята. Молеше се Матю да хареса поне външния вид на ястията, та да превъзмогне „миризмата“, която си бе въобразил. Върна се с платото точно в момента, когато влезе Джоши.

Ангелчето на мама! Щом видя вечерята и очите му светнаха.

— Изглежда страхотно!

Матю сбърчи нос.

— Изглежда отвратително. Какво е това?

— Скариди с къри и патладжани и тиквички с ориз.

— Смъриди с къри? Какво е това смъриди с къри?

— Ска-ри-ди с къ-ри — повтори тя бавно и отиде в кухнята за гарнитурата.

Той не хареса и нея. Разбута зеленчуците като че ли очакваше да се разкапят, после погледна Дона въпросително.

— Цикория — каза тя.

— Виждам, че е цикория. Нали продавам цикория. Искам да знам какво прави в чинията ми!

— Ами салатата от цикория.

Той се нацупи.

— Салата от цикория с къри и скариди, със зеленчуци и ориз...
Защо не една нормална пържола с картофи и грах?

— Нали се оплакваш, че готвя все едно и също. И обичаш скариди. Реших да те изненадам.

— Изглежда чудесно, татко — каза Джоши.

Матю се втренчи в Дона.

— Парникови марули? Пълни сме с марули в магазина. И домати и краставици! Какво ѝ е лошото на нормалната гарнитура?

Дона внимателно бе обелила и приготвила скаридите, зеленчуците също, бе сварила на пара ориза, за цикорията направи малинов сос. Не знаеше дали е наранена, или вбесена. Без да вдига поглед — не искаше да вижда какво казва Матю — тя зае мястото си на масата и започна да пълни чиниите от подноса.

Когато поставяше чинията на Джоши, без да иска долови края на фразата му: „... техните майки не могат да готвят толкова вкусно като мама.“

Погледът ѝ се премести върху Матю.

— Тогава покани приятелите си тук и им дай да ядат тази помия, защото аз не мисля да я ям!

Той премести втренчения си поглед към нея, после вдигна подноса със салатата и го обърна. Зелено-червената купчина се разтече по бялата ленена покривка.

— Матю! — извика Дона.

— Наистина ли си мислиш, че ще ям този буламач? — погледът му се насочи към Джоши. Дона също се обърна към детето.

Джоши викаше:

— Това е простащина, татко! Нали винаги казваш нищо да не се изхвърли. Дори не си опитал салатата.

— Не, по дяволите! И няма да опитам и това!

Той замахна и подносът с вечерята излетя от масата на дъбовия под.

Дона се изправи разтреперана.

— Защо го направи?

Видя, че и Джоши се изправя и се замоли на Бога поне той да не усложни нещата.

Матю седна на стола си, хвана се за колана и се ухили.

— Това ядене не заслужава нищо по-добро. Изчисти го и сготви друго. Гладен съм.

Дона погледна боклука на пода и си помисли колко труд беше вложила в ястието. Беше го направила с най-добри намерения, но Матю не разбираше нищо. Нараняваше я с думи по същия начин, както често го правеше с опакото на ръката си.

— Веднага да изчистиш! — изрева той толкова силно, че тя усети вибрациите на думите му. — Гладен съм! И махни и това!

И блъсна остатъците от салата на пода.

Джоши тръгна към него, но Дона го опря.

— Как може да постъпва така! — вбесено заръкомаха Джоши.

— Той е в лошо настроение — бързо обясни тя със знаци.

Ръцете му пак се вдигнаха, пръстите му се раздвижиха.

— Загубила си толкова време да сготвиш! Ако не му харесва, да върви да яде в хана. И без това после ще иде там. Как го търпиш, мамо? Как можеш да живееш в една къща с него?

Нещо я прободеше в ключицата. Тя се извъртя и видя Матю. Вилицата, с която я бе замерил, се изхлузи от пуловера ѝ и падна на пода.

Джоши се нахвърли върху баща си.

Тя се изви назад и го улови за кръста, като пищеше:

— Не, Джоши! Заради мен, недей! Вземи си учебниците и иди у Пийт! Веднага!

Джоши се дърпаше отчаяно, после се предаде. Тя мина между него и Матю и вече по-тихо каза:

— Моля те, Джоши.

— Няма да те оставя сама с него.

— Всичко е наред, миличък.

Джоши изгледа баща си с омраза.

— Не е наред. Ти я биеш. Виждал съм те и съм ви чувал.

— Върви, Джоши — умоляваше Дона.

Ден след ден той ставаше все по-едър, навлизаше в пубертета, физически почти беше мъж. Но все още беше само на тринадесет. Как едно тринадесетгодишно момче можеше да се справи с безсмислената жестокост? Като дете тя просто беше изключвала. Все още го правеше в някои отношения. Но не искаше това за Джоши. Искеше за него спокоен, уютен дом, какъвто тя самата никога не беше имала.

— Хайде — примоли се тя и като че ли най-сетне успя да го убеди, защото след един последен презрителен поглед към баща си той се обърна, взе си якето и учебниците от антрето и излезе.

Дона веднага взе подноса и коленичи на пода, без да обръща внимание на болката в ключицата си. Започна да прибира храната направо с ръце. Погледът ѝ беше замъглен, но сълзите не помагаха. Вечерята беше унищожена.

Тя спря, защото на пода започна да се излива тънка струя вода. Вдигна глава и видя, че Матю бавно и нарочно излива каната. Призля ѝ. Не знаеше какво го е прихванало, не знаеше какво ще направи след малко. Чувстваше се уплашена, унижена, разярена.

Изправи се, отстъпи назад и избърса ръце в полата си. Локвата на пода ставаше все по-голяма.

— Защо правиш това?

— Защото — подигравателно имитира Матю движението на устните ѝ, — защото не заслужаваш нищо друго. Ставаш само за чистачка — изражението му внезапно се промени, бледите му сини очи се смразиха. — Да не си се побъркала да молиш майка ми да кани Челси Кейн на вечеря за Деня на благодарността?

Значи това било. Трябваше да се досети, трябваше да се досети. Луси е казала на Емъри, а той е казал на Оливър и Джордж. Един от тримата е казал и на Матю и сега тя ще трябва да плаща. Но, по дяволите, нямаше за какво да се извинява.

— Мислех, че ще е добре да дойде — каза тя колкото можеше по-спокойно.

Матю се втренчи в нея още по-сурово.

— Мразя тази жена. Знаеш, че я мразя. Мразя Джъд Стрийтър и малоумния му баща. И особено мразя Нолън Маккой — той грубо вдигна пръст срещу нея. — Виждам как те гледа. Ти си моя жена! Той не може да те докосва. И ти не можеш да го докосваш! По-добре

запомни това, или ще си имаш много повече проблеми от една изсипана вечеря.

И в изблик на ярост той помете чиниите на Дона и на Джоши от масата. Порцеланът се разби на малки парчета, последваха го чашите — Матю една по една ги строши в стената.

Дона вдигна ръце пред очите си, за да се защити, но Матю грубо ги смъкна и изръмжа:

— *Почвай да чистиш!* И когато свършиш тук, ще се върнеш в магазина и ще изближеш и офиса и *следващия* път, когато хлапакът има час при зъболекаря, може да иде и сам. Давам ти покрив, храна и дрехи, а това не е безплатно. На какво повече може да разчита малоумница като тебе, дете не може и да говори като хората! На всичкото отгоре не можеш и да чуеш какво ти казвам!

Той сви презрително устни, мина покрай нея и излезе. След миг тя усети затръшването на външната врата.

Изисканата вечеря бе съсипана пред очите ѝ, съпругът ѝ грубиян беше излязъл. Дона се разтрепери. Облегна се на стената, притисна лакти към тялото си и се помъчи да усмири треперенето, но не успя. Тресеше се цялата и разумът не можеше да ѝ помогне. Мислите ѝ се лутаха в някаква празнота — смесица от омраза, обърканост, ненавист и страх. Беше се вцепенила — не можеше да се свлече на пода, въпреки че краката не я държаха; не можеше да отмести крака си, въпреки че беше стъпила на счупена чаша; не можеше да изплаче, въпреки че нямаше кой да я чуе. Хаосът от храна, порцелан и стъкло по пода се превръщаше в някакво сюрреалистично произведение на изкуството, в него имаше нещо толкова ужасяващо, че тя затвори очи.

Затварянето на външната врата сякаш отвори друга. Дълбоко в нея *започнаха да се надигат* дълги, бавни, мъчителни хълцания. Тялото ѝ пулсираше с тях. Опряла глава и рамене в стената, тя стоеше, напълно обзета от тъмните сили на терзанието.

Загуби представа за времето.

След две, а може би след двадесет минути, тя почувства как възприятията ѝ се връщат. Дишаше по-леко, треперенето намаля. Като след кошмар тя се чувстваше олекнала, успокоена, безсилна.

Обърса си носа и прекрачи през боклука. В кухнята свали всичките си дрехи, изми си ръцете, след това и лицето. Прокара мокри

пръсти през косата си, развали кока и взе гребена. Не спря да се реши дори по стълбите.

След малко със сини джинси и пуловер под избелялото зимно яке, Дона излезе от къщи. Тръгна към парка, обърна гръб на църквата и дълго се визира в трите големи тухлени къщи. Красотата им беше фалшива, фалшиво беше и достойнството, скрито зад фамилните имена. Тя прокле деня, в който се беше родила Плъм, прокле деня, в който се беше омъжила за Фар. Прокле всичко, което я свързваше с Норич Ноч, защото знаеше, че не може да го напусне.

Със сухи очи и ръце, дълбоко пъхнати в джобовете, Дона тръгна да се разхожда. Отиде до магазина, след това мина покрай парка до хана, сви в една странична улица, после в друга. В прозорците мъждееха светлини, блуждаещи огънове, до които хората четяха или гледаха телевизия. Тя не надникна никъде. Не искаше да види какво правят другите. Не чувстваше нито студа, нито тъмнината. Тялото ѝ беше вцепенено, разумът също.

Мина покрай пожарната, стигна до училището, обиколи ливадата, след това се върна и тръгна по пътя, който излизаше извън града. Искеше ѝ се да върви и да върви и никога да не се връща, да започне нов живот на място, по-честно и по-състрадателно от Ноч. Хубава мисъл. Тя се усмихна замечтано. После се сети за Джоши и тръгна да се връща.

Знаеше пътя, но краката ѝ сами отминаха тяхната улица и отново я отведоха в центъра. Дона пресече парка и сви в една тясна уличка, почти пътечка, между бръснарницата и пекарната. В дъното беше полицейският участък на Норич Ноч. Точно зад него беше малката къщичка на шефа на полицията.

Със спокойни, сигурни стъпки Дона отиде до вратата и леко почука. Нолън отвори и щом я видя, замръзна. Разбра, че се е случило нещо. Прочете го в очите ѝ. Погледна я загрижено за миг, после хвана ръката ѝ и ѝ помогна да влезе.

Беше загрижен. Дона най обичаше в него това, че е загрижен. Не, грижовен. Затова не спря на прага, а продължи към обятията му. Затова вдигна лице за целувката му и му отвърна, затова му позволи да свали избелялото ѝ зимно яке, затова прекоси с него малката дневна и влезе в спалнята. Той беше грижовен. Той мислеше, че тя заслужава грижите му. Той се отнасяше с нея като със скъпоценност, много, много

женствена скъпоценност. Затова тя го остави да я съблече, затова го наблюдаваше, докато се съблича, затова голото му тяло не й натежа. Тя разтвори бедра и го пое. Той беше грижовен, и тя го обичаше.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

— Ти ме избягваш — каза Челси, щом Хънтър отвори вратата. Беше мразовита ноемврийска вечер.

Тя пъкна замръзналите си ръце в ръкавите на палтото си и повиши глас, за да надвика Деветата симфония на Чайковски.

— Няма те на кариерата, когато отида там, не се вясваш и в офиса, не идваш и в църквата.

— Изобщо не ходя на църква — той се загледа в очертания под палтото ѝ корем. — Обаче се чудя как теб те пускат там.

— Няма т избор — усмихна се Челси. — Направих дарение. Орган. Пасторът държи да седя на първия ред и аз си седя с бебето и не ми пука.

Бебето, сякаш специално чакало Челси да си ушие по-широчки дрехи, беше удвоило размерите си през последния месец. И сега, когато Челси минаваше по централната пътека в църквата, определено си личеше, че е бременна.

— Басирам се, че на първите дами в града страшно им харесва.

— Ти най-добре знаеш — ухили му се тя.

Хънтър изсумтя и извърна глава, но преди това по лицето му мина нещо като усмивка.

— Може ли да вляза? — попита тя. Раменете ѝ потръпнаха. — Съвсем замръзнах.

— Да не си дошла да ми кажеш: „Самотна съм, Хънтър, искам да си поприказваме“?

— Не. Не съм самотна. Бък ми е страхотна компания — Бък тичаше из двора. — Разтревожена съм.

— За какво?

— За теб.

Тя посегна да го прегърне през кръста — знаеше, че той ще се отдръпне, за да избегне докосването ѝ — и влезе точно в момента, когато музиката достигна кресчендо. Обърна се. Хънтър стоеше до затворената врата.

— Намали малко тая музика! — извика тя.

— Много си е гот! — извика ѝ той в отговор.

— Изобщо не мога да мисля!

— Който иска да мисли, да си седи вкъщи.

Тя му хвърли един раздражен поглед, отиде до стереоуредбата, намали звука и въздъхна с облекчение.

— Сигурно на съседите много им харесва.

— Нали затова я пускам.

Сигурно му доставяше удоволствие да досажда на съседите, но според нея той наистина обичаше музиката. Нали беше видяла записите му.

— Никога не си ми казвал, че обичаш симфонична музика.

— Не съм.

Тя чакаше.

— Слушах всяка събота вечер, когато бях хлапе — каза безизразно той.

— О, Хънтър!

— Какво „Хънтър“?

— Разкажи ми.

— Майка ми харесваше класическа музика. Това стига ли ти?

Интересно. Още едно нещо от миналото му, което обясняваше защо е такъв, още едно общо нещо между тях.

— Стига ми. Но какъв е проблемът?

— Проблемът е, че се бъркаш, където не ти е работа.

— Точно това ме притеснява — тя пхна ръце в джобовете на палтото си и го погледна. — Мислех, че сме приятели.

Той мушна ръце под мишниците си и не каза нищо.

— Сбъркала ли съм нещо?

Той сви рамене като че ли да пропъди някаква мисъл.

— Да не би някой да е казал нещо, което те е раздразило?

Можеше да са пуснали някакви слухове за бебето ѝ или за това откъде идва, или какво мисли да направи, след като изтече годината.

Хънтър поклати глава и пак не проговори.

Тогава Челси извади рисунката на сребърния ключ и му я подаде.

— Знаеш ли нещо за това?

Той хвърли поглед към листчето.

— Нолън ми го показва. Откъде си го взела?

Тя му разказа историята и го помоли:

— Искам да ми помогнеш да разбера кой е пратил този ключ и къде е той сега.

— Аз? — попита той. — Защо аз?

— Защото те харесвам.

— Мен никой не ме харесва — тросна се той.

— Кой ти го е казал?

— Цял живот ми го казват.

— Значи не разбираш какво ти казват. Джъд те харесва, всички работници те харесват. Май просто си решил, че не те обичат и когато някой те хареса, му обръщаш гръб и заявяваш, че не е вярно.

— Благодаря ви, доктор Фройд.

— На теб ти трябва Сидра — засмя се Челси.

Сидра ѝ липсваше. Често говореха по телефона, но не беше същото като да се потят заедно сутрин. Онова беше терапия — и физическото усилие, и разговорите.

— Помниш ли Сидра от отворените врати?

— Помня я.

— Много те хареса.

— Много жени ме харесват.

— Ако дойде пак, ще излезеш ли с нея?

— Аз не излизам с жени — каза Хънтър. — Влизам при тях, свършвам си работата и изчезвам.

— Работата! — Челси го погледна насмешливо. Сидра е страхотно момиче.

Той я изгледа без интерес.

— Добре, няма да излезеш с нея. А ще ми помогнеш ли да открия ключа?

Ръцете му се отпуснаха. Изненаданото му изражение беше също като на Оливър.

— Какво мога да направя аз, по дяволите?

— Поразпитай тук-там.

— Нолън нали разпитва.

— Но ти си тукашен — възрази тя. Време беше да се разтърси сериозно, но не можеше да го направи сама. — Ти познаваш Корнър много по-добре от Нолън. Хората ще ти кажат неща, които няма да кажат на него или на мен. Все някой трябва да знае къде е ключът.

— Какво отваря той? — попита Хънтър намръщено.

Стори й се, че я изпитва, но всъщност така трябваше.

Нали тя искаше от него да й свърши работа, значи той имаше право да знае за какво става дума.

— Казаха ми, че бил за музикална кутия.

— Но ти нямаш музикална кутия. За какво ти е тогава ключът?

— Защото е мой — каза тя предизвикателно. — И защото нямам нищо друго от истинските си родители. Искам си го. А ако не мога да си го получа обратно, искам да знам кой го е дал на адвокатата, който след това го е изпратил на майка ми.

— Кой е този адвокат?

— Не знам. Адвокатът ни в Балтимор, приятел на родителите ми, умря, без да остави никакви записи. Било е раждане вкъщи, така че няма записи и в болницата. Проверих при Нийл възможността майка ми да е имала някакви проблеми по време на бременността и поради това да е ходила в болницата, но единственото посещение от този вид по онова време е било направено от *твоята* майка. После реших да пробвам с акушерката...

— Говори ли с нея?

— О, да! — Челси много ясно си спомняше срещата си с нея. — Тя твърди, че по онова време е била твърде млада за да помага при раждания, и че майка й можело да знае, но отдавна била починала.

Всъщност Челси беше усетила, че акушерката знае нещо. Беше я молила. Беше й предлагала пари. Дори отчаяна я заплаши, че ще отиде в съда, въпреки че това щеше да е чиста загуба на време. Щом жената не искаше да й каже, нямаше да го направи.

За едно обаче беше сигурна. Нямаше да остави тази жена да помага при раждането на *нейното* бебе. Раждането вкъщи трябваше да е задушевно, интимно, емоционално. Ако трябваше да избира между раждането в болница и това вкъщи с акушерка, която не може да откликне на най-естествена човешка молба, при всяко положение щеше да избере болницата.

— Така че, след като тя не ми помогна, ключът е единствената ми надежда. Ще ми помогнеш ли да го намеря?

Той се поколеба, после каза нелюбезно:

— Може би.

— „Може би“ не е достатъчно. Или ми помагаш, или не! — не я интересуваше, че говори като Кевин, в случая имаше пълно право.

— Искаш да поразпитам, така ли?

— Предлагам награда. Хиляда долара за информация, която ще доведе до връщането на ключа.

— Само толкова? — изпръхтя подигравателно той.

— Като начало. Може и повече. Е?

След още една дълга пауза той взе листа, сгъна го и го пхна в джоба на джинсите си.

— Благодаря — каза Челси с пресилена въздишка, приключи с този въпрос и мина на следващия в списъка. — Още нещо.

— Сега пък какво? — намръщи се Хънтър.

— Денят на благодарността. Ще вечерям с Джъд и Лео. Ще дойдеш ли?

— Няма ли да ходиш у Фар?

Челси вече живееше пети месец в Ноч, но все още се изненадваше от работата на местната клюкарска мрежа.

— Откъде знаеш?

— Знам. Знам, че Дона е закъсала здравата. Матю ругаеше в бара на хана. Значи са решили да не те канят?

— О, поканиха ме — каза тя и си помисли, че по-добре би било Дона изобщо да не моли Луси. Цената, която бе платила, не беше справедлива. — Но не искат Джъд, Лео или Нолън.

— Трябва да отидеш. Облечи плътно прилепнали дрехи.

— Засрами се, Хънтър.

— Щом си от първите в списъка, трябва да отидеш.

— Виж какво ще ти кажа — почна Челси. — Цял живот съм била от първите в списъка и това не ме е впечатлявало. Първите в списъка обикновено са толкова заети да запазят местата си, че не им остава време, за нищо друго и стават страшно досадни. Предпочитам да вечерям с хора, които не са в никакви списъци. Питам те едно: ще дойдеш ли на вечеря на Деня на благодарността?

Той пак мушна ръце под мишниците си.

— Не знам.

— Да или не?

— Може да не съм тук.

— Къде ще ходиш?

— Обикновено напускам града по празниците.

— Защото са потискащи — предположи тя — Е, давам ти възможност да останеш тук, без да се чувстваш потиснат. Ела при нас.

— Ще видя.

— Искам твърдо решение.

— Защо? — попита той и лошото му настроение отново се върна. — Защо си се хванала с мен? И не ми казвай, че ме харесваш, защото не е така. И не ми казвай, че ме *желаеш*, защото и двамата знаем, че ти желаеш Джъд. Какво искаш?

Челси обаче не знаеше. Още от самото начало беше привлечена от двама мъже в Ноч — Хънтър и Джъд. Разбираше защо я привлича Джъд. Той беше личност и име. Привличането ѝ към Хънтър беше различно. Тя искаше да са близки, не знаеше защо, нито докъде ще я докара това, но привличането беше факт. Искаше да му бъде приятелка и му го беше казвала и преди. Затова само въздъхна:

— Искам да мога да общувам с човек, който е имал проблеми като моите.

— Като твоите? — възкликна Хънтър. — Слушай бе, драга, ние говорим за бяло и черно, за нощ и ден, за добро и за зло.

Тя поклати глава.

— Ние сме родени в един и същи град, в една и съща година от жени, които са забременели от чужди мъже. Никой от нас няма кръвни роднини, които да го признават. И двамата обичаме класическа музика, въпреки че и двамата не сме музикални, и двамата обичаме мотори, и двамата носим обеци. И може да се предположи — продължи стремително тя, че Оливър е и мой баща, само че вместо да ме крие пет години, майка ми ме е дала за осиновяване. Как ти се струва това? Мислиш ли, че може да сме брат и сестра?

— Изключено! — извика Хънтър.

— Добре де. Не се измъчвай. Мога да разбера защо не искаш да си свързан с мен. Аз имам остър език, неприлично богата съм и съм бременна — гласът ѝ омекна до молба. — Но наистина искам да прекарам празника с теб. Помисли си, моля те.

Хънтър не ѝ бе обещал нищо. Не искаше да се обвързва и тя го разбираше. И все пак малко преди четири следобед в Деня на

благодарността застана на прага на Джъд, обвит в снежна виелица. Другите гости бяха Нолън и Мили Малоун. Верният Бък също беше там.

Този Ден на благодарността беше съвсем различен от официалните празници със запазени маси и места, безброй обслужващ персонал и дузини гости. На Челси не ѝ липсваше помпозността, липсваха ѝ Кевин и Аби и затова беше доволна, че е заета с приготвянето на ястията. Джъд беше в кухнята заедно с нея и това превръщаше работата в удоволствие. Хънтър не се държеше нападателно, а дори забавно, когато успееша да го въвлекат в разговор. Лео беше невинно отнесен и само веднъж попита кога се връща Ема. Мили, която се грижеше за него, се кикотеше все по-силно след всяка отворена от Джъд бутилка. Единствено Нолън изглеждаше разстроено.

Челси не можа да го види насаме преди края на вечерята, когато отиде в кухнята за кафето и десерта. Останалите гледаха футболен мач в дневната. Нолън пожела да ѝ помогне, което предполагаше, че иска да поговорят.

— За Дона ли си разтревожен? — попита тя.

Знаеше за усиляването на тяхната връзка напоследък и каква беше причината за това. Дона ѝ беше казала, когато цялата работа с Деня на благодарността излезе наяве.

Нолън се облегна на плота. Изглеждаше объркан.

— Матю е много труден човек.

— Днес тя ще е добре — възрази Челси, но и тя не бе много сигурна, като си помислеше какъв ли е бил денят за Дона. Искаше ѝ се и тя да е там, дори само за да може да я защити. Но нейното присъствие щеше да подлуди Матю и затова тя беше решила да не ходи. Опита се да успокои и Нолън, и себе си. — Къщата е пълна с хора. Нищо няма да ѝ направи.

— Не го познаваш. Става два пъти по-гаден, когато е събрано семейството. Побеснява, защото снаха му е там, а той не може да я докосне.

— Дона знае ли за Джоани? — Челси нямаше представа за това и реши, че сега може да попита направо.

Нолън подсмъркна.

— Знае, че има жена, но е твърде великодушна, за да търси коя е — той разглеждаше ръцете си. — Непрекъснато ѝ повтарям да се

разведе. Тя няма нужда от него. Аз ще се погрижа за нея. Но тя не иска.

Дона ѝ беше казала същото.

— Тя се страхува за Джоши и за името на семейството. От една страна, това е похвално.

— Глупаво е.

— И ти си прав.

Нолън прокара ръка по косата си, коса с цвета на пьстрия сив гранит в Мое Ридж. Не беше хубав по общоприетите критерии, но Челси можеше да разбере защо Дона го обича. По-мил мъж едва ли можеше да се намери.

— Страх ме е — каза той, — че ще се случи нещо наистина лошо, преди тя да го напусне. Той я пердаши непрекъснато. Замеря я с каквото му падне — болката в очите му беше достатъчно красноречива, но той продължи: — Замерил я е с вилица, има прободна рана, и то доста дълбока. Това си е нападение с хладно оръжие. Може да го съди. Но няма да го направи — ноздрите му се разшириха. — По дяволите, аз съм служител на закона и трябва да пазя реда, а този копелдак наистина ще я нарани и не мога да направя нищо, за да го спра.

— Говори с него, Нолън. Кажу ми какво знаеш и го предупреди.

— А знаеш ли какво ще направи той? Ще си го изкара на нея. Може би няма да я удари, но има много начини да вгорчиш живота на някого. Може да вземе всеки цент от касата, да ги разпилее из целия магазин и да накара Дона да лази, докато не събере и последното пени. Как мога да ѝ сторя това? — възкликна той, след това изруга. — Не съм се чувствал така безпомощен през целия си живот. Кълна ти се, че има моменти, когато ми се иска да пусна значката си в чекмеджето и да тръгна по улицата с карабината.

— Но няма да го направиш — каза предпазливо Челси.

— Няма причина, освен да отърва всички от това копеле. Но ще ме заключат далеч от Дона. Пък и ако му се даде достатъчно време, това приятелче само ще си счупи врата. Знаеш ли какво прави почти всяка нощ? Забива се в бара на хана и се напива като свиня, после се качва на колата и обикаля, докато реши, че е достатъчно изморен, за да отиде да спи. В него е заложена тенденция към самоунищожение. Няма никакво съмнение в това.

— Не можеш ли да го хванеш, че кара пиан?

— Правил съм го. Много пъти. И всеки път идва Емъри и ми напомня, че договорът ми се преразглежда от тримата съветници. Мога да си задържа работата, ако оставя Матю да кара като луд по пътищата посред нощ, или да го глобя и да ме уволнят. Ако си загубя службата, ще трябва да напусна града, тъй като единственото нещо, което мога, е да служа на закона, а ако напусна града, няма да мога да виждам Дона. Проклет да съм, ако го направя, проклет да съм, ако не го направя. Ама че скапан живот! — той я погледна. Изглеждаше сломен. — Може би все пак трябва да напусна. Не можах да направя нищо, за да ти помогна. Нямам никакви улики за телефонните обаждания, никакви улики кой се опита да те прегazi на пътя, никакви улики кой подпали плевнята или преряза телефонния кабел, или пък се вмъкна в къщата ти. По дяволите, за какво ставам?

Челси остави каничката с кафето и го хвана здраво за ръката.

— Ти си Божи дар. Без теб Дона нямаше да има никаква надежда да бъде щастлива. А колкото до мен, честно казано, мисля, че който и да е зад това, не иска да ме нарани, а да ме изплаши. Нищо не заплашва живота ми. Нищо не се е случило, откакто беше откраднат ключът, така че може би този някой е искал точно него.

Нолън се хвана за думите ѝ.

— Добре, ние се питаме защо стават тези работи, а единственият отговор, до който можем да стигнем е, че този, който е откраднал ключа, знае точно коя си ти, което означава, че ако успее да открие крадеца, вероятно ще намеря отговорите на всички твои въпроси, което отново означава, че те подвеждам.

Тя леко разтърси ръката му.

— Ключът беше у мен от месеци, а аз въобще нямам никакъв напредък. Някои хора са страхотни при прикриването на следи. Баща ми го е направил, когато е опряло до моите родители. Този, който е откраднал ключа ми, също го е направил. И този, който е прерязал телефонните кабели. След като има цял куп заподозрени — поне сто души с обуща с такъв номер и всички знаят да карат камиони и са достатъчно сръчни, за да могат да прережат телефонен кабел, да запалят пожар или да се вмъкнат в къща, без да разбият прозорец или врата — изглежда ще е невъзможно да стесним кръга на

заподозрените. Не мисля, че това е твоя грешка. Имаме работа с някой много умен.

Той ѝ хвърли шеговит поглед.

— Това веднага би стеснило кръга на заподозрените. В Ноч няма кой знае колко умни мъже.

Тя се изкикоти.

— Засрами се.

— Ами! Говоря съвсем сериозно.

Извън телефонът. Джъд щеше да го вдигне в другата стая. Челси въздъхна и поглади ръката на Нолън, после отново се зае с кафето.

— Отпусни се. Нещата ще се избистрят.

— А междувременно Дона ще бъде обиждана, а ти тероризирана.

— Не съм тероризирана. Няма да позволя това. Нали вече имам и алармена система — Джъд беше настоял да я прокарат. — И Бък е с мен. Да, тревожа се за Дона, но не можем да направим много, освен да бъдем край нея. Не можем насила да я накараме да напусне Матю. Тя сама трябва да вземе това решение. Ще стигне до точка, когато единственият изход ще е да го напусне.

Нолън не изглеждаше много убеден.

— Малтретираните жени не винаги напускат мъжете си. Измислят си какви ли не уж сериозни причини и остават при тях.

— Така е, но повечето нямат къде да отидат. Дона има. Ако реши, че не може да се върне при семейството си, винаги може да дойде при теб или при мен. В някой от близките дни Матю ще направи грешка. Тогава всичко, което е сторил до момента, ще се обърне срещу него.

Невероятно, но в същия миг в кухнята влезе Джъд и потвърди предположението ѝ.

— Има проблем, Нолън. Обади се най-голямото момиче на Монти Фар. Монти май хванал Матю да опипва Джоани, грабнал нож и го наръгал. Матю е жив, но Монти е избягал. В тази виелица е много опасно. Организират издирване и те викат да ги водиш.

Джъд не живееше далеч от градския парк, но въпреки това докато стигнат до Фар, загубиха доста време. Пътищата бяха предателски хлъзгави, видимостта почти никаква. Снегът се събираше

по предното стъкло толкова бързо, че чистачките едва успяваха да го избършат и накъсваха светлините на джипа на Нолън, който беше точно пред тях, като в някаква полудяла дискотека. Освен тези проблясъци и светлината на собствените им фарове, всичко останало беше мрак.

Отначало Джъд не искаше да я вземе — и заради виелицата, и заради скандала. Снежните бури не били за бременни жени, а и къщите, където е имало бой, също. Но Челси беше настояла да дойде, пък и Мили беше останала да се грижи за Лео, така че той се предаде.

Джъд се надяваше, че не ѝ е студено. Беше се сгушила в едно невероятно голямо яке, но все пак можеше да се простуди. Нали постоянно се загръщаше с одеяла и кувертюри, докато работеше. А и той все още искаше да я сгрее. Глупаво. Безсмислено. Мъчително. Но вярно.

— Има някаква поличба — обади се Челси. Тъкмо говорехме с Нолън, че Матю ще сгрее. Но чак пък веднага...

Джъд беше ядосан, че я желае и затова отвърна малко заядливо:

— Това няма да промени много нещата. Матю няма да се откаже от Джоани, а пък Монти няма да бъде обвинен.

— Но целият град вече ще знае истината!

— Целият град отдавна я знае. Като се изключи Дона. А сега вече и тя ще знае. Пък и това си е работа на Фар, а не наша. Всичко, което те искат от нас, е да им помогнем да намерят Монти. Сигурно е напълнил гащите от страх. Да побегне в такава буря! — за част от секундата той откъсна поглед от пътя и видя, че Челси е разстроена. — Ти искаш последиците за Дона да са добри, аз също го искам. Не се лъжи! Ако Ноч беше нормален град, с Матю отдавна да е свършено. Дона не е първата жена, която измъчва. Той желаете Джоани още от гимназията и си го изкара на много други. А като се ожени, съсредоточи злобата си върху Дона. Това е то.

Колата поднесе.

— Лягай долу, Бък! — подвикна Джъд към огледалото за обратно виждане. — Сега ти май си най-важният от всички ни.

Монти беше тръгнал пеш, което означаваше, че ще има следи, освен ако вятърът не ги беше заличил или Монти не беше тичал в коловозите от гуми по улиците. Във всеки случай Бък щеше да е полезен. Не беше полицейско куче, но нюхът му беше добър.

И трите къщи в началото на градския парк бяха облени в светлини. Навсякъде бяха паркирани джипове — хората бяха зарязали празника, за да се включат в търсенето.

Още щом видя какво става вътре, Джъд се зарадва, че беше дошла и Челси. Дона седеше в един ъгъл като прокажена, до нея бяха само майка ѝ, сестра ѝ Джанет и Джоши.

Луси беше в болницата с Матю, Емъри нареждаше нещо на Нолън, Джоани ридаеше, закрила лице с носната си кърпа. Беше я наобиколил целият хайлайф на Ноч. Щом видя, че Челси отива при Дона, Джъд се присъедини към Нолън, Емъри и другите мъже, които се събираха за търсенето. Там бяха и Оливър, и Джордж, и многобройни роднини и приятели.

Нолън раздели хората на групи и райони и им обясни, че трябва да вървят по следите, докато ги загубят, и след това да се пръснат. Заместникът му щеше да бъде в полицейския участък, където щяха да се събират и обобщават новините. Три изсвирвания от голямата сирена на пожарната щяха да свикат всички обратно в парка.

Следите на Монти водеха от задната врата през снежните преспи, после през задния двор на Калвин Бол до улицата. Там се губеха — снегоринът ги беше заличил. Търсачите се пръснаха на всички страни.

Взели фенери и радиотелефони за връзка с полицейския участък, Джъд, Нолън и още трима мъже поеха подир Бък към гората на километър от града. Нямаше следи, но мястото беше подходящо за човек, който бяга. Имаше много безлюдни бараки и детски къщички — идеални места, където човек можеше да спре и да се освети. Монти не беше глупав — поне не съвсем идиот или самоубиец. Нито пък особено смел, щом не се бе противопоставил на жена си или на брат си още преди години. Сега беше паникьосан и бягаше. Но не беше човек, който ще отиде много далеч.

Крачеха упорито, викаха го, оглеждаха всяко възможно скривалище. Снегът продължаваше да вали и в гората, където някой друг път Джъд би дошъл с удоволствие. Беше красиво. Нощта беше тиха, мирна, чиста. За нещастие днешните обстоятелства я правеха и студена, тъмна и заплашителна.

Часовете минаваха. След като претърсиха горичката без резултат, петимата слязоха в южния край на града. Слухът вече беше плъзнал и

там. Пред вратите на отдалечените една от друга къщи горяха светлини. Всички, които не участваха в търсенето, бяха наизлезли да питат за новини и да предложат топла храна и напитки. Снегът спря в три сутринта, беше натрупал тридесет сантиметра. Заместник-шерифът докладва, че Матю е защит и е добре. Нолън поклати глава с отвращение.

Търсенето продължаваше.

Рамото на Джъд се беше вкочанило. Ръцете и краката му също бяха измръзнали, макар и по-малко. Температурата падаше. От една страна, това беше лошо за търсачите, но може би беше и за добро. Студът щеше да принуди Монти да се прибере по-бързо.

Зазоряваше се и светът заискри в синьо. Внезапно по телефона на Нолън се чу гласът на заместник-шерифа:

— Джъд с теб ли е, шефе?

— Тук е.

— Трябва да говоря с него.

— Какво има, Дони? — попита Джъд, но още преди да чуе думите на заместник-шерифа, се смрази.

Нямаше време да си мисли за шести чувства. Знаеше какво ще чуе.

— Мили Малоун току-що се обади. Изпаднала е в истерия. Храната и виното я били приспали. Събудила се преди малко и открила, че Лео е изчезнал.

Челси все още беше у Фарови и заедно с Дона чакаше вести за Монти, когато чу новината. Тръгна по алеята в мига, в който зърна Джъд да тича по улицата и да скача в блейзъра след Бък.

Целият беше в сняг. Лицето му беше пепеляво, устните — посинели. Той хвърли шапката и ръкавиците си на седалката на колата, превъртя ключа за запалване и заразтрива замръзналите си пръсти. Тя седна до него и му подаде чаша кафе. Джъд успя да я задържи, отпи голяма глътка, върна ѝ я и превключи на скорост.

— Какво разбра? — попита тя.

Той рязко зави, колата поднесе, оправи се и потегли.

— Почти нищо. Не знае кога е излязъл. Може да е било в осем снощи, в десет, в дванадесет или в два през нощта. Спала е през цялото време.

— Как е бил облечен?

— Доколкото знае, както когато излязохме.

— Без палто?

— С бейзболното горнище.

Челси се сви. Горнището „Ред Сокс“ беше хубаво за хладните летни нощи, но не и за снежна зима. Джъд също го знаеше и беше уплашен.

Тя отново му подаде кафето и пак го взе щом той отпи още една глътка.

— Къде ходи най-често, когато излиза?

— В гората — Джъд изпсува. — С дяволския си късмет дори няма да попадне на търсачите! Сто на сто ще го пропуснат. А и той не може да се върне по собствените си стъпки. Нито ще се сети, нито ще ги различи.

— Ще го намерим, Джъд — каза тя.

— Ти не — избухна той. — Ти ще останеш вкъщи. Имам си достатъчно други грижи.

Тя не възрази. Искаше да му помогне, а щеше само да навреди, ако го разтревожи. Джъд беше капнал и премръзнал, как щеше да започне второ издирване в снежните гори? Имаше нужда от сън, топли дрехи и храна, но едва ли щеше да отдели време за тях.

Освен това тя не беше във форма да ходи в гората. Много по-добре беше да чака вкъщи с готово кафе, вряща тенджерка на котлона и горящ огън в камината и да посреща всеки, който се отбие.

Джъд слезе от блейзъра само за секунди. Преоблече се в сухи дрехи и това беше всичко. След това веднага се запъти към гората заедно с Нолън, Хънтър и почти всички работници от „Плъм Гранит“. Бяха цяла тълпа. Имаше някаква справедливост в това, че за издирването на Лео Стрийтър се бяха събрали два пъти повече хора, отколкото за търсенето на Монти Фар. Бяха дошли, защото харесваха и уважаваха Джъд. На Челси ѝ стана драго.

Утринните часове едва се влачеха. Челси, която не беше спала през нощта, дремеше на един стол във всекидневната. Преди обед дойде Дона, но отказа да говори за Матю. Скоро след това заместникът на Нолън се обади да съобщи, че Монти е намерен в един гараж накрая на града доста уплашен, но иначе в добро състояние. Челси се молеше Лео също да е здрав.

Дойде следобедът и започнаха да се отбиват и други жени. Повечето бяха от Корнър, но имаше някои, като Джийни Байдън и Сандра Морган, и от центъра. Всички носеха храна, което беше добре, защото търсачите започваха да се прибират полуизмръзнали, гладни и песимистично настроени. Всички се страхуваха, че Лео се е загубил, паднал е и е замръзнал, и в такъв случай можеха да минат дни, дори седмици, преди да намерят тялото му под снега.

Времето напредваше и Челси също се уплаши. Живакът в термометъра на входа падна още по-ниско. Красотата на скулптирания от снега пейзаж ѝ изглеждаше като груба подигравка.

Тя не се отделяше от прозореца. Чакаше Джъд, въпреки че знаеше, че той няма да се върне, докато Лео не бъде открит или самият той не попадне на следите му. Искаше да може да направи повече, но нищо не можеше да се направи, оставаше ѝ само да чака и да се измъчва от мисълта, че това нямаше да се случи, ако беше останала в къщата, вместо да ходи у семейство Фар, или ако Бък беше останал, или ако Мили не беше пила толкова, или ако бяха тръгнали след кафето, или ако Лео беше в частна клиника. Знаеше, че Джъд мисли за всичките тези неща и се молеше Лео да бъде открит жив.

Стъмни се рано, както винаги към края на ноември. Челси запали всички възможни лампи с надеждата, че ако по някакъв начин Лео е оцелял след бурята и търсачите не са го намерили, познатата гледка на къщата може да го привлече. После затопли една голяма тенджерка с яхния, донесена ѝ от някаква жена, и супата, донесена ѝ от друга, притопли и хляба, направи кана прясно кафе, поразбърка огъня. Дона си беше отишла, за да бъде с Джоши, който по разбираеми причини беше разтревожен и за нея, и заради проваления празник. И другите си бяха отишли при семействата. От време на време се отбиваха групички мъже.

После, малко след осем, всичко се раздвижи. Тя отвори вратата и видя как мъжете се изсипват от гората. Стори ѝ се, че вижда Джъд, после Нолън и някакъв огромен денк между двамата, но всички тичаха и беше съвсем тъмно. Засвяткаха фарове, заръмжаха коли. Челси тъкмо се чудеше кого ли да пита какво става, когато пред нея застана Джъд. Изглеждаше по-зле от сутринта.

— Не знам дали ще прескочи трапа — каза той разстроено. Бък отърси снега от козината си в краката им и се втурна в къщата. — Ще

го откараме в болницата.

— Идвам — каза Челси.

Беше ѝ дошло до гуша да седи безпомощна вкъщи. Всъщност щеше да прави същото и в болницата, но поне щеше да е с Джъд.

Тя облече палтото си за секунди, остави къщата на грижите на неколцината мъже, които се топлеха край печката и тръгна с Хънтър към блейзъра. Джъд, Нолън и още двама души качваха Лео в джипа.

В болницата чакането продължи. Джъд сновеше между манипулационната и малката чакалня. Не говореше, но мрачното му изражение казваше на Челси всичко. Сестрите ѝ позволиха да му вземе храна от болничната кухня, но той отказваше да яде. Пиеше кафе. Тя беше сигурна, че само кофеинът го държи на крака.

Към единадесет тя, без да иска, задряма, свита на кълбо на един стол в чакалнята. Когато се събуди, беше почти два и Хънтър и още няколко души стояха до вратата. Джъд беше клекнал пред нея.

— Той свърши — прошепна той с прегракнал глас. — Да си вървим.

Челси обви ръка около врата му и се притисна силно в него.

— Съжалявам — прошепна тя. — Много съжалявам, Джъд.

Джъд не каза нищо, просто леко докосна страните ѝ. Тя го пусна и той се изправи, докосна ципа на якето ѝ, за да ѝ покаже, че трябва да го закопчае. Държа ѝ вратата, изчака я да се настани на седалката и чак тогава заобиколи и седна зад волана.

Изглеждаше замаян и това беше съвсем естествено. Не беше спал почти два дни, а и мъката със сигурност също го беше изтощила.

Той подкара към къщи, без да я пита. А и тя не би отишла никъде другаде. Не можеше да го остави сам, поне докато не заспи нахранен и тя не се убеди, че всичко е наред. Никога през живота си не се беше чувствала по на мястото си, нито пък бе вършила нещо по-правилно.

Джъд хвърли дрехата си на един стол, изрита ботушите си и все още без да каже дума, тръгна по коридора към банята. След няколко секунди се чу шумът на душа. Челси влезе в кухнята, сигурна, че ще трябва да разчиства бъркотията, останала от предния ден, но с изненада видя, че приятелите на Джъд са почистили всичко до блясък. Кухнята беше безупречна, останалата част от къщата също.

Камината беше пълна с тлееща жарава. Челси сложи една цепеница и когато тя пламна, добави втора, после трета. Хрумна ѝ

колко е символично, че този огън грее в нощта, докато човекът, подреждал с любов камъните на камината, вече го няма. И камината, и ниската каменна стена около къщата, и всички каменни стени, които беше иззидал дори самият Джъд — всичко това беше Лео, който продължаваше да живее и след смъртта си.

Бък се появи отнякъде и подуши врата ѝ. И той беше изтощен. Тя го прегърна за минута, после го пусна да се върне на старата черга в стаята на Джъд.

Шумът на душа продължаваше да се чува. Тя си представи Джъд — как стои под струята в пълно отчаяние, как горещата вода шибва кожата му, без да прониква в студенината отвътре. Така се беше чувствала и тя, когато почина Аби. Седмици наред.

Искаше да каже това на Джъд, да му каже, че нещата ще се оправят, но си спомни как мразеше да ѝ говорят така. Болеше я от липсата на Аби, искаше да я боли от тази липса, като че ли за да се накаже, че е жива. Думите не можеха да върнат Аби. Думите не биха върнали Лео. А на Джъд тепърва му предстоеше да изживее голямата мъка от погребението.

Душът спря. Челси приготви горещ шоколад с надеждата, че Джъд ще го опита, и се върна във всекидневната. Огънят се беше разгорял добре, но пращането му отекваше някак призрачно. Без Лео къщата беше празна. Дори Челси, която беше сравнително нова в този дом, чувстваше загубата.

Тя седна на един стол до камината и зачака. Джъд влезе. Беше по потник. Косата му беше мокра, падаше на кичури на челото му. Той прекара ръка по красивата каменна облицовка и се загледа втренчено в пламъците.

Челси го наблюдаваше, чувстваше болката му, обичаше го — да, обичаше го! Обзе я желание да го утеши. Тя стана от стола, плъзна ръце по тялото му под потника. Зарови лице зад ухото му. Не каза нито дума, просто искаше да го утеши. Това беше най-лесното, най-естественото нещо, което можеше да направи.

Отначало Джъд сякаш не я забеляза. После горещината на ръцете ѝ сякаш стопли нещо замръзнало в него и той нададе тих, мрачен стон. Ръцете му се плъзнаха около нея, притиснаха я в прегръдка — силна, решителна, почти неистова прегръдка. Джъд отново изстена, прошепна неясно името ѝ и я придърпа по-близо.

— Тук съм — прошепна тя. — Тук съм.

Ръцете му трепереха. Той пак простена измъчено и прекара ръце по тялото ѝ. После я отдръпна така, че да може да докосва гърдите и корема ѝ.

— Имам нужда от живот — каза Джъд агонизиращо. Ръцете му бяха пълни с всичките ѝ изпъкналости, които символизираха живота. После той улови брадичката ѝ и я целуна в устата.

Челси не беше мислила да прави любов, но това, което се пробуди в нея, беше съвсем естествено — нали го прегръщаше, тъгуваше с него, обичаше го. Тя изцяло вложи сърцето си в целувката, която му даде, и той я притисна още по-силно.

После я постави на колене на чергата пред огъня, изхлузи пуловера през главата ѝ и докато се занимаваше с копчетата на блузата ѝ, я целуна отново. Този път в целувката му имаше глад — но и отчаяние, тъга, откритие и желание, и това беше истинска награда за Челси.

И дойде онова, което тя нито беше предвиждала, нито щеше да забрави през целия си живот. Джъд погледна гърдите ѝ, но миг след това видя и корема ѝ. Разголи го и постави и двете си ръце върху него. И изведнъж бебето се размърда. Ръка, крак — не можеше да се определи, но вътре в нея имаше живот, а Джъд имаше нужда да види и почувства точно това.

През мъката на лицето му чудодейно се прокрадна благоговение. Бебето отново се раздвижи. Джъд издаде кратък успокояващ звук и задържа ръцете си на корема ѝ, докато то се успокои, после вдигна поглед. С тъмни, пълни със страст очи и учестено дишане той я притисна към себе си и влезе в нея. След няколко секунди, сякаш искаше да се разтвори в нея, влезе по-дълбоко. Страдаше от загубата и се опитваше да запълни вътрешната си празнина, а тя нямаше нищо против това, защото той беше Джъд и защото ѝ беше хубаво.

Въпреки всичко, което беше изстрадал тази нощ, той не се остави мъката така да го обземе, че да ѝ причини болка. Което не означаваше, че беше много внимателен. Взе я веднъж, тласкан от вътрешна нужда, и после отново, но и двата пъти нито я нарани, нито я остави незадоволена.

След това заспа мъртвешки и отначало тя си помисли, че би могла да го наблюдава завинаги, толкова много неща ѝ бяха липсвали,

толкова много неща беше пропуснала. Но и нейните клепачи натежаха и като усети в тялото си онази топлина, за която обикновено ѝ трябваха купища одеяла и кувертюри, тя го целуна по рамото и прошепна:

— Обичам те.

И заспа до него.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Дона рядко търсеше Оливър. Не мислеше за него като за мил човек или разбиращ баща, но този път имаше нужда от помощта му.

Да го намери сам, беше най-лесно от всичко, тъй като Маргарет имаше срещи почти всеки следобед. Всичко, което трябваше да направи, беше да гледа през прозореца на магазина, докато забележи камиона на „Плъм Гранит“ да спира пред голямата тухлена къща край парка.

Матю беше на касата. Две седмици след намушкването раната му, дълга близо петдесет сантиметра, бе почти заздравяла. Отношенията им обаче не се бяха заздравили, поне от страна на Дона. Докато останалата част от семейството продължаваше да живее както преди, тя се чувстваше съвсем различна.

— Отивам да видя баща си — каза тя на Матю и излезе, преди той да може да я спре.

Не че се отнасяше с нея по-различно — беше рязък и груб както и преди — но просто Дона вече не я беше грижа чак толкова. Нещо в нея беше умряло на вечерята в Деня на благодарността. Доколкото това засягаше нея, бракът ѝ беше приключил.

Оливър беше в библиотеката. Това беше любимото му помещение, величава илюзия, стара, тъмна и миришеца на неотваряни с години книги. Оливър беше учил само до шести клас и рядко четеше друго освен неща, свързани с работата, но винаги беше мечтал за библиотека. Затова, когато баща му умря и той и Маргарет се преместиха в къщата, старият салон стана на библиотека. Наслагаха рафтове от пода до тавана и Оливър закупи стотици книги, които добавяха на начетен човек, по-хубаво бюро от това, което използваше в работата, по-хубави столове, по-хубав килим. Всъщност библиотеката по всяка вероятност беше най-хубавата стая в къщата. Това му доставяше голямо удоволствие.

Когато Дона влезе, той се беше изтегнал на стола с кръстосани на бюрото крака и държеше чаша уиски. Изгледа я, свъси вежди и

попита:

— Защо не си на работа?

Тя се изправи точно пред бюрото и впи пръсти в ръба му — смело, защото тази част от нея, която беше умряла, беше свързана и с Оливър. Той не я плашеше така, както някога. Едва ли думите му можеха да я наранят повече от това, което беше направил Матю. Тя беше претръпнала и поради това силна.

С идването си при него все пак беше направила две отстъпки. Първата беше, че след като го посвещаваеше в плановете си, признаваше, че той е главата на семейството. А втората беше, че говореше на глас, както баща ѝ предпочиташе, въпреки че разбираше знаците.

— Искам развод с Матю — каза тя. — Искам твоята подкрепа.

С нищожен интерес, все едно го беше осведомила, че прави свински пържоли за вечеря, тъй каза:

— Няма да я получиш — Оливър отпи от питието си. — Дала си обет. Родът Плъм не се отрича от обетите.

— Фамилията Фар го прави. Матю го направи.

Оливър размаха костеливата си ръка.

— Мъжете скитат. Голяма работа.

— Не е малка. Знаеше ли за Джоани и него?

— И това не е вярно. Просто мълва.

Ръката ѝ рефлексивно се вдигна и задейства.

— Не е просто мълва — каза тя със знаци, после на глас: — Монти е видял. Нали го наръга!

Оливър постави чашата в скута си, сви устни и започна да изучава течността вътре.

— Монти няма да се разведе с Джоани.

— Това си е избор на Монти. Той не е минал през нещата, които съм изживяла.

Оливър я погледна предизвикателно.

— А ти откъде знаеш? Откъде знаеш как се чувства той? Не знаеш, госпожичке. Ти нищо не знаеш.

— Знам повече, отколкото си мислиш — каза тя със знаци и продължи да ръкомаха, защото така предпочиташе тя. — Знам защо съм глуха и това не е от заболяване. Глуха съм, защото майка ми ме би по главата, понеже чух нещо, което не биваше да чувам.

Оливър свали краката си от бюрото. В очите му се появи някаква искра, която тя не можеше съвсем ясно да определи, но това я наведе на мисълта, че гласът му е станал по-тих:

— Нищо не си чула.

Тя каза с ръце:

— Чух и бях наказана за това. Наказана съм завинаги.

Оливър постави чашата си на бюрото.

— Нищо не си чула.

Дона не беше мислила да каже всичко това. Дори сега главата ѝ бучеше по същия начин, както когато Маргарет я удари, по същия начин, по който бучеше всеки път, когато си спомнеше какво беше чула. Бученето винаги беше тревожен сигнал да не мисли за някои неща, но сега тя му се противопостави. Нямахме да се остави да я сплашат. Знанието беше сила.

— Знаем всичко за Кейти Льв — каза със знаци тя. — Знаем и за Хънтър. Той е твой син. Той е твоя плът и кръв. Той е момчето, което твоята съпруга не е могла да ти даде.

— Дрън-дрън — каза Оливър, но тя видя отново странната искра в очите му. Можеше да се закълне, че това е страх.

— Той е. Целият град го знае.

— Не и моят град.

— Всички знаят. Просто не смеят да го кажат.

— И ти да не си посмяла! — той стана и я посочи с разтреперан пръст. — Да не си казала някога на майка си тази глупост.

— Не е глупост — каза Дона на глас. — Истина е.

— Истина или не, това ще я убие — той присви очи. — Това ли искаш? Ти едва не я уби веднъж, като оглуша.

Дона чак зяпна от изненада.

— Тя ме оглуши.

— Ако не си беше навирала носа, където не ти е работа, нямаше да те удари и да оглушееш, а същото важи и за свадите между теб и Матю. Може би, ако беше по-добра съпруга, той нямаше да тича след други.

Тя беше оскърбена.

— Той е имал връзка с нея, преди да се оженим!

След раняването му приятели ѝ бяха казали това. Тази информация ѝ беше от полза.

— Е, ти със сигурност не си му задържала интереса за дълго — той вдигна ръка и пак я заплаши с пръст.

— Прави каквото искаш със съпруга си — ръката падна долу, като пръстът отново се насочи към нея, — но не тревожи майка си. Тя е лабилна. Не ѝ беше леко да преживее всичко, което стана с компанията. Остави я на мира.

Дона не възнамеряваше да каже нито дума на Маргарет. Нито пък на Хънтър. Всичко, което искаше, беше съгласието на баща си, за да сложи край на един брак, който се беше превърнал в бедствие.

Изглежда обаче той не ѝ го даваше. Изглежда вземаше страната на Матю, но това не я нараняваше, както би станало по-рано. Разликата беше, че съществуваше Нолън, който я обичаше, Челси, която я ценеше, и Джоши, който заслужаваше нещо по-добро от това, което получаваше. Разликата беше в нейното собствено убеждение, че Оливър греши.

За нещастие той беше прав за едно нещо. Маргарет беше лабилна. Можеше да е взискателна и да манипулира, дори да е предана, но беше лабилна. Промяната в бизнеса я тревожеше. Не беше същата; откакто Челси пристигна. Щеше да се съсипе, ако Дона напуснеше Матю.

С подкрепата на Оливър Дона можеше да успее. Сега не беше сигурна. Маргарет беше причинила глухотата ѝ, но и тя беше заплатила скъпо. Дона, също както и Оливър, не искаше да я загуби.

Безизходна ситуация.

— Здравсти, татко — каза Челси колкото можеше по-ведро, когато най-сетне отговори самият Кевин, а не телефонният секретар.

После запреживява всяка изминаваща секунда. Не беше говорила с него от Нюпорт. Почти очакваше да ѝ затвори телефона.

Гласът му беше колеблив, но загрижен.

— Челси? Добре ли си?

Доця ѝ се да се засмее от облекчение.

— Добре съм. Ти как си?

— Не лошо — каза той малко нащрек като че ли чак сега си бе спомнил всичко, което предшестващо обаждането ѝ.

— Липсваш ми — осмели се да каже тя.

Това беше истина. Винаги е било така, а сега дори повече. Смъртта на Лео ясно ѝ показваше какво би загубила.

— Много отдавна не сме се чували.

Вместо да се съгласи, Кевин попита:

— Добре ли прекара Деня на благодарността?

— Да, всъщност не, и това е една от причините, поради които ти се обаждам.

— Бебето добре ли е? — отново загриженост.

Тя се радваше на неговата загриженост, но не беше толкова глупава, че да я усили. Затова бързо го успокои, после му разказа за Лео.

— Може би е за добро. Вече не се оправяше сам. Но за Джъд беше трудно.

Едно беше да говори за Лео, който за Кевин беше просто жертва на Алцхаймеровата болест, човек без лице, съвсем друго за Джъд. Джъд имаше лице. Освен това имаше и език, който според собствените му признания беше казал при срещата им с Кевин неща, които не са за казване. Челси не знаеше какви точно. Мислеше си, че Кевин ще ѝ каже, ако е бил достатъчно ядосан.

— Джъд е необикновен мъж — каза той. Това не ѝ говореше нищо.

— Необикновен?

— Смел. Не се боеше да каже мнението си.

— После съжеляваше. Боеше се, че може би ни е скарал още повече.

— Аха. Добре.

— Направи ли го? — попита Челси. Все още не разбираше какво мисли и чувства Кевин.

Без да отговаря на въпроса, той каза:

— Мисля, че те харесва.

— Чувствата са взаимни.

— Би ли се омъжила за него?

Тя долови тайна надежда. Колко просто бе всичко за него.

— Това ще направи ли нещата по-леки за теб?

— Ще го направиш ли, ако ти кажа, че да?

Тя каза меко:

— Не.

— Така си и мислех.

Кевин замълча. Тя тъкмо се готвеше да каже нещо за погрешните стъпки при сключване на брак, когато той попита:

— Колко още остава?

Тя сложи ръка върху корема си.

— По-малко от два месеца.

— Наедряла ли си?

— Като диня.

— Бебето буйства ли?

— Много.

Тя се усмихна. Дъжд прекарваше часове да гледа корема ѝ. Понякога тя знаеше, че той мисли за Лео, за това, че един живот си е отишъл и че започва нов, но друг път беше изцяло съсредоточен върху бебето. Никога не говореше много, просто гледаше. Плъзваше ръка по изопнатата ѝ кожа, предугаждаше движенията на бебето, покриваше мъничък лакът или пета със своята голяма мазолеста ръка, масажираше мускулите ѝ, когато се свиваха на твърди ивици, и очите му гледаха напрегнато.

— Какво ще предприемете за раждането? — попита Кевин.

— Ще отида в местната болница. Тя е само на десет минути път. Докторът е добър.

— Онзи от „Хопкинс“ ли?

Тя се усмихна. Квалификацията означаваше толкова много за Кевин.

— Да, той.

— Това е добре — Кевин помълча и по-тихо попита: — Казала ли си на Карл?

— Не. А ти?

— Не. Имаш право, че може да навреди на брака му. Не ми се нрави, че е женен за нея вместо за теб, но това е свършен факт. Но как си го опазила в тайна от него е истинска загадка.

— Не съм се връщала, откакто бременността започна да си личи. Върша всичко по телефона и по факса, Мелиса знае. Тя много ми помогна нещата да се уредят по този начин.

— Правиш ли много проекти?

— Всъщност, току-що започнах да правя един за „Хънт-Омни“ — тя беше много възбудена и много, много горда. — Мелиса ще

предложи мястото за строежа. Ще ѝ изпратя проектите по факса.

— Няма ли да ти дойде твърде много?

— О, не. Имам ателие вкъщи. Обичам творческите предизвикателства. Тялото ми може да е тромаво, но ръцете и умът горят за работа.

— „Хънт-Омни“ цялото ти време ли ще отнеме?

— Не — каза тя с любопитство. — Защо питаш?

— Марвин Блекър ми се обади преди няколко седмици. Сглобява нов проект.

Челси внезапно застана нащрек. Марвин Блекър беше специалист по строеж на недвижими имоти с холдинги по цялата страна.

— Какъв проект?

— Мрежа от болници, създадени от сливането на две или повече по-малки болници, които ще осигуряват възстановителни процедури. Всяка болница ще има нужда от нова централна сграда. Марв иска да имат свой собствен облик. Казах му, че може би това ще те заинтересува.

— Определено ме интересува! — проект като този щеше да се изпълнява дълго. Ако тя успееше да включи в него и гранит, „Плъм Гранит“ щеше да има работа за много години. — Трябваше веднага да ми се обадиш!

Той помълча за миг.

— Това... не беше лесно.

— Тогава се радвам, че аз ти се обадих — каза тя без ирония.

Нямаше време за ирония. Смъртта на Лео беше сложила нещата на местата им. Животът беше твърде кратък, твърде ценен за излишно отчуждаване.

— Наистина ми липсваш, тате. Ще дойдеш ли да ме видиш.

— Не съм готов за това — тихо каза той.

— Казаха ми, че на Коледа тук е много красиво. Прави се специална церемония със свещи в градския парк, в хана има пунш с ром...

— По Нова година ще бъда в Палм Бийч.

— Ще дойдеш ли, когато се роди бебето?

След кратка пауза той отговори:

— Не знам, Челси. Не мога да обеща нищо. Не искам да ходя на това място.

— Но „това място“ съм аз и това ще е твоето внуче.

— Знам. Знам.

— Мама би искала да дойдеш.

— Това не е честно — каза той. Гласът му трепна. — Тя е мъртва, а ти ме караш да отида на място, което съм се мъчил да забравя през целия си живот.

Все пак трябваше да му признае, че е честен. Напредваше.

— Като преценим нещата отвсякъде, това е най-доброто място, където да родя бебето си, а и аз обичам селската къща. Единственото, което не е наред, е, че ти не си я видял. Ти си мой баща. Ти си всичко, което ми е останало.

— Нямах ли баща там?

— Само ти. Искам да видиш къщата и кариерите. Искам да се запознаеш с приятелите ми и искам те да се запознаят с теб. И наистина искам да подържиш бебето.

С рязкост, която й даде нови надежди, той каза:

— Първо го роди. Като си те знам, ще го направиш посред някоя виелица. Ти никога не правиш нещата по лесния начин, Челси Кейн.

Кевин май беше прав. Друга жена в нейния етап от бременността би прекарвала деня в някой люлеещ се стол със завити крака, чаша мляко в ръка и ръководство за раждане на бебета в скута, а тя беше в офиса, говореше с Марвин Блекър по телефона, разглеждаше снимките, които й беше пратила Мелиса, и мачкаше листовете паус един след друг, докато най-накрая нарисова скица, която да й хареса.

Това не означаваше, че тя сама шофира до офиса. Дъжд я закара сутринта и изчезна — Челси беше сигурна, че го направи нарочно, за да я заточи — чак до обяд, когато мина да я види как е. Не й даваше да кара по заледените пътища сутрин и вечер, не искал някоя злополука да му тежи на съвестта, както й обясни, а тя не оспори. Не спореше и когато я пое с мляко. Но се дърпаше, когато ставаше въпрос за ръководството за раждане. Четенето я изнервяше.

— Това не е извинение — каза той.

— Да, извинение е. Не искам да знам с най-малки подробности какво може да се окаже, че не е наред. Защо сама да си търся белята? Нийл ще ми казва какво трябва да правя.

— Трябва да ходиш на курсове.

— Най-близкият е в Конкорд и не искам да карам два пъти седмично дотам. Освен това — заспори тя, — жените ходили ли са на курсове в колониална Вирджиния? Не! И чели ли са ръководства за раждане на бебета във фургоните, докато са прекосявали равнините? Не! И въпреки това бебетата им са се раждали. Понякога незнанието е цяло блаженство.

Челси искрено вярваше в това. Досега тялото ѝ се справяше добре. Тя имаше вяра в него.

А колкото до блаженството, тя вярваше и в него и затова прие предложението на Джъд да отидат някъде за Коледа. Не отидоха далеч, отскочиха само до Южен Върмонт, но пък беше наистина блаженство.

В стаята им имаше голямо легло с балдахин, голяма вана, стъпила с лапи на пода, имаше и голяма тухлена камина. Почти не излизаха, освен за да се нахранят, на една случайна разходка из града и на литургията в полунощ.

— Направо декадентско — прошепна Челси един следобед.

Здрачаваше се и двамата бяха във ваната. От водата се вдигаше достатъчно пара да накъдри косата на Челси и от носа на Джъд да прокапе пот, въпреки че беше спорно дали не се бе запотил от това, което правеха. Тя беше седнала на бедрата му, ръцете ѝ бяха обхванали врата му, очите ѝ гледаха в неговите. Леко придръпване я притегли напред за целувка.

— Декадентско, но хубаво — каза той до устата ѝ.

Тя зарови пръсти в мократа коса на тила му.

— Мислиш ли, че в Ноч ни се чудят?

— Да.

— Тревожи ли те?

— Не. По дяволите! Какво може да направи човек с жена, която има телосложението на кит?

Той потри корема ѝ с ръка, водата се развълнува.

Челси се засмя и бръкна под водата.

Харесваше ѝ да хваща члена му и да го търка в корема си. Реакцията му ѝ подсказа, че и на него му харесва.

— Добре, че не трябва да се притесняваме за презерватив. Изобщо няма твоя размер.

Той се захили, повдигна я и я намести върху себе си с едно единствено движение. Останаха така почти неподвижни, без дори да набърчат водата, целуваха се бавно и мързеливо.

Откри, че Джъд е невероятен по този начин. Че както е пестелив на думи, може да е пестелив и на движения.

— Хубавите неща идват при тези, които могат да чакат — напомни ѝ той със самодоволна усмивка, но беше прав.

Бавното мързеливо любене правеше възбуждащи дори най-дребните неща. Той сякаш можеше да стои така огромен в нея вечно, само от време на време прокарваше ръка по гърба ѝ, от време на време я погалваше по зърното, от време на време разтъркваше чувствителната издатина точно над мястото, където бяха съединени. По същия начин езикът му обхождаше цялата ѝ уста без полуда или притеснение. И след всичко това я докарваше до оргазъм с най-дребното помръдване на бедрата си — тя отдавна беше забравила, че някога се мислеше за фригидна. Да, някои жени може и да стават по-сексуални по време на бременност, но Челси чувстваше, че може да не отговори на Джъд, само ако е мъртва.

Тя го обичаше. Предполагаше, че го обича от много по-отдавна, въпреки че го осъзна за първи път през нощта, когато умря Лео. Не му беше казала нищо. Инстинктът ѝ подсказваше да не го прави. Но нещата се трупаха едно върху друго, търсеха отдушник, докато тя почувства, че ще се задуши, ако в най-скоро време не ги пусне на свобода.

И така на Нова година рано сутринта тя седна удобно в кревата, дръпна чаршафите в ръждив цвят и дебелата завивка в ръждиво, зелено и пурпурно около голите си рамене и се загледа в Джъд. Той още спеше. Бяха прекарали началото на празника на Новогодишната вечеря с танци в църквата, но когато се върнаха, тя се сви до него и заспа много преди полунощ. Той сигурно беше почел малко, защото книгата му лежеше разтворена надолу върху нощното шкафче.

Той лежеше по гръб, обърнал лице към нейната страна на леглото. Черната му коса беше разрошена, клепачите му бяха като въглени над скулите, тънката му уста бе нежно отпусната. Въпреки че летният му загар отдавна беше изсветлял, тенът му говореше за здраве.

Челси докосна раменете му. Белегът избледняваше. Тя прекара пръсти по него, по космите по гърдите му, леко докосна брадичката му.

Очите му бавно се отвориха. По устните му се прокрадна мързелива усмивка, красива усмивка на мъж, който се усмихва рядко.

— Честита Нова година — каза тя нежно и се наклони към него за целувка. И без да се надига, само на сантиметри от устата му, каза все така нежно: — Обичам те.

Той затвори очи.

— Мммм.

— Чу ли какво казах?

— Как мога да не чуя! Ти крещиш.

— Не крещя. Съвсем спокойно ти казвам „Обичам те“.

Той пое дълбоко въздух — полупрозявка, полувъздишка.

— Какво означава това? — попита тя.

— Означава, че се сещам и за по-лесни начини за започване на една нова година.

— Не и аз — каза тя, решена да не му позволява да провали триумфа ѝ. — Исках да ти го кажа от седмици насам. Толкова хубаво ми става, че май ще го кажа пак. Обичам те.

Устата му престана да се криви. Очите му потъмняха от чувство, което нито лицето, нито гласът му издаваха.

— И аз те обичам, Челси, но това е всичко, което знам. Не знам какво трябва да направя при това положение или накъде води то.

— Трябва да му се наслаждаваш — каза тя с развълнувана усмивка. — Това е всичко.

Джъд не изглеждаше убеден.

— Това са големи думи.

— Не и за мен. Те изразяват чувство, което изпитвам в момента. Ако си мислиш, че искам някакъв ангажимент, грещиш. Знаеш ли колко работа ме чака до юни!

— Това е един от проблемите. Къде ще бъдеш след това?

— Не знам.

— И аз.

Тя се усмихна.

— Значи сме квит.

— Челси! — изплака той. — Как можеш да се смееш? Чудесно е да кажеш, че не искаш ангажимент и все пак любовта не е нещо, което

трябва да се приема лекомислено. Ако наистина е любов, *истинска* любов, то тя остава.

Тя го разбра.

— Ти си мислиш за Лео, който се е влюбил в Ема, а после Ема си е отишла.

— Той така и не можа да го преживее.

— Тя си е отишла, защото не е могла да понесе Ноч. В днешно време човек или живее тук, или не. Сега хората пътуват всеки ден.

Той прегъна ръка под главата си.

— Ще спреш да говориш така, щом бебето се роди. Тогава придвижването няма да бъде толкова лесно, а когато бебето порасне, ще трябва да ходи на училище. Ще трябва да се установиш някъде. Но какво ще кажеш, ако си намеря работа в Денвър? Или в Сан Франциско? Или в Хонолулу? Върнах се тук, защото Лео беше болен. Сега него го няма. На компанията дължа едно оставане до юни, но след това просто не знам.

Беше виждала компютъра му у тях, беше го виждала изцяло погълнат от него, беше виждала договорите, дори чековете, които пристигаха по пощата и знаеше, че той има съвсем друга кариера, която го очакваше и към която би трябвало да се върне.

Той имаше това право. Не беше обвързан с нея по никакъв начин. Нейното близко бъдеще беше бебето, а той по всяка вероятност нямаше да приеме такова бъдеще. Дори да беше така, и това си беше негово право. Той не й дължеше нищо.

Тя седеше до него, гладеше грубата кожа от лакътя до тъмните кичури косми под мишницата му и с внезапен трепет усети, че ако някой от тях завърши с разбито сърце като Лео, то това няма да бъде Джъд.

Джъд се взираше в пътя, стискаше кормилото и натискаше газта толкова, колкото му позволяваше лошото време. Беше средата на януари и снегът падаше с такава ярост, каквато Ню Хампшир не беше виждал от Деня на благодарността, само че тази беше още по-лоша. Сега имаше вятър, температурите бяха под нулата и фъртуната беше съвсем истинска.

— Внимавай! — предупреди Хънтър, но Джъд вече задминаваше внезапно появилата се пред тях кола. — За какво бързаш толкова?

— Не бързам — тросна се Джъд.

— Среща ли имаш?

— Разбира се.

— Ако имахме поне малко разум, щяхме да останем в Бостън.

Бяха ходили там, за да поръчат три нови камиона от фирма, с която досега не бяха работили. Бурята беше предсказана в прогнозата за следващия ден, но нещо в атмосферата я беше ускорило. Още щом видя първите снежинки, Джъд беше обзет от нерадостно предчувствие. То се усилваше с всяка измината миля, но той отказваше да спрат и да изчакат бурята да утихне.

— Трябва да стигнем — каза той, после известно време пътуваха мълчаливо, заслушани в блъскането на снега в предното стъкло, в съскането на чистачките, свиренето на вятъра и Джеймс Тейлър.

Джъд отпусна педала на газта за момент.

— Тя е добре — каза Хънтър.

Джъд не беше толкова сигурен.

— Трябва да ражда чак след две седмици.

— Какво знаят докторите! — възрази Джъд. — Детето само решава кога да излезе.

— Но нали не ти каза да останеш.

— Как ще ми каже! Искаше ние лично да видим тези камиони. Когато става въпрос за работа, тя не разчита на случайности.

Хънтър се облегна на вратата и продължи:

— Не можем да се оплачем. Тя ни улеснява в това да спечелим компанията. Дали го знае?

— Честно казано, не знам дали я е грижа — измърмори Джъд.

— Не иска ли компанията?

— Не на всяка цена.

— Нещо не ми се вярва.

Джъд се изнесе иззад един камион и се прибра тъкмо навреме, за да избегне идващата насреща кола. Щом тя отмина, започна изпреварването.

— Много хладнокръвно — забеляза саркастично Хънтър.

— Искаш ли да слезеш и да вървиш пеш?

— Няма начин. Ботушите ми са много хубави. Чиста кожа.

— Тогава млъквай — каза Джъд.

Не му трябваше острият език на Хънтър. Не му трябваша коментари за Челси и за компанията. Трябваше просто да се добере в този ад до Боулдърбрук, и то бързо.

Хънтър зяпаше през прозореца. Джеймс Тейлър пееше за селския път. Джъд си мислеше за това какво ги чака още три часа кормуване по десетки селски пътища.

Той изсвири на една кола, която едвам пълзеше, след това се изнесе, превключи скоростите и я задмина.

— Какво ти *става*? — попита Хънтър.

— Искам да се върна.

— Тя е добре.

— Тя е сама. Трябваше да я оставя в града. Само аз ще съм виновен, ако някой идиот отиде в Боулдърбрук и ѝ среже кабелите.

Откакто бяха ходили в Нюпорт нещата в тази насока бяха спокойни, но Джъд не мислеше, че всичко е приключило. В дъното на всичко стоеше някой коварен тип.

— Виновен, а? — повтори подигравателно Хънтър. — Откога нейната съдба стана и твоя?

— Откакто тя купи половината компания от Оливър — информира го Джъд. — Господи, толкова си циничен, че ми се гади. Толкова ли е трудно да се разбере, че тази жена прави добро за всички ни? Или че мотивите ѝ може да не са съвсем егоистични? Или че тя може да бъде... просто може да е едно истинско човешко същество? Познавам те, Хънтър. Виждал съм те с нея. По свой начин ти я защитаваш. Ти не би я наранил, но ще я отхвърляш докрай. Това, което не знам е защо. Тя не взема абсолютно нищо от теб. Защо не искаш да разбереш това?

Очите на Хънтър се впиха в него.

— Човече, ти си полудял.

— Говоря ти истината.

— Луд си по нея — поясни Хънтър. — Наистина си хлътнал.

— Какво става с мен не е твоя работа. Направи ми една услуга, затвори си устата за малко, а? Иначе може и да ти се наложи да повървиш и да си съсипеш ботушите.

Хънтър достатъчно ценеше или ботушите, или приятелството на Джъд, или собствения си живот, тъй като повече не си отвори устата.

Джъд наблюдаваше внимателно пътя, ръцете му здраво стискаха волана, кракът му беше на педала за газта. Казваше си, че не е хлътнал, че иска да се прибере бързо, само за да се измъкне от снега, но когато Джеймс Тейлър започна да пее „Нещо в начина, по който тя се движи“, натисна бутона и изкара касетата.

Болките идваха през пет минути и Челси се мъчеше да запази спокойствие. Нямаше светлина, нямаше и телефон. Бурята я беше лишила от тях преди два часа. Малко след това спря и водата. А после започнаха контракциите.

Първото раждане било много дълго. Всички казваха така. Защо тогава болките бяха толкова начесто?

Отначало се мъчеше да си създаде работа — палеше свещи, сменяше чаршафи, сложи някои лични вещи в чантата, която държеше готова в шкафа във входното антре. Подреди детската стая, въпреки че тя не се нуждаеше от подреждане. Беше боядисана в светложълто и бяло и изглеждаше дори по-светла на светлината на свещите. Това я поразвесели, доколкото нещо можеше да го стори при положение, че беше сама и изпитваше родилни болки посред снежна буря.

Не беше сама. Бък беше с нея и я следваше от стая в стая. Но колкото и доверен приятел да беше, Бък все пак не можеше да изражда бебета.

Когато свърши всички занимавки, тя поседя в дневната пред камината, после се надигна от стола и се заразхожда. Коремът ѝ се обърна. Тя се сви над облегалката на дивана, докато контракцията отмина, след това отиде към прозореца. Виждаха се само снежинките, които се блъскаха в стъклата, осветявани от отблясъците на огъня. Без лампата над входа навън беше тъмно като в рог.

Тя искаше да види светлини на фарове, искаше да види Джъд. Това, че той щеше да се забави заради бурята, не я успокояваше. Скоро щеше да има нужда от помощ, не можеше сама. Мисълта да роди сама детето си, изобщо не ѝ се нравеше.

Джъд беше прав. Тя трябваше да прочете ръководството за раждане на деца. Помисли си, че може би не е съвсем късно, взе свещ и намери книгата в спалнята. Отвори я, без да знае откъде да започне,

запрелиства страниците и когато я сви следващата контракция, бутна книгата настрани. Болката скоро премина.

„Твърде бързо — помисли си тя, — твърде бързо.“ Нали първите болки трябваше да са редки. Е, сигурно щяха да се разреждат.

Но не стана така. Не бяха минали и четири минути и започна следващата контракция. Когато утихна, Челси отново се заразхожда. Опита се да се обади по телефона. Сложи нови цепеници в огъня. Отвори ръководството за раждане на деца напосоки, откри, че чете за анормални раждания, затвори го и го захвърли. Помъчи се да запази спокойствие, да не мисли за болката, но тя се засилваше. Бебето бързаше да излезе. Не беше предвидила това.

Кевин обаче го беше предвидил. Почти я обхвана истерия. „Като си те знам, ще го направиш посред някоя виелица. Ти никога не правиш нещата по лесния начин, Челси.“ Тя искаше той да е тук. Искаше Джъд да е тук. Искаше *някой* да е тук.

Вятърът хвърляше валма сняг по къщата и превръщаше всичко в бяла стена. Тя потрепери от смесица на студ, възбуда и страх, уви се в едно одеяло и се опита да диша дълбоко, защото започваше следващата контракция. Стори ѝ се цяла вечност, преди тя да отmine. Лоша работа.

Не можеше да се свърже с Джъд, не можеше да се свърже с Нийл, не можеше дори да се свърже с акушерката. Е, беше се заклела, че няма да ползва услугите ѝ, но сега и това беше решение. Усети нещо мокро между краката си и не пожела да види какво е. Започна нова контракция, болката се засили и утихна и тя се уплаши още повече. Отметна косата от мокрото си чело, разтърка гърба. Болеше я.

Беше загубила контрол над тялото си. То правеше неща, които тя не можеше да спре. Беше я победило и макар тя храбро да беше заявила на Джъд, че няма страшно и че каквото ще става, да става, сега се тресеше от страх в снежната буря.

— Не отговаря — каза Джъд, докато се вмъкваше в колата дори без да изтръска снега от дрехата си. Включи на скорост, потегли и промърмори: — Не трябваше да спирам да се обаждам. Загубихме време.

— Защо не отговаря?

— Откъде мога да знам, по дяволите!

Бяха на двадесет мили от Норич Ноч, което означаваше още цял час в тази буря и то, ако не изскочат от пътя.

— Само глупак може да излезе в такова време — каза Хънтър.

Джъд знаеше, че Челси не е глупава. Упорита да, но не глупава.

— Нещо не е наред с телефона. Автоматичният секретар не беше включен. Ако беше отишла някъде, щеше да остави съобщение.

След десет минути той спря до едно крайпътно барче, проби си път през вятъра и снега и се обади на Нолън.

— Нещо не е наред в Боулдърбрук! Сигурен съм.

— Отивам — каза Нолън. — Но май няма да стигна бързо.

— Няма значение. Просто отиди.

Изтича до блейзъра и видя, че Хънтър чисти снега от капака на мотора и фаровете, за да виждат поне малко по-добре. Имаше обаче и още нещо. Хънтър обикновено не отбягваше опасностите, а сега беше нервен. Дали не се тревожеше за Челси?

Продължиха напред. Понякога, когато пътят изчезваше, почти пълзяха. Видяха само няколко коли, което си беше късмет, защото Джъд караше по средата на пътя толкова бързо, колкото можеше.

Поуспокои се малко, когато стигнаха центъра на Норич Ноч, но все пак продължи на право, без дори да помисли да спре и да остави Хънтър.

Джипът на Нолън тъкмо се измъкваше от пътя за Боулдърбрук. Джъд спря и свали стъклото си.

— Не може да се мине! — извика Нолън през носения от вятъра сняг. — Пътят е препречен от паднало дърво, съборило е повечето от жиците. Опитах се да го заобиколя, но колата не е достатъчно мощна. Трябва ни камион.

— Можеш ли да докараш камион? — извика Джъд.

— Телефонните кабели навсякъде са прекъснати, но ще използвам моята станция. Най-близкият камион е при Уилем Дънлеви. Ще се върна.

Джъд вдигна стъклото и пришпори колата. След няколко минути стигнаха дървото и той викна на Хънтър:

— Продължавам пеш.

Вдигна яката си, взе фенерчето от жабката и скочи от колата.

Хубавото беше, че вятърът отвяваше снега от пътя, а лошото — че беше свиреп. Джъд затича. От време на време силните пориви почти

го спираха, но той се навеждаше и упорито вървеше напред.

След стотина метра Хънтър го настигна.

— Вземай колата и си отивай у вас — надвика бурята Джъд.

— Много мило — извика в отговор Хънтър, — но глупаво. Докато не махнат това дърво, блейзърът е единственото нещо, което може да те закара до града.

Джъд не беше помислил за това. Закле се да купи на Хънтър ботуши, ако тези се повредят, и продължи напред, доколкото му позволяваха вятърът и снегът. Най-сетне къщата се очерта пред тях в светлината на фенера като някакво голямо, гърбаво животно. След още няколко крачки той видя слабо мъждукане на светлинка в прозореца. Това му даде нова сила и той ускори крачките си. С наведена срещу вятъра глава той пробяга с големи скокове алеята, след това стъпалата и верандата. Втурна се вътре и видя как Челси се гърчи на дивана.

— О, Господи! — извика тя и пое въздух, когато контракцията най-накрая утихна. Протегна треперееща ръка към Джъд. — Бебето излиза!

Той бързо смъкна заснежената си горна дреха и я пусна върху Бък, който възбудено се завираше в краката му.

— Знаех си. Знаех си. Предчувствах го — Джъд приклепна и я хвана за ръката. — Кога започна?

— Преди три часа — Челси говореше с кратки накъсани фрази, все още без дъх от последната контракция.

— Не трябваше да се случи толкова скоро. Болките са на всеки две минути.

Тя притисна ръката му към гърлото си и започна да се смее и да плаче едновременно.

— Не мислех, че ще успееш, Джъд! Бях сигурна, че ще съм сама!

Той плъзна ръката си под нея и я притисна до гърдите си.

— Тук съм — приглади един кичур коса от бузата ѝ. — Господи, знаех си. В момента, в който заваля сняг, го почувствах.

— Беше прав за ръководството. Трябваше да го прочета. Опитах се преди час-два, но не можах — тя си пое въздух. Коремът ѝ се свиваше отново. — О, по дяволите! Още една.

Джъд я настани на дивана и сложи ръка на корема ѝ.

— Какво мога да направя?

— Бъди спокоен.

— Спокоен съм.

— Бъди уверен.

— Уверен съм.

— Така си и знаех. Нали прочете книгата — гласът ѝ секна. Болката нарастваше все повече, докато накрая стигна кулминацията си и я остави да поеме въздух на дълбоки глътки, мокра от пот.

През някаква мъгла тя видя, че и Хънтър е в стаята, наведен над нея.

— Връщам се за Нийл — каза той на Джъд.

Тя го сграбчи за ръката, преди той да успее да я отдръпне. Очите ѝ се разшириха умоляващо.

— Недей! Остани тук! Искам и двамата да сте тук!

Беше невероятно, но той я докосна по главата.

— Трябва да доведе Нийл.

— Няма време! Остани тук, Хънтър! Моля те!

Хънтър погледна Джъд.

— Тя има нужда от Нийл.

Джъд кимна.

— Вземай блейзъра и отивай до Дънлеви. Намери Нолън, ако успееш. Той ще се свърже с Нийл. И веднага се връщай.

— Не тръгвай! — извика Челси, но Хънтър вече беше излязъл. — Той няма да се върне навреме, Джъд!

— Ще се върне.

— Искам да види как ще се роди детето. Искам ти да го израждаш и той да види!

Сега, когато ужасът, че е сама, беше отминал, мислите ѝ си идваха по местата. Оцеляването не беше вече основната ѝ мисъл — Джъд беше прочел ръководството. И Челси — за първи път, откакто бяха започнали родилните болки — усети *приключението* в цялата работа.

Следващата контракция беше по-продължителна и по-силна. Джъд я гледаше в очите, говореше ѝ нежно и масажираше твърдата буца на корема ѝ.

— Браво. Справяш се просто чудесно.

Тя не беше съвсем сигурна. Контракцията не искаше да свършва — затихна, след това отново се засили. Когато най-сетне я отпусна и ѝ даде възможност да си поеме дъх, Челси беше съвсем изтощена.

— Отивам в другата стая да взема някои неща — нежно каза Джъд.

Не искаше той да я оставя дори за минута, но знаеше, че моментът е сега или никога, толкова беше напреднало раждането.

— Добре — прошепна тя и докосна лицето му. — Слава Богу, че си тук, Джъд. Слава Богу, че си тук. Това бебе е повече твое, отколкото на Карл, знаеш това, нали?

— Знам — прошепна ѝ той в отговор. — Обичам те.

— Аз също... — лицето ѝ се сви в болезнена гримаса. — По дяволите, по дяволите!

Опитваше се да диша равномерно, но болката беше коварна. Тя се въртеше в корема ѝ, разтърсваше цялото ѝ тяло, избутваше бебето все по-ниско и по-ниско.

— Ще трябва да се напъна.

— Не се напъвай! — извика Джъд, после продължи по-тихо: — Не още. Трябва да погледна и да видя какво става, а не мога, без да постеля нещо на пода. Трябват ми някакви чаршафи — той загали корема ѝ, докато тялото ѝ се отпусна. — Сега добре ли си?

— Върви. Бързо!

Той изхвъркна навън. Бък го следваше по петите. Болките пак започнаха и в този миг се отвори входната врата.

— Хънтър?

Той хвърли якето и ръкавиците и изрита ботушите си.

— Нолън се беше върнал при дървото. Уилем и синът му ще го преместят, а той отиде за Нийл. Къде е оня якият?

— Взема разни работи от другата стая — тя се протегна за ръката му.

Той ѝ я подаде.

— Пак ли те заболя?

— Пак... Вече не знам. Започват да се сливат.

Тя стисна очи и въпреки разкъсващата болка успя да прошепне:

— Пък аз си мислех, че най боли като ти пробиват ушите.

Той издаде някакъв звук, който можеше да се приеме и за смях.

— Държиш ли се, мила? — попита Джъд от вратата.

Тя дишаше задъхано с кратки, плитски вдишвания.

— Дръж се, дръж се — измърмори той. Носеше цял куп чаршафи. Погледна килима на пода и изпъшка: — Ама тук не може!

— Защо? — извика Челси.

— Персийски е.

Тя се засмя. Болеше я невъобразимо, но ѝ беше и хубаво. Бебето ѝ щеше да се роди всеки момент, нейната собствена плът и кръв. Чувстваше го, че идва. Скоро, много скоро щеше да го види, да го държи.

— Давай! Знам, че е персийски — нареди Челси. — Любимият килим на майка ми. Тя сама би го поискала — изведнъж се разплака. — Нищо не е достатъчно добро за моето бебе!

Стисна още по-силно ръката на Хънтър и високо изстена. Болката беше съвсем долу, силна и безкрайна.

Когато най-сетне я отпусна, Джъд я вдигна и я положи пред камината върху чаршафите, проснати върху персийския килим на Аби. Нагласи една възглавница под главата ѝ и ѝ вдигна нощницата.

— О, Господи, ето го! Къде е Нийл, по дяволите?

Челси се засмя. Не можеше да се удържи.

— Напъвам се.

— Недей!

— Виждаш ли главата?

— Има коса.

— Напъвам се.

Направи го при следващата контракция. Усети как бебето слезе по-надолу.

Щом видя бебето, Джъд осъзна, че Нийл няма да успее навреме и пое нещата в свои ръце.

— Иди зад нея, Хънтър. Повдигни я, точно така. През гърба. Вдигни я още!

Тя задиша тежко, щом контракцията я поотпусна, след това се вкопчи в двете ръце на Хънтър и се напъна. Започваше нов спазъм.

— Точно така, мила — убеждаваше я Джъд. — Браво, още малко! Излиза!

Контракцията свърши. Челси вдиша дълбоко, избърса челото си с opakото на ръката на Хънтър, подпря се и започна отново да се напъва.

— Напредваме — каза Джъд. — Напъни още малко, мила, само още малко... Господи, ето го!

Челси усети момента, когато главата на детето излезе — беше като излизане на тапа. Веднага почувства облекчение. Долу, дълбоко в

нея последва някакво плъзгане, след това слабо изплакване, след това по-силен рев, след това Джъд гордо обяви:

— Имаш малко момиченце, скъпа. Слабичко е, но е идеално.

По бузите ѝ потекоха сълзи. Тя протегна ръце и обгърна мъничкото същество, което Джъд положи на корема ѝ. Момиченце. Нейно собствено. Тя се смееше, плачеше и докосваше дъщеря си, така че пръстите ѝ се допираха до пръстите на Джъд, който бършеше детето с кърпа. Беше слабичко наистина. Беше тъмнокосо, с розова кожа под всевъзможните петна белезникава слуз, но без съмнение беше най-красивото нещо, което някога беше виждала.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Нийл пристигна навреме, за да дооправи нещата и да обяви, че бебето е идеално, както Челси вече знаеше. На сутринта снегът беше спрял, почистиха и пътя, но щяха да включат тока чак на другия ден. На Челси това не ѝ липсваше. Тя имаше почти всичко, което желаше — малко момиченце, което един ден щеше да носи рубинения пръстен на майка ѝ, Джъд и дори върволица от добронамерени жители на Ноч, които бяха пренебрегнали хлъзгавите пътища, за да донесат храна и напитки и да се възхитят на бебето.

Хънтър се въртеше из къщата с изтънчено благоприличен вид, който много ѝ харесваше. Дона също беше тук и ту държеше бебето, ту се заемаше с кухнята, често заедно с Нолън. За изненада на Челси отби се Оливър с Маргарет, която се взираше и взираше в бебето, чак докато Оливър я отведе.

Джъд беше върхът. От самото начало той къпеше бебето, сменяше му пелените и скачаше от леглото при първото му проплакване, за да го занесе на Челси, след това сядаше и гледаше как тя го кърми. Понякога задаваше въпроси, но обикновено гледаше мълчаливо, толкова сериозен, че на Челси ѝ идваше да се засмее.

— Изглеждаш като че ли си загубил най-добрия си приятел — каза тя веднъж.

— Не. Просто е красиво. Тази близост... Това е.

Тя се наведе напред и го целуна над топлата глава на бебето. За нея красотата и близостта включваха и него. Колкото и да обожаваше бебето, тя не би изпитвала такова спокойствие, ако не беше Джъд.

Да, той беше мъжът в нейното семейство, още повече че Кевин не дойде. Тя му се обади веднага щом оправиха телефона, и въпреки че той се зарадва и развълнува от името, което беше избрала, пак отказа да дойде. Тя отново се засегна, но Джъд ѝ обясни, че е постигнала напредък. Кевин ѝ говореше. Беше я свързал и с нова работа. И не беше изключил едно бъдещо пътуване. Просто имаше нужда от време.

След месец Челси се върна в офиса. Джъд монтира вътре малка люлка, така че бебето да може да спи, докато тя работи.

Сидра, която беше дошла, когато бебето беше на две седмици, нарече раждането на малката Аби предзнаменование, че ще се случат хубави неща, и Челси ѝ повярва. Поне на пръв поглед изглеждаше, че съпротивата на Ноч срещу нея е разрушена. Бебето беше удобна тема за разговори и хора, които иначе почти нямаха какво да ѝ кажат, изведнъж получиха много поводи.

После дойде проектът за болницата. Челси беше щастлива, защото заедно с него идваше и доходният договор за гранит.

А след това, на прегледа шест седмици след раждането, Нийл ѝ каза, че вече може да се люби. Тя бе чакала това с нетърпение, но едва тази нощ, когато двамата с Джъд коленичиха голи един срещу друг пред камината върху същия персийски килим, върху който беше родила, прозря дълбокия смисъл на всичко.

Обви ръце около врата му и повдигна лицето си към неговото.

— Това е първият път.

Той я прихвана през кръста така, че гърдите ѝ се опряха в неговите. Все още бяха големи и пълни, въпреки че коремът ѝ беше станал плосък като преди. Джъд прокара ръка между тях, погали плоския корем, след това пръстите му се плъзнаха надолу към къдравите косми между краката ѝ. Дишането му беше бавно и дълбоко, но неспокойно, което би ѝ подсказало възбудата му дори да не я беше усетила.

— Нали правихме любов — каза той с niskия си, толкова мъжествен, но и толкова нетърпелив глас.

— Но бебето беше между нас.

— И след бебето.

— Не и вътре.

Бяха го правили с ръце и с уста, но това беше върховното за нея.

— Ще бъде за първи път вътре, само ти и аз. За първи път, откакто не съм бременна. Най-първият път.

Джъд беше изключително нежен. Целуваше я, галеше я и чак когато тя вече беше съвсем разгорещена и влажна, бавно проникна в нея. Тя изстена от удоволствие — досущ ехо на неговото простенване, и се протегна, за да го усети, просто да почувства мощта му вътре в

себе си. Чувстваше се изпълнена до пръсване. Наслаждаваше се на момента. Животът беше така богат, толкова чудесен.

Градското събрание беше най-важното събитие в Норич Ноч. Винаги започваше вечерта на втория вторник през март и продължаваше, докато и последният от вълнуващите града въпроси не бъде решен, за предпочитане преди земята да се разкаля. Според Челси тази година нямаше кой знае какви проблеми за решаване. Градското събрание беше преди всичко социално събитие, което оповестяваше края на зимната изолация.

За нея това беше нещо като посвещаване. Тя го очакваше по-нетърпеливо от Четвърти юли или Деня на труда, защото сега имаше приятели. И наистина беше много забавно. Челси държеше заспалата Аби. От дясната ѝ страна беше Дона, която бродираше, до нея сестра ѝ Джанет решаваше кръстословица. Джини Бидън беше отляво на Челси със собственото си дванадесетмесечно бебе, което също спеше. Около тях — и в страни, и отпред, и отзад, бяха насядали други жени с бебета, други майсторки на кувертюри, плетачки и тъкачки; имаше жени от центъра, жени от Корнър, жени от кварталите между тях.

Мъжете седяха от другата страна на пътеката. Това разделение преди време би обезпокоило Челси, но сега не я притесняваше. Беше ѝ добре сред жените. Ако искаше да се изкаже по някой от предложените проблеми, можеше да го направи еднакво добре както от едната страна на залата, така и от другата. Да, имаше нещо архаично в подреждането, но имаше и известна нотка на хумор. Докато мъжете обръщаха дори прекалено внимание на Емъри, който ги занимаваше с въпроси от типа на собственото му преизбиране за председател, одобряването на триста долара за закупуване на нови лопати за Отдела по чистота и въвеждането на глоба за онези, които позволяват на кучетата си да се облекчават в градския парк преди танци, жените се занимаваха със свои си неща: говореха си тихо, бродираха или плетяха и всъщност чакаха събранието да свърши.

Нещо повече, тук, при жените, на Челси изобщо не ѝ мигна окото, когато Аби се събуди и поиска да яде. Е, не че тя я накърми, но си поигра малко с нея, позакачаха я и околните и чак когато ревът стана съвсем пронизителен, я отнесе в съседната канцелария.

Аби се беше сгушила топло в нея и сучеше, когато влезе Хънтър. След раждането на бебето той вече не беше така дистанциран и Челси често си мислеше, че това е, защото бе присъствал и помагал. Пак не обичаше да го докосват и не протягаше ръце, когато тя му предлагаше бебето, но го наблюдаваше много, с тихо и замислено любопитство.

Сега опря лакти на гишето и я загледа.

— Расте.

Челси се усмихна и прекара пръст по идеалната извивка на едното ѝ ухо. Аби все още беше миниатюрна, но ставаше все по-красива с всеки изминал ден. Имаше големи, раздалечени очи, лешниково кафяви като на Карл, малък чип нос и вместо пуха, с който се беше родила, два пръста кестенява косица. Челси беше успяла да върже една съвсем тънка розова панделка на кичурчето на темето ѝ и с нея, и с гофрираното си костюмче Аби изглеждаше възхитително.

— Харесва ли ти? — попита Хънтър.

— Обичам я. Тя е най-прекрасното нещо в живота ми.

„И Джъд също“ — помисли си Челси.

— Защото е семейството ти.

— Да.

Той се изправи, бръкна в джоба си и извади малък плик. Подхвърли го на бюрото през Челси и седна на ръба.

— Това е за теб. Честит рожден ден.

Челси примигна.

— За мен ли?

Като се усмихваше малко неловко, тя погледна плика, после Хънтър.

— Как разбра, че имам рожден ден?

— От шофьорската ти книжка. Датата беше много лесна.

— Защото и ти си роден през март, така ли?

Той не отговори, просто посочи плика с брадичка.

— Хвърли един поглед.

За миг тя се изкуши да му каже, че ще трябва да подържи бебето, после се смили. Щеше да го притесни. Освен това Аби сучеше лакомо, като издуваше малките си бузи, а кукленските ѝ пръстчета се бяха впили в гърдта ѝ и Челси не възнамеряваше да я спира.

Взе плика със свободната си ръка, отвори го и го изсипа. Един поглед към сгънатата салфетка и сърцето ѝ заби лудо. Заби още по-

лудо, когато тя разгъна салфетката и видя своя сребърен ключ, леко потъмнял, но цял целеничък.

Погледна Хънтър и развълнувано попита:

— Къде го намери?

— Намерих го — сви рамене той.

— Къде? Кой го е взел?

— Не знам.

— Как може да не знаеш?

— Нали се разчу, че го търся. Сигурно е минал през сто души, преди да стигне до мен.

— *Кой* ти го даде?

Можеше да тръгне от човек на човек и да разбере всичко.

— Просто го намерих в пощенската кутия — каза той. Значи пак нямаше откъде да започне.

Челси изпита старото познато разочарование. Още една загубена малка надежда.

Отмести Аби от гърдата си, сложи я на рамото си и леко я потупа по гърба. После каза тихо и обезкуражено:

— Просто си го намерил в пощенската кутия... — изохка от яд и разочарование. Бебето се стресна и се заплака. — Извинявай — загука Челси, целуна приятно ухаещата коса на Аби и леко я залюля. — Извинявай, миличко.

Аби й прости с леко оригване и Челси се усмихна пряко волята си. Един ключ. Какво пък толкова. Хората са по-важни. А Аби — най-важната.

— Е — каза Хънтър, — просто ти го донесох.

— Благодаря ти — каза искрено Челси. — Радвам се, че се намери. Много любезно от твоя страна да запомниш рождения ми ден.

Той сви рамене.

— Празнуваше ли?

— Не и с градското събрание.

— Може би ще го направим заедно следващата седмица.

— Тогавали е твоят рожден ден?

— Не — каза небрежно той. — Моят също е днес.

И преди тя да отвори уста, вече беше излязъл.

Челси се изкачи по стълбите на бръснарницата на Зий, изпълнена с решителност. Влезе и затвори вратата след себе си и когато четирите лица се обърнаха изненадани към нея, ги изгледа абсолютно спокойно.

Джордж и Емъри бяха до прозореца, който гледаше към парка. Оливър лежеше в потрошения кожен стол, подложил наболата си брада под острия бръснач на Зий.

Джордж погледна Емъри.

— Поканил си гост?

— Не съм аз. Трябва да е Оли.

И двамата се обърнаха към стола.

— Няма какво да ме гледате — изсумтя Оливър и с жест подкани Зий да поднови работата си.

Челси се огледа. Бръснарницата беше чиста и светла. Миришеше на крем за бръснене и кафе — доста приятна комбинация.

— Много приятно място за срещи. Мога да разбера защо идвате тук всяка сутрин.

— В действителност — каза Джордж — ние идваме тук заради спокойствието. Не можем да си го осигурим по-късно през деня. Ние сме заети хора.

Заети хора наистина. Тя се усмихна.

— Тогава няма да ви отнемам много време. Има едно нещо, което бих желала да узная, и тъй като сама не мога да стигна до отговор, помислих си, че вие, джентълмени, ще можете да ми помогнете. Вие сте старейшините на града. Ако някой знае нещо, това би трябвало да сте вие.

— Да знае какво? — попита Емъри.

— Кои са моите родители. Всички знаете, че съм била родена тук. Станах на тридесет и осем миналия вторник.

Джордж ѝ хвърли бърз поглед.

— Не мислех, че сте толкова възрастна.

— За Бога, Джордж — смъмри го Емъри, после каза на Челси: — Е, и?

— И така преди тридесет и осем години някоя жена в този град е родила дете и го е дала за осиновяване. Градът не е толкова голям, че да не се разчуе. Някой знае нещо, но не иска да говори. Доколкото знам, когато хората се страхуват да говорят, означава, че е забъркана някоя важна клечка.

Емъри извади носната си кърпа и си свали очилата.

Джордж пъкна ръце под тирантите си.

Челси ги оглеждаше един след друг. Не можеше да си представи, че Емъри е баща ѝ. Председател на Градското събрание, шеф на пощата, собственик на универсалния магазин — но надут и празен човек. Освен това беше баща на Матю и Монти, още две черни точки в негова вреда.

Не можеше да си представи и Джордж като свой баща. Наистина, той беше бизнесмен, и то не лош, но в него имаше нещо подло. При това беше и развратник.

От тримата Оливър беше най-малко противен, което не подсказваше кой знае колко. Имаше лош нрав и беше инат. Разбираше от гранит, но не и от бизнес. Когато станеше въпрос за жени, мислеше ограничено, а спрямо Дона беше безчувствен. А това, което беше направил на Хънтър, нямаше оправдание. Все пак го беше изпратил в колеж. Беше му купил къща. Беше му дал прилична заплата и се грижеше да не изпитва материални нужди. Ако ставаше въпрос за братя и сестри от един баща, то Челси винаги би предпочела Хънтър и Дона.

— Добре — каза тя на тримата, — нека да опитаме другояче. Хънтър Льв е роден в същия ден като мен. Същият ден, същият град, същата година. Доколкото успях да разбера, бременността на майка му е предизвикала суматоха. Тази на моята майка не е ли?

Емъри бършеше очилата си.

Джордж потупваше корема си в такт с някаква въображаема мелодия.

Зий остъргваше четината от брадата на Оливър.

— Ако друга жена също е била бременна, хората биха забелязали, нали? — подтикваше ги Челси. — Осемстотин души население по това време и никой да не забележи, че две жени са бременни извънбрачно по едно и също време?

Това за извънбрачната връзка беше скорошно заключение. Ако всичко е било наред и родителите ѝ са били женени, раждането ѝ нямаше да бъде така внимателно криета тайна.

Емъри намести очилата на носа си.

Джордж се люлееше на пети.

Оливър мълчеше.

— Две странни случки — опита Челси за последен път. — Едно бебе е грабнато часове след раждането му и никой, *никой* не си спомня, друго е държано скрито пет години, преди някой да разбере за съществуването му. Хората са мислили, че Кейти Лъв ще даде бебето си за осиновяване, но тя изиграва всички. Да не би да е имало размяна на бебета? Защо никой не иска да говори за тези неща?

Мълчание.

В действителност тя не очакваше нещо друго. Емъри, Оливър и Джордж бяха твърда тройка, подкрепяха се един друг във всичко. Не беше толкова наивна да си мисли, че ако се изправи персонално срещу всеки един от тях, резултатът ще бъде по-различен. Тя беше нарушила свещения им утринен ритуал с друга цел.

Затова внимателно разкопча предницата на огромното си яке.

— Господи, тя е донесла бебето си тук! — обади се Емъри.

— Съвременна жена — изсумтя Оливър от бръснарския стол.

Аби, пъхната в една удобна торба на гърдите на Челси, сладко спеше. Челси разкопча двете най-горни копчета на блузата си.

Очите на Джордж се разшириха.

— Какво прави тя? — попита Емъри.

— Не знам — каза Джордж, — но каквото и да е, като гледка е много по-интересно от това, което разправяше преди малко.

Челси откачи наново лъснатия сребърен ключ от фината верижка, с която бе заменила избелялата червена лентичка, вдигна го така, че да се вижда, и пристъпи към двамата до прозореца.

— Някой от вас виждал ли е това преди?

— Без мен — каза Емъри.

— И без мен — каза Джордж.

Тя отиде до бръснарския стол.

— Оливър?

Оливър раздражено отвори едното си око.

— Сега пък какво има?

— Виждал ли си някога този ключ?

— Разбира се. Нолън го показва на картинки из целия град от няколко седмици.

— Самия ключ. Виждал ли си го някога преди?

— Не — каза той и затвори очи.

— Зий?

Зий, който внимателно движеше острия бръснач по гърлото на Оливър, поклати глава.

Тя нагласи пак ключа под блузата си, закопча я и започна да закопчава и якето си, когато стенният часовник удари. Двамата цимбалисти излязоха от малките къщички от двете му страни, удариха цимбалите си четири пъти и се прибраха.

— Чудесен е — каза тя на Зий.

— Децата обичат да го навиват — отговори той със силен акцент.

Тя се приближи до часовника, който беше на височината на очите ѝ, и потърси ключа. Усещаше, че Емъри и Джордж я наблюдават, предполагаше, че същото прави и Оливър. Не видя ключ и прекара ръка по горния капак, след това по долния. Бръкна зад една от къщичките на цимбалистите, обра цялата мръсотия, но беше възнаградена — напипа ключа.

Откачи го от куката му и го сложи на дланта си. Халкичката му представляваше два увити един около друг цимбала, а самият ключ бе назъбен почти като нейния. Вярно, нейният беше сребърен, а този бронзов, но нямаше никакво съмнение, че ако и двата не са изработени от един и същи майстор, са поне от една школа.

Зий беше виждал ключа и преди. Другите може и да не бяха, но той се водеше по тях. Да разпитва повече, сега беше безсмислено. Стигаше ѝ това, че той знаеше, че тя знае.

Със страхопочитание като че ли използваше собствения си ключ, тя го пъкна в отвора отстрани на часовника и го превъртя един, два, три пъти. Извади ключа, полюбува се малко на изработката му, след това внимателно го закачи на куката му зад къщичката на цимбалиста.

Отиде до вратата, хвана дръжката, после се обърна и каза:

— Следващия път ще ви донеса понички. Довиждане.

Джъд и Челси обсъждаха възможностите кои биха могли да бъдат родителите ѝ, но им беше трудно да се концентрират върху този въпрос, защото времето им беше запълнено с работа, с бебето и с отношенията им.

Джъд разбра, че никога не е бил по-щастлив. Болката от смъртта на Лео утихваше, оставаха само спомените за Лео в разцвета на силите

му, а пространството, което той беше заемал толкова много години, беше заето от Челси и бебето.

Джъд обожаваше бебето. Винаги си беше мислил, че един ден ще се радва да има деца, но дори не си бе представял какво удоволствие е това. Отначало отдаваше чувствата си на това, че бе помагал при появата на Аби на бял свят, но седмиците минаваха и той промени мнението си. Да се грижиш за бебе, беше трудна работа. Ако предаността му се дължеше единствено на случилото се през онази снеговита нощ, всичко отдавна щеше да е свършило. А всъщност ставаше точно обратното. Колкото повече растеше Аби, толкова повече той ѝ се радваше. Тя беше красиво дете с нежни черти и кафява коса, отначало като пух, после все по-копринена. Още от първия ден тя спеше добре. От първия ден имаше приятен нрав. Вече го познаваше. Усмиваше се, когато той се приближаваше до креватчето ѝ — не с крива като на Оливър усмивка, както правеше отначало, а с истинска, добра, сладка усмивка. Той знаеше как да я успокои, когато тя беше разтревожена, как да поиграе с нея и да я накара да се засмее. Вече държеше главата си изправена и се оглеждаше. Поглеждаше го винаги, след като хвърлеше поглед към Челси, дори когато имаше и други хора. Това му харесваше. Изпитваше чувството, че е приобщен.

Челси също го караше да се чувства по този начин. Тя го обичаше. Това личеше във всичко, което правеше, и в замяна той ѝ отвърщаше с любов, много по-голяма от тази, която беше изпитвал към друга жена. Веднъж Челси бе определила отношенията им като връзка „тук и сега“. С течение на времето на него му се искаше те да бъдат нещо повече, но точно тук беше дилемата. В края на годината щеше да има промени. Той не знаеше докъде ще доведат тези промени, дали той и Челси ще бъдат заедно или не, и дали, ако стане последното, любовта им ще се запази.

Иронията в цялата тази история беше в това, че сега, когато най-накрая беше свободен да си отиде, той се радваше на работата си в гранитната компания повече от всякога. А и в бизнеса, който беше развила Челси, непрекъснато имаше интересни проблеми. Имаше подробни договори, за които трябваше да се преговаря, повече поръчки за материали, повече нови работници, трябваше да се изработват графици за доставките и за връзките с обществеността. Той прекарваше все по-голяма част от времето си в офиса и беше много

доволен, тъй като Челси и Аби бяха точно над него. Сега вече не той, а Хънтър обикаляше кариерите и наблюдаваше работата.

Освен това Хънтър взеше и Оливър.

— Какви са тия шегички? — попита Хънтър, когато Джъд му предложи да кара Оливър.

— Говоря сериозно. Аз съм в града. Най-умното е ти да го караш по кариерите. За мен е лудост да изминавам целия този път, за да го вземам, след като ти можеш да го правиш за половината време.

— Той няма да ме иска.

— Няма да има друг избор.

Отношенията им не бяха леки. До Джъд достигаха разкази за свадите между двамата, някои от тях за такива дребни неща, че бяха направо смешни. Но той прецени, че просто за да не се избият, все ще намерят някакъв компромис.

Надяваше се поне мъничко да започнат да се уважават. Оливър си знаеше гранита, Хънтър — хората. Всеки имаше какво да предложи на другия. Трябваше само малък компромис. За жалост компромиси не се правеха нито от едната, нито от другата страна.

Хънтър имаше повече основания. Беше убеден, че Оливър е негов баща и се тревожеше, че той няма да го признае. Напоследък се тревожеше дори повече, ако се вярваше на това какво разправял при Крокър.

Преди Джъд също седеше при Крокър и слушаше как пийналият Хънтър сипе заплахи и обвинения, но откакто беше с Челси, рядко минаваше оттам повече от веднъж или два пъти седмично, и то само за да се види с приятели и да провери екипа си.

Крокър знаеше къде може да го намери и една нощ в средата на април наистина го намери. Джъд току-що беше донесъл бебето на Челси за последното кърмене — най-спокойното и най-задушевното, той най-много го обичаше — когато телефонът иззвъня. След двадесет минути Джъд влезе в сепарето при Хънтър.

— Имал си някакъв малък проблем.

Май не беше толкова малък, ако сметените накуп строшени стъкла означаваха нещо.

Хънтър, втренчен в халбата си с бира, едва вдигна поглед. Очите му блестяха.

— Не съм виновен аз — каза той и пак наведе очи.

Джъд махна с ръка да му донесат бира.

— Ами кой?

— Фликет.

Според Крокър Нед Фликет се беше прибрал у тях с разбит нос, Джаспър Камбъл с пукнато ребро, Джони Джоунс с разцепена устна. Хънтър имаше синина на едната скула, но това беше всичко.

— Копеле мръсно! — измърмори Хънтър. — Бил съм се натягал на стареца. Мамка му!

Джъд се облегна на стола. Нед Фликет сигурно си беше пийнал доста. Трезвен никога не би го казал.

— Ще му се натягам аз — продължи да мърмори Хънтър. Пиянските му скандали винаги свършваха така. Щом натрупаният му гняв се излееше в раздаване на юмруци и трошене на мебели, той ставаше безопасен. — Какво ще му се натягам! Работата си е мое рож-ж-жено право.

Джъд кимна на Крокър, който му донесе бирата, и отпи здрава глътка.

— Обаче т-той не го казва, ами само ме дебне. Само дебне да с-сбъркам нещо. И аз т-трябва да съм най-добрият в тия скапани кариери — той се умисли за минутка. — Н-някой ден ще вдигна във въздуха всичко. Всички ще ги вдигна във въздуха.

Джъд беше чувал това и преди. Една от любимите заплахи на Хънтър.

— Мога да го направя — измърмори Хънтър. — Стиска ми. Знам точно къде да го сложа. Кво ще каже старецът за това, а? — затвори едното си око, после отново го отвори. — Май ще каже това, дето го казва винаги — и Хънтър високо заповтаря думите на Оливър. Джъд ги знаеше наизуст. — Не те бива, Хънтър Лъв. Нямах никакъв мозък. Изобщо не знам защо те държа тук — сниши глас до съучастнически шепот и се наведе към Джъд. — Държи ме заради мама. Тикнал я в една барака, дал ѝ музика и я зарязал.

Джъд знаеше за любовта на Хънтър към музиката. Знаеше откъде беше дошла тя. Стана му неудобно като видя, че очите на Хънтър се пълнят със сълзи. Беше виждал много мъже да плачат в пияно състояние, но никога Хънтър.

— Тя я загуби. Това разби сърцето ѝ.

Джъд се намръщи.

— Кого е загубила?

— Тя плачеше за тва по цяла нощ и когато не я слушах. Щяла да ни с-смени, само ч-че било много късно.

Джъд се сети за теорията на Челси, според която Кейти се била договорила с друга жена да дадат нейното дете за осиновяване, така че Кейти да запази своето. Беше му се сторила нелепа, но сега не беше сигурен.

— Кого е искала да смени? — попита той, но Хънтър вече беше в свой собствен свят.

— Тя все плачеше за тва, когат имах рожден ден. Тогава най-често се с-сещаше. Две. Две. Винаги две свещички. И аз тряшаше да ги духам. Не исках. Мразех я. Но го праех, щото иначе тряшаше да ходя в дупката — той вдигна поглед към Джъд. — Казвал ли съм ти за дупката?

Джъд усети как го побиват студени тръпки.

— Казвал си ми.

— З-за дупката не съм.

— Казвал си ми.

— По-лошо от килера. Тъмна и дълга и с-само мръсотия. Там тряа да са се крили стотици бегълци. Винаги съм си мислел, че има кости, ама така и не намерих — от устата му пръсна слюнка. — Не мжах да намеря, щото не виждах нищо в тъмното. Мно-о-го тъмно. И дълго. Много, мно-о-го дълго.

Гледаше неподвижно бирата си. Джъд знаеше, че след още една-две глътки ще оклюма и той ще трябва да го заведе у тях.

Хънтър го погледна.

— Ти н-някога искал ли си сестра?

Джъд сви рамене.

— Никога не съм се замислял над това.

— Тя б-би била добра сестра.

— Коя?

— Ч-Челс-си.

Джъд се изкикоти. Последното, което би искал, беше Челси да му е сестра.

Хънтър размаха пръст.

— Ааа, без мръсни мисли. Срамота!

— Е, сега е вечер. Тъкмо им е време.

— Бебето е д-досуц като нея.

Джъд виждаше приликите — светлата нежна кожа, раздалечените очи — но все повече и повече виждаше Аби като Аби и никой друг. На три месеца тя вече беше личност.

Дори Челси, която беше расла самичка и много държеше някой да ѝ прилича, беше съгласна с него.

Ръката на Хънтър вече не го слушаше. Пръстът му спря първо на бузата, после се плъзна надолу по челюстта, докато улучи брадичката.

— Ето тук. Същата е като нея тук.

— В брадичката?

Това беше последното място, в което би намерил прилика.

Хънтър кимна. Очите му се затвориха, после отново се отвориха, но едва-едва. Той уморено каза:

— Имам снимки.

Джъд допи бирата си и остави чашата настрана. После се наведе, хвана Хънтър за ръката и му помогна да стане:

— Разбира се, че имаш.

Подбутна го да тръгват, без да го пуска.

— Мислиш, че съм п-п-п-иян, а? — каза Хънтър.

— Така изглежда.

— Ще ти ги покажа — обеща Хънтър, но така и не изпълни обещанието си, защото докато стигнат къщата му, беше заспал, а когато сутринта се събуди, събитията от предишната нощ плуваха в мътна бирена мъгла.

Дойде май и във въздуха заедно с уханието на цветята в парка се носеше още нещо. Тъй като почти целият град беше свързан с „Плъм Гранит“, всички знаеха, че съдбата на компанията ще се реши след малко повече от месец. Всички знаеха за договора между Челси и Оливър. Но всички знаеха и че на работа току-що са наети още десет души. Навесът за рязане и полиране вече работеше денонощно. Работата в каменоломните беше толкова оживена, че гранитният прах сякаш никога не улягаше.

Отношенията на Челси с местните жители бяха странни — от една страна, приятелско съперничество, от друга — близки връзки. Джъд беше местен и въпреки това живееше с нея. Хънтър беше местен

и въпреки това беше чест гост в Боулдърбрук. Уендъл Хоуви беше неин горещ привърженик, както и всичките му приятели, а ако опреше до гласуване, въпреки че техните съпрузи се губеха по цял ден из кариерите, жените от Кътърс Корнър биха избрали за градски първенец Челси.

Тя не възнамеряваше да се посвети на политическата кариера, но изключително много се радваше да бъде част от Ноч. Когато караше по улицата, хората ѝ махаха. Когато минаваше пеша, я поздравяваха приятелски от вратите на къщите си. Тя вкусваше от очарованието на Ноч по най-пълния възможен начин и — съвсем без връзка с нейните чувства спрямо Джъд — не можеше да си представи да напусне този град и никога да не се върне. Обичаше земята му, въздуха, хората. Дори харесваше патриархалността — сега по-скоро би я нарекла традиция, още повече че жителите на Норич Ноч като цяло бяха учудващо съвременни. Беше ѝ хубаво сред тях.

Денят беше ясен и слънчев и през почивката Челси изведе Аби с количката в градския парк. Аби размахваше крачетата и ръчички и се оглеждаше с широко отворени очи. Още няколко майки бяха излезли с децата си и повикаха Челси при тях на една слънчева пейка.

Ако Сидра я видеше как се грее на слънце с доволна усмивка, щеше да нарече това знак, че най-сетне е намерила своето тихо пристанище. Челси не беше чак толкова сигурна в това, но когато Маргарет се появи тичешком и каза, че се е обадил Хънтър, спокойно остави Аби на една от майките.

Маргарет заместваше Фърн, която беше отишла да види сестра си в Западна Вирджиния. Хънтър се обадил Челси веднага да отиде при него в Хъкинс Ревън — парцел земя, който „Плъм Гранит“ възнамеряваше да купи.

Лиз Уилис, жената, която остана да наглежда Аби, беше снаха на съдържателя на хана. Челси се беше запознала с нея, още когато дойде за първи път в Ноч, но станаха приятелки чак когато се роди Аби. Детето на Лиз вече бе проходило и се препъваше из тревата, така че тя твърдеше, че било истинско удоволствие да гледаш бебе в количка. Аби току-що беше нахранена и вече заспиваше, и Челси реши, че за двадесет минути спокойно ще стигне до Хъкинс Ревън и ще се върне.

Караше с отворени прозорци. От радиото се носеше софтрок. Джъд обичаше софтрок. Аби също, или поне Челси си мислеше, че е така, защото се смееше, когато хващаше ръцете и я учеше да пляска. Нямаше значение, че пляскането не беше в такт с музиката или че когато Челси пееше, Аби си гукеше нещо съвсем друго. Детето май се беше метнало на нея и нямаше никакъв слух, но дори да беше така, това съвсем не разваляше удоволствието ѝ.

Сега Челси пееше. Денят беше чудесен. И настроението ѝ беше чудесно.

Караше нагоре по тесния лъкатушещ път към Ревън, но мястото беше пусто. Челси подкара обратно, мина по главния път, да не би Хънтър да я чака другаде, но не видя и следа нито от кавасакито, нито от сиво-белия камион на „Плъм Гранит“.

Реши, че е разбрала погрешно съобщението на Маргарет и подкара към Пикуот, най-близката каменоломна, за да се обади по телефона в града.

Отвърна ѝ гласът на Фърн, записан на телефонния секретар:

— Говорите с компанията „Плъм Гранит“. В момента никой не може...

Странно. Челси за миг сложи ръце на хълбоците си и се намръщи, после излезе от ламаринената барака и потърси майстора, но той не беше виждал Хънтър от сутринта.

Тя си погледна часовника, качи се в колата и подкара към Мое Ридж. Джъд беше там. Ако някой знаеше какво става, то това беше той.

Намери го и му каза за съобщението на Маргарет.

Той обърса челото си, но вместо да обърше потта, само се изцапа.

— Хънтър беше тук допреди малко, но му се обадиха и замина. Не ми каза, че ще ходи в Ревън.

— Странно — зачуди се Челси. — Сигурна съм, че Маргарет каза точно така. Може би тя нещо се е объркала.

Като остави Джъд да наглежда работата вместо Хънтър, тя подкара обратно към града. Паркира зад офиса и отиде да вземе Аби. Лиз беше точно там, където Челси я беше оставила, но количката на Аби не се виждаше никъде:

— Хънтър току-що беше тук — учуди се Лиз. — Каза, че си му поръчала да закара Аби при теб в Боулдърбрук.

Побиха я тръпки.

— Не съм говорила с него. Не можах да го намеря.

Лиз се намръщи озадачено и се обърна към другите майки, за да потвърдят думите ѝ.

— Беше с колата на Джъд. Сложи бебето на седалката, сгъна количката и потегли — тя също се разтревожи. — Изобщо не помислих, че не бива да му давам Аби. Вие сте толкова близки.

Челси се насили да се усмихне.

— Няма проблеми, Лиз. Сигурна съм, че има някакво обяснение. Ще отида до вкъщи да видя какво е намислил Хънтър.

Струваше ѝ се, че никога няма да стигне до Боулдърбрук. Ставаше въпрос за Аби и тя не искаше да ѝ се случат странни неща. Не я интересуваше Хънтър. Ако беше решил да се шегува по този начин, щеше да си изпати.

Блейзърът го нямаше пред врата. Тя изтича вътре, надникна в стаите, изтърча пак навън и обиколи къщата. Колата я нямаше. Хънтър го нямаше. Аби я нямаше.

Челси пак се втурна в къщата и телефонира на Джъд в Мое Ридж. Опита се да говори бавно и спокойно и му обясни какво се е случило. Накрая обаче не издържа и почти изхлипа:

— Искам да знам къде е завел дъщеря ми!

Джъд изруга, макар че иначе беше спокоен.

— Не се тревожи. Аби е добре. Хънтър няма да позволи да ѝ се случи нищо лошо.

— Къде я е завел? — попита Челси.

Чувстваше се като че ли внезапно са откъснали нещо от нея и колкото и да си повтаряше, че това е то майчинството, че ще има много случаи, когато няма да знае къде е Аби, че е по-добре да попретръпне малко — нищо не помагаше. Аби беше бебе. Тя беше напълно безпомощна, уязвима. Скоро щеше да поиска да яде. Усети как млякото напирва в гърдите ѝ.

— Ти стой там — нареди Джъд. — Мърфи ще провери по кариерите. Аз ще отида до Хънтър...

— Аз ще ида — прекъсна го Челси. — Ще му оставя бележка тук, ако дойде, но не мога да стоя и да чакам.

— Аз ще звънна на няколко места. Ако не ги намериш у Хънтър, върни се. При теб съм след половин час.

Челси изхвъркна през вратата. Профуча по пътя към Хънтърови, после обратно към къщи. В Боулдърбрук беше тихо. Тя мушна ръце под мишниците си — и за да спре притока на мляко, и за да се поуспокои — и излезе на верандата. Беше забравила за слънцето, за уханието на пролет из въздуха и за неспирните песни на птиците.

Тя искаше Аби.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Вместо да кърми Аби, Челси паникьосана крачеше из Боулдърбрук. Дъжд вече беше дошъл и звънеше по телефона — търсеше Хънтър навсякъде. Нолън и помощникът му обикаляха пътищата.

Малко след един часа пристигна Дона.

— Ще я намерят — каза тя със знаци. — Хънтър никога няма да позволи да ѝ се случи нещо лошо. Той също я обича.

— И аз мислех така — каза Челси с треперещ глас, — но в цялата тази работа няма никакъв смисъл. Той знае, че я кърмя. Сигурно вече е прегладняла. Сигурно е мокра до уши. Сигурно *пици*. Защо не я е довел досега? Защо изобщо я е взел? И защо с блейзъра? Щеше да бъде в стила му да я вземе на разходка с мотора — само че той е на Мое Ридж и освен това няма как да я завърже за гърба си, а мрази да я държи на ръце. Как може такова нещо! — тя спря за секунда да си поеме дъх. — Ами ако катастрофират!

Точно с тази възможност се занимаваше полицията на пътищата.

— Ще дойдат — решително я успокои Дона.

Челси беше поразена от новата сила у Дона. Тя сигурно се беше натрупала от отдавна, по съвсем мъничко, на такива малки частици, че досега бяха останали незабелязани. Хрисимата жена, която се въртеше на пета под командите на Матю, беше изчезнала. Сега Дона стоеше поизправена, беше облечена по-модерно, къдравата ѝ коса беше пусната свободно и въпреки че в погледа ѝ все още проблясваше уплахата на подгонено животно, Челси просто се радваше за нея.

— Как се измъкна от магазина? — попита тя малко по-спокойно.

Дона се засмя и заръкомаха. В жестовете ѝ определено имаше жив ритъм и дори смях.

— Казах на Матю, че излизам.

— Той не ти ли забрани?

— Въпреки всичко излязох.

— Ще се ядоса.

— Не ме интересува. Искам да съм тук с теб.

Челси беше благодарна все повече и повече, тъй като времето минаваше, а нямаше никаква вест за Хънтър или Аби. Към четири следобед половината град беше излязъл да ги търси. Работниците от каменоломната бяха пуснати по-рано, за да помогнат, жените им също излязоха да търсят. Челси стоеше до телефона да не би Хънтър да реши да ѝ се обади.

Никой не нарече случилото се отвличане на дете. Никой не искаше да повярва, че Хънтър е способен на това.

Но времето минаваше и съмненията се увеличаваха. Нолън, който се беше върнал, за да умува с Челси и Джъд, не можеше да ги пренебрегне.

— Не може да е направил такова нещо — настоя той. Седяха в кухнята заедно с Дона, по-далеч от тълпата доброжелателно настроени приятели в дневната. — Но не ме разбирайте погрешно. Много харесвам Хънтър, но е факт, че той липсва, липсва и бебето ти.

— Това не означава, че е искал да ѝ направи нещо лошо — възрази Челси. Пръстите ѝ бяха сплетени с пръстите на Джъд. Тя черпеше от него някаква мълчалива сила. — Сигурно е просто някакво недоразумение.

Нолън тутакси оспори предположението ѝ.

— На пътя насмалко не те прегазва камион на компанията — той по цял ден кара камиони на компанията. Телефонният ти кабел е прерязан — той работи с кабели и носи приблизително дванадесети номер ботуши. Сребърният ти ключ е откраднат без признаци за взлом или нахлуване — той има ключ от къщата ти. Плевнята ти е изпепелена — той е експерт по пожарите.

— Не. Запалил е само един — тя погледна умолително Джъд. — Няма мотив. Няма логична причина да се обади на Маргарет и да ме прати за зелен хайвер. Няма логична причина да похити Аби. Нещо не е наред — после се обърна към Нолън. — Какво казва Маргарет?

— Засега нищо. Няма я. Отишла е в Питърбъро на гости при приятели. Ще се върне след два-три часа, поне така каза Оливър.

Челси изпъшка. Не искаше да чака още дори час.

— Нещо се е случило. Знам, че е така. Няма логична причина Хънтър да изчезне с Аби.

Нолън обаче знаеше една причина.

— Разправят, че в тази фамилия лудостта била вродена.

Дона отчаяно размаха ръце, а Челси извика:

— Хънтър не е луд!

— Чувал е детски гласове в тази къща.

— Въобразил си е! Тези деца са били другарите му в игрите.

Хората от града са повярвали на историите на едно петгодишно дете и са ги превърнали в реалност. Той просто не го е отрекъл.

Почти разплакана, тя се обърна към Джъд:

— Къде са?

Той нежно погали страните ѝ и каза:

— Ще си дойдат.

— Искам я.

— Знам.

— Ако нещо се случи, ще умра.

— Ще си дойдат.

— Ще умра, Джъд. Тя е всичко за мен.

Очите му бяха тъмни и разтревожени. Тя би желала той да се престори на спокоен заради нея, но пък нали не ѝ каза нищо за чувствата си към Аби. Беше объркан също като нея.

— Защо не се обажда? Знае, че съм паникьосана. Какви са тия идиотщини?

Тя притисна гърдите си с едната си ръка — бяха тежки и я боляха — и зарови другата в косата си. Вече часове се измъчваше да си спомни дали Хънтър не бе казал нещо, като се видяха рано тази сутрин, да не би тя да му е казала нещо. Не го беше обидила с нищо. Не си спомняше да се е ядосал. Погаждаха се добре. Не можеше да се сети за нито една логична причина, поради която да е излъгал Маргарет, после Лиз Уилис и после да е изчезнал с Аби.

— Това момче не е добро — обяви Оливър от вратата.

Челси зяпна.

— О, я стига!

— Направих всичко възможно да му помогна. Бог вижда. Дадох му толкова, колкото би могъл да му даде всеки мъж на моето място.

Търпението ѝ се изчерпи и тя се нахвърли срещу него.

— А може би той е искал обич. Или окуражаване. Може би е искал да знае със сигурност кой е!

И му обърна гръб. Джъд се пресегна да я задържи, но Челси не можеше да понася самовлюбените реторики на Оливър.

— Трябва да се поразходя малко — възкликна тя и ядосано пое дъх.

Излезе, мина през всекидневната, качи се по стълбите, после обиколи всички стаи на втория етаж. Не спираше да си мисли, че ще отвори някоя врата и ще намери Хънтър и Аби да си играят. Детската стая беше ужасяващо празна. Останалите също. Тя дори погледна в тайния коридор, който излизаше зад камината във всекидневната, но всичко беше празно и тихо. Съвсем естествено. Ако Аби беше някъде из къщата, отдавна вече щеше шумно да извести за присъствието си.

Но Челси трябваше да направи нещо. Не можеше да стои безучастно, след като бебето ѝ беше гладно, подмокрено, уморено и по всяка вероятност наранено или в опасност. Знаеше, че е глупаво, но провери и второто скривалище, което ѝ бе показал Хънтър — стаичката зад кухненския килер. И тя беше празна, както и проходът зад камината. Тогава Челси слезе в мазето, светна лампите и отвори тайната врата, която водеше към подземния тунел. Доколкото можеше да види, и той беше празен — празен, тъмен, потискащ.

С безпомощен вик тя седна на прага и закри очи с ръце.

— Къде си, миличко? Къде си?

Гласът ѝ отекна в тунела, почти заглъхна, но вместо да изчезне съвсем, продължи да се чува. Тя вдигна глава и се взря в тъмнината. Чуваха се гласове! Чуваше ги. Сигурна беше.

С разтуптяно сърце Челси се изправи. Гласове! Не нейното ехо. Други гласове. Вмъкна се в тунела. Чуваха се два гласа — един висок и един нисък, един женски и един мъжки. Тя лазеше на четири крака. Гласовете бяха приглушени, но дори разстоянието, от което идваха, не можеше да прикрие омразата между говорещите.

— Какво очакваше, по дяволите?

— Нямахте как да знам...

— ... тунел, за Бога! Значи нарочно са го затрупали...

— ... трябваше да има изход...

— ... смахната дъртачка...

— ... не съм виновна...

— ... през цялото време си се навъртала тук...

Челси трепереше, неспособна да продължи, неспособна да се върне, парализирана от гласовете. Внезапно се чу друг звук. Плач. Бебешки плач. Аби! Тя би разпознала плача на Аби навсякъде.

Тя бързо запълзя назад, блъскаше се в стените на тунела. Стигна изхода, изправи се и хукна нагоре. Викаше Джъд и ето — той се появи, още преди да е излязла от мазето. Челси го сграбчи за ръцете и го помъкна надолу.

— Има гласове, Джъд! Чух гласове!

Той слезе само едно стъпало — колкото да я прегърне.

— Няма никакви гласове, Челс. Хънтър си е въобразявал.

Тя се изплъзна от прегръдката му, улови го отново за ръката и го задърпа.

— Чух ги! И ти ще ги чуеш! Ела! — дърпаше ръката му така силно, че той или трябваше да тръгне с нея, или да падне по стълбите. — Не са в тунела, но се чуват отнякъде — продължи да го дърпа безмилостно. — Чух Аби да плаче. Тя беше. Знам го! — спря да го дърпа, чак когато стигнаха до вратата. — Пъхай се!

— Челси...

Тя пролази по мръсния под пред него, после седна, обви колене с ръце и се заслуша.

— Недей, скъпа — примоли се Джъд, но я последва. Тя знаеше, че ще го направи.

— Седни — прошепна тя и притисна ръката му до сърцето си. — Слушай!

Плачът на бебето беше далечен, безкрайно далечен. Разкъсваше сърцето ѝ. Тя прехапа устни, за да не се разплаче.

— Махай се! — извика далечният мъжки глас. — Не я пипай!

Отговорът на жената заглуши плача на Аби.

— Не мислех, че ще стане така!

— Аз ще се погрижа за нея. Ти стой там, по-далечко. Не се приближавай!

Бебето спря да плаче. Челси пое дъх.

— Не мислех, че ще стане така!

— Да. Мислила си, че само аз и бебето ще сме тука.

— Щяхте да се оправите чудесно. Сложих ви всичко, което ви трябва, за да оцелеете.

— Но нали щеше да ни заключиш. Ти си куку! Кой в града би повярвал, че аз ще отвлека бебето и ще се изолираме от света? Как мога физически да го направя? Как мога да поискам откуп, ако съм под ключ тук?

— Не мислех, че ще стане така.

Джъд се обърна към Челси. Цял трепереше от вълнение.

— Хънтър и *Маргарет*?

— Но къде са?

Той вдигна ръцете ѝ до устните си и в мрака притисна кокалчетата ѝ до зъбите си. Отдалечените гласове продължаваха да се чуват.

— Как ще ни намерят? — попита Маргарет малко уплашено.

— Дяволски добър въпрос — отговори Хънтър. — Още повече като си прикрила следите си. Добре си се справила, признавам. Лъжеш Челси, лъжеш и мен и ние се хващаме, защото никой не подозира, че си способна на това. И откъде си научила за този тунел?

— От старите вестници.

— А откъде взе револвера, по дяволите?

— Не исках да направя нищо лошо.

— Нищо лошо ли? Какви ги *дрънкаш*, дъртачко? Отвлечането да не е добро? Отвлечаш двама души, натикваш ги в тоя тунел и той се срутва.

„Той се срутва.“ Тунелът се срутил. Те бяха живи, но в капан. Кой ли тунел имаше предвид Хънтър? Имаше три тайни прохода. Само три. Челси изхленчи, но Джъд стисна ръцете ѝ по-здраво и я спря. Тя благослови болката.

— Нали съм донесла запаси — опита да се защити Маргарет.

Гласът на Хънтър беше изпълнен с презрение.

— Бебешка храна и памперс. Няма да ни свършат работа без кислород, защото скоро ще имаме нужда точно от това.

— Боже! — ахна Джъд, после още по-високо: — Боже!

Челси неистово погледна нагоре и настрани.

— Но къде са те?

Джъд тръгна да излиза от тунела. Задържа я след себе си и развълнувано каза:

— Помниш ли последния път, когато беше пиян? Когато трябваше да го прибера от Крокър? Тогава ми говореше за Кейти Льв,

за това как го пъхала в някаква дупка.

— Не дупка. Килер.

— Той каза дупка. Каза, че била тъмна, дълга и пълна с мръсотия. Има още един тунел. Щом Кейти Лъв го е навирала там, значи е излизал в старата барака.

— Но бараката е изгоряла! — викна Челси.

— Да. Но не и основите — каза Джъд, хукна нагоре по стълбите, после спря, обърна се и сграбчи Челси за раменете. — Стой тук. Ще събера хора, а Нолън ще докара оборудване. Първата ни работа е да им пуснем кислород. После ще укрепим тунела и ще започнем да копаем.

— От къде?

— Не знам, докато не видим как изглежда другият край. Ти ще стоиш тук, нали? Искам да си в безопасност.

— Аз искам Аби да е в безопасност! — извика Челси. Изведнъж си представи червеи, стари кокали и мръсотия по най-сладкото малко бебе на света.

— Тя ще е в безопасност — я убеди Джъд. — Знаем къде е. Знаем, че има храна. Знаем, че Хънтър е при нея. Ще ги извадим.

Той я целуна по устата, потупа я по гърба и затича нагоре през две, през три стъпала.

Челси се върна в тунела, клекна и се заслуша.

— Знам защо ме мразиш — казваше Хънтър. — Ти винаги си искала да имаш син и не си могла.

— Пометнах си момчетата! Просто не оживяха!

— И тогава Кейти ме е родила и аз оживях, а това те е подлудило.

— Той каза, че е уредил нещата! Каза, че тя ще даде бебето, само че не е знаел, че сте били две! Тя е дала едното, момичето, и е задържала теб!

Сърцето на Челси замря и тя го притисна с ръка. То отново заби, този път два пъти по-бързо.

Чу се неясно мърморене, после настъпи тишина. Тя сложи ръце на ушите си — за миг ѝ мина абсурдната мисъл, че е оглушала. После чу някакъв звук, но той не беше на далечен глас, а на движение на човек зад нея.

Подскочи, обърна се и веднага разпозна очертания в светлината на мазето строен силует и разрошената коса на Оливър. Той мина през

тунела, изсумтя и се отпусна на мръсната стена само на педя от нея.

— Чу ли какво каза тя? — попита Челси с висок треперещ глас.

— Чух — каза той.

— Вярно ли е?

— Предполагам.

Тя притисна още по-силно сърцето си, за да забави ритъма му. То подскачаше бясно като мислите ѝ. Челси се опита да осъзнае това, което беше чула.

Кейти Лъв е имала две бебета?

— Никой не го разбра. Акушерката излезе с първото, второто е родила съвсем сама. След пет години намерихме Хънтър на пътя и Кейти мъртва, открихме дневника ѝ и картините, които е нарисувала, и разбрахме.

— Кой разбра?

— Аз. Моят адвокат. Акушерката. Знаехме, че има момиче, което е родено и дадено за осиновяване, защото го видяхме. После видяхме Хънтър и разбрахме, че са били близнаци.

Близнаци. Тя и Хънтър. Челси се разплака.

— Маргарет се съсипа — продължи Оливър. — Бременността на Кейти Лъв беше голям удар за нея. Тя си мислеше, че ще се свърши с раждането. После се появи Хънтър и аз не можех да го пренебрегна, нали беше мое момче, но не можех да го кажа на хората открито, това щеше да я убие. Оттогава тя не е същата. Опитах се да ѝ помогна да се възстанови, но това като че ли не даде резултат. Кълна се, никога не съм си мислил, че ще направи нещо подобно.

Челси плачеше тихо и, стиснала здраво прасците си, се люлееше напред-назад.

— Още щом се обади по телефона, за да се видиш с мен, разбрах коя си — каза Оливър. — Знаех, че си взета от семейство на име Кейн и че са те нарекли Челси. Не са много хората по света, които носят това име, както и тези, които намират пътя до Норич Ноч. А щом те видях, бях съвсем сигурен. Имаш същото лице. Носът е малко издаден, както и брадичката, но очите и устата са същите.

Челси си спомни първото си идване в града и се зачуди дали са я разпознали на улицата.

— Защо *другите* не видяха приликата?

— Те не гледаха като мен — той изсумтя недоволно. — Не знам защо Кейти въобще се беше омъжила за този простак Хенри Льв. Докато бяха заедно, той не направи нищо за нея. Сама ѝ беше много по-добре.

— Много по-добре? — извика Челси съкрушено. — Ти си ѝ направил бебе, после си я изоставил. Допуснал си хората от града да я отхвърлят.

— Нямах друг избор. Въобще нямах друг избор. Обичах Кейти, но Маргарет беше моя съпруга. Трябваше да мисля за нея и за дъщерите си.

— И положението си в града.

— И за това, и недей да се подиграваш, госпожичке, защото тези неща имат значение.

— Но като си знаел коя съм аз, защо допусна да дойда тук? Защо допусна да се намеся в компанията?

— Пак нямах избор. Компанията беше пред фалит. Никой друг не предлагаше помощ да я възстановим.

— О, боже! — въздъхна Челси.

Тя затисна слепоочията си с юмруци. Твърде много и твърде бързо ѝ бяха дошли някои неща. Чу рев през мръсната стена — разкъсващ сърцето звук — и изплака в отговор. В същото време откъм мазето се чуха гласове и тропот. Нолън и неговите хора бяха пристигнали.

— Махай се оттук, Оливър — нареди Нолън и ѝ протегна ръка. — Хайде, Челси. Трябва да пробием дупки да влезе въздух. Дждъд е на другия край. Започват с лопати.

Челси взе ръката му и излезе на светло в мазето. Избърса сълзите от бузите си и временно отхвърли настрана всичко, което току-що беше научила. Единственото, което имаше значение сега, беше да се спаси бебето ѝ. И Хънтър. Нейният брат близък. Очите ѝ пак се напълниха със сълзи и тя каза разтревожено:

— Единият край на тунела вече се е срутил. Какво ще стане, ако всичко падне?

— Няма. Щом прокараме тръба с въздух, Хънтър и бебето ще дойдат отсам, а онези отатък ще скъсяват тунела, докато копаят. Довери им се, Челси. Те знаят какво правят.

Джъд със сигурност знаеше. И не би допуснал да се случи нещо на бебето. Челси предполагаше, че би пожертвал първо себе си — не че тази мисъл ѝ носеше облекчение. Ако нещо му се случеше, тя щеше да умре, както щеше да умре, ако нещо се случеше на Аби.

Да, обичаше го. Не беше дошла да търси любов, когато пристигна в Ноч, но я намери у Джъд. В началото беше потиснала чувствата си и ги бе свела само до сексуална връзка, но сега имаше толкова много повече неща. Тя харесваше как той ръководи работниците, как се отнася с клиентите, как държи Аби в свитата си ръка и пъха с лъжица в устата ѝ ябълковото пюре, как нощем лежи до нея и диша в косите ѝ. Джъд Стрийтър не беше празен човек. Беше компетентен и интелигентен, чувствителен и мил. Той беше всичко, което тя искаше да бъде един мъж. Всичко.

Една ръка я обгърна. Беше Дона, мъчеше се да я утеши. Дона, която Челси беше харесала още отначало, Дона, сестрата, която винаги беше искала, но не бе знаела, че има, Дона, която като Джъд беше скъпоценна находка.

Те стояха една до друга, загледани в тунела. След малко Нолън се присъедини към тях и Челси попита:

— Те знаят ли, че сме тук?

— Хънтър знае. Маргарет само бръщолеви несвързано. Той се опитва да я накара да млъкне. — Нолън съчувстващо погали Дона по врата. — Мисля, че се е побъркала.

Дона улови ръката му и с изпълнен с вълнение глас каза:

— Тя има нужда от помощ. От много време има нужда от помощ.

Внезапно на Челси започнаха да ѝ се изясняват много неща. Вероятно Маргарет ѝ беше звъняла късно през нощта. И сигурно тя беше подпалила плевнята. Тя караше камион на компанията и имаше свободен достъп до него, без дори да ходи до Мое Ридж. По същия начин имаше достъп и до ботушите на Оливър — дванадесети номер, и до инструментите, с които бяха прерязани телефонните кабели, а Челси подозираше, че знае и как да ги прекъсне.

Маргарет беше желязна, когато опреше до омраза.

После я порази една неочаквана мисъл.

— Чаят ми! Тя е сложила нещо в чая ми. Бутна го, после ми даде нова чаша. Сигурно е сложила нещо в нея. Затова ми беше толкова зле

— стъписа се. Но тогава бях бременна. Бебето можеше да пострада. Как е *могла*?

Могла е. Водили са я демони, вероятно вилнеели в нея от години насам. Но от това на Челси не ѝ ставаше по-леко, особено като се имаше предвид сегашното тежко положение.

— Защо се бавят толкова?

— Пробиват внимателно. Тук земята е здрава, но като се има предвид какво е станало на другия край, не искат да рискуват.

— Колко трябва да пробият?

— Пет, може би шест стъпки.

— Как мислиш, двата тунела били ли са свързани?

— Сигурно. Робите бегълци са бягали от закона. Трябвало е да имат начин да напуснат къщата, без да ги хванат. И сигурно са минавали под земята оттук до бараката, а после са изчезвали в гората.

След няколко минути от тунела се чу вик — тръбата беше прокарана. Мисълта, че Хънтър и Аби няма да се задушат, я поуспокои, но тя отчаяно искаше да знае какво става и разтреперана се вмъкна в тунела, разблъсквайки работниците, които вече излизаха. Стигна дъното, вече осветено от силен фенер, и извика в тръбата:

— Хънтър?

— Чувам те — извика Хънтър в отговор. — Тя е добре, Челси. Добре е. Не е много по готовите храни, но като огладнее достатъчно, няма къде да иде. Сега спи на рамото ми.

Челси не знаеше дали да плаче, дали да се смее. Затова стисна очи и направи и двете.

Нолън се промуши покрай нея и викна на Хънтър:

— Как е Маргарет?

Гласът на Хънтър стана по-груб.

— Тук е, до нас. Господи, тя се опита да ме замеси в отвличане. Какво пък толкова ѝ преча? Глупав план, но тя изглежда е решила, че градът ще си помисли най-лошото за мен. Мислила си е, че ще ме тикнат в затвора, а Челси така ще се разстрои, че ще се разкара в Балтимор завинаги.

Челси се наведе към тръбата.

— Защо не ми *каза*, Хънтър? Ти знаеше за мен... за нас от доста време, нали?

Толкова неща ѝ се изясниха — защо беше изчезнал, след като беше видял шофьорската ѝ книжка, защо ѝ бе показал рисунките на Кейти, защо бе идвал в Боулдърбрук така често, особено след раждането на Аби. И ключа — тя се питаше какво е това, което знае за ключа и не го казва.

И тъкмо пак да го попита, той извика:

— Чувам удари в другия край.

— Стой, където си! — викна ѝ Нолън. — И внимавай! Чакай!

Челси обаче не можеше да чака, поне не тук. Ръцете я сърбяха да подържи Аби. Искаше да го направи в мига, в който бебето видеше светлина.

Навън вече се свечеряваше. Двете с Дона изтичаха зад къщата, минаха покрай мястото, където беше старата плевня, после пресякоха боровата горичка и продължиха през ливадата към струпаните мъже и коли. Старата барака беше изгоряла до основи и се виждаше голяма шахта, стеснена в единия край като тунел. Бяха запалили и прожектор, но Челси не можеше да види нищо.

Тя скочи долу, но Мърфи я спря на входа на тунела.

— Опасно е! Не го притеснявай излишно.

— Искам да я видя — примоли се Челси.

— Ще я изнесе по-бързо, ако не го разсейваш.

И тя зачака. Хапеше устни, после нокътя на палеца си. Наведе се да види какво става, после отстъпи назад. Обви ръце около гърдите си, за да удържи притока на мляко и се облегна на Дона.

Чу лая на Бък и виковете от вътрешността на тунела и почти изпищя. Хукна напред, прикрила устата си с ръка, и изведнъж чу плача на Аби — все по-близо и все по-ясен, и тогава се показа Джъд. Държеше я на ръце. С победоносна белозъба усмивка, цял в мръсотия, той я подаде на Челси, а тя я прегърна и я зацелува. Косата на Аби беше сплъстена, дрехите ѝ бяха раздърпани, цялата беше опикана и много мръсна, но беше топла и жива.

— Събуди се и се уплаши от цялата суматоха — обясни Джъд, но Аби вече бе спряла да плаче.

Челси обаче не беше. Тя плачеше и прегръщаше Джъд, плачеше и прегръщаше грижовния Хънтър, плачеше и прегръщаше Дона и най-вече плачеше и прегръщаше Аби, която, успокоена в ръцете на майка си, наблюдаваше суматоката с разширени от любопитство очи.

Някъде между плача и прегръдките Челси осъзна, че извеждат и Маргарет от дупката. Оливър я държеше за ръката. Дона тръгна към тях. Челси погледна Маргарет над малката мръсна глава на Аби, помъчи се да изпита омраза, но не можа. Маргарет беше стара и победена. И имаше нужда от помощ.

Хънтър си отиде, за да вземе душ, но първо трябваше да обещае на Челси, че ще се върне. Джъд би предпочел да бъде сам с жените си, но разбираше Челси. Тя току-що беше научила, че има брат — брат близък.

Отнесоха Аби къщи, където всички я посрещнаха с бурни ръкопляскания и нетърпеливи прегръдки. Имаше безброй възклицания, радостни усмивки, безкрайни благодарности и след това, най-сетне, заминавания и блажена тишина.

После се качиха в банята, влязоха във ваната — Хънтър, благословена да е мръсната му кожа, беше причинил доста проблеми на Челси, докато я сложи — напълниха я, хвърлиха мръсните дрехи на купчина и влязоха и тримата заедно. По принцип не го правеха за първи път, но все пак беше първи, защото във Вермонт Аби още не се беше родила, и вътре, след като мръсотията изтече в канала и ваната пак се напълни с чиста топла вода, отмиваща и последната частичка от напрежението им, Джъд настани Челси удобно между коленете си, докато тя даваше на бебето да суче.

Челси изпъшка от удоволствие.

Джъд изпитваше същото задоволство, и то по-дълбоко от когато и да било. Сякаш някаква мембрана вътре в него се беше скъсала, докато се бе тревожил за Аби, и сега чувствата стигнаха до недостъпни преди места. И той разбра, че е получил това, което беше искал от живота. Нямаше да е по-щастлив, ако беше в Денвър или Сан Франциско, или Хонолулу, и нямаше да бъде, *не би могъл* да бъде по-щастлив с друга жена. Чувстваше, че Челси знае това. По-важното беше, че той усещаше, че тя му отвърща със същото, което означаваше, че тя нямаше да го остави така, както Ема бе оставила Лео — а пък за Джанийн дори не му се мислеше.

Той махна няколко мокри кичура от бузата и врата ѝ, после избърса гърдата ѝ. Очите на Аби бяха полузатворени, мъничките ѝ

пръстчета трепваха и стиснаха набъбналата плът. Джъд леко ги докосна и тя веднага хвана пръста му.

— Нали е прекрасна? — прошепна Челси.

Джъд я целуна по слепоочието.

Тя вдигна глава и го погледна в очите.

— Тя е прекрасна, ти си прекрасен, всичко е прекрасно. Не искам да свършва. Никога. Не искам никога да те загубя и повече от всичко не искам да загубя нея. Няма да си отида, Джъд. Независимо от това какво ще стане през юни, няма да си отида. Чуваш ли ме?

Той се усмихна.

— Как няма да те чуя! Ти крещиш.

— А ти ще заминеш ли?

— Не мога. Имам много работа.

— Работата не те ли отегчава?

— Работата е добра.

— Не искаш ли да отидеш някъде другаде?

Той се престори, че обмисля тази възможност, после сви рамене.

— Бих могъл да прекарам известно време в Балтимор. Може би и малко в Нюпорт. Но не знам дали животът ще бъде същият, ако няма да мога да се върна тук.

И тогава тя го целуна и когато всичко свърши, когато се сгушиха един в друг и загледаха своята плът и плътта на бебето, къдриците и вдлъбнатините, трапчинките, луничките и косите, които ги различаваха един от друг, Джъд разбра, че няма да бъде удовлетворен, докато неговите жени не вземат името му. Челси Кейн Стрийтър. Абигейл Кейн Стрийтър. О, той щеше да даде време на Челси, за да каже „да“, но тя щеше да го каже, а ако се опънеше, той можеше да свика на помощ много хора. Дона щеше да я натисне. Хънтър щеше да я натисне. Всеки работник от „Плъм Гранит“, който фигурираше във ведомостта и ценеше работата си, щеше да натисне. Дори и Кевин щеше да натисне. Джъд беше сигурен в това.

И така. Беше решено. Той беше доволен.

Хънтър дойде след единадесет, след него дойде и Дона. И двамата не се притесняваха от часа, Джъд и Челси също.

Дона все пак отказа да седне. Нямаше да стои дълго.

— Местя се в голямата къща — каза със знаци тя. — Татко ще води мама на лечение. Съгласи се, че Джоши и аз трябва да живеем там, докато тях ги няма.

— С Матю ли? — попита Челси.

— Без.

Челси си помисли за Нолън и въздъхна.

— Най-сетне!

Дона кимна. Прегърна Челси и нещо в прегръдката ѝ показваше, че са кръвно свързани. Имаха толкова много неща да си кажат — но друг път.

— Ще дойдеш ли на закуска утре сутрин? — попита със знаци Челси.

Дона кимна, после се обърна към Хънтър и каза на глас:

— Сгреших също като майка ми. Знаех кой си. Трябваше да кажа.

Хънтър само поклати глава. Прощаваше ѝ.

— Не си могла. Нали живееше с тях.

Тя докосна ръката му и му благодари с безмълвна усмивка.

Хънтър я гледаше как си тръгва, а Челси гледаше него. Той я очароваше. И с черните си дрехи, и с кестенявата си коса, и със златната обеца — с всичко. Очароваше я мисълта, че е неин брат. Още отначало го беше харесала, харесваше го, защото беше различен, защото беше смел. Помисли си за деветте месеца, които бяха прекарвали заедно, за самотното си детство и вечното чувство за празнота, и се запита дали едното е свързано с другото.

Хънтър усети, че го гледат, и се обърна. Тя се усмихна.

— Близнаци. И в най-смелите си мечти не съм допускала това. Толкова е трудно за вярване.

— Не чак толкова — каза Джъд, докато се сгъваше на ниското кухненско столче. — Знаете ли, много си приличате.

— Защо не съм забелязала?

— Сигурно, защото търсеше друго.

Тя пристъпи към него, прегърна го през врата, потърси топлината на тялото му, но се обърна към Хънтър:

— Всъщност Кейти каза ли ти е, че имаш близначка?

— Не. Тя имаше тайни. Аз бях едната, но имаше и други. Тя често говореше за някакво момиченце. Мислех, че е по-голяма моя

сестра. Чак когато разбрах някои неща — че си родена тук, че сме родени на една и съща дата, че си осиновена — чак тогава картината ми се изясни. Пък и ключът...

Челси го извади изпод тениската си и поглади сребърните извивки.

— Твой ли беше?

— Той е от една музикална кутия. Беше на Кейти. Подарил ѝ я Оливър, а той я взел от Зий, който пък я донесъл от Италия.

— Като часовника в бръснарницата?

— Да — Хънтър се взря в пода и потъна в спомени. — Обичах тази музикална кутия. По цели часове седях и я навивах, гледах как се местят фигурите, слушах музиката, после пак я навивах. Тя не ми я даваше всеки ден. Кутията беше специална награда. Но аз я харесвах, наистина я харесвах. За мен тя беше... — той спря, за да потърси думи, — мисля, че олицетворяваше свободата. Показваше ми един свят, до който нямах достъп. Тормозех я, за да ми позволи да играя с нея, искам да кажа, наистина я тормозех, нарочно я вбесявах — той пое дълбоко дъх и тъжно въздъхна. — И така стана всичко.

— Кое? — прошепна Челси.

Той я погледна в очите.

— Веднъж толкова я ядосах, че тя ми се накара, взе ключа и хукна към града. И никога не го видях, докато не дойде ти.

— Но защо го е направила?

Трябваше ѝ време да осъзнае факта, че Кейти е и нейна майка. Все още я чувстваше чужда, а сега, заради Хънтър, дори я мразеше.

— Каза, че не заслужавам да пускам музикалната кутия. Каза, че и „тя“ трябвало да има нещо и щяло да е справедливо, ако кутията е моя, „тя“ да има ключа. От този ден музикалната кутия стана моя.

— Но ти не си могъл да я навиваш без ключ.

— Точно така — Хънтър се облегна на плота, кръстоса крака и пъхна ръце под мишниците си. — След това аз наистина побеснях. Тормозех я ужасно дни наред. Отказвах да ям. Отказвах да говоря. Отказвах да чета, да пиша или да правя каквото и да било от нещата, на които ме беше научила — той извърна поглед. — И тогава тя изпадна в депресия. Всъщност тя въобще си беше малко смахната и често си говореше сама. Мислех си, че това е нормално. Но когато изпадна в депресия, непрекъснато си говореше сама, люлееше се в

стола и ме гледаше вторачено. Мислеше си, че съм откачил, и обвиняваше себе си.

Челси стисна ръката на Джъд. Той я прегърна по-здраво.

— Искаш да кажеш, че се е самоубила ли?

— Не — кротко отвърна той. — Искам да кажа, че тя просто се отказа от борбата. Изпадна в някакъв транс, непрекъснато си мърмореше нещо. И веднъж стана от стола, залитна, падна и си удари главата в ръба на масата. И това беше.

— О, Хънтър! — въздъхна Челси.

Съчувстваше му повече, отколкото на Кейти. Та той е бил още дете, съвсем неподготвено за истинския живот.

Отдръпна се от Джъд, пристъпи към Хънтър и хвана скръстените на гърдите му ръце.

— Много ми е мъчно, че е трябвало да се справяш с това съвсем сам.

Той сви рамене.

— Оцелях. Веднъж ти казах, че не беше толкова зле. Тя ме обичаше — той замълча. — Непрекъснато ме рисуваше. На някои от първите рисунки съм точно като Аби. Ще ти ги покажа. И моделите ѝ за кувертюри. Те са в раклата с рисунките ѝ. Рисунките, над които ти плака — той млъкна за момент, после възкликна: — Нямаше да позволя нищо да се случи на Аби. Тя е и моя плът и кръв.

Челси се усмихна и кимна. Гърлото ѝ се беше свило. Пак щеше да се разплаче.

— Добре де — смени темата Хънтър. — Какво ще правиш сега, след като знаеш, че той е твой баща?

Челси не се беше замисляла много над този въпрос, особено при вълненията тази вечер.

— Не знам — каза тя, докато обмисляше възможностите. — Едва ли кой знае какво. Може би ще ида да видя *истинския* си баща.

Да, точно така. Сега, след като знаеше коя е, щеше да направи точно това. Ще се върне вкъщи и ще види Кевин. Ще представи Аби на дядо ѝ, дори на Карл, ако се наложи. Искаше Кевин да опознае Джъд, да се запознае и с Хънтър. Е, вероятно щяха да се намразят, още повече като се имаше предвид, че Хънтър бе въплъщение на дивата страна у Челси. И все пак тя искаше да ги запознае. После ѝ хрумна друга мисъл и тя пак се просълзи.

— Какво има? — попита Хънтър.

— Просто си представих какво ли би било, ако мама и татко бяха осиновили и двама ни. Щяхме да израснем заедно. Животът ти щеше да бъде по-лек.

— Но нямаше да имам Кейти. Нямаше да имам нейните рисунки и кувертюри. Нямаше да имам спомени от това как тя чете приказки — той се усмихна насила. — Нямаше да бъда така див. Какъв ли майтап щях да бъда?

Челси се засмя.

— Нямаше да имам и музикалната кутия — вече сериозно довърши той.

— Къде е тя сега? — прошепна Челси.

— У нас — също така тихо каза Хънтър.

— Мога ли да я видя?

— Сега ли?

Тя кимна. Беше чакала толкова дълго.

— Ключът е тук. Не искаш ли да го използваш след всичките тези години?

И веднага се сети, че той го е използвал. Изглежда го възмутено.

— Ти!?

Хънтър небрежно сви устни — всъщност точно това я привличаше у него и пак то го правеше хубав.

— Ти и твоят юнак заминахте за Нюпорт — каза той. — Помислих си, че няма нищо лошо да се позабавлявам малко.

— И затова открадна ключа?

— Взех го само за малко.

— Защо не го задържа? Нямаше да разбере.

— Тя искаше да е твой. И той е твой. Освен това сега вече не е същото. Искам да кажа, кутията си е много хубава, но на уредбата си слушам каквото искам. Свободен съм. Видях и другия свят. Не ме разбирай погрешно. Много си обичам кутията, но не заради музиката ѝ. Нали е подарък на майка ми от баща ми.

До днес Челси не знаеше, че Хънтър е сантиментален, но пък и не знаеше, че ѝ е брат, а това говореше много зле за интуицията ѝ.

— Донеси я — помоли го тя.

Хънтър хвърли на Джъд такъв поглед, че на Челси не ѝ беше трудно да го разбере.

— Не се притеснявай — каза тя с усмивка. — Той ще си получи своето. Сега е време за нас. Донеси я. Моля те.

За втори път тази нощ го ядосаха. След като беше изживял един дяволски мъчителен ден, получил внезапно откровение и взел жизненоважни решения, притискаше голото тяло на Челси до своето, докато тя кърмеше бебето си — а това сто на сто беше най-еротичното нещо на света, което един мъж можеше да изпита, сега той искаше „своето“. И му го казаха право в очите. И все пак...

Хънтър беше като светкавица — пет минути до тях, пет обратно. А и Аби се събуди и почна да си играе и след травмата, която беше изживяла, независимо дали я помнеше, или не, на никого не му даваше сърце да я приспива пак, най-малко пък на Джъд.

А после всичко това нямаше значение, защото се случи едно от онези неща в живота, които се запечатват в ума и остават завинаги. Челси държеше Аби в скута си, а Хънтър извади музикалната кутия. Беше прекрасна. Беше сребърна като ключа и извита като полумесец. Над оркестъра имаше мъничък навес, а самият оркестър беше от петима музиканти — диригент, цигулар, виолончелист, тромбонист и арфист.

Челси свали ключа от врата си, даде го на Хънтър и той нави кутията. Фигурите започнаха да се движат, всяка като истинска, и се разнесе нежен мелодичен звън. Челси затаи дъх. Аби размаха ръчичка и Хънтър се пресегна и я хвана така нежно, че Джъд се трогна.

Дали се чувстваше отхвърлен? По никакъв начин. Седеше на най-хубавото място и наблюдаваше истински семеен портрет. И той щеше да се включи в него, но по-късно. Можеше да почака. За хубави неща — винаги.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.